

MANNA A HIT TÁPLÁLÁSÁHOZ

Médiumok útján közvetített szellemnyilatkozatok

KIADJA:

MAGYAR SZELLEMBÚVÁROK PESTI EGYLETE

BUDAPEST, 1922

Tartalomjegyzék

Előszó	3
Bevezetés	4
Isten	6
Az istenség	14
Az emberiség	21
A rendeltetés	29
A hit	49
A szeretet	74
A fejlődés	102
Befejezés	102

Előszó

Az emberiség erkölcsi haladása és boldogulása mindig azokból az eszmékből és gondolatokból táplálkozott, amelyeket az u. n. nagyra hívatott, missziószerű küldetéssel felruházott emberek jelentettek ki, vagy példáltak cselekedeteikben. Isten, a jóságos, szerető mennyei Atya időről-időre gondoskodott arról, hogy ilyen vezető, irányító, példaadó emberekben a világnak soha hiánya ne legyen. Amikor Ő jónak látta, elküldötte ezeket a kiválasztott tényeket, mint prófétákat, szabadítókat, lelki vezetőket, majd pedig mindezek munkájának betetőzéséül az ő szent Fiát is a testet öltésbe, ők pedig mondták és hirdették, tanították, tették azt, amit nekik nem a sajátjukból, hanem Isten szelleméből kellett meríteniük, hirdetniük, cselekedniük. Ez a könyv nem emberek műve, hanem alkotása azoknak a tiszta túlvilági szellemlényeknek, akiknek Isten akaratából és engedelmeiből sugalmazniuk kellett és kell azokat az embereket, akik az isteni kinyilatkoztatás eszközei, médiumai gyanánt erre a hivatásra kiszemeltettek. Ma már, amidőn a materialisztikus világfelfogás megingathatatlanak hitt várfalai alapjaikban inognak, mindig több és több lesz azoknak az embereknek a száma, akik hiszik azt, hogy a szellemi kinyilatkoztatások korszaka sem az ó-, sem az új-testamentomi kinyilatkoztatásokkal lezárva nem lehet. A szent Lélek felvilágosító, átalakító és megszentelő munkájának nem szabad egy pillanatra sem szünetelnie, mert a haladás útja végtelen és feltartóztatatlan. A folytatólagos szellemi kinyilatkoztatások új iskolájának hívei gyanánt egyesült ezelőtt ötvenkét esztendővel Budapesten a jóakarata, hívó embereknek egy kis csoportja abból a célból, hogy ne csak meghallgassa, de tovább is adhassa azokat a kinyilatkoztatásokat, amelyeket médiumai útján a tisztább szellemvilág küldötteitől kapott. Nem tőlük, hanem Isten szeretetéből és bölcsességéből indult ki ez a törekvés és mozgalom, s azóta is él, gyarapodik s végzi a maga áldásos munkáját.

E könyv tartalma, melyet szellemi mondatolói a hit táplálására szükséges „Manná”-nak neveztek el, a múlt század hetvenes éveiben hangzott el a Szellemi bűvárok pesti egyesületének ülésein, az egyesület német anyanyelvű médiumainak ajkairól. A német eredeti első kiadású magyar fordítását az egyesület 1902. évben adta ki, most pedig a második kiadást bocsátja útnak az emberiség szellemi felvilágosítása, tisztulása és haladása érdekében, melyet azonban az ember csak az élővé vált hitből és az ebből fakadó s tettekben is megnyilvánuló megismerésből vívhat ki magának. A munka sajátossága gyanánt legyen megemlítve, hogy az abban foglalt szellemi kinyilatkoztatások több médium útján s különböző időközökben jöttek létre, és mégis összefüggő egészet alkotnak. Olyan törvények, szellemi igazságok és etnikai életrendi szabályok vannak ebben a könyvben megörökítve és megvilágítva — és pedig a legszorosabban igazodva a könyvek könyvének: az evangéliumnak szelleméhez, — amelyek a transcendentális világnak az emberiséggel szemben megnyilvánuló vezető és irányító feladatával kapcsolatban hivatva vannak új tájékozódást nyújtani a hívó és kereső embernek arra nézve, hogy honnan jött, miért van itt a földön, hová megy a földről s miként kell itt élnie, ha az örökkévaló életben reá váró feladatoknak is meg akar tudni felelni. Boldog az, aki hinni tud annak, amit e könyvből olvasni fog, mert az nem fog eltévelyedni sem itt a földön, sem szellemvilágbeli örökéletében arról a tiszta és egyenes ösvényről, melyet Isten kinek-kinek a lelkiismeretében írt elő. Isten iránti mély hálával eltelt szívvel indítjuk útnak a „Manna” második kiadását fogékony embertársaink szívéhez, s meg vagyunk győződve, hogy ezzel hasznos és áldásos munkát végeztünk a mennyei Atya dicsőségére.

Bevezetés

Antal beszélő médium útján

Kedves gyermekek!

Világosságot kaptatok, új világosságot Istentől, melynek hivatása, hogy megvilágítsa nektek a régi kinyilatkoztatást! Ennél a világosságnál ismerjétek meg azt a szellemet, mely a régi igében van; találjátok meg az igazságot, melyet példabeszédek leple alatt nyilatkoztattak ki nektek és ismerjétek fel azt a hasznot, melyet az igazság hoz, ha azt gyakoroljátok. De nem elég, hogy az új világosság megvilágítsa a régi igazságot, ez a világosság csak jobban, tisztábban felismerhetővé teszi azt; be kell abba hatolnotok szellemetekkel, erőtökkel, saját jó akaratotokkal. Ha jó az akarat, akkor az erő hatalmas és a megértés könnyű; ha pedig hitetek tiszta, úgy az meg fogja találni a bölcsességet. Nem minden ember tulajdonsága a bölcsesség. A bölcsességet a hitben kell keresni; és annak az embernek, aki azt, az isteni szellem (Szentlélek) segélyében bízva, becsületesen keresi, igazság szerint meg is kell találnia. A bizalom reményt kelt, ez pedig felébreszti azt a buzgóságot, mely el nem fárad a keresésben. Hit nélkül nincs remény, remény nélkül pedig nem kereshet az ember, mert hiányzik az ahhoz való kedve. Ha fel van keltve a kedv, úgy ez, élénkké teszi a jó akaratot s az ember nem fogja restellni, hogy fenekéig hatoljon az igazságnak, amennyire mélyen csak mehet, s nem fogja restellni, hogy oly messzire előrehatoljon, amennyire a világosság neki világít s a dolgokat részére felismerhetőkké teszi. De vajon mi az ember hite? Gyenge, újszülött csecsemő, mely Isten kegyelméből többféle segítség (jelek, befolyásolások) mellett csak most pillantotta meg a világot s éppen azért még gyenge lábon áll, ápolásra, táplálásra, nevelésre szorul. És ki ápolja, ki táplálja, ki nevelje ezt a hitet? Bizonyára csak az, aki a világra hozta.

Ki hozta a világra a hitet? Istennek igazságos szellemei, akik Isten hívására segítőként működtek közre megszületésénél, s akiknek Isten erőt adott ahhoz, hogy az embereket különféle jelek által felébresszék s életet adjanak annak a hitnek, mely eddig észrevétlenül szunnyadott bennük, amelyről nem is tudták, hogy bennük rejlik és hogy ez a hit megmozdulva lelkükben, megérezzék, miszerint él valami bennük, ami alakot öltetni és megnyilatkozni akar, hogy az emberek fölismerjék és saját gyermeküknek, elismerjék őt, akivel szemben szülői kötelességeket kell teljesíteniük. És mi a szülő kötelessége e gyermekével szemben? Vajon mi más, mint hogy őt ápolják, táplálják és neveljék. Így áll az ember — Istenhez hasonlóan — szemben az ő hitével, melynek egyidejűleg atyja és anyja is, miként Isten is atyja és anyja az ő teremtéseinek, minthogy az egész teremtés Belőle származott így kell az embernek is önmagából megteremtenie hitét, mert az benne rejlik, és fenn is kell azt tartania, miként Isten fenntartja az ő teremtését. Sokan vannak a földön emberek, akik termékenyek és gyermekeket nemzettek és ismét sokan, akik terméketlenek és gyermekeket nem nemzettek. Épp így vannak emberek, akik a hit dolgában termékenyek s olyanok, akik abban terméketlenek. Vannak továbbá emberek, akiknek gyermekeik vannak, s azokat jól ápolják, táplálják és nevelik és vannak olyanok, akik rosszul ápolják, táplálják és nevelik őket. Épp így vannak emberek, akiknek van hitük s azt nagyszerűen művelik s ismét olyanok, akik azt elcsenevészedni, elfajulni engedik; és miután elfajult, szégyenük és megtagadják azt

Isten egykor parancsokkal ellátott követeket, azután pedig magyarázókat küldött az emberekhez, kik nekik a parancsolatokat megmagyarázták s ismét olyanokat, akik őket óva intették, hogy azokat át ne hágják; elküldötte azután a Messiást is, aki megmutatta az embereknek, miként tartsák meg és teljesítsék a parancsolatokat cselekedet által, s aki tetteinek gyümölcsében mutatta meg azt a hasznot, melyet az isteni parancsolatok teljesítése az embereknek hoz. És némelyek követték őt és jó gyümölcsöt hoztak, sokan pedig nem követvén őt, terméketlenek maradtak és nem hoztak a világra isteni hitet. Mi a legnagyobb

öröme az embernek? Vajon nem az-e, hogy gyermeke legyen, aki által terjeszthesse: és dicsőíthesse a saját nevét a világon? Így van örömük azoknak is, akik önmagukból teremtettek hitet, mely reményt nyújt nekik arra, hogy nevük tovább fog élni. Valóban, ők nem halnak meg, mert nevük tovább él gyermekeikben, míg a terméketlenek reménytelenül állanak, mert a továbbélés reménye csak a hitből származhatik! Ily módon hit és jóakarát annyira szükségesek az emberi boldogság megalapításához, hogy az ember azokat nem nélkülözheti, ha boldog akar lenni. És hol van olyan ember, aki ezt ne óhajtáná?

Mivel azonban az ember ezt a nélkülözhetetlen boldogságát saját erejéből megtalálni nem tudja, mert az belsejének sötét zugában szunnyadozik anélkül, hogy öntudatra ébredne, Isten kénytelen elküldeni néha követeket hogy az alvókat felébresztve, teljesítsék ezt a kettős munkát. Az ember ugyanis szellemből és anyagból álló kettős lény, összetartva az erő által. Kettősöknek kell azért lenniük a jeleknek és az ébresztő lökéseknek is. Azért Isten szellemet, azaz világosságot, - és anyagot, azaz alakot küld és a szellemek erejével a kettőből egyet, egy jelenséget készít. A világosság átjárja az ember szellemét és felismerhetővé teszi magát előtte, az alak pedig keresztül cikázza az ember testét megéreztetni magát vele és az ember felismeri, érzi, hogy van itt valami, amit ő nem tud előidézni, de megmagyarázni sem. Felismeri és érzi, hogy hozzájárulása nélkül lepte az őt meg, hogy tehát oly hatalomtól kellett jönnie, amely fölött ő kénylően elmélkedni, Az elmélkedésben való erőlködés azután megtisztítja szellemét érzelmének megrázkódtatásai pedig megindítják szívét úgy, hogy szellemével felismeri és szívével megérzi, miszerint mozog és tolikodik benne valami, ami megszületni kíván. És az ember e tolikodás alatt nagy, s gyakran igen hosszan tartó fájdalmakat szenved, mígnem végül a hit ereje legyűri az akarát erejét, utat tör magának és keresztülerőszakolva, magát a kemény, megcsontosodott akaraton, megjelenik, mint újszülött gyermek. Amint a hit az emberből megszületett, akkor az ember azt mondja önmagáról, hogy újra született; pedig nem ő született újra, hanem a világra szült olyan gyümölcsöt, mely benne volt, mint mag: a hitet.

Most pedig kérдем az emberektől: ki táplálja az embereket, az öregeket és a fiatalokat? Ha őszinték és igazak akarnak lenni, akkor nyilván nem mondhatják, hogy önmaguk táplálják magukat! Hiszen még; egyetlen fűszálat sem tudnak növesztetni — hát még többet! Részükre a táplálékokat annak kell megteremtenie, aki őket magukat teremtette; ők csak a már megteremtett táplálékot kereshetik és fáradhatnak annak megtalálásán. Épp így nem teremthet az ember táplálékot a maga szelleme számára sem; ennek a részére is attól kell jönnie a tápláléknak, aki a szellemet teremtette, mert minden teremtő a saját teremtésének fenntartásáról köteles gondoskodni. A teremtés nem gondoskodik, csak keresi a meglévőt, hogy azt birtokába vegye. Ez áll az emberről, aki kettős lény: szellem és test, melyet az erő köt össze egymással. Ha azonban az ember maga is teremtővé lett a földön s önmagából szülte hitét, mely tehát az ő gyermeke, akkor erről a gyermekéről gondoskodnia kell, azaz táplálékot is kell szereznie az ő hite részére; Isten ugyanis ennek a hitnek eledelt nem teremt, mert Isten táplálékot csak a saját teremtése: az ember szelleme és teste részére teremt. De mert az ember nem Isten maga, hanem szelleme révén csak Istenhez viszonylagos lény, azért nem is teremthet semmi eredetit, hanem csak átalakíthatja, amit Isten eredetileg teremtett. És ha az ember teremtője is a maga hitének, azért ő mégsem österemtője ennek az érzelmenek, mert ezt az érzelmet Isten már az ember szellemébe ennek elfajulása előtt bele ültette; az ember csak teremtője, azaz újjáalkotója és szülője a már eredetileg megteremtett érzelmenek, melyet visszafejlődése folyamán teljesen elfeledett úgy, hogy arról már semmit sem tudott.

Minthogy az ember által szült hit mintegy másodrendű teremtés, újjáalkotása az elferdített österemtésnek, ennél fogva táplálékának is hozzá hasonlóan kell lennie, nem lehet tehát ez a táplálék tisztán isteni, azaz olyan, amilyent Isten az emberi szellem megélhetéséhez adott, hanem isteninek és emberinek kell annak lennie. Az emberi szellemnek, anyához hasonlóan, újszülött hite részére a táplálékot szájában meg kell rágnia s a puhára megrágott eledellel kell táplálnia, minthogy a fiatal, gyenge gyermek azt a szilárd eledelt, mellyel az öreg

emberszellem táplálkozott, nem képes megenni és megemészteni. És miként az emberek az ő testi gyermekeik részére különböző módon készítenek eledelt, úgy az ő szellemi gyermekük, a hit részére is különböző módon készítenek eledelt; ezért némely hit a részére rosszul készített ételtől megbetegszik, némelyik pedig bele is hal; az a hit azonban, melyet korához és alkotásához képest szabályszerűen táplálnak, fejlődni, virágozni és erősödni fog. De a test részére való eledelkészítéshez sem ért mindenki, ennek is vannak szabályai; ezeket a szabályokat pedig nem Isten nyilatkoztatja ki, ezeket az emberek tapasztalásból maguk állítják össze. Épp így vagyunk a fiatal hit részére való szellemi táplálék készítésével is; nem Isten nyilatkoztatja ki a szabályokat, hanem isten szellemei. Úgy az igazak, mint az igaztalanok elmondják tapasztalataikat az embereknek; és az ember, ha a maga fiatal hitének ápolása, táplálása és nevelése céljából jó szabályt akár magának készíteni, köteles az összes szellemek megnyilatkozásait figyelembe venni s azokból a tapasztalatokból saját eszének segítségével oly ételt összeállítani, amilyen az ő fiatal hitének táplálására alkalmas.

És miután megeredtek Istennek, a teremtés legmagasabb Urának kinyilatkoztatásai az emberi szellem részére, meg kell eredniük a szellemek kinyilatkoztatásainak is túlvilági tapasztalataikról, mintegy tapasztalati tudományképpen az ember részére, hogy ez annak a segítségével fő eledelt készíthessen újszülött hitének táplálásához és helyes módszert alkothasson magának annak ápolása és további nevelése céljából. Minthogy pedig ezek a kinyilatkoztatások sem történhetnek meg Isten akarata nélkül s a megnyilatkozó szellemek az emberek fölött állanak, megnyilatkozásaik tehát mintegy az égből aláhulló mennyei kenyérnek nevezhetők: azért nevezzük azokat „manná”-nak, az újszülött hit édes eledelének. Azonban, kedves emberek, szellemetek elbírja ugyan ezt a mannát nyersen, megkészítés nélkül, de ne felejtsetek el azt jól megrágni fiatal hitetek részére, nehogy kár essék benne; mert azt a hit erejének gyarapításához, lényegének felvirágozásához és azért kaptátok, hogy gyümölcsöt hozzon a világra. Fogadjátok nagy hálával, mert kedves emberek, minden, amit nektek adnak, Istentől jó, minthogy semmi sem történhetik az ő engedelmével nélkül. Most, íme ismét nagy kegyelmekkel árasztja el embereit, ismét tele van irgalmassággal emberei iránt, mert azt akarja, hogy ismerjék őt az ő emberei, mert közöttük akar élni a földön és ő ott csak egy módon élhet: az ember teremtménye, a hit által. Istennek elevennek kell lennie a földön, őt érezni kell a földön, őt szeretni kell a földön és ő békét akar teremteni a földön, békét az eleven hit által! És ha majdan békesség lesz a földön, akkor boldogok is lesznek az emberek, és ez meg fog történni az eleven hit segítségével, melyet az embernek kell teremtenie, ápolnia, táplálnia és nevelnie szorgalommal, szeretettel és ésszel. Ezért szórunk mi neki mannát, mannát az ő hitének! Jó Atyánk, vidíts fel minket s légy segítségünkre e munkánk elvégzésében: hitünknek jó nevelésében! Nehezen és sokáig hordoztuk azt méhünkben, míg végre megszültük! Most íme itt van és megnyilatkozik. Lásd Atyánk, van hitünk, csak bölcsességünk hiányzik még annak a neveléséhez!

Ezért a bölcsességért könyörgünk hozzád, Atyánk. Engedd, hogy megtaláljuk ezt a bölcsiséget a te mennyei kenyeredben, hogy kinyilatkoztathassunk Téged a mi tiszta hitünk által! Ámen.

I. FEJEZET

Isten

Antal beszélő médium útján

Isten az a név, mellyel elnevezték az emberek az első és legnagyobb titkot, amelyről magának fogalmat alkotni, melyet határozottan bebizonyítani egyetlen ember sem képes, Istent csak logikailag lehet megokolni és titokszerűen érezni. Nevezzük tehát Istent:

ősérzésnek. Hol van az az ember, aki képes volna megmagyarázni a saját érzését, mely benne él, mely őt mozgatja és vezeti, s általa tettekben nyilatkozik meg? Egyetlen ember sem képes azt még megközelítőleg sem leírni; miként lenne tehát képes leírni az ősérzést, mely minden egyéni érzésnek szülője? Vajon Isten csak az emberekre nézve titok-e? Éppen nem. Titok ő a legmagasabb szellemekre nézve is, ám bár ezek jobban, igazabban, tisztábban érzik és értik őt, mégis titok, megmagyarázhatatlan titok marad ő részükre, azért ő az Ős, az örök, a Teremtő! Sok ember erőlködik ennek a titoknak a megmagyarázásán, anélkül, hogy a saját titkukat önmagukat megfejtettek volna; ugrásokat akarnak tenni a megfejtésben s ez ugrások közben bukás után bukás éri őket, a bukás folytán bolondokká lesznek és mindig kevesebbre képesek, mígnem mindig jobban eltávolodnak minden létnek titokteljes ősokától.

A legmagasabb, legtisztább szellemek Istent olyan tisztán érzik, amilyen tiszták ők maguk, miként tökéletes érzelmi tehetségük azt nekik megengedi és miként azt egyetlen ember sem képes elgondolni és mégsem tudják megmondani, hogy mi módon érzik őt. Nagyon jól esik nekik megérezni az ő akaratát, bölcsességét, az ő szeretetét, de hiába kérdeznének tőlük, hogy mi módon érzik? Nem tudják megmondani, mert ez titok, melyet Isten magának tartott fenn, mely Benne, az őstitokban gyökerezik és ki nem számítható (Tőle el nem ragadható), minthogy a legnagyobb és legerősebb teremtmény is gyenge ahhoz, hogy ezt a gyökeret kiszakíthassa. Ez az őstitok kinyilatkoztatta az embereknek, hogy az ember az ő képmása, képmása lényegében, miként az összes többi értelmes teremtmények (szellemek), mivel pedig képmásai az őstitoknak, azért mint teremtett lények - önmagukra nézve is titkot képeznek. Egyetlen teremtett lénynek sem fog sikerülni saját származásának bebizonyítása; minden teremtmény arra van utalva, hogy csak higgyen a saját léteben és ha látja, tapintja és ismeri is magát az ember saját tulajdonságaiban, de igaz lényegében még sem ismeri magát. Tudja, hogy él, hogy érez, gondolkozik és akar, de ne kérdezzétek, hogy: mi módon? Ezt nem képes nektek megmagyarázni; ő él, érez, gondolkozik és akar Isten által, az örök titok által! Ha Isten azt akarja, hogy az ember ne gondolkozzék, úgy könnyű neki elzárni az ember gondolkozását, akármennyi időre, éppen úgy, mint akaratát és érzését is. Ilyfajta embereket, mint élő példákat naponként láttok a világban. S azt hiszitek, ezek az emberek meg tudnák mondani, hogy miként történt ez? Nem! Az titok!

Az ember csak hihet Istenben, de őt tudni és bizonyítani nem képes. Isten teremtése Istennek logikai folyománya, minélfogva ez is titokteljes a maga lényegében és egyetlen ember sem lesz képes kinyomozni a teremtés minden egyes dolgában rejlő titkot, azt a titkot; miként lett, mi által lett, sőt mi több, hogy miként múlik el? Az elmúlás is egyik titka Istennek, logikai folyománya elhatározó akaratának, mely minden teremtett lényben, mint lét-törvény van kifejezve és melynek beteljesedése alól semmiféle teremtett lény magát ki nem vonhatja; ez a beteljesedés is, melynek a teremtményen tényleg meg kell nyilatkoznia. Ősokára nézve titok s kifürkészhetetlen még magára a lényre nézve is, amelyen beteljesedik! Az emberek sok kérdést tesznek fel, melyre az idők végtelenségéig sem találhatni feleletet. Mi azokat a „terméketlenség párologásának” nevezzük, mely minden bukott lénynek a sajátja. Azokban a lényekben, amelyek őstermészetükben megmaradtak, nincsen semmi terméketlen, azoknak nincsenek is ilyen kérdéseik. A terméketlenség logikai folyománya a szellembukásnak, a termőképességből való kiválásnak, mely termőképesség az Isten akaratára iránt való engedelmisségben gyökerezik; mert csak az Isten akaratának folyományát képező törvényben lehet termékenység, ezen a kereten kívül minden terméketlen. De bármennyire jönnek és Isten iránt engedelmesnek tartja is magát az ember, azért ő még mindig nem törvényes szellem, tehát még sokáig terméketlen, legalább nagy részben. Azok a kérdések, melyeket az emberek e titok felől felvetnek, terméketlen részükből erednek. Termékenység csak ott uralkodhatik, ahol a talajt tisztán és jól megművelték; ahol az tisztátlan és műveletlen, ott csak gaz nőhet. Már pedig az embernek sok olyan pontja van, amelyen csak gaz nő, mert nem képes a maga szántóföldjét megmunkálni. Szántóföldjének csak kis részeit műveli,

legjobb esetben csak egy vagy két erényt nevel, s ez a kevés is annyi megerőltetésébe kerül, hogy belefárad; a többi részeket már nem képes ellátni, mert nincs elég ereje ahhoz, hogy egyéb vetést is ápoljon. Azért a legjobb ember szántóföldjén is elegendő gaz, terméketlen eszme és gondolat terem, mely terméketlen szavakban és ferde tettekben nyilvánul. Egyetlen ember sem lehet teljesen hasznos, a legjobb is csak részben lehet az; és Isten, az örökké megfoghatatlan, nem is követeli azt másként.

Isten a szellemnek a földi testet öltéshez csak kis feladatot adott és bátorította őt, hogy az ő megelégedésére szántóföldjének csak ezt a kis részét lássa el s csak erről a kis részről hozzon neki gyümölcsöket. De meg is áldotta azokat a magokat, melyek ebben a kis részben szunnyadnak, hogy felszerkenjenek az emberben és gondos ápolás mellett gyümölcsöket hozzanak. Ezek a magok: a hit és a szeretet. A hitet és emberszeretetet pedig a jó akarat köti össze, s ekként életre hozzák az Isten iránti szeretetet, mint a föld tökéletes nemes gyümölcsét, mindenütt ott, ahol az Isten olyan éghajlatot teremtett, amely alatt ez a gyümölcs tenyészhetik, ha az ember a növényeket ápolja s megvédi azokat a zivatartól és attól a dudvától, mely közvetlenül ez arasznyi jó föld méltót az ő szántóföldjén nő és csak keskeny, alig észrevehető válaszfal által van amattól elválasztva. A gaz könnyen belopózik a szántóföld nemes részeibe is s ott gyökeret ver, gyorsan elterjed és burjánzik a nemes növények felett! Azért az embernek éjjel-nappal ébren lennie s örködni kell afölött, hogy távol tartsa a gatz a nemes növényektől, melyeket ápolni akar, mert ha csak egy napot is elmulaszt, és nem ellenőrzi szántóföldjét, akkor a gaz tömegesen felburjánzik rajta. Mert a gaznak megvan az a tulajdonsága, hogy gyorsan nő, míg a nemes növények nagy gondosság mellett is csak igen lassan sarjadnak; és ha az ember nem gyomlálja szakadatlanul a rajta levő gatz, akkor elárasztja egész szántóföldjét, megfojtja annak a nemes növényeit s azok úgy eltűnnek mind, mintha sohasem lett volna ott egy sem! Mért van ez így? Minden ember tudja, hogy így van, mert a tények azt naponként igazolják; de hogy miért van így, azt senki sem tudja megmondani, ez titok.

Azt kérdezhetnék némelyek, hogy igazságos-e Isten, amidőn a gaznak gyors, a nemes növényeknek ellenben lassú fejlődést adott? Kedves emberek! Ki tud nektek válaszolni erre a kérdésre? Azt hiszitek, hogy Isten emiatt mentegezni fogja magát előttetek? Semmi esetre sem, ő nem lebbenti fel előttetek titkát, keressétek meg a ti terméketlen gondolkozástokban! Minden létesülés, kedveseim, titok. Nőhet-e a búzamazag, mikor a sötét, titokteljes földben fekszik, ahol fejlődését, létesülését nem szemlélhetitek? Ti csak akkor ismeritek meg a teremtést, ha az előttetek megnyilatkozik, csak akkor vagytok *képesek* követni, s amennyire lehetséges, kutatni további fejlődésének folyamatát. De ha azt a kérdést vetitek fel, hogy miként történik eredeti fejlődése annak, ami előttetek már megnyilatkozott, akkor néma száj előtt, titok előtt álltok. Ti azt mondjátok: „fejlődik a természet valamely ereje által.” S ezzel végeztetek... Hogy mi az az erő és hogyan dolgozik, hogy fejlessze azt, ami nektek utóbb megnyilatkozik, arra nem tudtok válaszolni és sohasem is fogtok tudni, mert az titok. Kevés az, amit nektek elmondottam, de mégis elegendő ahhoz, hogy felismerjétek, mennyire balgák azok, akik mindent akarnak tudni és semmit sem akarnak hinni, hogy felismerjétek, mennyire terméketlen mezőn dolgoznak ők, mivel Isten titkát még teremtésében sem képesek kikutatni és mennyire terméketlen azoknak a munkája, akik az őstitoknak, Istennek a kikutatásán fáradoznak, melyet pedig a legmagasabb szellemek sem képesek kikutatni. Tény az, hogy Ő létezik, hogy logikailag léteznie kell; és ahol az ember olyan tény előtt áll, melynek számtalan logikai folyománya van, akkor hinnie kell, ha nem is képes az okot megtalálni.

Kedves emberek! Isten, ez a kifürkészhetetlen titok olyan magasztos, hogy még a hitetlenséget, az ember terméketlenségét is kihasználja arra, hogy annak segítségével jó eredményt hozzon létre, hogy a célszerűtlen semmiből valami célszerűt teremtsen. Hiszen Isten mindenható. Ő termővé változtathatná a terméketlen földet, s egyetlen akaratnyilvánításával a hitetlenséget hitté változtathatná, de, kedveseim, Isten egyetlen

értelmes lényre sem akar kényszerítő befolyást gyakorolni, hanem megengedi, hogy mindegyik keresztülmenjen a tapasztalás iskoláján, megengedi, hogy a hitetlenség szabadon fejlődjék és kihasználja azt bölcsen, hasznot hajlóan ezen a világon. Isten a részleges terméketlenségnek ezen a világán nem használhat csupa építőket, szüksége van munkásokra is, akik kitépják a gazt, és tevényessé tegyék a termékeden talajt. A világnak nagyobb része azonban terméketlen lévén, nagyobb részében olyan munkásokra van szüksége, akiknek feladata lerombolni azt, ami ezen a terméketlen talajon nő és terjeszkedik. És mert a gaz oly rohamosan nő, hogy ha még annyit is kipusztítunk belőle egy nap alatt, rögtön újabb fajzat nő a pusztítás után, azért olyan lassú ez a munka, ily módon tartván lépést a nemes növények lassú fejlődésével. Ez által van egyensúly a világon. Es bizony, mondom nektek, a nemes, jó ember semmit sem képes elpusztítani, mert már a pusztítás gondolatánál is fáj a szíve, minthogy szeretettel viseltetik a másik teremtmény iránt. Így a jó, hívó emberek nem használhatók a gaz kiirtásához; ehhez Isten csak gonoszokat, hitetleneket használhat, akik nem ismerik őt, a Teremtőt, akik csak a pusztításban találják kedvüket, s ezt a munkát örömmel végzik.

És Isten, a kifürkészhetetlen, megáldja az ő munkájukat is, épp úgy, mint a jók munkáját; mert az ő bölcsessége által a gonoszok munkája is jó. minthogy a szántóföldet tisztítja és alkalmassá teszi nemes növények tenyésztéséhez, Ezt, kedveseim, látjátok, mert naponként megtörténik; de ha azt kívánnátok valakitől, hogy határozottan bizonyítsa be nektek, miszerint az úgy van, miként én azt nektek elmondottam, úgy ez a kívánságotok nem teljesülne, mert lehetlent kívántatok volna. Aki hinni nem akarja és logikailag megindokoltnak nem tartja, ám tagadja a munka azért mégis halad... És bizony mondom nektek, egykor majd hinni fogja s akkor ez a hit lesz jutalma az ő hitetlenségének és mind annak, amit ezáltal embertársai részére alkotott, mert egykor a hitetlenség haszna is nyilvánvalóvá fog válni. Ha Isten lénye titok, úgy az ő uralkodásának is titoknak kell lennie, és valóban - senki sem képes kikutatni, senki sem képes megtalálni minden dolog eredetét! Ami az ember előtt megnyilatkozik, az már előrehaladott teremtés, mely már formát és alakot nyert. De ha az ember látja is Isten teremtését, s minden lehetséges oldalról szemlélvén a dolgokat, szétbontja a legközelebb fekvőket, amennyire csak képes, hogy megtalálja létük eredetét. - ez az eredet előtte mégis mindig titok fog maradni! Származtasson le bár az ember fokról fokra és menjen vissza valamely dolognak fejlődési korszakába akármilyen messze, ennek a dolognak formái megnyilatkozásán túl el nem jut... És hogy milyen régi valamely dolog, míg annyira haladt, hogy az emberre nézve alakilag megnyilatkozhatnak? — azt még elgondolni sem képes az ember, annál kevésbé megmérni az időt, mely valamely dolog megjelenését megelőzte! Az ember egyáltalában csak a létet képes elgondolni, az eredetet soha, még a saját magáét sem; hiszen gondolkozni is csak akkor kezd, ha már megjelent. Meddig dolgozhatott őrajta a titok, míg annyira nőtt, hogy megjelenhetett? Hát tudja ő, hogy hol volt, mielőtt ezen vagy amazon a helyen találta magát? Nem! Nem tudja, titok az előtte!

Pedig egy egyszerű dolgon, t.i. a saját elalvásán és felébredésén megtanulhatná az ember ezt az igazságot. Van-e olyan ember, aki megmondhatná, miként aludt el, és van-e olyan, aki megmondhatná, miként ébredt fel? Pedig naponként elalszik, és naponként ismét felébred az ember — s amin ő naponként keresztülmegy, az titok előtte. Hogyan akarja tehát az ember, aki még azt sem képes kikutatni, amin ő maga napról-napra keresztülmegy, — kifürkészni az örök, titokteljes Teremtőt, aki mind ezt így alkotta? Hogyan akarja az ember követelni: Mutassátok meg nekem Istent, hogy hihessek benne?! Kedves barátom, tőled, aki ily követeléssel állsz elő, azért, hogy higgy, tőled nemcsak Isten, hanem a hit is távol fog maradni mindaddig, míg végre el nem állasz haszontalan követelésedtől és alázatosan be nem ismered, hogy logika szerint kell léteznie egy Teremtőnek, még ha az titok is; csak ha megtanultál ésszerűen hinni ebben a titokban, akkor fogod őt, a titokteljeset megérezni tudni és érzelmeid által mindinkább meg fogsz bizonyosodni az ő létezésében való hited felől. Miáltal lesznek

terméketlenekké növények és állatok? Ha képességükben kár esik. Így az ember. Istennek ez a képmása is, terméketlenné lehet; ha pl. kár esik az ő testében, akkor nem tud testi gyermeket nemzeni. ha pedig kár esik az ő lelkében, nem tud szellemi gyermeket nemzeni, nem tud hitre szert tenni. Hit hiányában azonban világossága sincs, mert a hit világítja meg az ő utait a földön és utait odaát a szellemi világban, mert hit nélkül nem tud megtalálni semmit, még önmagát sem; hit nélkül elzárva marad előtte minden, hit nélkül még önmaga is béna marad s nem tud mozdulni a helyéből. Micsoda erő lehet tehát a hitben, ha ilyen következményei lehetnek?! Es ki akarná megmagyarázni, miként jutott az erő a hitbe, holott senki sem képes a hitet, mint jelenséget megmagyarázni?! A hívő ember tudja, hogy van hite, de nem tudja, miként jutott hozzá, éppen úgy, amint nem tudja, miként ébredt fel az álomból. Ámde. akinek hite van, s afölött kellőleg nem örködik, azt megint el is veszítheti, anélkül, hogy tudná — hogyan, éppen úgy, amint nem tudja, hogyan aludt el.

Oda van állítva a teremtés az ember elé, hogy szemlélje azt és megtanulja belőle, hogy kell léteznie egy Teremtőnek, aki azt megteremtette: és ha szemlélődése útján megtalálta azt, akkor mindent megtalált, amit itt megtalálnia kell. Ha azonban annak a módját akarja kinyomozni, hogy miként lett a teremtés, akkor sűrű sötétség előtt áll; és ha ettől a sötétségtől az ő titkát akarja megkérdezni, akkor néma száj előtt áll, mely neki választ nem ad! Ebből tanul meg, ó ember, hogy a létesülés Istennek a titka! Tiéd, ó ember, a lét tiéd annak létezése és téged illet meg a hálálkodás a létért és az élvezetért; erről a hálálkodásról meg ne feledkezzél, ó ember! Hagyj fel tehát meddő kérdéseiddel és hagyj fel jogtalan követeléssel, borulj le inkább a porba és dicsőítsd Istent mindenért, amit neked adott. Hálálkodjál Neki magadért, hogy megteremtett és élvezheted mindazt, amit Teremtőd neked élvezetül adott és ne követeld, hogy eléd álljon és Magát igazolja előtted! Érezd meg őt, ó ember, mert te Őbelőle származtál és dicsérd Őt, hogy megengedte neked, hogy Belőle származhassál és hogy felruházott téged annyi erővel s oly pompák tulajdonságokkal, miképp megérezheted Őt a te szíveddel és megismerheted Őt a te eszeddel s Általa örvendezhetsz ittlétednek. Ember! Nyugtalan lény vagy, az elégedetlenség izgat és kerget téged ide s tova, felemel és letaszít, és ha még annyi igazságot hirdetnek is neked, azért mégis még mindig vannak kérdéseid, sőt ha immár beláttad is kérdéseid meddőségét és meg is győződted a titok kifürkészhetetlenségéről, még akkor is mindig tovább kérdezed: „Miért oly titkos az Isten intézése?” Isten intézése a teremtésben azért oly titokteljes az embernek, mert az ember maga is Isten teremtménye! A teremtmény nem ismerheti meg magát egészen, mert értelme és megismerése csak viszonylagos, ő ugyanis teremtmény és nem Teremtő, ő csak hasonló a Teremtőhöz, de nem egyenlő Azzal...

Az értelmes lények megismerési képessége, mely őket az Isten titkaiba való behatolásra képesíti, tisztaságuk és tökéletességük fokozata és szellemi erőhatalmuk fokozata szerint különböző. Az ember csak akkor ismeri meg Isten teremtését, ha ez neki anyagi módon megnyilatkozik, mert ő most maga is anyagi lény. A túlvilági szellemi ember a világon lévő anyagi emberre nézve láthatatlan, megmagyarázhatatlan, megfejtethetetlen; csak akkor válik részére felismerhetővé és kikutathatóvá, ha anyagtesti módon megnyilatkozik a világon. És valamint a látható állati és növényi testek anyagi részei átkutathatók, úgy az emberi test anyagi részei is átkutathatók, ami nagymértékben meg is történt már, de a növénynek, az állatnak és az embernek belső lényege az ember előtt titok marad, ő azt nem látja, az nem esik észlelési, számítási és ítélkezési képességének a körébe. Hasonlóan vagyunk a földöntúli lényekkel (szellemekkel) a mindenségben. A mindenségben lévő szellemi lénynek is van teste, van alakja, melynek segítségével megnyilatkozik és felismerhetővé lesz a testvérlény számára és ez a test — nevezzük léleknek — épp úgy átkutatható a szellemek által, miként az anyagi test átkutatható az emberek által. Az anyagi emberek megismerik egymást alakjuk és kifejezési módjuk szerint, a szellemi lények épp úgy; nekik is van alakjuk és határozott kifejezés módjuk, csak hogy a szellemi lények testét nem kell mesterséges eszközökkel

boncolni és fizikai eljárások szerint elemezni, hogy annak sajátsága kideríthető legyen. A szellemeknek nincsenek anyagi szerszámaik, az ő eszközeik az ész és akarat; ész az ő világosságuk, ezt meggyújtják az akarral és így kémlelik ki a testvérlények lelkeit, olvasnak ezekben a lelkekben és ismerik meg azoknak mineműségét. Ez a képesség nem vonatkozik a vak szellemekre, akik sötétségben élnek és nem látnak; ezek még inkább vakok, mint az emberek, nekik nincs észlelési képességük, ők csak a szaglás után különböztetik meg a jobbat a rosszabtól. Csak a tisztult szellemek képesek mélyebben behatolni Isten titkaiba, mert az ő világosságuk belterjes, átható, akaratuk erős, mely megerőltetés nélkül képes keresztülhatolni a dolgokon és a lényeken.

A tökéletes szellemek pedig, akik Messiások és az isteni gondviselés tagjai, Istenhez viszonylagosan mindentudók; nekik a teremtés nem titok, hisz ők a teremtés alkotásának élén állottak és irányítják annak tökéletesedését; de nekik is titok a ti Istenetek, a Teremtő, mert ők is Isten teremtményei, ők sem voltak azonban mindjárt kezdetben urak, hanem apró munkások; csak mikor tökéletes munkásokká fejlődtek, lettek előjárói, mesterei a munkássarjadéknak és lettek mindig nagyobb és nagyobb előjárók, mert a teremtés folyton tágult, a mindenség folytonosan tovább épült ki s a dolgok szakadatlanul szaporodtak. Ők azonban nem szaporodtak, ők csak tökéletesebbek s ennek következtében mindig hatalmasabbak lettek és mindig nagyobb és nagyobb erőköroket írtak le abban a mértékben, amelyben nőtt a teremtés. Kedves emberek! Valamely dolognak eredete mindig szellemi s szellem nélkül nincs alak; minden alakított dologban van szellem, mely azt a dolgot élteni és mozgatja, tovább fejleszti és tökéletességhez vezet. Ez a szelleme a dolognak, mintegy értelmiségét képezi annak az értelmetlennek látszó dolognak. Mert ha ti mondjátok is azt, hogy a kőnek nincsen értelmisége, minthogy az nektek úgy látszik, azért az még sincs egészen úgy; a kőnek is van valami értelmiségféléje, lelke, mely a követ növeszti és alakítja, annyira, amennyire neki, a részére kimért munkához szüksége van, ezenfelül semmi egyébhez nem ért, minden egyéb dolog titok öneki. Ahány növényfajt ismertek, mindegyiknek megvan a maga saját szelleme, mely őt mozgatja és átalakítja, és minden növényfajnak megvannak a maga fajtájú szellemi, a tulipánnak úgy, mint a rózsának. A tulipán szelleme nem tud rózsát alakítani; viszont a rózsza szelleme nem tud tulipánt alakítani, a rózsza szellemének titok a tulipán alkotása, éppen úgy, mint a tulipán szellemének titok a rózsza alakítása. Ezek alárendelt természetszellemek, amelyeknek értelmiségük — avagy megkülönböztetésül, jobban mondva - ösztönük, csakis arra nézve van, ami az ő rendeltetésük; minden egyéb, az ő rendeltetésükön kívül fekvő és nekik titok. Akaratuk is van, mely azonban csak annyi szabadságot élvez, hogy saját rendeltetése törvényében mozoghasson s ez így van jól, mert ha szabad akaratuknál fogva kiléphetnének rendeltetésükből, akkor csak elrontott, eltorzított, a célnak meg nem felelő teremtés volna előttek, mert az egyik szeltem beleavatkoznék a másiknak munkájába, és minthogy ehhez nem ért, elronthatná a munkát.

Ezt látjuk az embereknél is! Vajon oly romlott volna-e az ember, ha kevesebb szabad akarata lenne? Hisz épp úgy kellene neki a részére kimért időben tökéletessé lennie, ahogy a növény azzá lesz a részére kimért időben. De az ember Isten legnemesebb teremtménye, vesztegelhet ha úgy tetszik neki, évezredek keresztül, amire egyetlen természetlény sem képes, sem állat, sem növény, sem kő; ezek valamennyien kénytelenek megérni és gyümölcsüket meghozni a nekik előírt időben, az ember ellenben, ameddig akar, maradhat tökéletlen es terméketlen, de nem egy ugyanazon a világon. Ha nem halad a világ törvénye szerint, akkor elveszti annak a vonzóerejét s más, az ő haladásához mért világra kell kerülnie. A mindenségben elvégzendő összes dolgoknál vannak munkás és vezető lények; s abból áll a Nagyigazságosnak az igazságossága, hogy minden teremtett lénynek előlről kell kezdenie, hogy elérje a tökéletességet. Istenből nem származtak koronahercegek, sem született vezetők, sem született Messiások; ők valamennyien apró munkások voltak és tanulniuk, engedelmeskedniük és alapjából kellett magukat felküzdeniük ahhoz a tökéletességhez, melynek

jelenleg a birtokosai. Így vannak a mindenségben megszámlálhatatlan mennyiségű vezetők és munkások, akiknek a teremtés számtalan alakzataiban számtalan rendeltetések vannak. És ha az alvilág szelleme, melynek kezdetben kicsinyben kellett volna dolgoznia s a szellemiben magát tovább képeznie, a saját engedetlensége által olyan mélyen bukott s annyira megsűrűsödött, hogy csak az anyagiban bír élni, úgy most hasonlóan az anyagiban kénytelen munkáját kicsiben megkezdeni és magát felküzdeni a kis munkásból kis vezetővé, majd nagy munkássá és nagy vezetővé. Ez az út azonban nehezebb, mint amaz első, amely rendelkezésére állott, hogy tökéletesedjék a folyékonyban, a szellemiben, a világosságban; ott dolgozhatott volna a puha anyagban, itt dolgoznia kell a keményben, mert minden anyagi dolog kemény és súlyos. Ezen a kemény és súlyos anyagon kell magát keresztülküzdenie a legközelebbi könnyebb, a legközelebbi hígabb anyagig és minél anyagtalanabb és hígabb az a réteg, amelybe felemelkedik, minél könnyebben és gyorsabban halad a munka s lesz kellemesebb a munkásra nézve, oly mérvben fokozódik az ereje is, melyet az anyag nyomása alól mindinkább megszabadítva, eredményesebben érvényesíthet.

Az a kérdés is, kedves emberek: hogy mért oly titokteljes Isten intézése a teremtésben? — meddő épp úgy, mint sok más kérdés, mert minden dolognak összármasa, a létesülés, mely a dolog tulajdonképpeni titka, szellemmunka, szellemmunkát pedig nem lehet emberi szemmel látni, emberi ésszel megérteni, emberi érzéssel megérezni. Milyen értéke volna tehát az ilyen kinyilatkoztatásnak az emberre nézve s mi hasznot hozna az neki? Hisz az emberek különben oly gyakorlatiasak, hogy anyagilag nem szívesen foglalkoznak meddő dolgokkal, kerülnek minden gondolkozást, minden munkát, melyet meddőnek ismertek fel; kell is azt kerülniük, mert ha idejüket és erejüket meddő munkára fordítanák, miből élnének? Ők legjobb erejükkel arra törekszenek, hogy munkájukból minél több hasznuk legyen, hogy annál jobban élhessenek. De ha okosságuk az anyagiakban annyira megy, hát nem kell-e annak kiterjednie hasonló mértékben a szellemire is és nem kell-e itt is felismerniük, hogy semmiféle meddő szellemi munka sem használ szellemüknek, mert nem nyújt neki olyan táplálékot, amilyenre az élethez szüksége van? Az ember nem mehet el táplálékot keresni egy hétig, míg azt megtalálja, mert arra naponkint van szüksége, így az ember szellemének, eszének sem szabad egy egész emberéleten keresztül oly irányban keresnie, amelyben nincs mit találni, hanem oly irányt kell választania, ahol csakhamar találhat valamit, a közelben kell tehát azt keresnie s előbb azt kell összegyűjtenie, ami a közelében van, és annyi mindenféle fekszik körülötte, hogy össze sem gyűjthet mindent, mert szerűje sokkal kisebb, semhogy abba minden közelfekvőt betakaríthatna. Miért kalandozzék tehát az ember elérhetetlen távolságokban és miért hagyja elveszni a közelfekvőt? Ez ellenkeznék józan eszével, mellyel az ember folyton dicsekszik. Isten maga is úgy akarja, hogy az embernek józan esze legyen, s nem is veszi tőle rossz néven dicsekvését, ha igazán megvan neki az, amivel dicsekszik. Az olyan ész azonban, amely meddő dolgok után kapkod, a termékenyt pedig maga körül heverteti, csak nem mondható egészségesnek, hisz az beteg és orvosra szorul!...

És Istennek vannak ilyen orvosai is; ők is a maguk rendeltetésében élnek, ők is titkot képeznek az emberekre nézve, mert tanácsolnak az ember szellemének anélkül, hogy az ember azt tudná s úgy ahogy az ember maga vél magának tanácsolni, de mégsem képes felfogni, miképp jutott eszébe az a tanács. Ez titok az ember számára, ha nem is mindenkinek, mert vannak emberek, akik tudják, hogy kívülük vannak még a teremtésben lények, akik őket környezik és ellátni képesek jó és rossz tanácsokkal; ők ezt a titkot már felderítették, nekik tehát nem kell töprenkedniük azon, honnan vették úgy hirtelen ezt vagy amazt a gondolatot? Ők határozottan tudják, hogy az honnan jött, dacára annak, hogy a gondolat érkezését meglátni nem lehet; ők nyilván egy aknával mélyebben pillantottak bele szellemükkel Isten titkaiba. Ekként van számtalan megnevezhetetlen titok s ami az egyiknek titok, az a másinak nem az, - már az ember számára is, hát még a szellemvilágban! A tökéletes szellemre nézve csak egy titok létezik: Isten lényege, mert Isten jelenségét látja, ismeri ugyan, de e jelenség

lényegét nem ismeri, lévén ő maga is ennek a lényeknek a jelensége. Fokként lefelé azonban mindinkább eltűnik a dolgok titkainak a megismerése, mígnem egészen lenn a sötétségben minden megismerésnek vége. Eddig a lényegiségről beszéltünk, vannak azonban ezen lényegiségek tulajdonságaiban is titkok; vegyük szemügyre ezeket is. Isten egyszerű (nem összetett), csak három tulajdonságaiban: bölcsesség, szeretet és erő; minden egyéb tulajdonságok, melyeket az emberek a Legmagasabbnak tulajdonítanak, csak ennek a háromnak elágazásai, elváltozásai s a lényeken mineműségükhöz képest különbözőképpen nyilatkoznak meg.

Isten tulajdonságai változatlanok, csak hogy ezeket a változatlan tulajdonságokat a különféleképpen elváltozott lények nem egyformán érzik, tehát nem egyformán nevezik el. A legmagasabb. Istenhez legközelebb álló szellemek is csak ebből a három tulajdonságból ismerik Istent, mert nekik irányításukhoz csak ezekre van szükségük, ők is csak három tulajdonsággal bírván, mely Istenből táplálkozik, miként napjukból a bolygók. Van bölcsességük, mely táplálkozik Isten bölcsességéből, mire szükségük van a teremtés kormányzásához, melyet Isten rájuk bízott s melynek kiképzését Isten mintegy az ő kezükbe tette le; van szeretetük, mely táplálkozik Isten szeretetéből, mert csak a bölcsességgel párosult szeretet uralkodhatik igazságosan; van erejük, mely táplálkozik Isten ereiből vagy akaratóból, hogy szoroson foghassák a teremtést s erősen belenyúlhassanak annak hajtókerekeibe. S minthogy tulajdonságaik Isten tulajdonságaiból táplálkoznak, azért ők Isten bölcsességében, Isten szeretetében, Isten erejében élnek és képesek isteni dolgokat végezni! Ők nem szorulnak kegyelemre, nem szorulnak igazságosságra, mert ők igazságosak és büntelenek. Kegyelem szeretetből származik és a bukott szellem a szeretetet kegyelemként, irgalomként érzi; mert valamiként különböző tárgyak, kitéve a napsugaraknak, különböző hőfokot mutatnak, úgy Isten szeretete is különböző teremtményekben különböző érzéseket hoz létre. Isten tulajdonságai kifürkészhetetlenek, még a legmagasabb, Istenhez legközelebb álló szellemekre nézve is, akik pedig az ő tulajdonságaiban élnek; ők ismerik, érzik azokat, de mélységüket kifürkészni nem képesek, nem tudják megérteni, mennyire terjednek azok. Mivel pedig ezt nem tudják, azért elnevezik azokat: „a legmagasabbaknak, mindent átölelőknek” s ez által azokat minden összehasonlítás fölé helyezik ezzel az elnevezéssel: legnagyobb bölcsesség, legnagyobb szeretet, legnagyobb erő vagy mindenhatóság. Midőn a teremtés nem terjedt még ki annyira, akkor Isten tulajdonságai kihatottak a teremtésre, amennyire ez fejlődött; minél inkább terjedt azután a teremtés, annál messzebb hatottak el Isten tulajdonságai is.

Minthogy egyetlen teremtett lény sem képes meghatározni, hogy mennyit fog Isten még teremteni és hová fog a teremtés még fejlődni, azért senki sem képes meghatározni, hogy mennyire fognak még elhatni Isten tulajdonságai; azok kezdete titok, mert azoknak Istenben meg kellett lenniük, mielőtt még valamit teremtett, mert hisz nélkülük nem teremthetett volna semmit, és logika szerint hatniuk kell mindaddig, amíg valami létezni fog. És ki tudná megmondani, hogy egyáltalában lesz-e, sőt lehet-e vége a teremtésnek, hogy lehet-e egyáltalában vége olyan életnek, mely Isten életéből való?! Isten egyetlen, egy egyéniség, akiből származott minden, ami van. De az Istenség Hármasság, Összegyéniség. Erre majd rátérünk. Isten hatalma korlátlan. Isten korlátlanul uralkodik az Istenség által, melynek Ő a magja.

Isten korlátlan akaratójának pontos teljesítése nélkül nem volna rend, nem volna meg az örökkévalóságban a teremtés szabályszerű, törvényes kiképzése, tehát annak tökéletessége sem. Korlátlanul uralkodni azonban csak a legmagasabb bölcsesség képes, mely ismeri az összes következményeket, az okokból folyó összes okozatokat s ezeknek további okozatait. Egyetlen teremtett szellem sem volna képes, még a legmagasabb és legtökéletesebb sem, korlátlanul uralkodni, mert az ő bölcsessége csak viszonylagos Istenéhez. Ezért az Istenségnek, azaz Isten uralkodótársainak kiváltképpen Isten — az Istenség magjának — korlátlan akarata

szerint kell uralkodnia. Ha tehát a bár legtökéletesebb Messiás olyan akaratot nyilvánítana, amely Isten akaratától csak legcsekélyebb részben is eltérne, úgy ez bukás volna, bukás abból a tökéletességből, mellyel az már bírt; mert korlátlan tökéletesség, változatlan, csalhatatlanság csak Istenben, a Teremtőben van; a magas és legmagasabb szellemek minden egyéb tökéletessége csak viszonylagos tökéletesség! Mi tehát az eredménye mindezeknek az elmélkedéseinknek? Az, hogy csak Egy tökéletes, elérhetetlen és kifürkészhetetlen teremtő van! Okoskodjanak bár a teremtés különböző teremtményei e Teremtő fölött, ahogy nekik tetszik, ő örökké elérhetetlen, kifürkészhetetlen, elvitázhatatlan, minden teremtett lényre nézve titok marad!

II. FEJEZET

Az istenség

Antal beszélő médium útján

Az Istenség hármas fogalom, melyet az emberek meg nem értenek. A keresztények „Szent Háromságának” nevezik s ejtenek alatta egy három teremtetlen személyből: Atyából, Fiúból és Szent Lélekből álló Istent. Ebben a szoros szövetségben, az „isteni hármas Egység”-nek e benső összhangjában csak Isten, az Atya, minden dolgok teremtője van örök időktől fogva, kezdet nélkül, mint az istenség kifürkészhetetlen magja; a másik két személy, a Fiú és a Szentlélek összefoglalt egyének, teremtett szellemek, és mint ilyenek kezdettel bírnak. Ők hasonlóak Istenhez, az Atyához, mert ők kettős lények, duálok, s részint olyan lényekből állanak, melyek kettősségükből (öslényegiség, ősalak, őstermészet) soha ki nem léptek, akik teremtésüktől fogva mindig az isteni törvényben maradtak, és olyanokból, akik, habár buktak és megoszlottak, de nem sokára ismét megfordultak és bűnhődésük folytán az idők folyamán ismét visszanyerték kettősségüket. Mint kettősök (duálok) (*Duálok azok a szellemek, akiknél az adó- és elfogadó rész nincs különválva, mint külön van válva az embernél férfire és nőre.*) egész szellemek ők, magukban foglalják mind azokat a tulajdonságokat, melyekkel a Teremtő, Isten teremtésükkor őket felruházta. Ami nem egész, azaz kettős (duál), az nem nevezhető isteninek, az törött, eltorzult, elfajult a bukás által az elfordulás által; tulajdonságaik el vannak fordítva, tehetségeik megoszlottak, teremteni nem képesek.

Az istenség tagjainak azonban teremtőképes szellemeknek kell lenniük, ősalakukkal és őstermészetükkel kell bírniuk, mely őket isteniekké teszi, mert hiszen a szellemek születésüknél fogva isteniek, minthogy Istenből, a legelső szellemből származnak. Istennek hű elsődei (az ősangyalok, a mindenség támaszai, a világrend Messiásai), akik sohasem vesztették el őstermészetüket, mert teremtésüktől fogva szakadatlanul megmaradtak őstörvényükben és Istennel benső összhangban voltak, ebben a törvényben teremtettek s e teremtésük által lettek tökéletes szellemekké, s ezért megvan az a képességük, hogy megértik Isten teremtését s megvan az a rátermettséjük, hogy ennek élén álljanak. Ők az írás szavai szerint: „Világosság Isten világosságából” és Isten világosságában élnek. Isten egyén, az ő teste világosság és ezt a testet a világosság gyermekei szentül szemben látják. Isten ősvilágossága nincsen önmagában elhatárolva, mint valami naptányér, mely alatt azután csak bizonyos távolságban élnének a Messiások, hanem a Messiások körülveszik őt, ők egészen Isten világosságában vannak, ők legközelebb állnak Istenhez, magukba szívják Isten világosságát és kisugározzák azt a hozzájuk legközelebb állókra. Ebben az ősvilágosságban lakik az „Isten”- szellem, akit azonban sem látni, sem felfogni nem lehet. Az „Isten”- szellem áthárítja akaratát világosságának sugarai által a Messiásokra; ők tehát közvetlenül, az első forrásból, magából Istenből kapják a Teremtő bölcsességét, szeretetét és akaratát. Belőlük áll a Fiú: ők,

ezek a milliárd szellemek alkotják a „Fiú” fogalmát. Mikor még semmi sem volt, ők már léteztek Isten világosságában, ők léteztek előbb, mint minden bűn, mint minden bukás, minden anyag, ők voltak az első munkások Isten első teremtésében, a világosságban, a fényatomokban, a legkisebbikben, az elgondolhatatlanban és olyan kicsinyek voltak, mint ez a legparányibb és oly nagyokká s oly erősekké, támaszává lettek a teremtésnek, mely manapság olyan megmérhetetlen! Csak a bukás után, midőn már kitombolta magát a káosz, melyben az ellentét kimerülten, mintegy önmagában elveszetten feküdt, látta Isten szükségesnek újabb szellemek teremtését és teremtett ifjú szellemeket, hogy az ellentétet bukásából megmentse. Az ellentét volt a mélység, és a Messiások, a törvény hordozói a magasság. Ámde a magasság és mélység nagyon is messze voltak egymástól és közvetlen összeköttetés közöttük elképzelhetetlen; szükséges volt tehát hidat építeni az örvény áthidalása céljából, mely a mélységet a magasságtól elválasztotta. Ezt a hidat képezték a másodrendű szellemek, kik mint Isten tiszta gyermekei Istenből, minden dolgok teremtőjéből származtak a Messiások közreműködése mellett, minélfogva a Messiásokhoz bizonyos függőségi kapcsolatban állanak; mert valamiként a Messiásokat Isten nevelte, azonképpen a másodrendű szellemeket meg a Messiások nevelték.

Ezek az apró szellemek is megnőttek a részükre kijelölt munka hűséges elvégzése által, s őket is megpróbálták, miként a Messiásokat, mert közöttük is ellentét támadt, mellyel nekik is meg kellett küzdeniük, s a tűzpróbát kiállaniuk és derékségüket kimutatniuk. Sokan beváltak és diadalmaskodtak a gonosz fölött és tiszták maradtak a gonosszal való érintkezés után és betöltötték hivatásukat az Atya megelégedésére, és Isten, az Atya megszentelte őket és az Istenség uralkodótársaivá tette, elnevezvén Őket „Szentlélek”-nek. Ők képezik a válaszfalat a felvilág és az alvilág között, ők a menny határlakói, a szentély őrei, ők képezik Isten segédcsoportját, mely közvetítőleg és kibékítőleg működik, hogy kiengesztelje a mélységet a magassággal, mely e szerint megszabadít mindeneket, akik szabadulni akarnak, és mely fokoztatva vonzza fel magához őket, hogy ezek a bukottak is visszanyerjék östermészetüket s egészekké váljanak a maguk lényegiségében: egész életté, egész erővé, egész világossággá és Isten megszentelje őket. Mind azok pedig, akik időközben a bukásukból való szabadítást elfogadták és követik a kiengesztelő erőt és ehhez felemelkedtek, valamennyien elérték östermészetüket, ismét kettősökké (duálökká) lettek s egyesültek megszabadítóikkal és teljesítik isteni feladatukat, úgy, mint azok, akik sohasem tértek ki az egyensúlyból. És nekik vannak alárendelve az alvilág összes természetszellemi egésze a legmélyebb mélységekig; ők képezik azt a falat, melyhez hozzá van támasztva az ég lajtorjája, melyen az alvilág szellemei fáradságosan küzdve felszállnak az üdvösséghez, a békéhez és istenieké lesznek és besorozódnak ebbe a csapatba. A szellemek bukása előtt az istenség kettőből állott, Atyából és Fiúból, azaz Istenből, a Teremtőből és szellemének elsődeiből; csak a bukás után, csak mikor a híd szükségessé vált s a mindenség végtelenül kiterjedni kezdett, lettek a másodrendű vagy paradicsomszellemek az Istenség, harmadik tagjává; és mondhatni: az istenség nőtt, kiterjedt, egy körrel többet írt le, mely viszont hatalmasan hat a rajta kívül állóra, hogy majd idővel ezt is megdicsőítse.

Az istenség a jövőben még tovább fog terjedni, mert Isten dicsőségének ki kell terjednie az egész teremtésre; istenivé kell válni, tökéletessé kell lenni mindennek az idők végtelenségében; az egész mindenségnek egy nagy, egységes, isteni családdá, egységes összharmóniává kell alakulnia. Az ember persze nem képes elképzelni azt az időt, amikor ez be fog teljesedni; ezt az időt a világrénd Messiásai sem képesek elképzelni; mert a béke Messiása mondja: „a napot és az órát senki sem tudja, csak akinek Isten azt ki akarja nyilatkoztatni”. És Isten időnkint mindig több és több új dolgot nyilatkoztat ki gyermekeinek, mert mindennek növekednie kell: a lényeknek, a kinyilatkoztatásoknak és az istenségnek. Minden egyetlen természetes elven alapul; semmi sem lesz tökéletessé egy ugrással, lassan alakul ki a teremtés, lassankint javul meg az ellentét, lassankint történnek meg a kiválások,

lassankint pusztítja a gonosz a gonosz, s abból áll éppen Isten bölcsessége, hogy a gonosznak kell megtisztítania és megjavítania a gonoszt az örökkévalóság harcában. A gonosznak el kell pusztulnia s születnie és ismét születnie és mindaddig pusztulnia és újból születnie, míg meg nem szűnik gonoszsága! De amikor jóvá lett a gonosz akkor még távolról sem isteni, mert még éppenséggel nem kapta vissza őstermészetét; csak ami visszakapta őstermészetét, az lehet isteni, s az lehet az istenség tagjává.

Ami ősidőktől fogva isteni maradt, istenivé lett, az nem fog bukni soha, mert az szilárd a jóban, szilárd Istenben, szilárd a törvényben, szilárd és erős a saját természetében. Ha ilyen lény el akarna térni a törvénytől, ki akarna lépni isteni természetéből, úgy ez csak magának e lénynek nagy fájdalma mellett történhetné; már pedig önmagának senki sem akar fájdalmat okozni. Hiszen még a tisztult emberszemlék, akik túl vannak az emberi életen, de még távol vannak őstermészetük elérésétől, sem akarnak semmi szín alatt sem többé emberekké lenni, mert tapasztalták, mennyi fájdalommal jár az emberi élet, teljesítik tehát a szellemileg legnehezebbet is, csak hogy ne kelljen újból emberekké lenniük. A gyermek, aki saját bűne fűzénél megégette magát, nem vágyódik többé az után a tűz után. Az istenség: „szellem, erő. anyag”-ból álló tagozott egész, s hasonlítható az egyénhez, mely szintén szellemből, létekből és testből áll. Ennek az összegyénnek a szelleme Isten, az Atya, a Teremtő: lelke a Messiások, és teste a tagokkal együtt: a szent paradicsomi szellemek. Midőn a szellem az emberben gondolkodik és akar, ezt lelke megéri és mozgásba hozza a testet a tagjaival. A harmonikus embernél a tagok teljes összhangban dolgoznak a szellem gondolkozásával. De mi a kiforrott, harmonikus ember az egységes istenséghez képest, melynek a részei még sokkal szorosabban vannak összekötve, mint az ember részei?! Abban a pillanatban, midőn az istenség szelleme gondol, megsejti azt a léteket s abban a pillanatban, midőn az istenség szelleme akar, megmozdulnak a tagok és teljesítik ezt az akaratot. Azért monda Krisztus „Én és az Atya egyek vagyunk”, mert Ő az istenség lelkének a része. Érezhet-e másként a lélek, mint ahogy a szellem indít? Mozgatható-e a test másképp, mint ahogy a szellem akarja? Amint megmozdul a szellem, megremeg a lélek, megszólal a száj és dolgoznak a tagok, s a test minden idegszála megrendül a lélek remegésétől. Ebből látható, hogy sem a Messiások, sem a szent szellemek másképp nem cselekedhetnek, mint ahogy Isten gondolja és akarja, mert ők össze vannak forrva Istennel s érzik az „Isten”- szellem minden mozdulatát, ők nem képesek ettől eltérni, mert a száj kénytelen megnyitni, a kéz kénytelen felemelkedni, a láb kénytelen menni, ha a szellem akarja: a szellemben van a gondolkodás, a lélekben az érzés és a test tagjaiban a cselekvés. S ekképpen dolgozik az istenség a teremtésben: az Atya gondolkodik és akar, a Fiú ezt megéri és megindítja a Szentlelket, emez pedig végrehajtja ezt az érzést és keresztülszágul az egész teremtésen, villámnál gyorsabban, egy helyről a másikra, ahová az ösztönzés őt vonzza.

Lásd meg tehát óh emberiség, minő harmonikus egyén az istenség, s végy magadnak példát róla! Ilyen harmonikusnak kellene lennie önmagában az egyénnek, a családnak, a községnek, az államnak, ez emberiségnek. Amit a családnak, a községnek, az államnak, az emberiségnek feje vagy szelleme gondol, azt kellene végrehajtatlak a tagoknak: ez esetben azonban annak a felsőbbségnek kizárólag Istentől kellene kapnia az irányítást és ha ez megtörténnék, hiszen akkor már beleolvadt volna az emberiség az istenségbe. Az ember azonban ellentét, egyenetlen önmagával; nem azt teszi, amit gondol, és nem azt gondolja, amit tesz, másképp gondolkodik, és másképp szól, másképp cselekszik, és másképp beszél. De ha az egyes egyén önmagában egyenetlen, akkor hogyan legyen egységes az egyének összessége? !Az embereknek ugyanis nincs isteni, hanem ördögi természetük, mert az ördög önmagában s önmaga által meg van hasonulva és minél inkább meghasonlott az ember önmagával, annál hasonlatosabb az ördöghöz. Egyik ördög nem bízik a másikban, sőt az ördög önmagában sem bízik és sok olyan ember van, aki önmagában nem bízik, önmagától fél s ezzel világosan be van bizonyítva, mily távol van az emberiség az istenségtől. Az ember jelen állapotában

természetesen nem cselekedhetik úgy, mint az istenség, mert az istenség testének nem kell vizsgálnia, hogy jó-e szellemének a gondolkozása? Az istenség szellemének gondolkozása csalhatatlan s a tettnek, mely ezt a gondolkozást nyomon követi, feltétlenül csalhatatlannak kell lennie. Az istenség szellemét nem képesek befolyásolni tökéletlen és gonosz szellemek, mint az emberét; az istenség szelleme magasztosan, elérhetetlenül áll minden szellem fölött, azért gondolkozása is örökké csalhatatlan. Az istenség szelleme nem kénytelen vizsgálni saját gondolatait, mert senki sem avatkozhatik bele gondolkozásába és teheti szükségessé a megrostálást, azért dolgozik az istenség gyorsan és biztosan.

Hogyan akarhat az ember beleavatkozni az istenség gondolkozásába? Hogyan akarhatja a maga gondolkozásával kérdéssé tenni az istenséget az ember, aki önállóan gondolkozni nem is tud, s akinek egy perc alatt ezer gondolata van, melynek egyike sem hasonlít a másikhoz, mely gondolatok egymással ellenkeznek? Miként akarja ő ebből a gondolatzűzvarból egykönnyen megtalálni a helyes gondolatot? Hogyan akarja megismerni, melyik gondolat az övé és melyiket sugalmazták neki? És mégis Istennek képzeli magát és büszke a tudására, olyan tudásra, mely már alapjában, a gondolkozásban bizonytalan, mely bizonytalanságban fel kellene ismernie, hogy gyarló, tehát nem isteni. Mondottam, hogy az istenségnek növekednie kell; növekedik is, és ez egészen természetes; de nem maga az istenség szelleme növekedik, hanem csak a teste és a tagjai. Talán az embernél másként van? Növekedik a szellem térfogatban? Nem! A szellem, ez az elgondolhatatlanul picike szikra, térfogatra nézve egyenlő marad, nem lesz nagyobb, de erősebb. Az ember teste azonban növekedik, térfogatban gyarapodik; és ha az ember testileg felnőtt, akkor azt mondják róla, hogy tökéletes ember. Épp így kell megnőnie és a tökéletességig növekednie az istenségnek is. És miként növekedik azzá? Az által, hogy az Istentől elszakadt szellemek közül folyton többen és többen megtisztulva haza érkeznek és besorozódnak az istenség családtagjaiul. Minél több bukott szellem érkezik haza, annál nagyobb lesz az istenség teste, annál inkább megnőnek tagjai, és hasonló arányokban ki kell terjednie a léleknek is, mely élteni a testet. Mert miként az embernél a lélek benne van az összes tagokban, akként az istenség lelke is benne van testének összes tagjaiban. A léleknek is ki kell terjednie, mert hisz neki be kell töltenie a test tagjait, a test egyetlen részecskéje sem maradhat lélek nélkül. Az istenség szellemei (elsőszellemek) közül is vannak még künn a bukásban, ezeknek is haza kell térniük és tökéletesíteniük, kiegészíteniük az istenség lelkét, felemelkedvén azokon az összes fokokon, amelyekről lebuktak.

Ámde ha a szellem a legnemesebb rész is az emberben: azért mégsem ő az egész ember, mert test nélkül nem nyilatkozhatik meg a szellem. A szellemnek és léleknek a testben a test által kell megnyilatkoznia, ki mondaná tehát az emberről: a szellem ér valamit, de a lélek és a test nem ér semmit? Nem egyenként ítéljük meg őket, hanem azt mondjuk: az ember vagy ér valamit vagy semmit, mert ők mind a hárman képeznek egyet így az istenség is egy! És habár abban az istenség szelleme a legnemesebb, azért ez a legnemesebb mégis csak a test által nyilatkozik meg. És valamiként az embernek működéséhez szüksége van a testre, épp úgy az istenség szellemének is szüksége van testére, hogy működése és teremtése nyilvánvalóvá tegyen. Az istenség szellemével gondolkozik, és a tagokkal dolgozik, éppúgy, mint az ember: mert az ember képmása az istenségnek! Isten szellemével gondolta ki a teremtést és tagjaival csinálta meg; mert látható munkát sohasem végez a szellem, mindig csak a tagok. Lássátok, ez az istenség a maga hármasságában! Mily hamisan fogtátok azt fel! De Isten világosságot akar gyűjtani az emberi szellemben, hogy ez jobban, tisztábban, igazabban ismerhesse fel az istenséget a maga nagyságában és magasztosságában, de egyszerűségében is. A keresztény egyház a háromegegyes istenséget egészen más értelemben tanítja, melyben azonban megérteni nem tudjátok. A monoteisztikus vallások egyáltalában nem tanítják, ők csak egy „Isten”- szellemet hirdetnek; de nem tudják maguknak megmagyarázni annak működését és teremtését. Fogadják be ők is ő világosságot, értsék meg ők is ez új

kinyilatkoztatásból, hogy miből áll az istenség és miként dolgozik az; és értsék meg azt is, hogy az istenség is halad és hogy az emberiség tükörképe az istenségnek; és ha majdan megértették ezt, akkor mi különbség lesz azok között a vallásfelekezetek között, akiknek egy egyszerű Istenük van s azok között, akiknek hármás az Istenük? Mindketten fel fogják ismerni, hogy az új világosság által nem vesztek el régi Istenüket; a monoteistáknak megmarad egységes istenük, a keresztényeknek pedig a háromegységes Istenük, csak hogy azt nekik az igazság szövéténekével az igazság szelleme világítja meg, mely teste az Istennek. Az „Isten”- szellem nem szállhat le az emberekhez, hogy szemük elé tartsa a fáklyát, de leszállnak testének a tagjai. Isten kezei és lábai leérnek a földre és az emberek szeme elé tartják a fáklyát, hogy mindenki megismerhesse a saját Istenét. És ha majd ennél a fáklyánál mindenki megismerte a maga Istenét, akkor így fognak kiáltani: „Hát mi a különbség az én Istenem és a te Istened között? Hiszen valamennyinké egyforma!”. És akkor majd örömben kezét nyújtják egymásnak és szerethetik egymást az egységes Isten kedvéért, akit az új kinyilatkoztatás szövéténekénél megláttak, de akit vallásaik sötét zsákjában nem bírtak megtalálni s egymást azért nem szerethették, mert mindegyikük azt hitte, hogy az ő zsákjában más, jobb, igazabb Isten van. Az igaz Isten azonban csak Egy lehet, csak a zsák különbözteti meg, az a zsák (vallás), melybe, az emberek Istent rejtették. Minden felekezet tetszése szerint más és másképpen öltöztette Istent, és a jó Isten kénytelen volt magát lekötöztetni a felekezeti divat által, kénytelen volt engedni a divatnak, ha egyáltalában meg akart maradni a világon. De, kedves emberek, az új kinyilatkoztatás szövéténeke meg fogja gyűjtani és el fogja égetni a divatszákot, és ha elégett a zsák, akkor Isten meztelenül fog állni az összes emberek előtt, akkor nem fogják mondhatni, hogy akár az egyiknek, akár a másiknak az istene jobb, szebb, értékesebb, mert mindegyiknek Istene leplezetlenül fog itt állni és valamennyinek egyformán tetszeni, de nem azonnal, csak lassankint kell majd hozzá szokniuk. De ez a céhbeli papoknak sohasem fog tetszeni, ezek sohasem fognak hozzá szokni, ők meztelen Istent sohasem fognak elismerni!

Hányszor tévedett már az ember embertársának megítélésénél, ha azt ruhája szerint ítélte meg? Gyakran a finom ruha alatt egészen aljas, gonosz ember lappangott, a durva kabát alatt pedig finom, jó ember; és mivel az emberek ezt tapasztalták az embernél, ezt a tapasztalásukat alkalmazhatnák Istenre is és akkor azt látnák, hogy a pompás öltözet alatt nagyon rossz Isten lehet: a haragnak, a gyűlöletnek, a bosszúnak, a gonoszságnak Istene, az egyszerű ruha alatt pedig igen jó, enyhe, szende, nagyon szeretetteljes Isten. De ők nem akarják meztelenre vetkeztetni Istenüket, ők kedvelik a ruhákat és a cicomát, azt hiszik, hogy azzal igen súlyos bünt követnének el és le nem vetköztetnék őt az idők végtelenségéig sem, ha nem jönne a fáklya és meg nem gyűjtaná Isten ruháit az ő testén... Az embereknek ez nem fog tetszeni, ők siratni fogják Istenük ruháit és gonosztevőnek és istenkáromlónak fogják nevezni az igazság szellemét, mely meggyűjtani s elégetni fogja a ruhákat! De végre kénytelenek lesznek bele-nyugodni a tényekbe s így lassankint hozzászoknak a meztelen Istenhez... De mondom nektek: önként sohasem tették volna meg; kényszerhelyzetbe kell tehát őket hozni, hogy felismerhessék Istent igazában, mert saját kezdeményezéséből egyetlen ember sem képes azt megtenni, még az istentagadó sem; neki is van Istene, ki azonban annyira be van burkolva, hogy nem is látszik az alakja s olyan, mint a tuskó az ő okos szemei előtt! Hallom már az emberek kiabálását, ezt az összevisszaságot, minden hangnemben, de Isten nem kérdezi az emberektől, hogy tetszik-e nekik ez vagy az a haladás, mert ha az emberektől kérdezné, akkor nem volna csalhatatlan, Isten tudja, hogy itt az ideje embereinek megadni ezt, most érettek ők ennek a felismerésére; s ha elérkezett az óra, mely az ő számításának megfelel, akkor elgondolja: Most akarok gyűjtani; s alig gondolta el, már gyűjtanak is kezei, az ő testének tagjai és már ég és ijedeznek és jajgatnak is az emberek ezért az isteni adományért! De az emberek jajgatásából nem lehet következtetni, hogy ők nem értek volna meg arra a világosságra, mert ha nem volnának megérve, akkor nem gyűjtaná azt meg. Igenis, érettek. Nem

is az emberek azok, akik ijedeznek és jajgatnak, hanem az ő babonájuk, melyet az anyatejjel szívtak magukba, s amellyel megvénültek; ez a babona remeg és ágaskodik az emberben s okoz neki fájdalmakat ágaskodásával és bírja őt jajgatásra. De ha az előítéletet, mely a világosságot el nem bírja, megölte majd a világosság ereje, akkor az ember ismét nyugalmat fog találni és örvendeni fog előítéletének halála fölött, mert akkor megszabadult a féregtől, mely egész életén át rágódott rajta és melynek oly szívós volt az élete, hogy elhalálózásakor rettenetesen fészkelődött s az embert erősen marta és szúrta.

Az ember nehezen válik meg attól, amit már egyszer megszeretett, mert az össze van vele növe és kínozza őt, míg kielégítést nem talált. Így kell az embernek megbűnhődnie a saját, valamint fájának bűnéért, el kell viselnie a saját, valamint faja bűneinek a szúrásait és marásait. Miután azonban bűnét egymaga megölni nem tudja, örökké cipelné azt, ha Isten szövéténekével világosságot nem gyújtana az ember szeme előtt. Csak ha megpillantja a bűn a világosságot, akkor kezd kapálódzni, és ha a világosság az embernél marad, akkor kezd csak a bűn haldokolni; mert a világosság szétrágja a bűnt, miként piócat a só. Es ha kisebb a bűn, akkor haláltusája gyorsabb; ha pedig nagyobb a bűn, akkor haláltusája hosszabb s addig mar és fickándozik az emberben, míg csak meg nem hal a bűn, és ez oly rettenetes fájdalmakat okoz az embernek, hogy inkább már ő maga szeretne meghalni. Az emberszellemek annyira elmerültek az anyaga, hogy az istenség intzését mindig ferdén fogják fel, ferdén ítélik meg és hamis következtetéseket vonnak belőle. Azért semmisíti meg mindig a következő évszázad ítélete az előző évszázadét, mert az isteni gondviselés működésének eredménye csak akkor enged az embereknek helyes megítélést, ha az már teljesen anyagi formát öltött a világon. Az emberek nem hiszik el, hogy Isten minden általa teremtett dolgot tagjainak segélyével teremt, s azért nem is tudják elhinni, hogy az egész teremtést szellem hatja át, s hogy az a szellem munkája által jelentkezik. Ameddig azonban valami nem jelentkezik tökéletesen, addig ezt a határozatlant különféleképpen ítélik meg és sok mindent tételeznek fel róla. Álokoskodást halmoznak az emberek álokoskodásra s ilyenek szerint irányítják törekvésüket és valamely jelenség alapját mindig annak ellenkezőjében keresik, sohasem ott, ahol az valóban van; s minden mozgalomnál az ellenkező ponton alkalmazzák ellenmozgalmuk emeltyűjét. Azért nem képesek ők az istenség egyetlen mozgalmát sem feltartani, azért járhat ez a maga törvényes következményeivel az emberek minden okoskodása dacára: s amidőn azután az emberek belátják tévedésüket, akkor az a mozgalom, melyről ők azt hitték, hogy annak ellene dolgoznak, már a maga eredményeit kézzelfoghatólag napvilágra hozta; akkor azután csodálkoznak és hüledeznek, hogy miként történhetett ez így, aminek megtörténését ők egészen másképen képzeltek maguknak!

Már ebből is felismerhetnék az emberek, hogy nem ők teremtik a haladást, hanem az istenség tagjai, akik azt felépítik úgy, amint az istenség szelleme, a teremtés Atyja kigondolta. Nyomról-nyomra, bizonytságot bizonytság után kap az emberiség a titokteljes, bölcs, csalhatatlan hatalom működéséről, mely mindig eléri a maga célját az emberek összes ellentörekvései dacára! Így volt ez mindenkor a nagy haladási korszakokban s évezredek óta tapasztalták az emberek, hogy ők mindig tévedtek a jelenségek okában; épp így tévednek most is s egészen más kertben keresik a fűvet a kor bajainak orvoslásához. Mi azonban nyugodtan nyilatkoztathatjuk ki nekik, hogy tévednek és nyugodtan mutathatunk rá ujjunkkal arra a pontra, amelyben az okok rejlenek: ők azokat meg sem fogják ott keresni és éppen azért nem fogják ott keresni akarni, mert ezt a kinyilatkoztatást ilyen, nekik nem tetsző módon kapták. Az istenség tagjai tehát akadálytalanul végezhetik el a maguk művét a nekik kijelölt időben, az emberek az ő működésüket nem fogják észrevenni mindaddig, míg az, mint befejezett tény, kézzelfogható alakban előttük nem fog állani. Van-e az embernek bátorsága ahhoz, hogy tervét, melyet akadálytalanul végre akar hajtani, felfedezze, mielőtt azt végrehajtaná? Mindenki attól remegne, hogy meghamisítanák azt. Az istenség nem remeg, tudja, hogy tervét a kinyilatkoztatás dacára megghiúsítani nem lehet; azért óriás az istenség és

törpe az emberiség.

A különféle vallásfelekezetek papjai és hívői ellenségeiket a materializmus táborában keresik, a materializmus pedig a hívők táborában keresi a maga ellenségét. A materializmus azt hiszi, hogy ő van hivatva megsemmisíteni a vallásos hitet, a vallások hívei meg azt hiszik, hogy ők vannak hivatva megsemmisíteni a materializmust. Mennyire tévednek mind a ketten! Mennyire az ellenkező helyen keresik mindketten az ellenséget! S ámbátor régen világosan kinyilatkoztatták, hogy az utódok ítélkeznek az elődök fölött, mégsem értették meg teljesen ennek az értelmét, mely úgy szól, hogy az okozatok ítélik el az okokat, az okozati bűnök falják fel az anyabúnt. A fajzat felfalja a nemzőket s egyik fajzat a másikat - ez az átka a bűnnek! Csak az egységes, ami isteni, ami emberi, az egyenetlen! Ha a vallások isteniek volnának, akkor valamennyien egységesek lennének; de mivel egymás közt valamennyien egyenetlenek, ez bizonyítja, hogy nem isteniek. És valamint a gonosz ember önmagával egyenetlen és meghasonlott épp úgy a gonosz felékezetek mindegyike is önmagában meghasonlott; naponként fordulnak elő mindenükben torzalkodások, pusztítások és kiválások; valamennyien tüzet hánynak egymásra, gyűlöletet és gyilkot szórnak egymás ellen. Gyűlölet és gyilkok, ezek csak nem jó okozatok! És amilyen a gyümölcs, olyan a fa, rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt. Ekként falja fel a gonosz fajzat saját nemzőit, a gyermek pusztítja az anyát és maga lesz anyává és ismét pusztul és így megy az mindaddig, míg valamennyien el nem pusztultak! Nem a materializmus fogja felfalni a vallásokat, hanem a papok és a világiak fogják maguk között egymást széttépni és kiirtani; és Isten megengedi, hogy az így legyen, mert ők valamennyien gonoszak! A materializmus is anya, neki is sok gyermeke van, ilyenek; a csalás, lopás, rablás, öles, romlottság, durvaság, kétségbeesés, örültség, öngyilkosság. Ezek a gyermekek majd felfalják saját anyjukat, s egymást ki fogják irtani. Egyház és tudomány, mindketten tenyésztelepek, képviselőik pedig a magvetők. Az egyház ülteti a „vallást”, de az istenség nem ültet vallást, ő hitet, emberszeretetet, alázatosságot, türelmességet ültet. Ez a mag egységet, szabadságot, békét terem. A tudomány ültet hitetlenséget, istentagadást, öndicsőítést; az istenség ellenben ültet igazságot. De a hitetlenség nem igazság. Isten bölcsességet ültet, de Istent tagadni nem bölcs dolog. Isten a saját dicsőítését ülteti a látható teremtésbe, de aki a látható teremtésben kutat s abban önmagát akarja dicsőíteni, az vak bolond. Azért áll ellentétben a tudomány az istenséggel, s amidőn az ültetvények elpusztítva és a telepek üresek lesznek, akkor az emberek ezeken az üres telepeken olyan leletre fognak akadni, melyet előbb a gaz miatt, mely azokon burjánzott, meg nem láthattak. Ez a lelet: megismerés, szeretet, igazság, igazságosság, ezeknek következményeként pedig egységesség és béke lesz, és akkor egyház és tudomány békekészenben fognak élni egymással.

Az emberek bizonyos általuk kigondolt rendszerek szerint dolgoznak, s ily módon akarják létrehozni azt, amit az istenség létrehoz; de mert ellentétes irányban dolgoznak, azért nem érhetik el azt, amit akarnak. Heterogén eszközökkel küzdenek, ellentétes utakon törnek céljaik felé, azért nem érnek célt sohasem, azért állanak mindig ismeretlen lények előtt, melyek megzavarják őket, s azért nem is dicsekedhetnek azzal, hogy ők a saját haladásuk mesterei. A haladás bekövetkezik, amint arra szükségük van, s amint azt óhajtják, de egészen más módon, mintsem ők keresik s egészen más eszközökkel, mint aminőket ők használnak. Így azt hiszi a tudomány, hogy ő fogja kiirtani a vallást a materializmus által, melyet ő tenyészt, az egyház pedig azt hiszi, hogy ő irtja ki a materializmust a vallás által, melyet meg ő tenyészt, holott mind a két feltevés hamis. A szeretetlen és türelmetlen vallás önmagát fogja kiirtani a saját maga nemzette gyermekek, a saját okozatai által épp úgy, mint a tudomány, mert mind a ketten meghajlottak önmagukkal, folytonosan támadják egymást, élet-halál harcot vívnak, és minden ütközetben elesik néhány harcos, míg végül valamennyit felkoncolják. A jó nem falja fel a gonoszt, mindig a gonosznak kell felfalnia a gonoszt; és minél több gonoszt fal a gonosz, annál éhesebb lesz, mert a gonosznak nincs meg az az ereje, hogy jóllakják vele. A gonoszt a

gonosz egymagában nem is táplálhatná, kell neki koncul dobni jót is, hogy életben maradjon és tovább falhassa a gonoszt. Sok jót megemésztett már a gonosz még sokat kell megemésztenie, míg maga is jóvá válik! Aki szemlélhetné azt, hogy miként dolgoznak az istenség tagjai, annak derengene a világosság s kezdené felfogni az „igazság” fogalmát. Minthogy pedig az istenség sohasem cselekedett mást, mint igazságot s ez az ő munkája, kénytelen igazságossá tenni mindent és mindenkit; kénytelen az egyenlőt egyenlővel igazságossá tenni, mert igazságtalan emberek rendszere az, hogy elégedetlenséggel fizessenek, mivel maguk is elégedetlenek.

Az istenség a természetben teremt hasonlóságokban, rombol hasonlóságokban és ítéel hasonlóságokban. Az igazság a bűn kezdetétől fogva kezdett működni és működni fog a bűn végezetéig. Nem örök ítélet-e ez? Az igazság pedig nem szűnhetik meg működni, míg működése által nem vált minden igazságossá, megszenteltté és istenivé, és csak az ítélet végén lesz tökéletes az istenség is, mert akkor az egész teremtés tisztán isteni lesz. Ki tudja azonban azt az órát, amidőn az istenség tökéletes lesz? Azt csak az istenség szelleme tudja, mely magában foglalja az egész teremtést. Az istenség lelke és teste érzi és megsejti azt, amit az Istenség szelleme gondol; ők érzik és megsejtik időről-időre azokat az eseményeket, melyeket az igenleges (pozitív) szellem határozottan tud, mert csak egyetlen határozott tudás létezik s ez Istenben, az istenség szellemében van. Lélek és test nemleges, negatív természetű, csak sejtteni tud. És saját érzelmét is csak, mint sejtelmet képes kifejezni, de nem mint határozott kinyilatkoztatást. Ez csak a szellemtől, a minden dolgok teremtőjétől származhatik s ennek a szellemnek tagjai útján érkeznek az emberekhez és ily határozott kinyilatkoztatásnak okvetlenül be kell teljesülnie a részére előírt időben és senki sem képes megakadályozni annak a beteljesedését. Arra az időre nézve is, amelyben ti most éltek, el kell következnie a beteljesülésnek; ez a beteljesülés pedig „a bűn felismerése” lesz. Ti emberek, ettetek a tiltott gyümölcsből, azért kénytelenek vagytok megismerés után törekedni, annak a megismerése után, hogy vétkeztetek, mikor ebből a gyümölcsből ettetek. És valamiként az első bűn megismerése után ítélet következett és kiválás a paradicsomból, úgy a mostani megismerést is ítélet és kiválás fogja követni. Ez a kiválás az istenség könyvében van megírva, s ami ott meg van írva, annak be kell teljesednie. Boldog, akinek hite van és befogadja az ígéretet! Isten akarata, hogy ez kijelentessék az embereknek! És ha az istenség egyik tagja szólott hozzátok, mondván: „közel van az ítélet”, úgy én kiegészíteni azt, mondván: „közel van a kiválás”, mert a megismerés úgy fog jönni, mint a villám és a megismerés után jön majd azonnal a kiválás.

Boldogok, akik hisznek az igében és megvilágosodnak az ige által, még mielőtt lesújt a villám, mert a villám után ismét sötétség leszen!

III. FEJEZET

Az emberiség

Antal beszélő médium útján

Az emberiség töredéke az istenségnek, melyet a teremtés Atyja a Messiások közreműködése mellett teremtett, s melyet az istenség tagjai vezetnek. Az emberiség kiemeltetett az ellentétből és tevékenységre szólítatott a mindenség alvilágaira. Az emberiségnek nagy, magasztos feladat van szánva. Kétoldalú ez a feladat: önmagával szemben és az ellentéttel szemben, melyből kiemeltetett. Fenn kell tartama önmagát és meg kell állania a saját lábán, melyre állítottak és fel kell vonzania magához az ellentétet, s ezt is képessé kell tennie arra, hogy emberré legyen. Valamint az istenség tagjai feláldozzák magukat az emberiség nemesítéséért, épp úgy az emberiség tagjainak is fel kell áldozniuk

magukat az ellentét, az ördög nemesítéséért, mely még nem képes emberré lenni, és mely csak az emberiség révén lesz képes felemelkedni. Valóban nagy, magasztos cél! Vajha felfognák azt az emberek, vajha megértenek magas rendeltetéseket, s vajha át lennének hatva feladatuk fontosságától! Itt áll az ember a középúton az istenség és az ellentét között, hogy egyrészt az istenség tagjai révén felemelkedjék az istenséghez, másrészt pedig, hogy felemelje az ellentét tagjait az emberiséghez. Innen a gondolatoknak és az akaratnak a nagy szabadsága az embernél. Mert habár a jó szellemek a maguk nemében sokkal szabadabbak is, azért mégsem olyan szabadok, mint az ember a maga nemében, ők ugyanis kénytelenek engedelmessé válni és teljesíteni, ha meg akarnak maradni azon a fokozaton, melyet elfoglalnak, míg ellenben az ember nem kénytelen engedelmessé válni és teljesíteni s az ember mégis maradhat a maga fokozatán, és az embernek szüksége van erre a nagy szabadságra. Szüksége van az oly lényegesen különböző szellemi erők e tolatkodására, hogy egyrészt befogadhasson, másrészt pedig leadhasson gondolatokat, szavakat és tetteket. Az istenség tagjai sugalmazzak az embernek igazságot, erényt, s igazságosságot, befolyásolják a szeretet érzelmeivel és felkeltik benne a jó cselekedetek iránti vágyat; míg ellenben a másik oldalról befolyásolja őt az ellentét valótlansággal, erénytelenséggel és igazságtalansággal s oly érzelmeket kelt benne, melyeknél fogva gyűlölnie, megvetnie kellene a többi teremtményeket s azokkal igazságtalanul kellene bánnia.

Az ember annyira értékes ékszer a földön, hogy mind a két rész harcol azért, hogy őt bírja; az istenség tagjai éppúgy, mint az ellentét tagjai. Mindegyikük bírni akarja, mindegyikük felkeresi tehát az embert s erőlködik, hogy őt megnyerje magának. Innen az ember ingadozása, ide-oda hajlongása a jótól a rosszhoz, a rossztól a jóhoz, miként a gyenge nádszál, melyet minden szellő megingat, melynek sokkal kevesebb a szilárdsága, semhogy egyenesen fennállhasson abban a harcban, melyet mindkét hatalom az ő bírásáért vív. Ezt az állapotot súlyosbítja az ő anyaga, az az anyag, melyet ő maga sűrűsített meg, s melyet azért bíztak rá, hogy ő váltsa meg azt a sűrűségtől, s megtisztítsa és képessé tegye a gyengéd isteni érzelmek befogadására, s így képessé tegye arra, hogy odaadással vegye az isteni szikra akaratát, mely az emberben rejlik. Az anyag a bűn terméke, alkateleme a pokolnak. Az anyag révén az ember félig pokoli, a szellem révén pedig félig mennyei, s tekintettel feladatára, ilyennek is kell lennie, mert neki vonzani kell tudni a poklot is és a mennyet is. Azt mondtam, hogy félig a pokol! Hiszen egészen a pokolba merült és Isten kegyelme felemelte, lábra állította és csak félig engedte őt át a pokolnak, hogy dolgozhassék a pokol javára s ily módon hódíthasson a menny számára. És bizony mondom nektek: az ember addig nem lesz mennyei, míg a poklot emberivé nem változtatta és nem váltható meg az emberfajból, míg ő meg nem váltotta pokoliságából az ördögöt, s ezt képessé nem tette arra, hogy emberré legyen. Csak akkor töltötte be az ember feladatát, csak akkor fog üdvözülhetni és megszentelődni, csak akkor segíthet az emberednek és nem kell többé segítenie az ördögöt.

Ha felbírnák fogni ezt az emberek, úgy gyermekkoruktól fogva halálukig szakadatlanul építenének önmagukon s építkezésük által oktatnák az ördögöt is arra, hogy miként építsen ő is, hogy emberré legyen. Akkor azután nem kellene az embereknek örökkévalóságokon keresztül újból és újból emberekké lenniük és korábban vonulhatnának be a szellemek otthonába, a paradicsomba! Lám, micsoda rettenetes következménye ez a bűnnek, hogy nem engedi érvényre jutni az épületet, melyet az ember önmagában akar emelni, mert amit a szellem éjjelen keresztül felépít, azt nappal lerombolja az anyag! S így nagyon is lassan halad az ember az ő építkezésével; minden jó szándéka teljesítetlen marad, mert azoknak a végrehajtása fájdalmat okoz a húsnak, ennek a pokoli húsnak! Igen, a szeretet gyakorlása fájdalmat okoz a húsnak, a gyűlölet neki kedvesebb, a gyűlölködésben jobban érzi magát. De miként is váltsa meg a gyűlölet a gyűlöletet? Hisz ez lehetetlenség! Gyűlölet mindig csak gyűlöletet nemz ismét, mert amilyen a fa, olyan a gyümölcs; ha a fa gyűlölet, akkor csak nem lehet a gyümölcs szeretet! Oltsátok a gyűlölet fájába a szeretet ágacskáit, s ezek el fognak

száradni és kénytelenek lesztek folyton újakat beleoltani, míg végre idők múltán itt-ott egyik megered. Nem könnyű munka, megváltani az ördögöt, mely keresztül-kasul telítve van gyűlölettel; évszázadokon keresztül szakadatlanul szeretetet kell beléoltani, míg csak a legelső ágacska is megeredhet rajta. Ehhez a munkához feltétlenül türelem szükséges, olyan türelem, melyet nem lehet órák, vagy évek, de még évtizedek szerint sem mérni, hanem amelynek örökké kell tartania! De hol vegye az ember ezt a türelmet? Ha testvérével jót tesz ma, úgy holnap már élvezni akarja annak a gyümölcsseit, és ha azt látja, hogy nincs gyümölcs, hanem ágacskája fonnyad, akkor elveszti türelmét és nem akar másodikat is beoltani testvéérébe.

Azért olyan lassú az ördög megváltásának s az ember felemelésének a munkája, mert nincs az embernek elegendő türelme ahhoz, hogy másodszor, harmadszor, tizedszer, sőt századszor is jót cselekedjék, anélkül, hogy annak gyümölcsét élvezné: mindenki azonnal várja jótettének jutalmát s éppen ez az, amit meg nem találhat és sohasem fog megtalálni ott, ahol keresi és melyet sohasem szabad azon a helyen keresnie! Ne embertársaidnál keresd jótetted jutalmát, óh ember, hanem önmagadban, ott a saját fádon kell a gyümölcsnek nőnie; ne embertársaidtól várd kielégítéset, hanem keresd magadban a békességet, ne a testvéredben keresd a magad üdvösségét, hanem önmagadban! Hogyan boldogíthatna téged más, rajtad kívül álló személy? Hiszen az üdvösségnek magában az emberben kell megteremnie, azt neki bensőleg kell megéreznie! Ne higgyétek, óh emberek, hogy bármilyen jótett gyümölcs nélkül marad; mindegyik, még a legcsekélyebb is, meghozza nektek a jó gyümölcsöket, de nem a testvéretek fáján, hanem a saját fátokon. Az ember elégedettsége a gyümölcs annak a szeretetből fakadó tettnek, melyet az ember embertársával cselekszik; az öröm az emberben a jutalom azért a segítségért, melyben embertársát részesíti; és tatán nem édes, nem boldogító, nem isteni ez a gyümölcs? Talán nem elégíti ki az ember ízlését? Kötve hinném. Hiszen az öröm megbékít, a megelégedettség boldogít; hogy ne izlenék hát ez neki?! Az ember azt hiszi, hogy önmagának gyűjt, ha mástól viszontszolgálatot vár, jutalmat igényel? Nem ily módon gyűjt ő magának, nem ez az igaz, tiszta önszeretet! Az igaz, tiszta önszeretet akkor talál kielégítést, ha az ember azt önmaga által szerzi meg, ha saját tevékenysége útján fogadja magába; az azután egészen az övé lesz, azt nem veheti el tőle senki. Avagy a jótett fölötti öröm, megelégedés, boldogság talán nem elégíti ki az önzést? Nem akar minden ember boldog, vidám és megelégedett lenni?

Kedves emberek! Ne kutassatok ott kincsek után, ahol nincsenek kincsek, hanem ássatok ott, ahol vannak; és valóban nem kell más helyen ásnotok, megtalálhatjátok azokat mindennap, minden órában a saját aknátokban; kutassatok ebben az aknában minél több kincs után, míg tudatára ébredtek annak, hogy valóban kincseket hordoztok magatokban. Ha azt hiszi az ember, hogy az embertársáról való gondoskodása mellett önmagáról megfeledkezett, úgy tévesen hiszi azt; mert amidőn embertársáról gondoskodott, akkor már megkapta az azért járó jutalmat, s akkor egyidejűleg gondoskodott önmagáról is, anélkül, hogy erre gondolt volna; mert ami törvényes, óh emberek, az mintegy önmagától teljesül be, míg ellenben azt, ami törvénytelen, az embernek izzadsággal és fáradsággal kell megszereznie! Térjünk vissza arra, hogy mi módon felelhet meg az ember feladatának, amidőn itt áll a középúton a menny és a pokol között és ki van téve a kétféle befolyásnak. Az ember azt kérdezhetné: „Miként vonzhatom én fel magamhoz az ördögöt, ha azt nem ismerem, nem látom, s amikor az még nem ember? Hogyan tudhassam, hogy közel van-e hozzám a menny, hisz nem ismerem annak tagjait, hiszen ezek nem emberek? Én csakis magamra vagyok utalva, meg arra, ami előttem láthatólag és foghatólag megnyilatkozik, és kénytelen vagyok számolni azokkal a viszonyokkal, amelyek közé a nekem megmagyarázhatatlan hatalom engem helyezett.” Íme ember, ehhez neked Isten, a te Teremtőd eszközt adott, felruházott téged olyan tulajdonsággal, melyet csak tevékenységre kell szólítanod, hogy annak segítségével mindezt felismerhessed és ez a tulajdonság „a hit”. A hit az a világosság, mely megvilágítja azokat a lényeket, melyek körülöttes vannak és téged jóra és rosszra befolyásolnak. Ha bízol ebben a befolyásolásban, akkor már nem vagy homályban, hiszen akkor már tudod, hogy minő tényezőkkel kell

számolnod; ha pedig a hiten kívül még jóakarated is van, s ezt emelkedésedre tényleg felhasználod, akkor már a többi mintegy önmagától jön, akkor már sohasem kell többé azon töprenkedned, hogy mit szólj az ellentéthez, ha az téged ellentétesen befolyásol. Nem kell hozzá szólnod semmit, csak nem kell őt követned, csak a jó sugallások szerint kelt cselekedned. Ily módon az ellentétnek olyan néma leckét adtál, mely hatásosabb a szavaknál; ily módon a tett által szóltál hozzá, nem fogadván el az ő tanácsát. És ez erős lecke neki! Minthogy pedig az ellentét szakadatlanul melletted van, ennél fogva szükségképpen meg fogja őt ragadni a te cselekvési módod, mert hiszen nincs alkalma rosszat cselekedni, ha te magadat általa eszközül felhasználni nem engeded; ily módon lassankint leszokik a gonoszról és hozzászokik a jóhoz. Igenis, óh ember, nem szorulsz te útmutatásra az ördög oktatásához; ellenkezőleg: te oktató az ördögöt, amidőn követed az istenséget; ez által emelkedel fel az istenséghez, és minthogy az ördög erősen beléd kapaszkodott, ennél fogva kénytelen vagy őt is magaddal emelni.

Kérdezhetnéd még azt is: „De miként áll akkor a dolog a láthatólag gonosz emberekkel?” Erre azt felelem neked: épp úgy, mint a láthatatlan ördöggel. A gonosz embernek nem kell jó tanítást adni, mert a gonosz ember ilyent el nem fogad; de ne kövesd te a gonosz embert és tégy vele szakadatlanul jót, szó nélkül, ami ily módon sokatmondó, s amit ekképpen szólasz hozzá, azt meg fogja magának jegyezni; de amit szavakkal mondasz neki, azt elfelejti, mert a gonosz nem képes magának megjegyezni az oktató szót. Íme lásd, óh emberiség, micsoda új tant hirdet neked az igazság szelleme; egészen ellenkezőt egyházad tanával! Egyházad azt mondja: „Kerüld a gonoszt, térj ki előle, ne tarts közösséget a gonosszal!”. Ha azonban egyházadnak e tana szerint cselekszel, úgy sohasem fogod betölteni feladatodat. Neked élned kell a gonosz közepette, nem szabad kerülnöd a gonoszt, mert ha kerülnéd, akkor soha sem javulhatna az meg és nem emelkedhetnék fel általad, hanem örökké ott fetrengene a bűn posványában; mert a gonosz képtelen magát megváltani, hanem a jónak kell őt megváltania. És miért ne lehetnél te a gonosz közepette? Hisz nem kell neked azt cselekedned, amit a gonosz cselekszik, hanem mindig annak ellenkezőjét, hogy lássa a gonosz, miként csinálod te. Ha a gonosz megharagszik és téged üt, akkor nem kell neked is megharagudnod és visszaütnöd, hanem tűrjed az ő ütéseit: nem kell átkoznod azt, aki téged üt, hiszen tehetsz neki érte valami jót. És ha az ő gonoszságát nem viszonyod gonoszsággal, akkor megfosztod őt attól az alkalomtól, hogy gonoszságát folytathassa; míg ellenben, ha átkozod és visszaütd őt, akkor alkalmat szolgáltatasz neki arra, hogy átkait és ütéseit rajtad még durvábban folytathassa. „A gonoszt kerülni”, rossz tanács az olyan ember részére, aki jó akar lenni és jó akar maradni; ily módon elkerüli az alkalmat, hogy jobba lehessen, mert hogyan tegye próbára a saját jóságát, ha nincs mellette gonosz? Jósága nem növekedhetnék, ha nem indítaná őt a gonosz arra, hogy vele folyton ismét valami újabb jót cselekedjék. Már mondtam, hogy a szellembukás után oly mérhetetlen lett a szakadék a törvény és az ellentét között, hogy ez a kettő egymásnak kezet nem nyújthatott; mert a törvény az ő szellemeivel ostorát képezte az ellentétnek az ő szellemeivel, az ellentét pedig ostorával örök időken keresztül sem fog kibékülni, hacsak közbe nem lép a közvetítő, mint kiengesztelő elem. Nem kell tehát ezt a szakadékot térben levőnek képzelnetek, ámbátor térbeli is, hanem képzeljétek el azt, mint minőségi különbséget.

Egyetlen ostorozott sem fogja önként csókolni ostorozóját, azért nem is történhetett meg a kibékülés az istenség igazságos szellemei és a sátán igazságtalan szellemei között, közbe kellett lépnie a közvetítő elemnek, mely nem volt még ellenségeskedésben az ellentéttel, mely nem bántotta még az ellentétet, mely képes őt szeretetben részesíteni, s melytől ő képes a szeretetet elfogadni s ez által a saját természetét megjavítani. Kezdetben, az első szakadás után, angyalok és démonok között volt az örvény és a paradicsomszellemek valának a közvetítők. Később, a második szakadás után, az istenség és a sátán tagjai között keletkezett az örvény. Ez ellentétek között az emberiség a közvetítő, az emberiség, mely még nem

rontotta el a dolgát a pokollal, mely még inkább pokoli, mint mennyei, de mégis szereti a mennyet is, oda törekszik, s annak kedvéért egyet-mást megtesz. Valamiként az egyének, akikből az emberiség áll, testileg különféle korúak, úgy szellemileg is a fejlődés különféle fokain állanak; és valamiként az érett férfikor ellentétben áll a gyermekkorral, úgy a szellemileg kiművelt ember is ellentétben áll a durva vademberrel. De ha az egyének és népek szellemi működésükre nézve oly feltűnően különböznek is egymástól, azért mégis ismételnem kell a régi kinyilatkoztatott tételt és állítanom: hogy minden szellem, mely a földön testet ölt, tudatával bír a kereszténységnek, álljon bár mint ember a civilizációnak legalsó vagy legfelső fokozatán. Ebben a tételben: „Minden szellem a kereszténység tudatával ölt testet a földön” (*„Szellem, erő, anyag” 27. fej.*) sokan, tekintettel az embercsoportok szellemi műveltségének nagy különféleségére, ellentmondást fognak látni, mert hisz sok olyan nép van a földön, mely a kereszténységről még nem tud semmit, és sok olyan, amely tud ugyan róla, de azt elismerni nem akarja. Ez a látszólagos ellentmondás onnan származik, hogy az ember, amidőn a „kereszténység”-ről beszél, egészen más valamit ért ez alatt a kifejezés alatt. A kereszténység nem egyházat, nem vallásfelekezetet jelent, mely Krisztus nevére keresztelt emberekből áll, hanem jelenti; „a szellemi haladás iskoláját”, mely tanítja és szemlélteti a Teremtőben, az emberszellem halhatatlanságában és felelősségében való hitet, az Isten és a teremtés tagjai iránti szeretetet, az igazságosságot és önfeláldozást, melyeknek a „szellemi szabadság” az eredménye. A kereszténység törvény, Istentől származó tanterv, Krisztus pedig ennek a törvénynek a hordozója; tanítója és szemléltetője azoknak a tantárgyaknak, melyeket ez iskola tanítványainak gyakorlatilag kell itt megtanulniuk. Minden szellem, mely belép ebbe az iskolába, tudja, hogy ezeket a tantárgyakat kell itt gyakorlatilag megtanulnia, azért mondtuk már évekket ezelőtt kinyilatkoztatásunkban: „Minden szellem a kereszténység tudatával ölt testet a földön”, azaz tudatával azoknak a tantárgyaknak, melyeket ezen a világon gyakorlatilag meg kell tanulnia.

A föld sok osztállyal bíró tanintézet, s aki belép ebbe az intézetbe, annak ezeket az összes osztályokat jó eredménnyel kell elvégeznie, ha magasabb tanintézetbe akar belépni. Nincs a földön még a legvadabb népek között sem olyan ember, akinek sejtelve se volna Istenről. Az összes emberek érzik, hogy Istennek létezni kell; csak különféleképpen képzelik azt magoknak a különféle embercsoportok, aszerint, hogy mennyire haladtak előre szellemi megtisztulásukban. A vadember, akinek csak halvány sejtelve van Isten létezéséről és a vad embertársa iránti testvéri szeretetről, ábécés tanulója ennek az iskolának; ő az első osztályt végzi, és ha ezt eredménnyel elvégezte, akkor már nem vad, hanem előhaladottabb, habár még barbár népek között ölt testet. Így halad azonban fokról-fokra, míg eléri a keresztény civilizáció magaslatát, míg a tiszta hitben megszilárdul szelleme, mely innen már folyton fokozódik általános emberszeretetté, áldozatkészséggé még az ellenséggel szemben is. Ez azután az utolsó osztálya ennek a tanintézetnek. Ha azt elvégezte, akkor meggyőzte ezt a világot, s érett gyümölcsként lehull arról a fáról, melynek „föld” a neve. És valamiként a gyümölcs, mely lehullott a fáról, erre többé természetes utón rá nem erősíthető, épp úgy a szellem is, mely már leküzdötte a földet, erre többé természetes utón rá nem illeszthető; mert elvesztette a föld számára vonzó erejét, épp úgy, miként elvesztette azt az a gyümölcs, mely lehullott a fáról. Amíg a gyümölcs meg nem érett, nem eshetik le törvényes módon; ha azonban féreg rágja, akkor leeshetik, mielőtt megérett, de leütheti azt erőszakosan a vihar, vagy valamely elvetemült kéz is, ám az ilyen gyümölcs élvezhetetlen! Az ember is leeshetik a földről, mielőtt megérett, mielőtt elvégezte az osztályok sorozatát, ha féreg rágja (öngyilkosság), vagy leüti a vihar (háború), avagy elvetemült kéz (gyilkosság); az ilyen ember is hasznavehetetlen a szellem birodalmában s ismételten beültetendő a földbe, hogy ott tökéletesen megérhessék.

Ha nem volna gonosz az ember s eszét az igazság szolgálatába állítaná, akkor fel kellene ismernie, hogy a reinkarnáció, az ismételt újraszületés törvénye épp úgy szükségszerű, mint

minden más természettörvény, mely meg nem kerülhető. Valamint az ábécés tanuló nem léphet be mindjárt az elemi iskolából abba az osztályba, melyben bölcsészetet tanítanak; épp úgy a vad emberevő sem érheti el egy emberéletben a keresztény civilizáció magaslatát, melyet pedig el kell érnie, hogy szabad szellemmé válhassék. Az emberek nem találnak semmi törvénytelenet abban, ha a gyümölcscsíra a virágzásban megy keresztül azokon a fejlődési és továbbképződési fokozatokon, melyek a virág és az érett gyümölcs között vannak; mi törvénytelenet találhatnának tehát abban, ha a szellemnek is gyakrabban kell a földre jönnie és fokról-fokra emelkednie, hogy elérhesse ennek a világiskolának a tökéletességét? Hiszen így van ez a földön minden dologgal. És miért van így? Mert az emberben vissza kell tükröződnie mindennek, ami a szellemi világban törvény; ha el is követ az ember kihágásokat és nem marad meg szabályszerűleg abban a törvényben, mely előírja egyéni haladását, úgy ez nem változtat a dolgon semmit, a természettörvény ezért hatályában érintetlen marad, s az ember kénytelen megbűnhődni kihágásáért, ismét ugyanabban a törvényben, amelyet megsértett. Ez szükségszerűség, és a természettörvény a szükségszerűség törvénye, aki tehát szabaddá akar lenni, annak teljesítenie kell az összes e célra szükséges feltételeket.

Valamint a földön vannak egyes emberek és egész népek, amelyek sok évszázadon keresztül megállapodnak, haladni nem akarnak, akik falat építenek maguk körül s így elzárkóznak minden más embertől és népektől: éppúgy vannak a túlvilágban is ilyforma maradi szellemek, akik szintén fallal veszik körül magukat, haladni nem akarnak, akik minden felvilágosítást visszautasítanak. Ezek a szellemek is képesek az emberek előtt nyilatkozni és velők közölni azt, amit tudnak, minthogy azonban ezek kevesebbet tudnak az előhaladott szellemeknél, azért az ő kinyilatkoztatásaiknak ellentétben kell állniuk az előrehaladottakéival. Innen van az, hogy a reinkarnáció törvényére vonatkozólag oly, egymással ellenkező közlemény származik a szellemektől. Azok e szellemek ugyanis, akik tagadják ezt a természettörvényt, ilyen maradi lények, akik tanulásukban idáig még el nem jutottak s akik azon felül, amit ők tanultak, semmit elismerni nem akarnak. De valamiképpen semmiféle fal nem áll örökké, lassankint az idő foga mind megőrölte, ilyenképpen amazoknak a fala sem fog örökké állni s azt is meg fogja örölni az idő foga. És akkor, ha majdan a konokságnak az a fala nem fogja őket többé körülzárni és szabad kilátásukat zavarni, fel fogják ismerni, hogy hitük téves volt s akkor le fognak szállni a földre s el fogják végezni a többi osztályokat is, épp úgy, mint azok a többiek, akik e törvényt már előbb elismerték s abba önkényt beletörődtek. Az újratestöltés törvénye természettörvénye a mindenségnek, az alvilágnak. Nemcsak a föld bír azzal a kedvezménnyel, hogy sok osztállyal bíró tanintézetet képez, még sok földi világ van a mindenségben, annyi, hogy az ember nem is képes annyi számot leírni. Azokat a Teremtő szintén több osztállyal látta el, ahol szintén érvényes az újratestöltés törvénye. Megmondtuk már, hogy ha valamely szellem nem akar jönni a földre, hogy bűnhődjék ezen a világon és nem akarja elfogadni azt a testetöltést, amelyet részére Isten, az ő bölcsességében hasznosnak ítélte, — úgy kénytelen lesz azt elfogadni valamely alsóbbrendű világon és miután a szellemi állapotban eleget szenvedett, örülni fog még ennek is. Mert Isten béketűrését senki nem érti, nincs annak, vége, az épp oly hosszú, mint az örökkévalóság! Ámde, ha a fal nem képes ellent állni az idő fogának s az emberi test a korrall járó fogyatkozásoknak, — úgy a szellem sem képes ellent állni Isten véghetetlen béketűrésének. Mily kellemetlen érzés az emberre nézve már az is, hogy teste gyarló, mily nyomorúságosan küzdi magát keresztül az életem, míg végre szétbomlik ez a test! Ha azonban a szellem lesz gyarlóvá, óh az igen nagy baj; ennek a gyarlósága sokkal tovább tart, mint a húsé, és az ilyen szegény szellemnek sokat kell szenvednie, míg, hacsak előbb meg nem tér, kiszabadul az életből és ki nem vetik a mindenségbe saját elemi megtisztulása céljából! Az ember csigalépését a haladásban nagy részben konoksága okozza; és ha az ember le tudna tenni konokságáról, úgy gyorsabban haladna és kevesebbet is szenvedne. Minél tovább tart a konokság, annál hosszabbak a szenvedések, annál kínosabbak a fájdalmak s ezek addig

fokozódnak, míg ki nem irtják a konokságot.

Kedves emberek! Milyen távol vagytok ti még attól, hogy egyesülhettétek a szeretetben! Csak a kereszténység válhat meg és vezethet benneteket ehhez az egyesüléshez, a kereszténység ügye pedig képviselve van a föld minden népe között, ha nem is ezalatt a név alatt. Az éppen az emberek szerencsétlensége, hogy felcserélik a személyt az üggyel. Ha például a Messiásnak, aki a kereszténységet hozta, más neve lett volna, akkor az ügynek is más neve volna, de lényegében ugyanaz maradt volna. Nem a személyre nézve kell tehát az embereknek megegyezniük, hanem az ügyre nézve, és ha az ügyre nézve megegyeznek, akkor el fogják ismerni, hogy kell léteznie olyan személynek, aki az ügyet képviseli, s el fogják ismerni, hogy Krisztus az ügyet kitűnően képviselte. Nevezzétek Őt, ahogy akarjátok; ha nem tetszik nektek a „Krisztus” név, nevezzétek őt „az Isten felkentjének”, avagy nevezzétek őt úgy, ahogy nektek legjobban megfelel; hiszen van neki sok neve, de egyet csak fel kellett vennie ezen a világon; hiszen van neki sok magas, magasztos isteni tulajdonsága s e tulajdonságok mindegyike után lehetne őt elnevezni és megfordítva az ő neve szerint azt a tulajdonságot lehetne elnevezni. Ti emberek azonban beleütköztök a nevekbe s ölitek egymást a nevek miatt, s ebben a viszályban szem elől tévesztitek az ügyet! És bizony mondom nektek: nem a név, hanem az ügy fog benneteket üdvözíteni. Krisztus pedig, aki Isten ügyét itt képviselte, nem fogja ismerni azt, aki így szól: Keresztény vagyok, de a ki nem élt keresztény módon a földön; míg ellenben el fogja ismerni mindazokat, akik nem nevezték magukat keresztényeknek, de mégis az ő kívánsága szerint éltek. Ezek azután őt is el fogják ismerni, mert az ügynek megvalósítása magával hozza ezt a felismerést s ezt az egyesülést olyan szellemek, akik a kereszténységet megértik és gyakorolják, a föld minden vallásfelekezetében öltének testet, ők valamennyien találkozni fognak a túlvilágon! Minden dolognak nevet kell adni a földön, hogy meg tudjátok azt nevezni. Az új kinyilatkoztatásnak ebben a korszakában, amidőn az igazság szelleme szól az emberiséghez és más, az időviszonyoknak megfelelő formában ugyanazt a dolgot hirdeti, amelyet egykoron Krisztus hirdetett, bátran elnevezhettétek a kereszténységet: „isteni igazságnak, szent törvénynek”. A név közömbös, csak gyakorolnotok kell igazán az isteni törvényt. Sokat, nagyon sokat lehetne erről még mondani, de némely dolgot most sem lehet még elmondani, mert hiányzik az emberiségben az ennek megértéséhez szükséges belátás; némely dolgot azonban még el fogunk mondani, mert vannak a földön felvilágosodott emberek is, akik azokat megérteni képesek.

Három szellemi princípium képezi az Istenséget, a mennyet; három szellemi princípium képezi az istenség ellentétét, a poklot; e kettő között áll az emberiség, mint összekötő kapocs. Az istenség szellemekből áll: Istenből, az összellemből, a világrend Messiásából és a paradicsomi szellemekből, mint a világrend munkás tagjaiból. Az ellentét is szellemekből áll: a sátánból, aki okozója a rendetlenségnek, és a pokoli szellemekből, akik a rendetlenségnek munkás tagjai. Csak azok a szellemek, akik az emberiséget alkotják, vannak testben és lakják, különféleképpen szervezve, a mindenség anyagi világait, mint szabad közvetítő tagok a törvény és az ellentét között. Isten képezi központját a jónak, körülötte vannak a Messiások s a Messiások körül a tiszta szellemek. A sátán képezi viszont központját a gonosznak, körülötte vannak a démonok s a démonok körül a tisztátalan szellemek. Ilyképpen az emberek közvetlenül nem szomszédosak sem Istennel, sem a sátánnal, sem a Messiásokkal, sem a démonokkal, hanem szomszédosok a tiszta és a tisztátalan szellemekkel, tehát a tiszta és a tisztátalan szellemek befolyásolják őket. Naponkint buknak fiatal szellemek, naponkint emelkednek öreg szellemek; a bukó szellemek emberekké lesznek, az emelkedő szellemek szintén emberekké lesznek, így jönnek testetöltve a világokra a törvény és az ellentét tagjai; azok, midőn a törvénytől eltérve buktak, ezek, amidőn az ellentétből felemelkedtek. Mindketten fiatal emberszellemek s nem egykönnyen találják bele magukat helyzetükbe, mint emberek, minthogy ők még sohasem voltak emberek. De vannak öreg emberszellemek is, akik már gyakran voltak emberek, és minthogy ezek még nem küzdötték le az emberré levést, azért

mindig újból emberekké kell lenniük s kötelesek oktatni a fiatal szellemeket az emberi életben.

Az ember nem is tudja, mily fontos szerepet játszik ő a mindenségben; nem is ismeri horderejét minden egyes akaratnyilvánulásának, minden egyes szavának s minden egyes tettének; nem is sejti, mily nagy okozatkört ír le jobbra, balra, felfelé és lefelé! Az ember nagyon is fontos elem a teremtésben, fontosabb a maga nemében, mint az angyalok a magukéban, mert az angyalok feladata az, hogy a makrokozmoszban működjenek, míg ellenben az emberek feladata az aprólékosságban mozog, — az aprólékosságban, melyet teljesíteni oly annyira nehéz. Könnyebb valamely nagy, világboldogító tettet végrehajtani, ha megvannak az ehhez való képességek, mint naponkint a kis családi, baráti és hivatáskörben óránként, percenként megállni azt a sok türelmi, alázatossági, elnézési próbát, melyeket még megszámlálni sem képes az ember életében! Minden egyes ilyen próba nemcsak annak az embernek nemesbítése céljából fontos, akinek ezeket a próbákat meg kell állania, hanem fontos egész környezetére nézve is és pedig nemcsak emberi, hanem, és még nagyobb mértékben, szellemi környezetére nézve. Az ember szellemi környezete ugyanis sokkal nagyobb és fontosabb az emberi környezetnél; és valamint az embert az egyik oldalon tanítók és pártfogók környezik, úgy a másik oldalon tanítványok és védencek veszik körül, mely utóbbiak tanulnak tőle engedelmességet, szeretetet és igazságosságot, míg amazok javulásától várják a saját emelkedésüket; mert az ember nagy vonzerőt gyakorol a szellemekre, meg tudja javítani a gonoszokat, de a jókat is képes megrontani. Az ember nem érheti el a távollevőt, sem a Messiásokhoz fel nem emelkedhetik, sem a démonokhoz le nem szállhat; elég, ha fel tud emelkedni a tiszta szellemekhez s elég, ha le tud szállni a tisztátalan szellemekhez, akik mindketten hasonlóbbak hozzá, könnyebben tanulnak tehát tőle, s akiktől könnyebben tanul ő is, mert könnyebben megértik őt, de könnyebben érti meg ő is azokat.

Ha tehát azt mondhattuk, hogy az emberek hivatása: „az ördögöt emberré képezni”, úgy nem értjük az „ördög” alatt a démonokat; ezeket még nem lehet emberekké tenni, s ezeknek még várniuk kell, mert ők a tisztátalan szellemek elcsábítói. Előbb a tisztátalan szellemeknek kell felemelkedniük s emberekké lenniük és amidőn az emberszellemek már befejezték munkájukat, s a tisztátalan szellemek képezendik az emberiséget, csak akkor fogják ezek felvonzani magukhoz a démonokat. Mindig az elcsábított (mint kevésbé bűnös) kénytelen ugyanis megváltani a csábítót, tehát a tanítvány a tanítót, nem pedig ez a tanítványt. Így kívánja ezt az isteni igazságosság, mert a tanító bűnösebb, mint a tanítvány. A démonok a világosság angyalai voltak, egyenlő származásúak a Messiásokkal, ők voltak, még mielőtt a bűn létezett, ők teremtették a bűnt. A másodteremtésű paradicsomszellemek nem teremtették a bűnt, hanem azok kísértésének, akik a bűnt, teremtették, utóbb áldozatul estek: azért lesznek emez utolsók elsőkké és amaz első utolsókká. Az ellentétes szellem, aki annyira vitte, hogy emberre lett, már nagy haladást tett. Nem oly könnyű azonban a gonosz szellemnek emberré lenni! Sok javulási fokon kellett már keresztülmennie, hogy megállja helyét itt a húsban, anélkül, hogy ragadozó állat legyen. Ha a démonok emberekké lehetnének, rosszabbak volnának a föld ragadozó állatainál! Nekik még jó sokáig kell várniuk s hosszú ideig puhulniuk Isten béketűrésében, míg emberi testhez juthatnak. Ők ugyanis még nem is érzik a javulás szükségét. És a kegyelem jelen korszakában sem fognak odáig jutni mert ez a kegyelmi korszak azoknak a tisztátalan szellemednek szól, akik legközelebb állanak az emberhez; előbb ezeket kell megváltania az embernek. És bizony nem csekély munkát kell rajtuk végeznie, míg gőgjük és önfejlőségük megtörik és ragaszkodókká lesznek az emberhez! Ha bűn nélkül volna az ember, bizony, nem ragaszkodhatnának hozzá és nem válthatná meg őket.

Minden megváltás áldozattal jár! Így a Messiásnak is áldozatot kellett hoznia és leszállnia égi szférájából a földi világ posványába azért, hogy alapos példát szolgáltatson, és még neki is erősen kellett védekeznie, nehogy áldozatul essék a bűnnek! Pedig Ő csak azért jött, hogy az embereket nyerje meg; az ördögöt összes magas tulajdonságaival sem volt képes

megnyerni. Az embereknek azonban az a feladatuk, hogy az ördögöt nyerjék meg, lévén ők erre kevésbé magas tulajdonságaiknál fogva alkalmasabbak, E munkájuk közben nekik is elég gyakran le kell majd szállniuk embermagasságukból a bűn posványába s elég gyakran fognak áldozatul esni a gonosz hajlammak. De Isten, aki őket kiszemelte az ördög megváltásához, másképpen fog törvényt ülni az emberek, mint az angyalok felett, mert hiszen az angyalokat, kiknek az emberekkel van dolguk, nem lehet akként megítélni, mint az embereket, kiknek az ördögökkel van dolguk. Azért nem üres szólam az, hogy: a „szeretet sok bűnt elfedez”, mert a bűnök az emberben csak gyengeségek, melyeket az ellentéttel való érintkezés okoz. Annak az embernek, aki szeretettel szenteli magát gonosz testvérei felemelésének, sok bűnt meg fognak majd bocsátani, mert hiszen a bűn nem gyökerezik bele szellemébe, minthogy a szeretet, mely túlnyomó az ő szellemében, nem engedi a gonosz tulajdonságokat fenéig hatolni, ezek csak a felszínen, a ruhán maradnak, e ruhája lehullásakor tehát ezzel sok bűn is le fog hullani róla! Igaz, hogy gyakran egy egész életre szóló munka csak egyetlen embertársunkat is megjavítani, hívóvé, türelmessé, alázatossá, igazságossá nevelni; de ha az ember egész életében csak egyetlen gonosz embert vagy szellemet emelt is fel a jóhoz, máris annyit tett, mint az, aki egy királyságot hódított meg; sőt bizony még annál is többet tett, mert egy királyságot könnyű meghódítani, de egy makacs embert vagy szellemet nem oly könnyű megnyerni Isten részére, s saját üdvössége részére. Az ő meghódításához sokkal több türelem kell, mint egy királyság meghódításához! És Isten nem fog megfélemleni arról az emberről, aki akár csak egyetlen elveszett lelket keresett is fel a pusztában és hozott haza, mert ez Isten gyermeke, Isten pedig örvendezni fog a megtalált gyermeknek és meg fogja jutalmazni azt, aki saját életének feláldozásával felkereste és haza hozta azt. Mert valamiként veszedelmes az ember teste részére leszállni az örvénybe esett bárányért, épp úgy veszedelmes az emberi szellemre leszállani a bűn posványába azért, hogy egy abba esett lelket mentsen meg, mert nagyon súlyosan megsérülhet ebben a szamaritánus szolgálatban.

És ha az emberi nemzetségnek általános rendeltetése ilyen magasztos, az emberi nemzetség pedig egyénekből áll, kiknek mindegyike töredéke amaz általánosnak, tehát neki saját egyéni rendeltetéssel is kell bírnia, akkor világos, hogy ezek az egyéni rendeltetések sem lehetnek kevésbé magasztosak, mert hisz ők alkotják együttesen az általánost. Az embereknek egyéni rendeltetése azonban oly sokszorosak és sokfélék, mint az emberek maguk, és a világ szűk volna azoknak a könyveknek az elhelyezésére, melyeket erről írni kellene. Nem sorolhatjuk fel tehát valamennyit; de mert olyannyira fontosak, azért egészen nem mellőzhetjük azokat, és a következőkben foglalkozni kívánunk ezzel a tárggyal. *(Az eddigi közlemények, melyek Antal médiumunk útján, az itt követett sorrendben, közvetlen kinyomatásuk előtt transzállapotban jöttek, szeretett testvérünk elhalálása folytán itt megszakadtak. Kiegészítjük és befejezzük azokat idevágó médiumi közleményekkel, melyeket előzőleg éveken keresztül úgy Antal testvérünk, mint többi egyleti médiumaink útján kaptunk és tekintettel e mű irányára, megfelelően összeválogattunk.)*

IV. FEJEZET

A rendeltetés

Antal beszélő médium útján

Ha tornyot akartok építeni, nem fogtok-e előbb nekiülni és kiszámítani a költségeket, hogy képeset vagytok-e elvégezni az építkezést? És ha tehetségetek nem elegendő az építkezés keresztülvitelére, vajon akkor meg fogjátok-e építeni a tornyot? Hiszen ily módon nagy gondokat vennétek magatokra s odaveszne a pénz is, meg a torony is, vagy pedig félig

felépített tornyotok volna, mely azután romba dőlne. Nem ujmutatás-e ez az összes emberek részére, akik gondolkozni, hallani s a hallottakból hasznot húzni akarnak? Vajon lehet-e világosabban beszélni? Azért mondom ezt olyan világosan, hogy könnyebben megértsétek azt a talán kevésbé világos dolgot, melyet most fogok elmondani. Midőn Isten megteremtette a világot, akkor ő is számot vetett magával, hogy képes-e végrehajtani az építkezést s miután befejezte számítását, csak akkor teremtette meg a világot. És íme, lássátok, mily gyönyörűen hajtja azt végre! Ami előbb pusztá és kopár volt, az ma tele van növényekkel, állatokkal és emberekkel. ami előbb vad volt, az civilizált; amit előbb az elemek megingattak s összevissza dobáltak, az ma csendes, mert a vulkánikus kitörések megszűntek, a földön minden zöld lett és nőtt, a föld fejlődése folyvást tökéletesedett, cél után cél, alkotás után alkotás, haszon után haszon következett. De meddig tartott, míg elérte a világ a haladásnak azt a pontját, amelyen ma áll? Erre nincs az embereknek számfogalmuk. Isten a világot nem egy nap alatt alkotta meg, s nem is egy évezred alatt; Ő határozott számtörvény szerint teremtett. Ő csak kis magot ültetett s abból lett a nagy „Föld”.

Ha Isten azt akarta volna, hogy a világtestek mindjárt oly nagyok legyenek, mint aminők ma, úgy egyszerre oly nagyokká teremtette volna azokat; de Ő nem akart csodákat művelni, hanem azt akarta, hogy minden természetes legyen és törvényt fektetett a természetbe. mely szerint az munkáját kénytelen legyen végezni. Ez a törvény egy a természettel, ettől elválhatatlan, mind a kettő együtt kénytelen dolgozni és teremteni. És amidőn Isten az embert megteremtene s a világra helyezte, úgy ezt természetes módon cselekedte, különben nem tarthatná fenn a világ az emberit s ő nem volna képes rajta élni és kénytelen lenne róla leválni. Mivel tehát az ember egy földfölötti és egy földi részből áll, azért két természettel is bír, t.i. egy földivel és egy földfölöttivel, mely őt arra képesíti, hogy élhessen a földön is, meg a túlvilágon is. E természetek mindegyikében szám törvény van kifejezve, s eszerint kénytelen az nőni és tökéletesedni. Ha tehát valamely fa magja, melynek szintén megvan a maga természete és a maga számtörvénye, mely szerint nőnie kell, azt akarná mondani: holnap fa akarok lenni, úgy ez a kívánsága természetellenes, törvénytelen volna s ellentmondásban állana Teremtőjével, aki behelyezte az ő természettörvényét s ennél fogva nem teljesülhetne kívánsága, minthogy a maga törvénye azt meg nem engedi; és hogy ha ezt a törvényt a maga működésében zavarni s a saját növekedését erőltetni akarná, úgy ezáltal csak még inkább hátramaradna növekedésében. Egyetlen dolognak a természete sem képes valamit annak a törvénynek ellenére elérni, mely önmagában van. Ha nem úgy volna, akkor nem lenne rend a mindenségben; pedig Isten a maga teremtésében rendet akart, nem kevésbé, mint az ember; azért azt olyan vastörvényhez kötötte, melyet a teremtés éppen azért képtelen keresztültörni, mert kiszámította, miként lesz képes teremtését a tökéletességhez vezetni. Ha megengedte volna, hogy a növény egy éjjelen át a földből magasan felsarjadzhasson, úgy azt nappal a forró nap leperzselte volna, minthogy a nap erejéhez mérten még nagyon zsenge lett volna; de Isten tudta, hogy jön a forró nap és nem engedte meg a növénynek, hogy hirtelen nőjjön, hanem lassan, hogy lassacskán hozzá szokják a naphoz és kár ne essék benne.

Mondhatnátok ennél fogva: „Mi tehát két természettel bíró teremtmények vagyunk és kénytelenek vagyunk növekedni, miként ezt a bennünk lévő törvény előírja. Csakhogy nekünk nemesbűlnünk is kellene, s ehhez szabad akaratot nyertünk, melynél fogva nemesbülhetünk vagy sem; mi azonban akarunk nemesbülni, de nem ismerjük a bennünk levő törvényt, mely szerint nemesbülésünknek növekednie kell”. Igaz, vannak emberek, még pedig a legtöbben olyanok, akik nem ismerik a törvényt, de a szellemi emberre nem áll ez a kifogás, mert az Isten által behelyezett hajlamnál fogva kutatja, miként lehet a törvényt megeleveníteni és hangosan megszólaltatni. Ti olyan iskolában vagytok, melyben már sokszor megmondták nektek, miként ébresszétek és hozzátok magatokkal összhangba a törvényt. A lelkiismeret a törvény. Ne kérdezzétek a szellemektől, kérdezzétek meg a lelkiismeretet; mivel nem minden szellem ismeri a bennetek levő törvényt, mert ahány ember van a földön, mindeniknek más

törvénye van, mely szerint növekednie kell. Miként minden embernek más ábrázata és más nyelvezete van, épp úgy nincsenek az összes embereknek egyenlő próbáik, egyenlő feladataik, szóval egyenlő rendeltetések. Minden embernek más a rendeltetése; nem létezik két ember teljesen egyenlő rendeltetéssel. Azért következetesen a lelkiismeretnek is minden embernél másként kell megszólalnia, mert Isten azért helyezte a világra az embereket, hogy ne csak a maguk öncéljának, hanem a teremtés általános céljának is szolgáljanak, hogy egymást kölcsönösen kiegészítsék, amit ők ugyan nem ismernek, de ismerniük nem is szükséges, nem lévén az ember erre hivatva. Az ember csak arra van hivatva, hogy saját rendeltetését ismerje fel, más egyébert ő nem is felelős, és ha nem él a maga rendeltetésében, úgy azért felelni és bűnhődni fog.

Az ember rendeltetésétől nemcsak azáltal térhet el, ha nem úgy növekedik, miként a törvény őt növeszti; eltérhet attól úgy is, ha magasabbra nő, mintsem a törvény előírja, s ha magasabb akar lenni, mint amilyen az ő rendeltetése. Mind a kettő büntetésre méltó. Súlyos felelősséget vesz magára, aki eltér rendeltetésétől, akár ezen alul marad, akár ennél feljebb tör. Az összes boldogtalan szellemek csak azért boldogtalanok, mert nem éltek a maguk rendeltetésében. Így megvan a földön minden embernek a maga rendeltetése, a latornak úgy, mint a királynak, a bölcsnek, mint a bárgyúnak, a szegénynek, mint a gazdagnak. Jaj annak, akinek az a rendeltetése, hogy szegény legyen és törvénytelenül használja fel az erejét arra, hogy meggazdagodjék; és jaj annak, akit Isten éles ésszel és bölcsességgel áldott meg, de tehetségeit paragon hevertette; de jaj annak is, akinek Ő gyenge értelmiséget adott, s aki ezt túlfeszítette és bolonddá lett a földön? Mindezek nem éltek a maguk rendeltetése szerint és kemény büntetést fognak elszenvedni annak áthágása miatt. Emberek! Fontos dolog az életben, hogy felismerjétek rendeltetésieket és szent feladata minden embernek, kikutatni és vizsgálni önmagát, hogy helyesen ismerte-e fel azt, és ha felismerte, akkor ki ne lépjen a maga rendeltetéséből. Mert ha rendeltetéséből kilép, akkor kilép az általános törvényből, s azzal ellentétbe helyezkedvén, ki kell válnia a törvényből is és más rendeltetést kell kapnia és újból születnie, míg csak fel nem fogja a maga rendeltetését.

Emberké! Isten jó, ő ismeri akaraterőtöket, épp úgy, mint renyheségeket és gyengeségeket; Isten tudta, mily nehéz az embernek rendeltetésének megfelelni, azért segített rajta s adott neki testet, melyet oly tulajdonságokkal ruházott fel, hogy a szellem abban okvetlenül meg fog felelni a maga rendeltetésének, hacsak ellene nem dolgozik. Nem minden szellem képes bármily rendeltetéssel egy és ugyanazon testben élni, és rendeltetésének megfelelni, minden egyes rendeltetéshez ehhez különösen szervezett testre van szüksége. Valamint az a lélek, melynek az elefánt testében kell megfelelnie a világcélnak, ezt nem tehetné a pacsirta testében, épp úgy az a szellem, melynek király alakjában kell megfelelnie a világcélnak, nem tehetné azt a koldus testében. Aki hivatva van bölcsként szolgálni a földön a teremtés nagy céljának, az nem volna erre képes a hülye testében; azért tehát oly testet kell kapnia, melyben rendeltetésének megfelelhessen. Aki pedig visszaél ezzel a testtel, ezzel az eszközzel, akár annak elhanyagolása, akár erőinek természetellenes túlfeszítése által, az ezért felelni lesz kénytelen. Jegyezzétek ezt meg magatoknak, kedves emberek, és ne legyetek se renyhék, se elhamarkodók, hanem növekedjétek törvényesen Isten örömeire és saját üdvöztökre! Haladjatok csak fokozatosan, ne foglaljatok össze több fokot, mert attól megbetegednétek! Minden erőlködés Isten törvénye ellen büntetésre méltó és haszontalan, csak fájdalmat okoz és lassítja a haladást! Hiszen látjátok ezt földetekben, amelyen éltek; semmiből lett az valamivé — és milyen szép, milyen pompás az, és mennyire meg nem értitek azt! Ott fekszik mindenki szeme előtt a látható természet, mint Isten látható és fogható megnyilatkozása, és az emberek nem képesek abból megtanulni, hogy természetes módon haladjanak! Az a lelki princípium, melyet csúszás-mászásra teremtettek, nem képes repülni, s amelyiket repülésre teremtettek, az nem képes csúszni-mászni. Isten nemcsak ide ültetett benneteket a földre, hanem kertészt is adott mellétek. aki ápol benneteket és mennyei vízzel

öntöz; s ennek a kertésznek sok szolgája van, akiket kiküldött és így szól az egyikhez: „Eredj és öntözz!” és szól a másikhoz: „Menj és nyesd le azt, ami túl gyorsan fel akar serkenni, hogy erőt kapjon a csemete a törzsében és ne legyenek hosszú kinövései, melyeket a szél ide-oda hajlít s melyek képtelenek ellent állni a zivatarnak”. Egy másiknak meg azt mondja: „Menj és oltsd bele abba a törzsöcskébe ezt az ágacskát, hogy nemes gyümölcsöt teremjen”. Így küldözgeti őket, egyiket a másik után a kertbe, mindent elrendezni, hogy öröme teljék benne, ha megszemléli ezt a kertet.

József beszélő médium útján

Meghasonlás az emberi természetben, ez az emberek jelszava. E mögé bújnak ők minden tettükkel, ezzel szépitgetnek ők életüknek egész folyamán minden ellentmondást a gondolat, szó és tett között. De ez a meghasonlás csak az ő felfogásukban él, Isten törvényében nincsen annak alapja; az emberi felfogás maga hozza létre a meghasonlást! Az a gyermek, aki hű maradt az atyához, engedelmeskedik parancsainak, követi az ő tanait, cselekszik az ő akarata szerint, az ő kívánsága szerint él, az a gyermek annyira magába szívta az atya felfogását, hogy adott esetben a választásnál nem ingadozhatik. Az atya szelleme hatja őt át, tudja, miként cselekednék az apa hasonló esetben; ez a gyermek eltalálja a helyes utat, részére nem léteznek kételyek, nincs ingadozás, ő lát, választ, cselekszik egy s ugyanazon elv szerint, és látni, választani, cselekedni neki ugyanaz. De másképp áll az engedetlen gyermekkel! Ez meghallja ugyan, amit az apa mond, csak hogy az neki közömbös, ő csak saját akarata szerint cselekszik. Amit hallott, amire emlékszik, azt eloszlatja a pillanatnyi érzés; ez uralkodik fölötté, ez irányítja lépéseit; és csak midőn ezen az utón megbotlik, dereng benne az emlékezés és kérdi magától: vajon helyes-e ez így, vajon az én atyám is így gondolkozott-e? Ekkor elkezd ingadozni, kételkedni, szeretne tovább indulni, de az emlékezés azt mondja: Megállj! Hajlik ide is, amoda is és nincs tisztában azzal, hogy mit tegyen; kétféle érzés kerítette őt hatalmába; egy vonzó és egy taszító, és a meghasonlás úrrá lett fölötté; a tiszta öntudatot, a földi élet útvesztőjének egyetlen helyes vezérfonalát elvesztette. De ne higgyétek, hogy ez Isten büntetése; Isten nem büntet! Nem, az csak saját tetteinek következménye; s ezt a meghasonlást kiegyenlíteni, eloszlatni a feladata és rendeltetése az embernek a földön.

Tudjátok, hogy az ember lényegisége kétféle, testi és szellemi; ez a kettő egyesülve alkotja azt, amit ti a földön „ember”-nek neveztek; ezek látszólag; egyet, valóságban azonban két teljesen különböző dolgot képeznek, és ez a kettős lényegiség kettős köteleességeket és kettős feladatokat is feltételez. A szellemnek megvannak a magái, a testnek is a magái, azaz vannak isteni és vannak földi köteleességeitek. Az isteni köteleességek nem szorulnak magyarázatra; magasztosan minden bizonyítgatáson felül, magasztosan minden szónoki szólamon felül, érchez hasonlóan állanak azok, erősen és tántoríthatatlanul, ércbetűkkel bevésve minden egyes lény szellemébe. A földi köteleességek igaz, nehezek, elhiszem azt nektek; de miért nehezek és kire nézve nehezek? Azoknak ott fenn nem volnának nehezek, nekik csakis látniuk, választaniuk és cselekedniük kellene és vége lenne a meghasonlásnak; de nálatok bizony másképpen áll a dolog! Az események megrohanják a szegény embert s ő ott áll és nem tudja, miként ragadja meg azokat! Habozva kérdi magától: így tegyek vagy amúgy? Kizsákmányoljam ezt a saját hasznomra, avagy részesítem benne embertársaimat is? Felhasználjam-e ezt a saját védelmemre, avagy fegyverül mások ellenében? Ingadozik, és nem tud magának tanácsolni, s az a legszomorúbb a dologban, hogy minden ilyen ingadozásban, minden ilyen önmagával vívott harcban a test a győztes; a meghasonlás rendszerint a szellem legyőzésével végződik. Ezek az események azonban, melyekkel számolnotok kell, nem szellemetek valódiságának próbái, csak ti teszitek azokat ilyenekké; mert mindennek a megoldásához, ami a földön megragad benneteket, van előírt törvénye és

ha az ember követné ezt a törvényt, akkor nem léteznék meghasonlás, mert a törvény előírja a szoros utat s elvezet annak a megoldásához, ami nektek talányként tűnik fel. Hiszen nem létezik kétféleség, azért nem is kell ingadoznotok, nem is kell választanotok, csak alkalmaznotok kell a törvényes eszközt: ha nem alkalmazzátok, úgy megbosszulja magát a törvény rajtatok, megteremtven a meghasonlást, mely szétforgácsol és felemészt benneteket!

Ti ugyan azt mondjátok, hogy „a törvényt nem ismeri mindenki”, azonban minden egyes polgárnak, aki az államban él, kötelessége ismerni az állam törvényeit, mert ha nem is ismeri és áthágja azokat, mégis e törvény szerint büntetik meg, a törvény nem tudása nem óvja őt meg a büntetéstől. Azért kötelessége mindenkinek ismerni azt a törvényt, mely őt kormányozza, s ez a tanulmány nem is olyan nehéz. Hármasság ez a törvény, három kötelesség egyetlen egyben. Ha valamivel nem vagy tisztában, ha marcangol a kétely az iránt, hogy mit cselekedjél, ha nem tudod, merre irányítsd lépteidet, akkor kérdezz magadtól: helyeselni fogja-e ezt az én Istenem? Meg szabad-e ezt tennem anélkül, hogy Nála visszatetszést keltsék? És minthogy Isten nektek nem válaszolhat, azért hallgassatok arra a szózatra, melyet ő fektetett belétek: arra a szózatra, mely az ő szózatából ered, s ügyeljete arra a válaszra, melyet szellemi törvényetek, vagy amint nevezitek, lelkiismeretek ad, mert ez szakadatlan viszonylatban áll Teremtőtökkel, és ha meg akarjátok hallani, úgy az hangosan és világosan fog szólni. Nem fogtok kételkedni a feleletben. Akkor azután kérdezzétek tovább: vajon hasznára vagy kárára lesz-e, vagy lehet-e embertársaimnak az, amit tenni készülök? Nem követek-e el azzal jogtalanságot embertársaimmal szemben? Sőt, még tovább megy a kérdés: fog-e embertársaimnak hasznára lenni, fogja-e az ő javukat elő mozdítani az, amit teszek? És ha ekként tisztában vagytok, akkor jön csak a legutolsó, a legszerényebb kérdés: vajon az a saját javamra is történik-e? S a felelet erre a kérdésre oly egyszerű, oly könnyű, oly játsszi.

Ha azt tettétek, ami Istennek tetszik s embertársatoknak használ, csak akkor teljesítettétek kötelességeketek önmagatok irányában! Íme, ez a törvény! Első sorban áll Isten, a mindenség Ura, a ti Atyátok, Teremtőtök, Jótevőtök; azután következnek embertársaitok; - értük és Istenért mindent, meggondolás nélkül! Akkor vége a meghasonlásnak. S amit ekként tettétek, azt magatokért és rendeltetésetek beteljesüléséért is tettétek.

Antal beszélő médium útján

Meg akarom nektek mondani két szóval, hogy mi a rendeltetésetek! Azt a két szót bizonyára meg fogjátok magatoknak jegyezni tudni, mert két szó nem sok. A ti rendeltetésiek: „követni Istent”. Óh, látok már többet, aki gondolatában kérdezi: hogyan kövesse Istent? Erre a kérdésre válaszolok nektek négy szóval: Kövessétek Istent, „miként ő vezet titeket”. És ha így követitek őt, miként ő vezet titeket, akkor okvetlenül meg fogtok felelni rendeltetésieknak, nem fogtok hibázni, nem fogtok tévedni, nem fogtok kételkedni és nem fogtok ingadozni! No de ti tovább is kérdezitek: igen ám, de hogyan fogjuk megtudni, miként vezet bennünket Isten? Lám, erre a kérdésre válaszolok nektek hat szóval: „Ha nem ti magatok vezetitek magatokat”. Önvezetés egyenlő ellent állással, és ha vezetés és ellent állás egymással halad, akkor előáll az embernél a meghasonlás, a kétely, és nem tudja, melyik a helyes vezetés; de ha felhagy az ember az ellent állással és engedi vezetni magát, akkor csakhamar be fogja látni, hová vezetik őt, mert hiszen akkor csak egy vezetés van, mely őt meg nem tévesztheti. Csak az ejtheti zavarba az embert, ha két vagy több dolog halad egymás mellett; ekkor kérdi magától: melyik az igaz, a helyes? De ha az ember csak az egyiket ismeri el, akkor megszűnik ez a kérdés, mert számára csak az egyik létezik és ez az egyik lesz okvetlenül a helyes. Itt nincs választás, nincs ellentét! Isten vezetésének az elmagyarázása okozza a meghasonlást, a tévedést, a kételyt, a tudatlanságot, az örületet; jegyezzétek meg: az örületet!

Minden emberben van egy változatlan természettörvény! De változatlan az emberben csak az, ami Istenből való: az isteni szikra; ez meg nem változhatik és meg nem halhat s ennek a szikrának megvan a maga természete s ez a természet isteni, mert ez a szikra isteni szikra s ebben az isteni szikrában isteni törvény van s ez magasztosan áll minden emberi törvény fölött, melyet neki kell igazgatnia és javítania. Az ember változékony, mert meghal és elváltozik; sőt elváltozik még életében is, naponként, óránként, percenként! Mivel pedig az ember s állapotai változékonyak, azért törvényei sem lehetnek változatlanok, mert hisz azok a változékonyaságból származtak, e változékonyaságra való tekintettel alkotta Isten azokat, amennyiben azok alkotásánál az emberi viszonyokat és azt vette tekintetbe, hogy mennyire képes az ember gondolkozni. Amidőn az ember tervezget, bármily távol jövőbe hatolhasson is az ő tervezgetése, azért mégis csak rövidke pillanat az, amit felölel, Isten törvénye azt mondja: Engedelmeskedjél az állam törvényének, amelyben élsz. Ha azonban isteni természettörvényed, mely benned van, ellentétben áll az államtörvénnyel, akkor neked tudnod kell, hogy melyiket kövesd, mert az isteni magasabb, mint az emberi, isten több mint az ember! Csakhogy az emberi törvények, ha még annyira rosszak is, sohasem oly rosszak, hogy feltétlenül össze kellene ütközniük az isteni természettörvénnyel. Ami ezzel az isteni törvénnyel összeütközik, az csak félremagyarázása az emberi törvénynek, mert az ember ellentét, törekvése, hogy nemcsak az isteni természettörvényt, hanem az emberi államtörvényt is, amennyire csak teheti, kijátssza, félremagyarázza, másképpen, a saját javára értelmezze. Ha minden ember az államtörvényt az isteni törvény javára értelmezné, akkor egyikkel sem ütköznék össze; de ily eljárás által feltétlenül súlyos veszteséget szenvedne, s a vesztes az önszeretet volna, ennek buknia kellene! Amíg az el nem bukik, addig az ember viszályban van az isteni törvénnyel, mert az isteni törvény nem tűri az önszeretetet, az isteni törvényben más a neve, egészen ellenkező a neve az igazi önszeretetnek neve „áldozat”.

Ember, te áldozata tartozol lenni embertársaidnak, önszeretetből, magad iránti szeretetéből, ha nem vagy az, úgy nem szereted magadat. Nézzétek csak kedveseim, micsoda súlyos veszteségnek van kitéve az az ember, aki összhangban akar lenni az isteni természettörvénnyel, összhangban a saját isteni lényével! Igen, az emberre nézve ez a legborzasztóbb veszteség, ennél nagyobb nem is érheti őt, mert a legjobb ember is a földön önmagát szereti legjobban, csak hogy fordítva szereti magát; ez a tan a test szeretete, és a test nem állandó! A szellemi szeretet az áldozatból áll! Az az ember szereti magát legjobban, aki leginkább képes magát feláldozni testvéreiért. Miért? Mert ez által jut a legnagyobb kincshez, melyet valamely lény egyáltalában elgondolni képes; ez elgondolhatatlan kincs, melyet az ember ez által nyer, az Isten szeretete. Ennél nagyobb kincs, kedveseim, nem létezik a mindenségben! Az áldozatban nyilvánuló szeretet teremti meg a kiengesztelést, kiegyenlítését minden egybe nem hangzónak, és ezt a szeretetet kell ápolnia az embernek, erre szorítja Őt az ő természettörvényé. Az ember azonban a legritkább esetben érti meg a saját természettörvényét. Miért? Mert a test szeretete hangosabban kiabál, ennek durvább hangja van, mint a természettörvénynek, ez rikácsol és túlkiabálja a természettörvény szende susogását! De ha az ember meg akar felelni a rendeltetésének, ha tehát követni akarja Istent, akkor legelső feladata legyen, hogy magát ennek a hangnak a befogadásában gyakorolja és egyetlen lépést se tegyen ennek a hangnak a megkérdése nélkül, minden terveztetéstől tartózkodjék, mely képes lenne felülkerekedni a természettörvény, avagy a lelkiismeret feletén.

Mely művészetet kell tehát az embernek ápolnia, hogy felismerje, a maga rendeltetését s ennek megfeleljen? A lelkiismeret meghallásának és megértésének művészetét! Kedveseim! Ha művésszé vált az ember ezen a téren, ha felébresztette magában természettörvényét, ha akként nevelte szellemi fülét, hogy ez meghallja annak a hangját: akkor megvan benne a jóakarát, nincs többé meghasonlás az emberben. De kedveseim, míg az ember odáig, viszi, hogy ezt a hangot tisztán megértse, annyi jóakarattal kell már bírnia, hogy ellene ne

dolgozzék; mert szellemi fülének nevelésével együttesen nevelte már az akaratot is, s akkor nem fog többé hibázni, nem kell többé pihennie és megállapodnia, hogy minden jelentéktelen dolognál kérdezze: mit tegyek? Csak a törvényt fogja megkérdezni, s annak felelete után azonnal el fog indulni és sohasem fog megállani és sohasem fog hallgatni azokra az összes többi hangokra, melyek amaz után szólalnak meg. Mert kedveseim, a lelkiismeret az első hang, amely jelentkezik, de mindjárt ez után az első hang után villámként jelentkeznek a többi, számtalan hangok is, melyek az embert megállítják, révedezővé teszik és megingatják, mert ők mást mondanak neki, mint az első hang. Ezek a következő hangok, kedveseim, testi hangok; s azért hallgatja őket oly szívesen a test, mert hízelegnek az önszeretetnek, az önzésnek, s ez tetszik az embernek; szívesen elfelejti tehát amaz első hangot és ráfogja, hogy az csalékony volt és követi a többi hangot. Ezek azután annyiféle útra vezetik őt, hogy a sok út között már ki sem ismeri magát, meghasonlik önmagával és bármely elhatározásra képtelenné lesz. Az az ember, aki okos akar lenni és nagyon is sokat okoskodik, az többnyire téved, mert fontolgatásainak ideje alatt elfelejti amaz első hangot, és mivel a többiek neki jobban tetszenek, amaz elsőt többé meg sem kérdezi. Ez az oka annak, hogy oly lassú az emberek haladása a rossztól a jóhoz, mert ők sok lovat fognak be a szekerekbe, mely azután sok útra vezeti őket, s ezekről ismét vissza kell fordulniuk, hogy ismét oda érjenek a régi helyre s ott a régi helyen ismét megkérdezzék az első hangot.

Azért cselekedjék az ember azonnal isteni természet törvényének első hangja szerint, nem törődve azzal, hogy mi lesz belőle, mert hiszen az ember nem ismeri a rendeltetések összetételeit és nem ismeri a jövőt. De ha már egyszer benne lesz a jövőben, akkor látni fogja, hogy jó volt az, amit az első hang neki tanácsolt, mint hogy a következők meg fogják neki világítani a múltat. Ha valaki házat épít, akkor legelőször megássa az alapot, s az ember ott áll és kérdi: mi lesz ebből? Ez gödör a földben, és ki sem lehet találni, hogy mi lesz belőle. De a jövő megmutatja, hogy ott fal keletkezik és utána egy második és hogy ez mindig magasabb és magasabb lesz és hogy rajta ablakok, ajtók, kapuk és tetőzet készül és csak lassankint lehet észrevenni, hogy mi lesz belőle; az igazi célt pedig csak akkor lehet felismerni, amikor az épület már egészen kész és lakásul szolgál. Nos, Isten, az építőmester, tudja, hogy mi lesz abból, hogy mi célból ásott a kis emberke gödröt a földbe; az ember nem tudja és kérdi: mi célja lehet ennek a gödörnek? Az ő hangja csak azt mondja neki; áss gödröt itt! De ha az ember kérdezgetni akar és várakozni annak a gödörnek a megásásával, míg megtudja, hogy mi legyen abból, akkor a csupa várakozás miatt a ház nem készül el, nem épül fel. — A második világítja meg az elsőt és a harmadik a másodikat, s így tovább. Míg az ember megtudhatja, hogy mire volt jó az a tett, melyre nézve lelkiismerete azt mondta: „ezt cselekedd”, addig már évszázadok gördültek le; csak e hosszú idő után lesz világos előtte, hogy mire való volt az a tett, mert erre a tette következett a második, harmadik, negyedik, ötödik s így tovább, miként a kövek a falra és fal lett belőle; ha azután meglátja a falat, akkor tudni fogja, hogy a gödör a fal részére kellett.

Az ember isteni terveket akar szőni, de vajon nem esztelenség-e ez? Évezredek múlnak el, míg a teremtésben egyetlen látható lépés történt, és mi minden lett már ez alatt az emberből! Mennyi jó értelmi erőt pazaroltak el haszontalan terveztetésekkel, melynek az ember szellemre nézve semmi valódi értéke sincs! Mennyit veszekedtek a világon és mennyi könyvet írtak össze, s a veszekedés mind haszontalan volt, s azok a könyvek mind nem érnek semmit! Csak egyetlen tanácsadója van az embernek, aki meg nem téveszti, s ez a lelkiismeret! Nincs szüksége másodikra, csalékonyra, elég, ha iparkodik meghallgatni az ő igazi tanácsadóját, hogy mit szól az, ha iparkodik félre nem érteni és félre nem magyarázni azt, amit neki mond, hanem meghallgatja őt és úgy cselekszik, ahogy ő szól; akkor jó tanáccsal lesz ellátva és jó úton halad. Minek ez a sok kérdés: mit tegyek, hogyan tegyek? Minek összezavarni az eszét ezzel a sok dologgal? Nem kell tenned ember, semmit, csak követned kell Istent, hallgatni az ő szavára, mely benned van s azonnal cselekedned, amint az

megszólalt, akkor nem fogsz kételkedni magadban s a saját lényedben, de nem fogsz kételkedni Teremtődben, s a te törvényedben, természetedben sem, és akkor összhangban vagy mindezzel és nem fogsz ennek az üres földi létnek a hajócskáján ide-oda hányódni, hanem erősen meg fogod ülni rendeltetésed paripáját, mely biztosan visz a magad útján!

Az ember tervezget; meglát valakit amott paripán nyargalni és így szól: „De pompásan lovagol az az ember azon az úton; ott bizony én is lovagolnék”. Rendeltetése azonban az, hogy másik úton számaron nyargaljon. Természetes, hogy jobban tetszik neki amannak a szép paripája, mint a saját szamara; de Isten azt mondta, te nyargalj ezen a számaron, ezen az úton, amannak pedig: te nyargalj azon a lovon, amon az úton, mert neked emez állomásnak a végén kell leadnod valamit, neki meg amaz állomásnak a végén, és teneked előbb kell leadnod, azért adok neked gyors paripát, neked pedig később kell leadnod, azért adtam neked lassú szamarat. Valamennyinek pontosan kell megérkezni az állomáson: egyiknek sem szabad korábban, egyiknek sem később leadni. Korai érkezés büntetést von maga után, késés szintén! Elsietés folytán összeütközés történhetik az úton kocsikkal és lovasokkal, akik a meneterv szerint korábban tartoznak megérkezni; késés miatt pedig összeütközés történhetik valakivel, aki már kifelé indult volt, mielőtt az elkésett megérkezett, s ők felelni tartoznának mindazért a kárért, melyet akár elsietés, akár késés által okoztak. Ha Isten mindegyiküknek hasonló lovat adott volna, akkor mondhatnák: a ló vitt engem oda, azért adott azonban az egyiknek szamarat, mert úgy akarta, hogy az ne érkezzék meg oly gyorsan.

Ekként irigyli a világon az egyik a másikat a rendeltetés miatt, s mindegyik a másinak a rendeltetését szeretné és nem képes megfelelni a magáénak! Miért? Mert nem követi Istent, mert mindig ellentétbe helyezkedik Istennel, s mert mindig azt kérdi: mire való ez? Megállj, ember, megállj! A végállomáson találkozni fognak ők valamennyien, akkor nem fogják többé kérdezni: mire való ez? Akkor meg fogják látni valamennyien, hogy mit tettek és látni fogják, hogy jó volt az, amit Isten parancsolt nekik. Akkor azt fogják mondani: mily balga, mily gyermekes voltam, mikor így kérdezgettem! És fel fognak kiáltani: nem akarunk soha többé kérdezgetni, csak parancsolj, óh Istenünk! S akkor majd elfogadják rendeltetéseiket és teljesítik azokat úgy, amiként vezetik őket!

József beszélő médium útján

Nem lehet egyidejűleg szolgálni két urnák, de nem lehet egy urnák sem szolgálni szakadatlanul. Ez ugyan nem általános világi törvény, de törvény a föld és az emberek részére. Ha a földön minden egységes volna, ha az ember és minden, ami a földön lakik, egységes lények volnának: akkor ez a törvény a földre nem lenne alkalmazható, mert egységes dologra egységes törvény áll. De az ember kétrétű, és nemcsak ti és mindazok, akik hisznek, hanem azok is, akik tagadnak, kénytelenek beismerni, hogy kétrétűség van az emberben, habár állítják is, hogy a második hatása, következése az elsőnek. A kétrétűséget azonban nem tagadhatják, mert minden gondolkozó lény előtt világos, hogy az ember, anyagi dolog és mégis szellemi lény. Nyilvánvaló azonban, hogy egy s ugyanaz a törvény nem kormányozhat ilyen különbözőségeket: az a rendeltetés, mely a testnek való, nem szolgálhat a szellemnek s az a rendeltetés, melyet a szellem számára adtak, nem alkalmazható a testre. E két dolog mindegyikének megvan tehát a saját törvénye, mert egymástól elválasztható és két különböző dolgot képez, s emiatt nem szolgálhat az ember egyidejűleg két urnák. Úr pedig az ember fölött a törvény, melyet Isten ezek mindegyike részére külön teremtett, s e két törvény mindegyikét meg kell tartani, különben nem teremtette volna Isten az embert úgy, amiként teremtette. Ha nem kellene megtartani a test törvényét, akkor nem adott volna Isten az embernek testet, és ha nem kellene megtartani a szellem törvényét, úgy nem adott volna neki Isten szellemet. A földi ember tehát kénytelen két urnák szolgálni és könnyen szolgálhatna

mind a két úrnak és kielégíthetné mind a két urat, ha nem volna gyenge, értelmetlen és számítás nélküli lény és nem volna mindig kétségben az iránt, hogy a két úr közül melyik az igazi, a hatalmasabb. és hogy mikor teljesítsen szolgálatot az egyiknek és mikor a másiknak?

A testi lét megköveteli az embertől, hogy róla gondoskodjék; a kötelességek közül tehát, melyeket ez a lét igényel, egyet sem szabad az embernek figyelmen kívül hagynia. De hiszen nem is hagyhatja azokat figyelmen kívül! A kényszerűség oly parancsolólag lép fel vele szemben, hogy az alól ki nem vonhatja magát. Kényszerítve van a testnek szolgálni, mert különben vagy vége szakadna a testi életnek, vagy ez csak nyomorult tengődésből állana; s éppen mert a földi élet a kényszerűségnek erejével és hatalmával bír, mert ezzel a kényszerítő hatalommal hat az emberre s magát testileg érezhetővé teszi; azért veti magát alá az ember ennek az uralomnak a legfeltétlenebbül, a legnagyobb fokú akarathiánnyal. A földi ember azt hiszi, hogy részére nem létezik más törvény, mint fenntartani a testet s azoknak testét, akik hozzá vannak kötve, akiknek fenntartásáról a természet törvényeinél fogva ő köteles gondoskodni. Ezt a kényszert azonban oly erősen érzi, hogy minden töprengését, minden gondolkozását és törekvését alárendeli ennek a kényszernek s egész feladatát abban látja, hogy ennek a kényszernek engedjen; és nemcsak a testnek a fenntartására, nem csak anyagi létezésének szoros szükségleteire, hanem messze azon túlra irányítja szemeit, kívánságait, törekvéseit. Ennél többet akar. Fenntartás, az nem minden, kényelem, élvezet, fölösleg, ez az, ami után törekszik, s ebben a törekvésben látja élete feladatát.

Mit tesz ezalatt a másik úr? Van-e kevés hely az ő számára is? Marad-e kevés idő, melyben neki is lehet szolgálni? Óh igen! Az ember gyakran gondol erre az úrra, gyakran mondja, hogy egy rövidke pillanat őt is megilleti az életnek ebben a súlyos küzdelmében; de hisz ez az úr oly jó, erejét nem a kényszerűség hatalmával gyakorolja, megelégszik azzal, ha időnkint, rövid pillanatokban csendes mormolást, néhány szót, gyenge megemlékezést szentelünk neki! Másrésztől vannak megint emberek, akik ezt a törvényt hasonló kényszernek, sőt magasabban állónak ismerik el, előtte a legmélyebb alázattal meghajolnak s egész életüket ennek a törvénynek rendelik alá, ennek szolgálatában látják üdvöket, megváltásukat, jövőjüket s azt kizárólagosnak és egyetlennak ismerik el. Valóságos lángoló buzgalommal, igazi hévvel végzik ezek a szellem szolgálatát, egész létük, egész gondolkozásuk kizárólag annak van szentelve, az élet anyagi oldala nekik undor, bűn, az érintkezés nekik eretnység. Ezek egészen kivonják magukat az alól törvény alól, amelyet a másik elsőnek ismer el, és ragaszkodnak ahhoz, mely amannak csak kényszerű segédeszköze, ezek szeretnének ugyanazon egy gazdának szolgálni folyvást és szakadatlanul. Ilyen az emberek élete itt a földön! Képtelen lévén azonban felfogni az igazságot, ingadozik a két úr között és nem tudja, melyik az igazi, melyik a magasabb. Pedig mily könnyű volna neki ezt felismerni! Hiszen mind a két úr a maga szolgálói fölött, és mindkét úr szolgálatot követel. És ha az ember feltenné magának azt a kérdést: melyik szolgálatból húzhat hasznot, — akkor bizonyára nem kételkedhetnének abban, hogy a testi haszon a test szolgálatának ellátásában nyilvánul, mivel pedig Isten azt akarta, hogy mindenben, amit teremtett, haszon legyen, azért ezt a szolgálatot is el kell látni. De hát mennyire terjed az a haszon, melyet ezzel a szolgálattal el lehet érni? Melyek a gyümölcsei ennek a törekvésnek? Vajon be van-e fejezve itt a földön az ember élete? Megszűnik-e a lét egészen az ő részére, amidőn a test élettelenül összerogyik és működni többé nem képes? Elviszi-e magával az itt összegyűjtött gyümölcsöket ez életen túl is? És talál-e megnyugvást, még ha ebben az életben a javak legnagyobb mennyiségével áldotta is meg az Isten?

Nem marad-e meg benne még mindig egy óhaj, egy kívánság, melyet nem képes, egész vagyonával sem képes kielégíteni? Hát nem sejti-e meg az ember, akár a borzasztó nyomor óráiban, akár a legnagyobb boldogság pillanataiban, hogy vannak magasabb örömök, hogy létezik olyan mélyebb, tartósabb, el nem múló érzés, mely elpusztíthatatlanul támad fel mindig újból meg újból az ember keblében, akárhányszor nyomja is azt el? Vajon nem érez-e

végtelen megnyugvást, amidőn a magasabb felé, a szellem felé fordulva, az élet célját magasabb színvonalról nézi, a saját jövőjét nem ezen a földön keresi, a maga eszményét a magasabb tökéletességben sejtí? Vajon nem érzi-e azt a kéjt, mely eltölti keblét, midőn valamely áhítatos órában, igazi, mélyen érzett, forró imában feltekint Istenhez és kéjittasan nyer bizonyosságot arról, hogy a földi boldogság s az, amit örömeiben itt élvezett, elenyésző csekély ahhoz a felemelő érzéshez képest, mely ama pillanatokban őt eltölti? Ekkor sejtí csak az ember, hogy neki a testieken kívül egyéb kötelességei is vannak s hogy egészen más szolgálatokat kell ellátnia, mint ezeket; ekkor sejtí, hogy amaz úr a nagyobbik s ama törvény a fontosabbik, a sokkal állandóbb, mert az tartósabb örömeket, nagyobb tökéletességet és magasabb jutalmat helyez kilátásba. De ekkor megsejtí azt is, hogy a szellemi törvény a tisztulás törvénye, melyhez alkalmazkodnia kell, és ha köteles is tiszteletben tartani azt a másik törvényt, úgy ezt mégis a magasabb törvénybe kell beillesztenie s annak kell alárendelnie! Nem a test törvényének szabad uralkodnia s a szellemit magának alárendelnie; nem a test törvényét illeti meg az uralom s a szellem törvényét a meghunyászkodás! Nem bizony, megfordítva áll a dolog! A szellemi törvény a magasabbik, s ezt már abból is felismerheti az ember, hogy ez szendébb, türelmesebb, kevésbé parancsoló, hogy nagyobb mérvű közreműködést enged az embernek, hogy nem lép fel zsarnoki módon és nem követeli nyers erővel, miképp kövesse őt az ember, hanem megmutatja neki a maga fényét és sejtítti vele a maga szépségét s maga benső értékét!

Ha engedi az ember, hogy a szellem törvénye uralkodjék a test törvénye fölött, akkor mind a két urnák szolgálhat, mert akkor tulajdonképpen csak egy úrnak szolgál. Ez az úr vezeti ugyanis az alatta állót, és mert az alantasabb a magasabbat nem támadja, azt megsemmisíteni és elnyomni nem akarja. Mert a test törvénye képes volna szétrombolni és megsemmisíteni a szellem törvényét, míg ellenben a szellem törvénye elismeri és védelmezi a testi törvény fontosságát, sőt megparancsolja, hogy az ember ahhoz alkalmazkodjék és neki szolgáljon. Oda törekedjétek, hogy a testi törvény szolgálatában engedjétek át az uralmat a szellemi törvénynek, a parancs a szellemtől származzék; és ha megkérdezitek őt, hogy mit akar, s azután ez értelemben tesztek eleget a test törvényének: akkor nincs fölöttetek két úr, hanem csak egy s akkor ennek szolgálhattok kedvetek szerint, a saját javatokra és a saját rendeltetéseik értelmében.

Lipót beszélő médium útján

Isten, a nagy Szeretet, megkönyörült az emberen és ki akarja őt vezetni zavarából felvilágosítás és magyarázat útján. Nehéz dolog azonban magunkat megértetni az emberrel, régen dolgozunk már azon, hogy felkeltsük az emberek figyelmét és értelmét. Ám az emberek félreértik nyelvünket, szavaink elhangzanak, többnyire meghallgatás nélkül, avagy hamisan értelmezik azokat, bármily egyszerűek legyenek is azok. Igen, meg fogjátok egykor tudni, ti emberek, mennyire csalódtatok egymásban, s ami a legszomorúbb: önmagatokban! Kedves emberek! Összes tapasztalásaitok, minden tudományotok, összes találmányaitok nem érnek semmit azzal az egy tapasztalással szemben, melyet egykor szerezeni fogtok, s amelyet életetekkel kell megfizetnetek. S ez a tapasztalás sok mindenre fog benneteket tanítani és ti meg fogjátok azt érteni. Csakhogy amit a szellem előtt majd feltárnak, az olyan ígéret, mely mindenki részére beteljesül; míg ellenben, amit a szellem itt a földön maga tárt fel magának, az érdemszámba megy, mely a saját értékét emeli. Azért emberek, szerezzetek megismerést! Mi sokat és gyakran szólunk az ember rendeltetéséről, s ez a sok megzavart benneteket. A szellőt, ha megmozdul, rendeltetésnek nézitek s álmélkodva álltok meg előtte; pedig a rendeltetésnél nem szabad megállni, hanem mozogni kell abban, mert a rendeltetés int, hogy kövessük őt; ő nem jön elébe senkinek. Értsetek csak meg engem! Lám, ha erősen eltökéltetek

magatokat, hogy megmásszatok egy magas hegyet és miután egy darabig haladtatok, akadály gördül utatokba, vajon akkor kedélyesen le fogtok-e ülni az akadály mellé s azt fogjátok-e mondani: „rendeltetésünk, hogy ne menjünk tovább, minthogy különben nem volna itt ez az akadály?”. Pedig célotok az volt, hogy felmenjete és ha sétátokat befejeztétek, a hegyet megmásszatok, akkor a kitűzött célt el is érték; de ha báméskodtok az akadályra és azt nem küzditek le, s az által magatokat feltartóztatni engeditek, akkor az előírt utat nem tettétek meg, az előre kitűzött célt nem érték el.

Nagyon könnyű volna az élet a földön, ha a rendeltetést így lehetne felfogni. Ha valaki megbetegszik, akkor majd talán azt mondja: „nem kell nekem orvos, nekem rendeltetésem hogy beteg legyek?” A megbetegedés hozzájárulhat ugyan ahhoz, hogy őt eltérítse valódi rendeltetésétől s akadályt képez rendeltetése útján, melyet az orvosnak kell megszüntetnie, éppúgy, mint az árok, melyet az embernek át kell hidalnia vagy átugornia; de az a beteg, aki nem vesz igénybe orvosi segílyt, még betegebb lesz és elhal rendeltetésénél korábban. Azért ezek csupa előítéletek, okoskodások, melyek a „rendeltetés”-nek helyesen értelmezett fogalma körül keletkeztek. Ha nem gondolkodtok rendeltetésetek felől s érette nem harcoltok, akkor nem is fogjátok azt felismerni; ha minden akadályt, melyet leküzdeni, átlépni, melyen keresztülmenni kellene, rendeltetésnek néztek, akkor sohasem fogjátok rendeltetéseteket betölteni, és csalódás után csalódás fog következni... Ha megázik az ember, akkor arra kell törekednie, hogy megszáradjon; ha előre látható, hogy az életben valami baj közeleg, akkor intézkednie kell, hogy az be ne következzen, és nem kell azt mondania: „ez az én rendeltetésem, nem szabad tehát azt kikerülnöm, hanem egyenesen neki kell mennem”. Ez eltompultság! Küzdeni tartoztok a gonosz ellenség ellen, aki akadályokat és hálókat vet rendeltetésetek útjába; hidat kell keresnetek vagy sekély pontot, vagy meg kell kockáztatni a merész ugrást, hogy keresztülgázolhassatok az akadályozó árkon. Igen könnyű volna az élet, ha minden csekélységet rendeltetésnek lehetne tartani. Sajnos egy rendeltetést jól betöltenek az emberek: a meghalást; ezt tudják, ezt a rendeltetést betölti mindenki, de az élet rendeltetését senki. Pedig hát kedveseim, ti éltek még és sokáig kell még élnetek, mert még távolról sem ismeritek rendeltetéseteket. Annyi zivatar van a földön, és Isten nem is rejtegeti azokat az ember elől, hiszen ő megengedi, hogy az ember szemlélje az eget, hogy mennyire be van borulva, hogyan cikáznak a villámok, milyen komor a láthatár. Ha ezt látja az ember, úgy bizonyára menhelyet keres, és nem indul sétára; bizonyára kikerüli a zivatart és nem áll meg a szabadban, mondva: „ez az én rendeltetésem”, és nem teszi ki magát a zivatarnak. A rendeltetés céljához hosszú út vezet és sok zivatar éri az embert ezen az utón. Ki kell az embernek küzdenie a rendeltetést és az akadályt ki kell kerülnie, ha nem képes azt leküzdeni; emberként kell gondolkoznia és cselekednie és nem szabad minden iránt közömbösnek lennie, mert ha minden akadálytól, mely a rendeltetésnek útjában van, megijed az ember, akkor célt nem ér és a rendeltetés betöltetlen marad. Azért kedves emberek, ne hamarkodjatok el semmit, sem a gondolkozásban, sem a cselekvésben; tekintsetek meg mindent, ami utatokban van és előmeneteleteket gátolja, ismerjétek fel, hogy mi az, és ne botoljatok meg mindenben, mert ha ily botlás nektek fájdalmat okoz, akkor nem mondhatjátok, hogy az hozzátartozik a rendeltetéshez, hanem azt kell mondanotok, hogy elvesztettétek a rendeltetéshez vezető utat!

Hány ember van, aki ifjúságában ezt vagy amazt tanulta, ilyen vagy amolyan pályára képezte ki magát és férfi korában egészen más lett belőle, hogy úgy mondjam, a sors őt ideoda hányta-vetette és minden elbukás után felkelt, s alig hogy állott, már ismét leterítették, s ahelyett, hogy az lett volna belőle, ami tervbe volt véve, egészen más valamivé lett. Nézzetek csak meg az embereket, hány van köztük, aki semmiféle Istent sem ismer és mégis él a rendeltetésében! És nektek, akik ismeritek Istent, meg is kell őt éreznetek és mégis hibáztok, mert ti emberek vagytok és ha minden elbukás után fekve akarnátok maradni, akkor sohasem emelkednétek fel többé és nem érhetnétek el a rendeltetéseteket. Kedves emberek! Ti gazdagok vagytok csalódásokban. Mindegyiktek a legmagasabb csakúgy, mint a

legalacsonyabb, csalódik, az egyik ebben, a másik amabban, mert valamennyien álomban éltek, az álom azonban csalódás. És mégis minden álomnak megvan a maga jelentősége, s épp úgy a ti életeteknek is. Éljtek békében a csalódások ez életében, csalódjatok másokban és túrjátok inkább, hogy mások tévesszenek meg benneteket, de ne tévesszete meg önmagatokat: magatokkal szemben járjatok el őszintén, mert magatoknak őszinteséggel tartoztok! Legyetek óvatosak a gondolkozásban és figyeljete meg minden gondolatot, mert a gondolatok gyakran megtévesztik az embert: s amidőn tetté lett a gondolat, akkor látja csak mily nagy a csalódás.

*

Béke, egység és szeretet legyen veletek!

Az emberek hasonlóak a gyümölcsstermő fához, ilyen pedig van erdőben is, kertekben is. Amazok többnyire savanyú és élvezhetetlen gyümölcsöket hoznak, minthogy senki sem nemesíti őket és nőnek az időjárás szerint. Ki tudja őket megítélni? Erős, vastag héjuk van, úgy hogy belsejüket látni nem lehet. A kerti fának ellenben, melyeket kertész gondoz, ugyanolyan fájuk s ugyanolyan héjuk van. csakhogy ezek másféle gyümölcsöt, édes gyümölcsöt teremnek, mert ezeket metszik és ápolják s ezek ágai amaz erdei fának nemesítésére szolgálnak. Nos, ti emberek, akiknek ilyen kertészetek van, akinek „hit” a neve, vessétek alá magatokat e kertész ápolásának s ne hozakodjatok azoktól a metszésektől, melyeket rajtatok végez, mert a megnesesítendő fának száraz ágait és nedvtelen hajtásait le kell metszeni, ha emiatt kezdetben kopasznak látszanék is. Az embernek nagyon fáj ugyan a metszés és remeg már csak a kés látásától is; de a kertész nem kérdezi, hogy tetszik-e ez a gondozására bízott fának: ő metsz és vág, még ha ki is csordulnak a nedvek, mígnem majd később a gyümölcs által igazolva lesz a vágás. Kedves emberek! Ti jól tudjátok, mert hiszen érzitek magatokban, hogy mindennek és mindenkinek van rendeltetése, és ha akartok kissé gondolkozni és magatok mögé nézni a már megtett útra, akkor okvetlenül mindegyiktek előtt kézzel foghatólag fog feltűnni a maga rendeltetése. Ti azt fogjátok mondani: „ami rendelve van, azt nem lehet elkerülni: ami rendelve van, azt teljesíteni kell”. Én pedig azt mondom az emberiségnek: ami rendelve van, azt lehet teljesíteni; nektek pedig azt mondom: ami rendelve van, azt kell teljesíteni! Ez, kedveseim, olyan lakat melyhez a kulcsot magatoknak kell megkeresnetek, ha ki akarjátok azt nyitni. Ezt a kulcsot csak egy hordja magával, csak Isten szolgája, ez pedig csak annak adja tovább, aki érti, miként kell azt kérnie.

Ennek a lakatnak, kedves emberek, picike kulcslyuka van, amelybe bepillantottam. Igaz, hogy ez belül nagyon sötét lévén, csak keveset láttam belőle; de amit megláttam, azt el akarom nektek árulni azért, hogy jól éljete a rendeltetésben és megtudjátok, hogy mit tartsatok készpénznek, igazi rendeltetésnek és mit csupán a rendeltetés előhírnökének. Minden embernek, mihelyt megszületik, sok ellensége van, láthatatlanok is, meg láthatók is. A láthatókkal semmi dolgom, csak a láthatatlanokról szabad szólnom; ezeknél résen kell az embernek lennie, különben rosszul jár, s azok a láthatatlan ellenségek, melyeket az ember magával hoz a világra, különféle alakokat öltenek s üldözik őt egész életén keresztül. Vannak különféle neveik, de általánosságban „szerencsétlenség” a nevük. Az egyik szerencsétlenség érzi magát ilyen, a másik olyan módon. A világ tehát csatatér, melyen az embernek küzdenie kell ellenségekkel, szerencsétlenséggel; ezt tanítja a tapasztalás, tanítja az idő. Kint az emberek másként értik ezt, de ők is valamennyien, a legalacsonyabbtól a legmagasabbig, küzdenek ezzel az ellenséggel, a szerencsétlenséggel, anélkül, hogy tudnák. A szellemi ember jobban érti ezt, minthogy a láthatatlant megmagyarázhatónak tartja; de azért küzdenie kell neki is ez ellenség ellen; ez általában s egészben véve rendeltetése az embernek. Az örök harc rendeltetés és mindenki számára külön ki van számítva. Az egyiknek viszontagság teljes élete van, a másiké könnyebb azért mondjátok, ha valaki meghal; „ennek küzdelmes, avagy nyugalmas élete volt”. De kedves emberek, ez ítélet közül az egyik igaz, a másik nem. Ki állíthatja, és ki tudja ugyanis, hogy amaz első élete nem volt-e boldogítóbb, mint emezé. A

betegségek általában véve előhírnökei a halálnak, de ha az ember az első betegségbe mindjárt belehalna, akkor nem volnának öregemberek, s ha a legkisebb démon is már a rendeltetést képezne, akkor nem volna a világ küzdőtér, hanem játszóhely. Hosszú az ember élete más teremtményéhez viszonyítva. Isten időt akar engedni az embernek a rendeltetés betöltéséhez, a láthatatlan ellenségek legyőzéséhez, hogy a harcmezőről győztesként vonulhasson be a béke országába s itt meglepedhessék. Aki be nem fejezi a harcot, az foglya marad ennek a világnak, az nem vonulhat be győztesként a béke országába. Ámde ha örökké küzd és örökké veszít, akkor örökké fogoly marad. A rendeltetést nem kell megtalálni, ti éltek abban és nem tudjátok Isten abba belehelyez s abban szorosán tart titeket, dacára szabad akaratotoknak. Mert lássátok, annak az ezer meg ezer embernek, mindegyiknek megvan a szabad akarata; a koldusnak épp úgy, mint a királynak; a királynak más láthatatlan ellenségei vannak, mint a koldusnak; de dacára a szabad akaratnak, senki sem képes felülkerekedni a rendeltetésén, melynek neve: „harc”. És közületek, emberek közül ki mondhatná, hogy neki nem kell küzdenie? Kivétel nélkül, mindenkinek küzdenie kell, ha még oly boldog napjai vannak is. Értsetek csak meg engem jól, hiszen azért hoztam magammal eszközöket, t.i. szavakat, hogy azok segítségével megérttessem magamat veletek,

Sokan szereztek maguknak valamit, hogy békében és nyugalomban, a létfenntartás gondjaitól mentesen tölthessék el életük hátralévő részét, és ti nem értitek, hogyan lehetnek ezeknek gondjaik, mikor egész életükre elegendő kenyerük van? Hát mondom nektek: ez a világ mély, örvénylő folyam és mindenki, aki ebben a folyamban benne van, az kénytelen úszni és evezni, különben alámerül. Az egyik — s ilyen vart sok — erős karú, könnyebben tud evezni; a másik — ilyen is sok van - gyenge, aki csak nehezen tud megmaradni a víz felszínén; van azonban sok olyan is, aki segít az ilyen alámerülőknél és gondoskodik ezekről az erőtlenekekről; de sokáig nem tarthatók ezek, mert különben a segítőket is magukkal rántják, mert csak egyik kezüket használhatják szabadon az úszáshoz, kénytelenek lévén a másik kezekkel fogni a gyengét. A vízben fuldokló ugyanis nagyon is erősen kapaszkodik mentőjébe, mert fél a megfulladástól, és a mentő végre mégis kénytelen elereszteni, így van minden embernek gondja azaz küzdelme, melyben győznie kell és nem szabad nyugton és tétlenül megállnia. Van nektek egy közmondástok „a szerencse és a szerencsétlenség ritkán jönnek egyedül”. Hogyan van az, hogy a szerencsétlenség nem jön egyedül? Az már igen kétségbeesett ember lehet, aki oly nagyra és erőssé engedi nőni ellenségét, hogy azt két ellenségnek nézze! Akinek Isten ellenségeket adott, annak erőt is adott, s ő köteles ellenségein kipróbálni a maga erejét és le fogja azokat gyúrni, ha csak igen nagyra nem engedte őket nőni.

Kedves emberek! Értékes dolog hull a mennyből, e nélkül nem volna élet a földön. És mikor hull az a mennyből? Amikor ez komor, homályos és súlyosan terhelt! Napsütéskor nem hull eső! Gond nélkül nem lehet örömtök, mert a gondokkal jár a remény. A gondok súlyos esőfelhők, melyeknek le kell hullaniuk, ha eléggé súlyosak, ha eléggé érettek és ha lehullottak, akkor ismét tiszta lesz az égboltotok. Ha gondotok van, akkor reményetek is lesz; s reménye az egész világnak van. Ha nincsen gondotok, akkor nem éltek a rendeltetésben, hanem ölitek a szellemet is, meg a testet is, s ekkor nehéz lesz életetek, támolyogtok, el-elbuktok és más valahol keltek fel; kiestek az életből és a rendeltetésből. mert hiszen a remény fűszerezi az életet, az üdít, ifjít és erősít.

Általánosságban minden embernek be kell töltenie rendeltetését, ha a béke országában akar lakni s ott lakni valamikor mindenkinek kell, aki ember volt. Hosszú út vezet a rendeltetésen keresztül, majd lefelé, majd felfelé, majd jobbra, majd balra, olyan út, melynek sok a kanyarodása, melynek mindegyikén keresztül kell mennie. Vajha segítségetekre lennének szavaim és fegyvereitek gyanánt szolgálhatnának abban a harcban, melyet folytatnotok kell láthatatlan ellenségeitek ellen. kiket a ti rendeltetésetek útján le kell győznötök!

Antal beszélő médium útján

Halljátok, ti Isten kegyelméből való emberek, világiak és egyháziak! Hozzátok szólok oly tárgyról, mely fogva tartja szellemeteket. Ti olyan hitet tápláltok, mely tévelygés és igazság egyidejűleg. Ha Isten kegyelméből valóknak tartjátok magatokat, akkor nem tévelyegtek, hanem igazságban vagytok; de ha a többi valamennyi embereket is nem tartjátok Isten kegyelméből valóknak, tévelygésben, valótlanságban éltek! Tudjátok meg kedves főemberek, hogy nincs az egész földkerekségén egyetlen ember sem a koldustól kezdve a királyig, aki nem Isten kegyelméből volna. Nincs egyetlen ember sem, aki nem Istennek valamely célját szolgálná úgy, hogy még a gyilkos is valami célt szolgál. Lám, lám, ez az a kényes pont, mely nektek hízelegni fog, s amelyből sokan öngazolásukat fogják következtetni... Jó, jó, - hát csak tegyétek! Az emberek korholnak titeket, koronázott főket, s azt mondják: zsarnokok vagytok, szívjátok az ő vérüket, szívjátok életüket. Épp úgy korholnak titeket is, ti magas állású papok, hogy zsarnokok vagytok s az ő hitüket és meggyőződésüket rabláncra fűzitek. És hát nincsen igazuk? Igazuk van nekik, és igazatok van nektek is, mert ti zsarnokok vagytok Isten kegyelmeméből, őket pedig szipolyozzák Isten kegyelméből! Hát a föld talán egyenes? Hiszen annyi lyuk és mélyedés van, ahol a sár megülepszik és bűzlik! Isten azonban, aki mindent kormányoz, csak nem hagyhat valamit tisztátlanul, görbén! Neki mindent egyengetnie, és kiegyenlítenie kell, Neki ki kell töltenie a mélyedéseket, befednie a mocsarokat, hogy ne bűzőljenek; s ő embereket küld ki, akiknek ezt el kell végezniük. Meglátja a mocsarat, mely keletkezett, mert ott mélyedés van, s a mocsár a mélyedés miatt el nem enyészhetik; oda tehát zsarnokot küld, aki sok embert legyilkol, kitölti a mélyedést és befedi a mocsarat. Amott meg a hegy túl magas, megakadályozza a szép jövőre való kilátást; azért odaküld a hegyre egy csapat embert, leromboltatja annak a koronáját és megkisebbíti, hogy a népek kilátása legyen a jövőre.

Nemes nedv a vér, élet van benne. De vajon az Isten földje kevésbé nemes, mint az emberek vére? Hiszen a földnek vannak olyan pontjai, melyeknek héja vékonyabb, Istennek kell tehát azokat egyengetnie, azért ő feltölti azt a helyet, hogy vastagabb legyen és itatják ezzel a nemes nedvvel, hogy nemesedjék tőle, mert ebből a nemes nedvből a legnemesebbnek kell kihajtania, itt ez nincs másként, ennek a világnak a törvénye olyan, hogy embergyűlöletből és embervérből kell a szeretet és a haladás gyümölcseinek kibontakozniuk. Hát hogyan lett volna olyan vastaggá ez a világ, ha nem itatták volna meg annyi embervérrel? És hogyan haladhatott volna művelődésében, ha nem itatták volna azzal a nemes nedvvel, az embervérrel? Ahol embervér folyt, ott mindig haladás termett, a haladásnak pedig, mint nemes növénynek, nemes trágyára van szüksége. Lássátok, ti szegény gazdagok, ti pőrere vetköztetett koronázottak, akik oly nagyhatalmúaknak, oly mindenhatóknak tartjátok magatokat ezen a világon, ilyen kis egyengetők, apró napszámosok vagytok ti a Mindenható kezében, akiket ő küld ide, erre a földre, hogy öntözzétek azt a nemes nedvvel, hogy nőhessen rajta a haladás. Mihez lehet titeket hasonlítani? A Mindenható e nagy művelődési helyének napszámosaihoz. És mit gondoltok, ha Ő ezt tudatta volna veletek, vajon akkor eleget tettetek volna-e az ő céljának? Én azt hiszem, hogy nem! Visszamaradtatok volna attól, hogy ily szerepet játszatok ezen a bolygón. Azért nem tudatott ő veletek semmit, hogy csak tartsátok magatokat mindenhatóknak és mégis elvégezzétek az ő alacsonyrendű munkáját. Isten a világot nem teremtette meg egy nap alatt; nem is egy nap alatt fejlődött az ennyire; korszakok és korszakok múltak el, míg olyan lett, amilyen ma. Ekként az ember sem képes naponkint valami nagyot művelni; nagyot csak korszakonként cselekszik, az időnek többi része pedig a közönséges apró munkával telik el. Hiszen így van ez a teremtéssel s annak további fejlődésével is. Nem minden nap történik egy lökés, óh nem! Nyugodtan, lassan, egyformán forog a haladás kereke, csak néha iramodik neki, s azután megint lassan halad. Ekkor jönnek létre időközönként oly lökések, amikor nagyobb dolgok történnek és játszódhatnak le, amidőn a

haladás új állomáshoz jut Az emberre nézve pedig minden új dolog idegen, minden fölött, ami új, báméskodik és elképed, megbámulja és nem tud magának számot adni arról, hogy mi az! Így történik most is. Jelenleg is megint történik valami új dolog; a világ haladása új állomáshoz ér s az emberek báméskodnak, hogy mi ez? Új haladás, semmi egyéb; az emberek visszahelyezve képzelik magukat a középkorba kegyetlenség és babona tekintetében, mert nem ismerik az új hitet és az új kegyetlenséget. Nem tudják, hogy ez a kegyetlenség az az egyengető, akinek a vér nemes nedvével kell szabályoznia és itatnia ennek a világnak kerti veteményeit, amelyekből viszont az új hitnek kell kihajtania egy új haladásban, t.i. az új Istenben való új hitnek, aki pedig oly régi már s az embereknek mégis olyan új, mert más alakban mutatják őt nekik; új ruhát adnak Reá, erre a régi Istenre, s az emberek nem bírják őt felismerni, míg csak idővel Hozzá nem szoknak ...

De vajon helyeselhető-e, hogy úgy öltöztetik Istent, miként a bábút és így mutatják be az embereknek? Te jóságos Isten, Te oly jó vagy, engedsz Magaddal tenni mindent; engeded magadat újraöltöztetni, mert az emberek nem akarják többé a régi Istent, mivel papjai bizalmatlanságot keltettek ellene, és kevesen várnak még valamit Tőle! Azért kell az új haladással új Istennek is jönnie, aki jobban tetszik nekik, s aki egészen más, mint az az Isten, kit a papok mutatnak nekik! Az ifjú, az üde, az új mindig hatalmas vonzó erőt gyakorol az emberekre; a régi nem kell nekik, az elavult, az már nem szép, nem jó, nem korszerű és nem tetszetős! Hiszen az öregember sem kell, mindenhez fiatalokat keresnek, — ezt magával hozza az új haladás. Azért keresnek a fiatal emberek is új Istent, mert a régi elavult; ezek az emberek megvénítették őt, ezek az emberek kihozták őt a divatból! Mindenki fél ettől a középkortól s ettől az öregségtől s mindenki azt mondja: csak el azzal, csak el ezzel a zsidókamrába! S így történt Istennel is, őt is zsidókamrába küldték. De mert az emberek Isten nélkül nem tudnak meglenni, azért az öreg Istennek meg kell fiatalodni és megfiatalodva az emberek elé állnia. Az öreg papok pedig, akik őt annyira megvénítették s akiknek senki többé hinni nem akar, szintén a zsidókamrába vándoroltak és új papoknak kell jönniük s az embereknek az új Istent bemutatniuk. Látjátok, ez a haladás! És ki intézi a haladást? Ugyanaz a régi Isten! Ő megifjodik minden egyes haladási korszakban. Ez nem is lehet másként, mert valamiként minden tavasszal ifjú élet sarjadzik a földből, azonképpen minden haladási korszakkal is velejár a fiatalság. Az örök Isten azonban nem vénülhet, mert vénség gyengeséget jelentene, és Neki nem szabad gyengülnie; Neki annak a soknak a kedvéért, ami létezik, erősnek kell lennie, s erős csak úgy maradhat, ha fiatal marad. Ez az ellentét Isten és az emberek között. Az ember mindig öregebb lesz, minél tovább él, és mindig gyengébb lesz, végre egészen elpusztul. Isten ellenben minél tovább él, annál fiatalabb lesz s annál erősebb és erőteljesebb, mert hiszen Isten atyja a természetnek; és hát nem a maga képmására teremtette-e ő a természetet?

A természet örökké megifjodik, örökké újat termel; éppúgy megifjodik örökké a természet Atyja is, és teremt örökké újat és küld ide folyvást olyan napszamosokat, akik azért vonulnak be ide, hogy elvégezzék a maguk napi munkáját. S az emberek szeretnének úgy véletlenül egy koronát lelteni! Istennél azonban nincs véletlen. Ő leküldi őket a földre s a korona már készen van számukra, mielőtt még ide lejönnének, ezen a koronán pedig tapad valami s ez a valami az ő rendeltetésük. Aki tehát a koronát fejére teszi, az egyúttal magára veszi a rendeltetést is és kénytelen azt megtenni, ami ennek a koronának a rendeltetésébe be van írva. Némelykor az áll rajta; „alkotás”, némelykor: „rombolás”, — ez velejár az idő kerekével. Most az alkotás, azután a rombolás ideje van, majd ismét alkotás s megint rombolás következik, s ismét a világra jönnek, és megint meghalnak, így váltakozik örökké alkotás és rombolás s ez az „alkotás és rombolás” egyesül egy harmadikban, melynek neve: haladás! Lássátok, ti szegény koronázottak, akik fejetekre tettétek a koronát, hogy betöltsétek azt a rendeltetést, mely abba a koronába be volt jegyezve, ti éppen olyan napszamosok vagytok, mint azok az apró lények, akik szintén segítenek építeni és rombolni s mindaddig építenek és rombolnak, míg ennek a

világnak a rendeltetése meg nem változik, amidőn a rombolások más állomáson fognak történni, ahol más nevük is lesz majd, s ha elérkezik majd annak az ideje, hogy az emberek ismét építenek, akkor megint új korszak fog kezdődni s ismét új Isten érkezik, aki megint más ruhát fog magára öltetni. — Jó, de hát hogyan kell ezt érteni? Lássátok, kedveseim, ezt megérteni igen egyszerű. Hasonlítsátok össze magatokkal. Ti előbb tiszta szellemek voltatok s amint folytatólagosan lejjebb szálltatok, mindig egy köpönyeggel többet kaptatok, míg végül felvettetek egy egészen vastag páncélt, amelybe bele vagytok szorítva, s ebben a páncélban nem vagytok képesek felismerni Isten szellemét, akit szintén páncélosán kell nektek bemutatni, hogy fogalmat alkothassatok magatoknak Róla. És amint az emberiség egyik köpenyt a másik után le fogja vetni, éppúgy Isten is mindig egyet leveti és más ruhában jelenik meg; s abban az arányban, amelyben ti áttetszőbbek és tisztábbak lesztek, Isten is mindig áttetszőbben és tisztábban fog előttetek jelentkezni, hogy ekként őt felfogni mindenkor képesek legyetek. Így áll a dolog az új Istennel, így áll az új haladási időszakkal. Új szellemeknek új Isten kell, Isten tehát leveti az egyik köpenyt és ezáltal újabb lett, azután leküldi a földre papjait, akik szintén viselnek ugyan köpönyeget, de nem papi köpönyeget, akik Istent ismerik és tudják, hogy Ő milyen s akik azután megmutatják őt az embereknek, mondván: íme, ez a mi Istenünk! De nem minden ember képes azonnal megismerni ezt az új istent; csak ha levették a köpönyeget, mely akadálya a megismerésnek, csak akkor ismerik őt meg, csak akkor tetszik ő meg nekik, és így kiáltanak fel: „Milyen fönséges vagy, milyen jó vagy Te, mennyire tetszel nekünk Te!”. És akkor vonzalmat éreznek Isten iránt, szeretni és követni tudják őt s mikor munkához hívja őket, meg vannak elégedve a nekik kiosztott súlyos munkával és nem panaszkodnak föbbé emiatt, mert szeretik Istenüket.

Íme, mi ez tehát? Ez mind Isten kegyelméből való munka! Isten kegyelme leereszkedik és küld ide munkásokat, akik elvégeznek különféle ügyeket és előkészítik az új időt. Titeket is érni fog az ő kegyelme, titeket is ide fog ő küldeni, hogy ti is segédkezzetek az előkészítésnél, egyik ebben a szakmában, a másik amabban. Amikor pedig le fogtok jönni ide, mint fejedelmek, és mint koldusok, akkor valamennyien Isten kegyelméből lesztek itt. Ne féljete! Isten kegyelme végtelen és minden, ami itt van, az ő kegyelméből való, és ha nemesek közületek koldusok lesznek is, azért még sem rosszabbak ők sem: ezek is az ő kegyelméből koldusok, s vették fel a kolduskoronát és teljesítik a maguk rendeltetését. Vigasztalódjatok tehát és távozzátok megvigasztalva! Kedves emberek, jegyezzétek meg magatoknak azokat a szavakat, melyeket ezekhez a koronázottakhoz intéztem, keltsenek bennetek öntudatot és ismerjétek fel azok segélyével, hogy valamennyien Isten kegyelméből érkeztek ide a földre és végzitek az ő munkáját. És ismerje fel ki-ki az önmaga által végzett munkából, hogy micsoda fajhoz tartozik, mert Isten igazságos, Ő minden egyessel azt a munkát végezteti, melyhez ért, s aki ezt a munkát jól végezte, az magasabb munkafokot érdemelhet ki magának. Végezzétek jól, ti Isten kegyelméből való gyermekek!

Antal író médium útján

Mindennek megvan a maga bizonyos, határozott és törvényes folyamata, a világoknak és a lényeknek éppen úgy, mint a lények által a lények és a világok minden végzetének! Van-e tehát e szerint úgynevezett véletlen, s lehet-e ilyenre gondolni? Az ész kénytelen ezt tagadni, mert észellenes! És minthogy véletlen nem létezik, nem létezhetik, azért bizonyos, hogy minden dologban, már keletkezésétől fogva fel van jegyezve a maga végzetének lefolyása. Van sok igazhitű és istenfélő ember, aki bízik a gondviselésben s az emberek sokféle végzetével szemben mégis mindig felveti azt a kérdést: hogy ez is a gondviselés intézése? Nehéz ugyanis az embernek, aki Istenben csakis minden jónak a teremtőjét — mindannak tudniillik amit az ember jónak felismert — látja, hogy a gonoszt, sőt undorítót is megokoltnak

lássa az Ő gondviselésében Az ember ilyen ok láttára ingadozni kezd hitében s elveszti a talajt, nem azért, mert gyenge a hitben, hanem mert képtelen Istent valamely gonosz, borzasztó tett intézőjének tekinteni. Ezen a zátonyon már sok ezer ember szenvedett hajótörést és nem volt képes helyreállítani összetört hajócskáit és mégis csak úgy van és nem másképpen, mert csak egy Isten uralkodik, rajta kívül nincs második Isten, tehát mindent, ami történik, Ő intéz, s a leggonoszabbnak is a nagy összesség céljának kell szolgálnia! Jóságos atya az Isten, aki azonban jó atya akar lenni, annak nem szabad engednie, hogy gyermekei azt tegyék, amit ők akarnak, anélkül, hogy Ő cselekvőleg beavatkoznék ténykedésükbe. A jó atyának büntetnie is kel, ha nem akarnak a gyermekei engedelmeskedni, sőt érzékenyen is kell büntetnie őket, hogy a legengedetlenebbeket se hagyja elvadulni. Hány szülőnek a földön van gonosz gyermeke, s az emberek ekkor azt mondják „a gyermekek elfajultak.” És ha ilyenekkel nem bánnak szigorúan, akkor egészen elfajulnak úgy, hogy senki sem hinné, hogy ezek eme vagy ama szülők gyermekei. Ekként fajult el a mennyei Atyának is sok gyermeke engedetlenség által s elfajultak volna a felismerhetetlenségig, ha Isten nem bánt volna velük mindig szigorúan s nem bántotta volna őket érzékenyen.

Vajon ki által büntetnek az emberek? Ugye ismét csak emberek által. Így van Istennél is! Ő is a gyermekek által bünteti a gyermekeket, a gonoszok által a gonoszokat számtalan különféle módon. A gyilkos, aki embert gyilkol, Isten büntetésének végrehajtója éppúgy, mint a hóhér végrehajtója az emberek büntetésének. És nem itt is alsóbbrendűek-e azok az emberek, akik a többieket büntetik? A magasrendű nem büntet, azaz ő nem hajtja végre a büntetést, ő csak ítél, és ítéletét alsóbbrendűek hajtják végre. Minden kölcsönösen büntetődik, mert szükséges, hogy a teremtés céljának szolgáljon minden, a büntetés célja pedig javítás, ami kétségtelenül nemes cél, melynek csak eszköze a büntetés. Ha könnyű valamely betegség, akkor egy orvos is segít, s a cél, az egészség el van érve; ha azonban a betegség súlyos, akkor gyakran kell a gyógyszer alkalmazni s ily súlyos betegségnél gyakran fordulnak elő elváltozások, hogy az eredeti betegség másikba megy át s ez ismét elfajul. Így kell minden elfajulásnál is, az új betegséghez alkalmazkodva, változtatni a gyógyszereket. Gyakran fellép két betegség is egyszerre, amikor az egyiknek orvossága ártalmas a másiknak, e másiké meg amazt súlyosítja olyannyira, hogy gyógyszerekkel már nem is lehet segíteni, míg végül a halál véget vet a bajnak. Így van Isten büntetéseivel is; azok mind gyógyszerek az ő gyermekei bűneinek a gyógyításához; és ha a betegség olyan természetű, aminőt az imént említettem, akkor nem használhat más szer, mint a beteg testrésznél fájdalmas csonkítása vagy a halál. Mind ez kegyetlen és borzasztó a beteg emberre nézve, de végre kell hajtani ezt a kegyetlenséget is a lény megmentése céljából. Kinek jutna eszébe, kegyetlennek mondani, az orvost, aki levágja az ember beteg testrészét? Az orvos gyakran érző szívű, jó ember, akit szeretnek és becsülnék jóságáért és mégis elvégzi az az érző szívű, jó ember a kegyetlen csonkítást, hogy segítsen a betegen, mintegy hivatása lévén az, hogy kínozza az embert gyógyítása céljából.

Miként tehát az emberek között mindenhez vannak hivatottak, akik szolgálnak a nagy egésznek, éppúgy vannak Istennél is hivatottak, akik Neki szolgálnak, hogy a teremtés folyvást tökéletesedjék. Egyetlen ember sincs a földön, akinek nem volna külön hivatása; és ha sokfélék azok a hivatások, melyeknek e kis világ emberei magukat szentelik, hogy együttesen szolgáljanak az egésznek, milyen sokfélék lehetnek még az Isten összes gyermekeinek hivatásai, hogy szolgálhassanak az egész világegyetem céljának?! Valamint nincs ember a földön hivatás és foglalkozás nélkül, úgy nincs egyetlen lény sem a mindenségben. Még a látszólagos semmittevő is tesz valamit, hacsak annyit is, hogy megmutatja a többieknek, mily rút a semmittevés. Ekként látja ki-ki a másinak hivatásában a saját hivatásának szépségét vagy rútságát, magas vagy alacsony voltát s a példa épp úgy undorra indít, mint követésre; az alacsony hivatás undort kelt, a magas buzgalmat, a mindenségben csak úgy, mint a földön. Es valamiként a világ, melyen annyi különféle faja

van a hivatásnak, azért mégis mindig isteni világ fog maradni, épp úgy a lények is, akár szellemek, akár emberek, számtalan különböző hivatásaik miatt sohasem fognak megszűnni Istennek gyermekei lenni. Ők ugyanis hívattak arra, hogy egymáson a legkülönbözőbb módon segítsenek s egymást fenyítsék Istennek igazságtörvénye szerint, Ő, a mindenható törvényhozó pedig öröködi a maga törvénye fölött, és fonja szakadatlanul a fonalakat; a gyermekek viszont megszövik azokat és tökéletesítik a mindenható fonónak a fonását, és nagy hálót készítenek abból, melyben valamennyien fogva maradnak a Mindenható részére, s nem veszthetik el az ő kegyelmét és szeretetét, míg a saját szövésük által valamennyien el nem érték az értelmiségnek azt a fokát, melyen a Mindenható kibocsáthatja őket ebből a hálóból, nem féltve őket többé attól, hogy veszendőbe mehetnének.

Azért kedves emberek, meg ne ijedjetekek ezektől a fonalaktól, amelyeket a Mindenható fon, hanem szőjétekek meg azokat tehetségeitek szerint összes testvéreitekek hasznára, az összes lelkek üdvére és Atyátok örömeére, aki meg fog szabadítani mindenkit, amidőn, annyira tökéletes lesz, hogy saját lábán megállhat. Akkor nem kell majd többé a gyermekeknek szőniük a büntetés és fenyítés fonalait, hanem más fonást szőhetnek majd, melytől nem fognak undorodni, melytől nem fognak többé megijedni, s mely nem fog bennük kételyt támasztani Isten jóságában, akkor azután el fog tűnni a véletlen, az embereknek ez a ködképe, s akkor csak egy nap fog világítani, az ész napja és csak egy melegség fog melegíteni: a szeretet melege!

József beszélő médium útján.

Az ember időhöz és térhez van kötve. Időnek és térnek határai vannak, azért a földön az ember életének is határai vannak. Ezt a határt az ember azok szerint a fogalmak szerint képzelel el, melyeket ő térről és időről bír, minthogy pedig ezek a fogalmak igen korlátoltak, azért az ember földi pályafutását meglehetősen hosszúnak tartja. És csakugyan, ámbátor az emberélet az örökkévalósághoz viszonyítva csak alig észrevehető pontocska, bizony a földön levő embereknek mégis igen hosszú ez az élet. És vajon miként múlik ez a hosszú élet? Negyedrésze gondolkozás és öntudat nélkül, mert az embernek gyermekkorában nincs fogalma a saját létezéséről, s gondolkozás nélkül éli világát; csak azt tudja, hogy mozog, csak érzéki élete működik, de szellemei élete szunnyad; amíg azonban a szellemei élet szunnyad, addig az élet nem igazi élet, hanem csak tengődés. Ezután következik az ifjú és a hajadonkor, a mámor szép napjai. Az ember ilyenkor el van telve álmokkal, eszményekkel, az életet szép festménynek nézi, melyet képzelelő tehetsége varázsol szeméi elé, a valóságot nem látja meg s nem is akarja meglátni, gondolkozni nem tud, mert nem akar, cselekedni nem cselekszik, mert csak álmodozik, s ismét elröppen életének egy negyed része igazi élet nélkül, mert álmodozás és képzelelődés nem élet; élni annyi mint gondolkozni.

Ez után következik az ember pályafutásának legfontosabb időszaka: a megérett ész kora, midőn az embernek önállóan cselekednie, öntudatosan gondolkoznia, akaratából ténykednie, s teljes szívvel éreznie kellene. Erőtől duzzadva, kizárólag önmagával foglalkozik, erőt és bátorságot érez most magában, nyitva áll előtte az élet, övé az egész világ, saját kezében véli tartani sorsának gyepelőit, idegen segélyre tehát nem számít, az az erő pedig, melynek virágokat és gyümölcsöket kellene hoznia, elpazarolódik ezerféle módon, szükségtelenül, céltalanul, tervtelenül, s a munka ideje felhasználatlanul múlik el. És amidőn elérkezett a kiábrándulás ideje, s az ember gondolkozáshoz, és munkához akar fogra, akkor már a bátorság elhagyta, az élet harca tönkretette őt, felemésztette erőit s életének gyümölcsei nem egyebek, mini bágyadt test és renyhe szellem. Majd elérkezik az utolsó negyed; bágyadtan és gyengén, erő és bátorság nélkül gázolt keresztül az ember az életen, vége az álomnak s megtörve és összezúzva az erő! Ekkor az ember végigtekint elhibázott életén, visszagondol az eltűnt

képzeletekre, a kongó, üres álmokra, az eredménytelen tusára, és felveti a kérdést; mit nyertem hát ebben az életben s mit értem el a sok évi tusakodással? Semmit! - Rettenetes szó: „Semmit”! Midőn azután feleszmél s látja és tudja, hogy mi az, amit meg kellett volna tennie, de megtenni elmulasztott, akkor mohón kezd dolgozni s igyekszik pótolni, amit mulasztott: a gondolkozást. Ekkor kezd csak gondolkozni az ember s ekkor feltámad benne a szellemi ember, az az ember, a ki kérdi: mi vagyok? miért vagyok? honnan jöttem? hova megyek?

Ekkor eligazodni törekszik ebben a tömkelegben, gyötri magát és gondolkodik, gondolkodik, míg meg nem találta a helyes utat. A helyeset?... Ugyan hány ember találja meg a helyes utat? Hol van az igazság a hazugságoknak ebben a fülsiketítő zajában? Hol találja meg az összhangot ebben a zsvajban, ezek között a hamis hangok között, melyek megütik a fülét minden oldalról, ahol emberek laknak, ahol emberek gondolkoznak és cselekednek? Hol van az igazság? Uram, Istenem! De nehéz dolog is embernek lenni! Azok a szegény emberek, kitéve a kísértéseknek felfelé és lefelé, ide-oda ráncigálva minden oldalra, az egymással ellenkező besúgások közepette, gyengén, hiányosan felszerelve, lehetetlenül, ingadozón, akarat nélkül, kiszolgáltatva minden reájuk törő benyomásnak mily rettenetes nehéz itt megtalálni azt, ami helyes! És mégsem olyan nagyon nehéz annak, aki akar ember lenni, annak, aki meg akarja érteni, hogy miként kell élni. Az élet művészete nem nehéz művészet, egyszerű és természetes dolog az arra nézve, aki azt felfogni képes; csakhogy az emberek nem tudják, miként ragadják meg az életet. Minthogy ők mindent csak önmagukra vonatkoztatnak, minden gondolatukat csak arra irányítják, hogy miként élhetnének jobban, kényelmesebben és kellemesebben ők maguk, azért nincsen sem idejük, sem kedvük kifelé fordítani szemüket a nagy, tágas életre, mely az isteni életet s a bölcsesség és haladás iskoláját képezi, innen van, hogy az ember mindent, amivel érintkezésbe jön, bele akar szorítani a maga szűkhatárú szellemi látókörébe s a törvényes és óriási arányokat a maga hiányos és törpe értelmisége mértékével akarja mérni. S így jár el életének összes eseményeinél, így bánik el ítéletével s hitével! A hit, amely egy és egységes Isten egész világában, egyéni torzképpé, személyes nézet dolgává lesz az ember életében; mindenki értelmezi azt a maga módja szerint. Minthogy pedig az ember mindenről, ami ebben az életben van, azt hiszi, hogy csak a maga számára létezik, azért úgy tartja azt legigazabbnak, ahogy neki legkényelmesebb...

Az ember magát tekinti az élet központjának és azt és mindent, amit magában foglal, alárendelni törekszik magának; sorsát maga akarja eldönteni, és ki akarja erőszakolni, ami az ő gyenge agyvelejében életcélként lebeg előtte. És hát miért is ne alakíthatná ő azt a saját akarata szerint? Szegény ember! Ki akarod erőszakolni rendeltetésedet, és ura akarsz lenni sorsodnak? Erre te nem vagy képes! Mert ha összes erődöt megfeszíted is, a rendeltetés árját nem fogod más utakra terelni! Ha rendeltetésed az, hogy szegény maradj, akkor nem fogsz meggazdagodni; ha rendeltetésed, hogy gazdag légy, akkor szalad utánad a szerencse minden utadon; ha hivatásod magasan állni, akkor nem maradhatsz alant, és ha arra vagy hivatva, hogy a porban maradj, akkor túrhatsz, ahogy akarsz, még sem fogod magad felküzdeni tudni! Ki akarod erőszakolni földi vágyaid teljesítését s nem akarsz megmaradni annak, ami vagy? Át akarod törni hatáskörödet, mert ez nem felel meg ízlésednek? Nem érted az életet, szegény ember! Mert ha értenéd, akkor gondolkoznál és megelégednél, mert semmiféle sors sem olyan rossz, hogy ne nyújthatna jót is, és ha nem is nyújt testi élvezetet, de talál bárki benne elegendő teret vigasznak és reménynek, szellemi örömöknek, ha gondolkozni tud és akar. Ez azonban nehéz művészet, mert a megelégedettség nagy erény, magas fokozat, melyet csak fáradsággal lehet elfoglalni. Az az ember, aki megelégedett tud lenni, az szellemileg sokat dolgozott, az sokat gondolkozott és gondosan ápolta életfáját, melyről ily ízletes gyümölcsöt kapott. Ez azonban nehéz munka, melyet nem végeznek szívesen az emberek!

Van azonban könnyebb mód is az élet művészetének megértéséhez s ez abból áll, hogy egymással együtt éljünk. Az emberek azonban egymás mellett élnek, mint merőben idegen, egymástól teljesen különböző teremtmények. Embertársukon mindent kifogásolnak,

embertársuk kívül áll az ő saját érdekkörükön. Mit törődik az ember azzal, ha felebarátja odavész a harcban s a küzdelemben? Ha föléig hatol is testvérének jajveszékélése? Mit bánja ő, hogy miket gondol és cselekszik testvére, hacsak neki nincs kára belőle. „Én” ez a jelszó, mindig csak „én”, mindent „magamnak” és semmit felebarátomnak! Egyszerű, szép és kellemes volna az élet és barátilag, édes, ha az emberek egymással élnének, egymással éreznének, egymást szeretnék, ha útjaikon kezet nyújtanának egymásnak és támogatnák egymást! Ne is szóljunk anyagi támogatásról, mert erre nézve hideg ésszel számítgatják az emberek, hogy azt tehetik-e vagy sem. E kérdésnél nagy, nehéz és kemény szerepet játszik az önzés! Az egyik nem akar, a másik nem tud adni; — fátyolt reá! De szellemileg együtt járni, szívvel, érzéssel, elnézéssel, szeretettel, erre bizony minden ember képes; mert mindenki ebből a kincsből oly nagy mennyiséget rejt keblében, hogy igen sokat oszthat ki belőle anélkül, hogy annak legcsekélyebb hiányát is érezné; sőt ez a gazdagság még gyarapodik, mert felebarátja hasonló minőségben fizeti neki vissza, amit kapott s így ők mind a ketten örvendeznének a maguk gazdagságának.

Nagyon is gyenge teremtmények az emberek, már csirájukban megrontják a zsenge csemetéket, már az oltalmukra bízott gyermekszívekbe beleültetik az önzés csiráját, már a gyermekeiket is arra tanítják, hogy túlbecsüljék és többnek tartás magukat játszótársaiknál. Ha az emberek egyenlőségre oktatnák gyermekeiket, ha beléjük oltanák azt, hogy nem önmagukért vannak a világon, hogy nem azért kell kilépniük az életbe, hogy mindig csakis önmagukért működjenek és dolgozzanak, ha felkeltenék bennük annak a tudatát, hogy felebarátjaikért léteznek, hogy kötelességük segíteni, felebarátjuknak testvérül és atyául szolgálni, őt vigasztalni és szeretni s ahol szükséges segíyezni is, bizony mondom nektek, az élet akkor szellemi volna, az élet akkor világosság volna s élni nem lenne művészet.

Ha az emberek gyermekeikbe beleoltanák azt, hogy az emberek mind egyenlők és egy embernek sincs joga elnyomni felebarátját, hogy egyik sem áll magasabban azért, mert jobb viszonyok között él: hogy a leszármazás egyenlő, akár a király a trónon, akár a koldus a porban, akár úr, aki fizet, akár szolga, aki bért kap; hogy csak a viszonyok kényszerítik a szegény embert arra, hogy függőségben éljen; hogy végül az összes emberek függnek másoktól, mert mindenki fölött, akár magas, akár alacsony, van még nagyobb úr: bizony, mondom nektek, az élet akkor szép volna s az emberek jobbak, nemesebbek lennének és mindig jobban közelednék a megváltás órája. Mert ennek az órának okvetlenül el kell érkeznie, ha az emberek megjavulnak s egymást megtanulták szeretni! Ez tehát a gondolkodás, s ez éppen akkor megy veszendőbe a szegény emberek részére, amikor az legüdvösebb lenne, az érett férfikorban, amidőn kötelesek volnának működni s elvetni a felebaráti szeretet magját, elvetni azt nemcsak felebarátaik szívébe, hanem saját gyermekeik fogékony kedélyébe is. Csak amikor már késő, az aggkor küszöbén embereli meg magát az ember, de akkor már elkésett, mert nem tehet már semmit a többiekért!

Embereljétek meg magatokat, óh emberül eszméljétek fel, mert ennek be kell következnie! Ha nem akarjátok megtenni most, úgy meg fogjátok tenni valamely későbbi emberéletben; csak hogy akkor elvesztettetek egy emberéletet! Eszméljétek fel, mert rendeltetésetek az, hogy elültessétek az egyenlőség nemes csiráját, ápoljátok a zsenge növényeket s elvessétek az emberszeretet magját, hogy az összes emberek szépen és békében élhessenek itt ezen a földön s elnyerhessék jutalmukat majd ott az Úrtól!

V FEJEZET

A hit

Antal beszélő médium útján

Nyissátok meg szíveiteket adományaink befogadására, hogy eltöltsön benneteket a hit és felbírjátok fogni, hogy mi a ti jövőtök!

Emberek, ti összeverődtetek, hogy tanuljatok, s amiként összeverődtetek, úgy fogtok szétmenni is, hogy pihenjete. De mi intünk benneteket, ne pihenjete, ha „szellemiek” akartok lenni, mert a szellem nem képes pihenni, hisz ő az élet, hiszen ő mindig eleven, ha fel is szabadítjátok a testet a munka alól, a szellemet mégsem vagytok képesek felszabadítani az alól, hogy afölött gondolkozzék, amit az életben tanultok; mert az események hatalmasan zörgetnek ajtótokon, támadólag lépnek elétek és a ti dolgotok, hogy azokat helyesen megítéljétek és értékesítsétek. Kedveseink! Ismételjük: az események már zörgetnek, a szellemcsoportok fluidcseréje már megtörténik, az erők és a hatalmak immár találkoznak, kell is találkoznak, ha — miként ezt tanultátok — kiengesztelődni és haladni akarnak. De vajon miként találkozhatnak? Vajon valami finom lény-e az ember? Hiszen ő durva, goromba szövet, nehéz, sűrű anyag és minthogy a találkozások nemcsak erkölcsi, hanem egyúttal fizikai természetűek is, azért a hatásoknak is kétféleknek kell lenniük, nekik is két oldaluknak kell lennie és egy alapon kell állniuk, melyen egygé olvadnak s tömör idommá alakulnak. Ennek a kétoldalú találkozásnak alapja a „hit”, Isten kegyelmének ezen az alapzatán találkoznak a népeknek, nemzeteknek nevezett szellemcsoportok is, és idézik elő alacsony tulajdonságaik kölcsönös kicserélése által azt az erkölcsi és fizikai erjedést és forradalmat, mely újabb haladás talaját készíti elő.

Annak, amit a hit tanít, gyakorlati iskoláját fogjátok látni a világ eseményeiben. Mikor a nap süt, akkor nem egy emberre süt, hanem mindenkire. Ha eső esik, akkor nem egy emberre esik, hanem mindenkire; így fogtok ti is sütni és ázni a világ tüzétől és vizétől. De mi megtanítottunk titeket arra, milyeneknek kell lennetek, hogy se tüztől, se víztől kárt ne szenvedjete; és megtanítottunk benneteket arra is, hogy minő kísérletezéseken kell keresztülmennetek, hogy sziklává legyetek és tapasztaltátok, hogy a sziklává lett emberrel szemben a természet elemei nem képesek semmire. Beléje csapkodnak, tajtékoznak s az ember ez események közepette szilárdan áll a maga talpán, azon az alapzaton, amelyen saját jóakarata őt megrögzítette. Mit is jelentsenek nektek egyebet a világ eseményei, mint annak a gyakorlati iskoláját, amit szellemileg elsajátítottátok? A tapasztalás hatalmas emeltyűje a feltétlen bizalom fenntartásának, a feltétlen bizalom pedig létrehoz olyan dolgokat, melyeket az emberek csodáknak neveznek. A bizalom maga kedveseim az emberekre nézve csoda, mert azt ők nem ismerik, nem tudnak bízni s ezt a csodát nem tudják létrehozni. De ha nem tudják létrehozni ezt az első csodát, akkor további csodákat sem képesek tenni, mert a bizalom az a talapzat, amelyen az összes csodák állnak, az a csoda, melyből az összes csodák folynak, igen ez az a katlan, melyből minden bátorság kiárad s mely elborítja a világot tüllel, a tetterő tüzével. És mindegyiktek legyen ilyen szikla, ilyen katlannal, mely kiárasztja a bátorságot s az embereket tüzei és gyújtja! Az a tűz, mely ezekből kitör, s a világot megvilágítja, tegye nekik olvashatóvá azt az írást is, melyet Isten szellemükbe beleírt.

Minden lény, mely ezen a világon megszületik, magával hozta a saját, Istentől nyert törvényét, de annyira belemerült az anyagba, annyira világias lett, hogy nem képes szétbontani ezt a törvény-tekerést és kiolvasni ebből a maga törvényét, mely szerint haladnia kell. Az emberek, akár jámborok, akár istentagadók, valamennyien babonások, valamennyien hisznek a csodában és kedveseim, amidőn hisznek a csodában, akkor hisznek valami természetellenesben, nem létezőben. Az emberek azt akarják, hogy csodák kormányozzák,

csodák vezessék őket, és ha a világ elvesztette a fejét, amit nemsokára észre fogtok venni, akkor csodát vár, csodától lesi a maga megváltását; a csodától, melyet nem ismer, olyan fogalomtól, melyet magának megmagyarázni képtelen. Milyen jól esik ilyenkor az embernek, ha megtanulta és felfogta a csoda semmisségét, ha megérti minden természetellenes dolognak a lehetetlenségét, s ha tudja, hogy a jövő összes eseményei a jelen eseményeinek a következtése és hogy a jelen összes eseményei a múlt eseményeinek a következtései. Hát nem a magnak következménye-e a növény s keletkezhetnék-e az mag nélkül? Ekképpen növekedik minden, ami az ember előtt láthatólag megnyilatkozik; következtése az elültetett magnak. Amit az emberek ültettek, az nő, de nem az emberek erejétől és hatalmától, nem az emberek művészetétől és tudományától; nő Isten erejétől és Isten vezetése által. Emberé a mag, Istené a növekedésbe csodálkozások azon, ha olyasmi terem majd az embereknek, ami nekik nem tetszik; mert hiszen, kedveseim, a természet megmutatja nektek naponként, hogy nem nőhet más, mint amilyen magot ültettek. Ha bogáncsot ültettek, nem nőhet rózsza, és ha rózsákat ültettek az emberek, akkor nem nőhetnek bogáncsok.

Amilyen a mag, olyan a gyümölcs; a mag láthatatlan, s azt senki sem látja meg a földben; így nem veszik észre az emberek azt sem, hogy milyen magot ültettek a földbe. A szó, valamely kicsi, jelentéktelennek látszó dolog, melyre az ember ügyet se vet, nő és növekedik és tesz belőle valamely nagy dolog. Mind azok a nagy események, melyekkel a világ meg volt verve, vagy jobban mondva, melyek a világon megnyilatkoznak, jelentéktelen, alig látható, észre sem vett magból keletkeztek s a világot sarkaiból kiemelni látszottak. S ez nem is lehet másként; mindennek, amit elvetettek, ki kell kelnie és mindennek, ami kikél, hasznot kell hoznia, hogy ne létezzék haszontalanul, mert Isten bölcsessége nem tűri a haszontalant, Isten bölcsessége minden növénybe, még a legmérgeesebbikbe is, hasznot rejtett; az ember dolga, hogy azt tapasztalás és kísérletezés útján megtalálja, Ilyképpen Isten bölcsessége minden gonosz magba, melyet az emberek elvetettek, hasznos áldást rejtett, melynek szintén meg kell hoznia a maga hasznát. Sőt, kedveseim, ezen a világon nem működhetik és nem is hozhat hasznot a jó, itt csakis a gonosznak kell hasznot hajtania Isten bölcsessége által. Nehogy pedig a szellemek elernyedjenek, s eszüket egészen elveszítsék. Isten megengedte nekik, hogy ennek a gonosznak a gyümölcseit, ha már megnyilatkozott és valami jót is hozott, élvezhessék alkalmas kísérletezés útján.

Az ember látható és fogható lény s annyira beleélte magát a láthatóba és foghatóba, hogy csak a látható és fogható által eszmélhet fel. Kedveseim, a gonosztól a világot megkímélni nem lehet, mert ez rossz lenne az embereknek; nem volna alkalmuk a kísérletezésre, pedig ők kénytelenek kísérletezni, hogy látható és fogható meggyőződést szerezzenek, és a meggyőződésnek kell megváltania az embereket, minthogy a hithez szükséges erőt nem képesek kifejtetni! Így halad lassan előre az emberszellemek megváltása, mert mindennek természetesen kell növekednie és fejlődnie, hogy látható és fogható alakot ölthessen, s mert a formák embere csak a formából képes tanulni. Hiszen azért vannak a szellemi emberek évszázadokkal előbbre a többieknél és megértetlenül, fel nem ismertén járkálnak ezek között, mintha nem is ehhez a nemzedékhez tartoznának. Nem értik meg beszédüket, nem ismerik fel törekvésüket, nem fogják fel tetteiket, mert évszázadokkal megelőzik gondolkozásban, törekvésben, tettben a formák embereit. A formák emberei hozzátapadnak formáikhoz, az ő anyagi dolgaikhoz s oly szorosan tapadnak azokhoz, hogy képtelenek felemelkedni a szellemhez.

Miként is emelkedhetnének fel gondolataik a szellemi ember gondolataihoz? Hogyan érthessék őt meg? Ő nekik ez megérthetetlen s ami nekik érthetetlen, az szerintük dőreség, hiszen ezért tartják a formák emberei bolondoknak a szellemi embereket! De kedveseim, találkozásnak kell lennie; az elemeknek érintkezniük, keveredniük, összerázkódnuk, elegyedniük s olyan egyveleget kell teremteniük, amelyből új emberek származnak, új gondolatokkal, új érzésekkel, új törekvésekkel és célszavakkal. Igen, a fluidok keveredése a

mindenség nagy törvénye, ez a kiengesztelő hatalom törvénye. A törvénytelen embernek azonban fáj minden törvény s így fáj neki ennek a kiengesztelő hatalomnak a törvénye, a fluidok keveredése is! Az áramok azonban azért szükségesek, mert a mindenség világai csak forgások (rotációk) által haladnak előre és a forgások idézik elő az áramokat, az áramok pedig magukkal ragadják a csoportokat és kénytelenek összeütközni és keveredni. Hogy azonban mi lesz a keveredési folyamatból, azt csak akkor tudják meg az emberek, ha már megszűnt az áram s az elemek tisztulnak... Rögtön nem fogják megtudni, a keveréknek előbb tisztulnia kell; csak akkor lehet meglátni, hogy micsoda, csak akkor lehet megízlelni, hogy milyen az íze és csak akkor lehet használatba venni s a használatból látni, hogy micsoda hasznot hajt. — Üdvözöllek téged, a jövő hitvallását!

József beszélő médium útján

Ha az ember életfolyamatát tekintjük, akkor bánat tölt el bennünket; ha az ember esztelenségét látjuk, akkor részvét fog el bennünket, ha felismerjük az ember dölyfét, akkor megragad bennünket a fájdalom! Zarándoklás ez a földi élet, és minden ember zarándok; de azért nincs kilökve a világba cél nélkül, szándék nélkül, vezetés nélkül, hanem mindenüvé kíséri őt az Atya jósága! Az ember már a vándorlás megkezdésekor a legnagyobb kegyelemben részesül. Amidőn ugyanis a vándorláshoz kedvet mutat, akkor az Atya elvezeteti őt a szertárba, ott kiválogattatja vele azt a ruházatot, mely neki legalkalmasabbnak látszik, és ha azt már kiválogatta, akkor az egyik kezébe iránytűt s a másikba botot kap; s ezen felül ad melléje az Atya jósága még láthatatlan vezetőt is, aki őt őrzi, inti, bátorítja s a vándorlás céljához vezeti. Így lép ki az ember az életbe és megkezdí vándorlását; minden, amit lát új neki és felkelti csodálkozását; ámulva tekint körül új körében s nem tudja, mit tartson arról. Az iránytűt zsebre vágja, a botot pedig gondtalanul maga után cipeli, sőt gyakran a hátára akasztja, minthogy súlya miatt nem akarja azt használni. Időnként meg-megáll, egyet-mást megtekint s azután közönyösen halad el mellette; a láthatatlan vezető pedig azt súgja neki néha; „állj meg, tekintsd meg ezt közelebről, fontos titkot rejt magában, melyet érdemes megtudnod”, ő azonban nem hallja meg a vezető hangját, és közönyösen megy tovább. A következő lépésnél megint meglát valamely tárgyat, melyet nem ismer, és melyet megismerni szeretne; lehajol, hogy megtekinthesse azt s türelmetlenségében azonnal annak a belsejébe akarna hatolni, az a tárgy azonban kemény és kerges s nem egy könnyen hámozható. Ekkor ismét súgja neki a vezető: „Hallod-e barátom! Szeretnék segítségedre lenni e tárgy értékének megismerésénél, hadd szóljak bele én is; nekem van tapasztalásom és tudok egyet-mást, amit te nem tudsz még.” — Ej mit — így válaszol nem szorulok én támogatásra! Én már annyi mindenfélét láttam, maid csak segíték magamon; köszönöm a fáradságodat!

S így támoLyog ide-oda és mind abból, amit látott semmi sem fedezi fel előtte a maga belső értékét. Felületesen ismert meg mindent és felületesen ítélte is meg mindent amit látott és tovább haladva nem egy tárgyra akad, melyet külsejéről ismer ugyan, de melynek belseje rejtve maradt előtte, mert nem akart szót fogadni, mert visszautasította a segítséget. S íme, a lábbal tiport tárgy szétreped és kifolyik belőle sok olyan anyag, ami őt behálózza, megragadja, fojtogatja úgy, hogy nem képes a hálóból menekülni; megfeszíti minden még meglevő erejét, hogy lerázza a bilincset; de hiába, hasztalanul erőlködik, kimerültén rostod össze és képtelen megmozdulni! S amint így elcsigázva ott fekszik az úton, újból jön a vezető s ismét megszólítja, mondván. „Tekints fel oda arra a hegycsúcsra; látod ott azt a szép világitást, azt a reményszikrát, mely feléd sugárzik? érzed ott a meleget, mely onnan árad? Az a te célod! Elhibáztad az útirányt, mert nem jártál a helyes úton, mert zsebre vágtd az iránytűt és félre dobtad a botot. Ott főtt az üdvösség, ott nem fogsz fázni és nem leszesz gyenge; jóleső érzés vár reád, oda kell menned! Jer, vezetlek, csak kövess engem!” S

erőtlenül válaszolja az ember: „Hagyd el, látod, milyen gyenge vagyok, milyen béna, hogyan mehetnék én veled? Tudom, hogy itt rossz környezetben vagyok, tudom, hogy itt fázom és hogy néha a meleg és a hideg váltakozik, tudom, hogy itt megbotolhatok és eleshetem, de tudom azt is, hogy képes vagyok ismét felemelkedni; de hogy mi van ott fönt, azt nem tudom és nem is akarom tudni. Hagyj engem magamra, majd elvégzem én azt magammal!”

Szomorúan fõdi el arcát a vezető. Szavai nem használtak semmit, más nyelvnek kell itt megszólalnia. „No jó, hát menj magad — úgymond — ha tudsz!” Most összeszedi a vándor minden még megmaradt erejét, feltápáskodik és megint kissé előre tántorog, de a test elernyed, iránytű és bot pedig, melyek vezethetnék és támogathatnák, nincsenek kéznél. Előre támolyogva nem vesz észre sem tuskét, sem bokrot és magasra emelt fõvel erejének és hatalmának vélt birtokában nem látja meg, hogy mi van lábai alatt s ismételten elesik, mígnem össze-vissza nyúzva és bágyadtan fekvé marad. Most elszállt minden reménye, lemondott mindenrõl, nincs többé akarata és felsõhajt; „Itt akarok fekvé maradni, ez volt az én célom, ez az én feladatom, nem vagyok én semmi és ismét semmivé fogok lenni!” „Semmi? Semmi? Semmisem vagy te?” így szólal meg ismét a vezetõ — „most igazat mondtál, most az enyém vagy, most kénytelen leszesz engem meghallgatni. most szót fogsz nekem fogadni, miután felismerted, hogy nem vagy semmi; most kezdõdik, az én dolgom? Te azt hiszed, hogy nem vagy semmi; én pedig be fogom neked bizonyítani, hogy mégis vagy valami.” „Bizonyítsd be!” mondja a halálíg kimerült ember. „Te oly gyenge vagy” válaszol a vezetõ. „Te nem vagy képes egyedül megmozdulni, de zsebedben van az iránytű, melyrõl egészen megfélekedtél s a bot, melyet félredobtál, messze hátul fekszik, neked nincs erõd azt elhozni, azért én hoztam el neked, itt van, fogd meg.”

„Köszönöm”, dadogja a boldogtalan; „mit tegyek?” „Emelkedjél fel, válaszolja a vezetõ. „Próbáld meg és tégy néhány lépést, e botra támaszkodva. Még nem próbáltad ki az erejét és csodálkozni fogsz azon, mily hatása lesz a kezében; és ha megtanultad, hogyan kell erre a botra támaszkodni és gyakoroltad magad a járásban, akkor nézd meg az iránytűt és figyelj meg, hová mutat, s arra irányítsd lépteidet, lassan, de biztosan!” „Lám”, így kiált fel az elbukott, miután megpróbálta, „lám: tudok menni! Igen, a botban van az erõ, nem én bennem! Igenis megyek, még pedig mindig jobban és jobban; mégis csak vagyok hát valami, nem vagyok semmi! Az iránytű ama hegy felé mutat; jó, kövessük tehát ezt az irányt!” S íme folyvást jobban halad ebben az irányban, erõsebbnek érzi magát, kezd bízni, halad előre és már-már megmentettnek érzi magát. A bottal az egyik kezében s az iránytűvel a másikban, biztosnak tartja, hogy eléri a célt és túláradó bizalommal halad feléje csukott szemekkel. Be van gyakorolva, érzi a botot s ismeri az irányt, melyet az iránytű jelez, azt hiszi, csak ezt az utat kell egyenesen követnie. De íme, egyszerre a bottal a földre akarván támaszkodni, érzi hogy a talaj alatta nem kemény, a bot besüpped a puha földbe s mielőtt még kihúzhatta volna, megbotlik egy akadályban és elesik? Ijedten ugrik fel és szól: „Tehát ez sem az igazi? A bot és az iránytű volt a vezetõm, bizalommal fogadtam vezetését és mégis belesüllyedek a posványba? Tehát mégis csak semmi vagyok? Hiú volt reményem, csalódtam, vége mindennek!”

„Barátom” — így szólal meg ismét a vezetõ szava, — „te elfogadtad tanácsomat, felismerted, hogy igazam volt és hogy addig, míg tanácsomat követed, semmi baj nem érhet; felismerted, hogy vagy valami és hogy a bot és az iránytű képes téged támogatni és vezetni, de megfélekedtél arról, amit neked a cél eléréséhez alapfeltételül ajánlottam: becsuktad a szemeidet és vakon használtad a botot és vakon tapostad azt az utat, melyet az iránytű mutatott. Nem így gondoltam én ezt, kedves barátom! Nyílt szemekkel kell járnod, a nyílt szem, az a te éned, az az akarat! Mit használ neked a hit botja, ha vakon használod azt? Milyen könnyen dugod azt a posványba! Mit használ neked a szeretet iránytúje, ha nem követed éles szemmel a tú ingadozását és nem figyeled meg öntudatosan, hova mutat a tú hegye? Isteni teremtménynek, aminõ te vagy, nyitva kell tartania szemeit, maga körül, maga

elé kell néznie s értelemmel kell választania. Ha erre képes vagy és ezt teszed is, akkor jól fogsz haladni. Óh ember! Higgy és szeress, de nyílt szemmel, nyílt füllel és nyílt érzéssel.”

Lipót beszélő médium útján

Hallgassatok meg, kedves emberek. Ti olyan világban éltök, mely tele van tévedésekkel, összecsomózva, összegabalyodva, és minél népesebb lesz a föld, annál kuszáltabb, s minél vénebb a világ, annál nagyobb lesz a csomó s az embereket agyonnyomja saját embertársuk úgy, hogy idő előtt pusztulniuk kell. Nézzétek csak, kedves barátaim, miként keletkezett ez a csomó és miért lesz az folyton nagyobb? Mert hiányzik a nagy támasz, minden társadalmak támasza, minden tiszta lénynek a magja, a hit, az igaz, tiszta, hamisítatlan hit. Sok mindenféle hit van a ti földetekén, s ez éppen az oka ennek a nagy csomónak. Meg akarom ezt nektek képletilag egy példával világítani, hogy annál jobban megérthessétek. Egy kereskedő, közönséges ember, feltalál valamit embertársai javára, hasznára és a találmány virágzik. Most feltámad a kenyérrigység a többi kereskedőnél, ők ismerik már ezt a tárgyat és meghamisítják, és hogy leplezzék a hamisítást, felcicomázzák azt mindenféle piperével - s ezek a hamisítványok, melyek hasonlítanak a találmányhoz, mint a gombák nőnek ki a földből, így történik az emberek hitével is. Ők kevesellik ezt a rövid mondatot: „Szeresd felebarátodat mint tenmagadat”; ez a mondat már régi, túlélte magát, azért is törölnek egy szót belőle, s a szeretet helyébe tesznek gyűlöletet és gyűlölik felebarátjukat mint önmagukat!... Mert valóban az emberek gyűlölik és utálják egymást s így ellenséges sereg gyanánt állanak egymással szemben és akármily barátságosan nézzenek is egymás szemébe és nyújsák is az egyik kezét, azért mégis ökölbe szorítják a másikat!..

Nézzetek csak ide, kedves barátaim, ha csodákat akartok látni, megláthatjátok azokat ebben az iskolában. De ahhoz, hogy csodákat lássatok, két dolog szükséges; az első a szeretet, a tiszta szeretet, a második a türelem, s e kettőnek eredményét képezi a csoda, melyet meg fogtok látni, ha azzal a kettővel egyesülten léptek be ide. És van-e hát nagyobb csoda a világon, mintha igazán hinni tudunk? S én mondom nektek: fogtok hinni tudni, ha szeretetet és türelmet hoztok magatokkal. Hiszen ti nem is ismeritek az igazi hitet. Ti jó emberek vagytok, ügyeltek az igazságra, de hisz ezt követeli a civilizált világ is. Fel van szerelve a világ mindennel, ami hasznos és szükséges ebben a nagy társadalomban; vannak benne kitűnő intézmények, van benne minden, csak egy nincs: igaz, valódi hit. Ti az emberektől tanuljátok a hiteteket, épp úgy, mint az orvos, ügyvéd vagy bíró a maga művészetét; és minél idősebb lesz az emberiség, annál ravaszabb lesz, és mindig szigorúbb és tömörebb törvényeket alkot az összes bajok kiirtása végett. Ily módon tanultok meg mindent, kedves emberek: azt a művészetet, miként kell a betegeknek segíteni, s azt a művészetet, miként kell a jogtalanság fölött a jogot érvényre juttatni; ezt megtanuljátok atyátok, épp úgy, mint a vallást atyátok és anyátok kedvéért; a látszat kedvéért tanuljátok meg hiteteket atyátoctól — az embertől — de ezt Isten nem akarja, kedves emberek. Nektek hinnenek kell őszintén; pedig nehéz ebben a civilizált világban igazán képmutatás nélkül hinni. Én azonban szolgálni kívánok az én istenemnek és kezetekbe adom a fonalat, vajha képesek volnátok azt Isten segítségével felgombolyítani, hogy itt állhassatok kifejlődve és hinni tudjatok. Hiszen ismerem én a világot és az embereket. Nálatok minden törvényen alapul — Istennél is; a bírónak csak azt lehet és szabad megbüntetnie, akire a jogtalan tett rá van bizonyítva, és ti csak akkor fogtok hinni akarni, amidőn bizonyíték lesz a kezetekben. Minthogy pedig én azt óhajtom, hogy hinni tudjatok, azért rá akarlak benneteket vezetni erre a bizonyítékra.

Kedves emberek! Mondhatnám nektek: nézzétek meg ezt vagy amazt az embert, ezen vagy azon csoda esett, — nem hinnétek el, mert a csodát önmagatokon akarjátok látni. Már most, minthogy a jövőbe látni nem tudtok, nem lévén törvényes dolog, nektek a jövőt elárulni —

amennyiben a hit nem szaladhat ti utánatok, hanem nektek kell a hitet keresnetek, hogy azt magatokba fogadhassátok — azért pillantsatok vissza múltatokba nyugalommal és áhítattal, s gondolatok, amennyire szellemetek arra képes, mind arra, ami egész életetekén át szemetek előtt elvonult s akkor sokat, nagyon sokat fogtok csodának tartani és nem fogjátok mondhatni köznyelvetek szerint, hogy az a sorsnak, hanem azt fogjátok mondani, hogy az Istennek az intézése. Ez a fonál, kedveseim, és a ti szeretetetek s a ti türelmetek az eszköz, mellyel ezt a fonalat tovább szöhetitek magatok és felebarátaitok érdekében!

Antal beszélő médium útján

Különös sajátsága az embereknek, hogy mindegyik valami különös, valami jobb akar lenni, mint a másik. Vannak azután az emberek között olyanok is, akik magasabban állóknak képzelik magukat másoknál. De sem az akarás, sem a képzelődés nem az igazi állapot, mert hogy valaki akar valami lenni, avagy annak tartja magát még korántsem ugyanaz azzal, ha valaki tényleg az. Nem ugyanaz, ha király lenni akarok, vagy király vagyok. És mégis vannak olyanok, akik a maguk dicsőségével egészen el vannak telve. Az egyik azt hiszi, hogy király, a másik, hogy püspök, sőt a harmadik Úristenek tartja magát. Az ily egyéneknek az emberek sajátságos nevet adtak s külön helyet jelöltek ki nekik, ahol mint különcöket őrizik őket. Sőt házakat építenek számukra sok kamarával, s nem eresztik őket a többi emberek közé, félve, hogy bajt okoznak. Hogyis nézne ki ugyanis a világ, ha mindenki királynak, szentnek, vagy akár Istennek képzelné magát? Tudják az emberek, hogy így nem lenne jó; tudják, hogy csak egy Isten létezhetik és mégis azt hiszi mindegyik, hogy neki más Istene van és hogy az övé a legjobb. Ha ezeket, az ily eszmékkel bíró embereket is el akarnák különíteni, akkor a világ felét elfoglalnák az ilyen házak és számtalan kamarára lenne szükség, hogy ezeket a különcöket elhelyezzék...

Minden egyes ember más szint mutat s amidőn az emberek így egymással érintkeznek, akkor ebben a tarka tolakodásban nem képesek a színeket tisztán megkülönböztetni. Ha azonban valaki felmegy egy magas hegyre s onnan tekint le a völgybe, akkor tisztán felismeri minden egyesnek a színét és látja, hogy ez a színvegyülék nem olyan rossz, mint amilyenek alulról látta. Mindenki azt hiszi, hogy a maga színe a legszebb, ha azonban a különféle színekből csokrot készítünk, ki mondhatná akkor, az én színem szebb? A legszebb virág is, ha egyedül áll, nem elég szép; fűvet is kell hozzá tenni, meg leveleket is, melyek kiemelik szépségét. Ezt a csokor virágszála nem képesek megtenni, de aki azt köti és szemléli, az látja, milyen szépen emelkedik ki az egyes az egészből. És vajon mi alkotja a csokrot? Nem a virágok, meg a növények? S nem a növényekhez tartozik-e a levél, meg a fűszál is? De hát a különféle felekezetekhez tartozó emberek nem szintén csak emberek-e? Habár mindenik másvalaminek képzele is magát, azért a csokorban mégis valamennyi egyenlő. Az egyik virágocska szaga által, a másik színe által, a harmadik szép alakja által tűnik ki, de egymagában egyik sem volna semmi, míg együttesen szép összhangzatos csokrot alkotnak. És valamiként valamennyi, bárhogy nevezze is magát, csakis ember, azonképpen mindezeknek az embereknek csak egy atyjuk, egy Istenük lehet; és habár a nagy csokorhoz a sok kertész közül mindegyik hozzájárult is egy csokrocskával, azért ezt a nagy csokorban megkülönböztetni nem lehet, mert az mégis összhangzatos egészet képez.

Úgy van, kedves emberek, hogy csakis egy Isten lehetséges, de próféta lehet sok. Amikor pedig Isten az ő gyermekeinek valamit tudtára akar adni, akkor csak nem jön hozzájuk Ő maga; nem is kell önmagának jönnie, hiszen van neki elég gyermeke, akiket kiküldhet, hogy mondják meg az embereknek azt, amit ő nekik mondani akar, mert hiszen Isten maga nem lesz emberré! És nincs-e az atyának, akinek ennyi gyermeke van, mindig valami mondanivalója? Hiszen a gyermekek mindig követnek el valamit. Neki folyton

fenyegetődnie kell, különben a gyermekek nagyon is elfajulnának, s ezt ő nem akarja. Ő azt akarja, hogy gyermekei jók legyenek és ne rosszak. Azért minden alkalommal küld valakit, aki feltárja előttük hibáikat és javulásra inti őket, néha pedig olyant küld, aki bünteti őket, ha szót nem fogadnak. Nem természetes dolog-e ez? Avagy talán az Atya maga büntessen? Hiszen a király sem büntet maga; ő csak kegyelmet oszt, midőn a törvény már büntetett; ez ismeretes dolog az emberek előtt. Ha valakit a törvény szerint kötéltre ítélték, akkor a király megkegyelmezhet neki. A király maga nem ítél el senkit. A mennyei Atya azonban csak nem rosszabb, mint valamely ember-király! Ő kiküldi az ő képviselőjét, a törvény végrehajtóját, s ez büntet; ha pedig az elítélt a királyhoz folyamodik, s a király azt látja, hogy megkegyelmezésnek csak részben van helye, akkor enyhébb büntetéssel kegyelmez, vagy egészen is megbocsát neki. Nos, a mennyei Atya is így jár el, ha valaki könyörög. Ő is enyhít és megbocsát, ha ez nem ütközik törvénybe!

Ha valaki, mint valamely állam alattvalója, másik államban követ el valamit s ez állam törvényei szerint elítélik, akkor a maga államának követéhez fordul segítségért. Az államnak éppen azért minden más államban vannak követei és képviselői, kiknek feladatuk, hogy a saját államuknak polgárait megvédjék minden igazságtalanság ellen, ha azok a védelemre méltók. Micsoda azonban az állam és micsoda ily államban a királya ezen a világon, amelyen annyi állam van, ahhoz a királyhoz képest, aki az összes világok tulajdonosa, s akinek az összes világokon vannak alattvalói? Ennek csak bizonyosan van minden világon követe, akihez az ott élő alattvalók fordulhatnak, ha valamit kérni vagy pedig jogsérelem esetén panaszt emelni akarnak. Amint mondám: Istenünk nem lehet kisebb király, mint ennek a világnak valamely királya; ha tehát e világ valamely királyának követe bír annyi hatalommal, hogy a hozzá fordulókat megvédheti az idegen állam igazságtalanságai ellen; akkor azoknak a követeknek, akiket a mennyei Atya küld a különböző világokra, melyek szintén különböző államoknak tekintendők, csak nem lesz kevesebb hatalmuk, mint ilyen emberkövetnek! És ha az ilyen követ a maga tettei által nemcsak Isten szeretetét nyeri el, hanem még sok emberét is, akkor mi különös van abban, ha tisztelik őt az emberek? Bizonyára örülni fog a nagy király annak, ha tisztelik az ő követét.

Ily módon élnek az emberek; egyik ebben a vallásban, a másik meg, amabban, egyik ebben, a másik meg amabban az államban, és mindegyik államban más követ van. Akik megbecsülik a saját követjüket, azok ezáltal megtisztelik a királyt; mert az összes világok, országok és emberi társadalmak követeinek csak egy küldőjük, egy uruk van. Az összes követek közül, akiket kiküldtek, egyik sem mondta: én vagyok az Úr; mindegyik azt mondta: engem küldött az Úr. Egyik sem mondta: kövessétek az én tanításaimat s az én parancsolataimat; mindegyik azt mondta; kövessétek az én Uram tanításait és parancsolatait! Vajon az emberi viszonyok meg vannak-e rögzítve? Hiszen változnak azok mindig, folyvást haladnak a tökéletesség fele, mert a haladás természettörvény, a cél pedig a tökéletesség. Ha tehát a haladás természettörvény s az emberek a természet gyermekei, akkor ez a kettő egymással rokon s a természettörvény haladása ma ezt követeli, holnap meg mást, s ez így megy tovább, és mert éppen ez vele jár a haladással, azért változnak folyton a viszonyok, a megváltozott viszonyok pedig mindig más-más szabályokat igényelnek. A mai viszonyok között nem lehet élni azokkal a szabályokkal, melyek tízezer év előtt léteztek, de még azokkal sem, melyek ezer év előtt voltak; mindig új szabályokra van tehát szükség a haladáshoz képest. Ki legyen azonban az, aki ezeket a szabályokat hozza, elmondja, megmagyarázza? Vajon az emberek képesek-e áttekinteni az egész örökkévaló haladást? Minthogy tehát ily áttekintésre képtelenek, azért ők helyes életszabályt fel sem állíthatnak; mert ha tudnának is kiokoskodni valamit a jelenkor részére, úgy még sem tudhatják, hogy nem kell-e azt, amit kiokoskodtak, már a legközelebbi jövőben eltörölni zavaró hatása miatt. Hiszen az emberek azt sem tudják, mi fog történni holnap; hogyan állíthatnának tehát fel valamit az egész életre! Ezt csak az az Egy teheti, aki fönt áll a hegyen és letekint a völgybe, a színek vegyülékére. És

amikor a haladás akkorát fordult, hogy más szabályra van szükség, akkor ismét más követet küld, aki megint elmondja az Úr utasítását, hogy az érvényesüljön. Nem küld-e a király is a külföldi államba, ha más politikát akar kezdeni, más követet, olyant, aki áthatva az új politikától, ennek keresztülviteléért is kezeskedhetik? Mert azt a régi követet, aki az éveken keresztül folytatott és elavult politikát képviselte, nem küldheti ki új politikájának érvényesítése végett úgy a személy, mint a cél veszélyeztetése nélkül! Így van a mennyei Atya követeivel is: mindig az tölti be ezt a követségi állást, aki mindenkori politikájának képviselőjére alkalmas. És ha Isten a teremtésben beállott bizonyos forduló után a haladás újabb politikáját tartja követendőnek, akkor más követet küld, olyant, aki a haladás ez újabb korszakának megfelelő képességgel bír. De ha igen magas politikát akar követni, akkor nem küldhet valami gyenge tehetségű követet, hanem kénytelen olyant küldeni, akinek nagy-szabású tehetsége van.

Valamely király a földön ugyanezt tenné. A különféle politika szerint alakulnak azután az államban különféle csoportok. Ha valamely politika már régi túlélte is magát és más politikának adott helyet, azért mégis vannak még mindig olyan hívek és csoportok, akik a régi, meghaladott politikának hódolnak. Valamiként azonban ezek a csoportok nem feshélyezhetik a királyt politikájában, azonképpen a különböző hitcsoportok sem akadályozhatják a mennyei Atyát abban, hogy a haladás politikáját kövesse; és ha amazok tízszer, vagy százszor, sőt ezerszer is mondanák, hogy ez az új politika nem helyes, úgy erre mit sem ad a mennyei Atya, mert ismeri azt a jót, melyet ő művel. Ha pedig a különböző csoportok különböző politikusai, akik valamennyien hiszik, hogy jó az, amit a mennyei Atya cselekszik, akik valamennyien csalhatatlannak tekintik őt és hiszik, hogy misem történhetik az ő akarata nélkül, — ennek dacára azt mondanák, hogy ez vagy amaz nem jó, hogy ez rossz, veszedelmes politika: akkor csak ellentmondának önmaguknak, meghazudtolnák a saját hitüket s azt bizonyítanák, hogy nincs igazi hitük. — Azért csakis egyetlen igaz hit lehetséges, t.i. az, hogy az egész mindenségben nem történhetik semmi a mennyei Atya akarata nélkül, és hogy az Atya csalhatatlan! Ez az igaz, valódi hit, ennél igazabb hit nem létezik, és mivel nem létezik, azért magukat büntetik a saját hitükkel mindazok a hívők, akik az igaz, valódi hit ellen szólnak. És ha ezerszer mondják is, hogy ők igazhívők, azért még sem mondanak igazat, mert miként már mondtam, nem mindegy az, ha hisszük, hogy valami vagyunk, vagy tényleg vagyunk az, amit hiszünk. Nagy különbség; ha magunkról valamit hiszünk, vagy tényleg az vagyunk!

Csak okulnának az emberek a tapasztaláson és ne akarnának eszükkel másképpen dolgozni, mint a tapasztalás szerint, akkor nem keveredhetnének olyan szörnyű ellentmondásokba. Mert emberemlékezet óta az az örök igazság, hogy az összes emberek, akik valaha éltek a világon, mind tehetetlenek voltak az Atya politikájával szemben; valamennyien kénytelenek voltak alkalmazkodni ahhoz, amit ő intézett. És ha az Atya sok ezer évvel ezelőtt így, utóbb másképp és ma ismét másképp intézkedett is, vajon ki támadhatja Ellene, mondván; intézkedéseid nem jók és nem helyesek!? Ez nyilván a tapasztalás ellen szólna, mert ez bebizonyította, hogy azok mindig jók voltak. És ha az ember százszor is mondta, hogy nem jól van, azért Isten mégis csak úgy cselekedett, ahogy Ő akarta és nem úgy, miként az emberek akarták. Minden változik és kell is változnia a világon, különben ez örökké siralomvölgy maradna, és nincs ember a földön, aki azt óhajtana, hogy ez a siralomvölgy mindig ilyen maradjon, ha tehát jobbat óhajt, akkor hogyan mondhatja, hogy maradjon így! Hisz ez ellentmondás? Ha akkoriban az egyik próféta így beszélt s ezer évvel később másik meg amúgy, azért amaz első még nem hazug, hiszen ilyformán a mennyei Atyának kellene hazugnak lennie. A próféta ugyanis csak azt mondta, amire a mennyei Atya őt utasította, s ami akkor helyes volt; aki pedig utána jött, megint csak azt mondta, amire az Atya őt utasította, ami viszont akkor volt helyes. Az emberek természetesen a különféle próféták beszédeiből azt okoskodják ki, hogy nem vágnak össze; és miért nem vágnak össze?

Mert ők nem értették meg, hogy mit mondott a mennyei Atya, és mert ők folyton és folyton új haladást kérnek. De vajon nem furcsa eljárás-e, hogy naponkint új haladást kérnek s azt azután rögtön el is felejtik?

Az emberek valamennyien a légárammal haladnak és senki sem képes másképp menni, mint ahogy a szél őr üzi. Ki az, aki a szelet csinálja? Megint csak a mennyei Atya. ő rendelte ki a hajtókat, akik hajtanak, az Atya maga nem hajt, azonban rendelkezik. És ha azt mondja: „most hajtsatok erősebben”, akkor erősebben hajtanak, és ha azt mondja: „most lassabban”, akkor lassabban hajtanak; s amidőn azt mondja: „most pihenjete”, akkor szélszend következik; majd amidőn már elég ideig tartott a szélszend, akkor ismét hajtást rendel és a hajtók újból hozzáfognak, — s ez így megy tovább. Kedves emberek, ha láthatnátok, hogy milyen alkalmazottai vannak a mi Atyánknak? Hozzá képest a földi király egész hatalmával semmi! Majd, ha ide ájtöttök, akkor lépten-nyomon találkozni fogtok Isten ilyen alkalmazottaival, akik közül mindegyiknek más-más hivatala, más szolgálata van. A különbség amaz istenszolgák s emez ember szolgák között az, hogy míg amazok kizárólag a maguk hivatalának élnek, semmiféle mellékkeresetet, mellékfoglalkozást üzniük nem szabad, de nem is szükséges; emezek a maguk hivatalán kívül még egész sereg mellékkeresetet és mellékes célokat üznek és hajhásznak... Akinek a mi Atyánk hivatalt ad, annak ad ahhoz annyi kenyeret is, hogy megélhet belőle, mert ő nagyon jól tudja, mit bír el kinek-kinek a gyomra. A kis hivatalnoknak más gyomra van, mint a nagynak, ha tehát az Atya a kishivatalnoknak annyi kenyeret adna, mint a nagynak, akkor az elpusztulna tőle, mert nem tudná megemészteni. Isten azonban bölcs és meg akarja óvni gyermekeit a pusztulástól, mert ő kijelölte mindegyik részére a munkát és képesíteni akarja őt arra, hogy ezt a munkát a kellő pillanatban elvégezhesse!

*

Csak egy Istenben higgy és azokban, kiket ő küldött, mert azok, akiket ő küldött, kénytelenek voltak az igazat mondani és nyíltan beismerni, hogy kik ők és mi célból küldték őket. Mindazok közül, kiket Isten küldött, senki sem mondott valótlan és mindegyik csak annak vallotta magát, aki tényleg volt, s aki tényleg most is. Isten nem jöhet személyesen az emberekhez, hogy közölje velük akaratát; mivel azonban szükséges, hogy az emberek ismerjék az ő akaratát, hogy aszerint élhessenek, azért kénytelen volt időnkint, ahogy ennek szükségét látta, követeket küldeni, kiknek feladata volt, hogy kitanítsák az embereket Isten akaratáról. Ismétlem: Isten nem jöhet az emberekhez, mért Ő az egyetlen nagy, neki nagynak és minden általa teremtett teremtményre nézve megközelíthetetlennek kell is maradnia; ez teszi őt egyetlenné, ez teszi őt Istenné, minden lények fölött álló magasztos lény! „Isten az egeknek és a földnek Ura” mondja az írás; ő trónol mindenekfölött, ő uralkodik a mindenség fölött, azaz magához kapcsol mindent, mindent, amit teremtett: Ő a mag! Minden teremtés, bármily fajú legyen is, csak héj, de változatlan mag csak egy van.

A héj többféle, azaz többféle szövetekből, finomabb és durvább fajú összetételekből áll, egész a teremtés külső rétegének legdurvább fajáig, mely — miként már mondtuk — egyenetlen, érdes, kellemetlen és különféle. De középen van a *tiszta*, világos mag, a lényege mindennek, mely lényeg hatványozott mértékben foglal magában mindent, ami az egész teremtésben van. Ha a mag nem tartalmazna magában mindent, ami felülete megalkotásához szükséges, akkor nem volna a felület megalkotható; ez viszonylagos arányban a magtól való távolságához képest alakul. A legfinomabb s a maghoz leghasonlóbb rész áll ehhez legközelebb és kiválasztja a legközelebbit, s ez megint a legközelebbit, hogy a legkülsőbb rétegen van a legdurvább kiválasztás, mely különféle kiválasztásokkal a mag soha, de soha nem elegyedik. A mag, azaz Isten, mindig megmarad a maga központjában és megtűri maga körül a burkolatot, mellyel egyénileg soha nem lép összeköttetésbe; ő burkolatának táplálékot és növekedést ad kiáramlásai által, melyeket Isten akaratáramának nevezünk, ezeket viszont megérzi, és ismét tovább adja a hozzá legközelebb álló kör, egész a legszélső körökig. Ez

kerületének a természetes táplálási és fenntartási folyamata s minden a magtól, ennek a kiizzadási útján kap életet minőségileg és mennyiségileg. Az „ember”-nek nevezett természeti lény elérkezett most ahhoz a ponthoz, ahol megtanulhatja, hogyan kell Istenét természetesen felfogni; meg kell tanulnia Istent úgy felfogni, amint a természetet felfogja, mert Isten atyja a természetnek és nem akarja, hogy a természeti lények őt másképp fogják fel. Semmi sem keletkezett csodák vagy természetén kívüli folyamatok által; minden ami van, természetes úton alkotódott és fejlesztődött. A természetesen kívül nem létezik semmi, mert ily természetén kívül álló dolognak nem volna magja, amelyen függne. Természetellenessé lehet valami a természetnek elfajulása által, de csodaszerű és a természetén kívüli dolog az említett okokból nem létezhetik.

Mindennek, ami van, nemzójének kell lennie, mely nemzőről azt kell feltételezni, vagy hinni, hogy már létezett, mert az embernek alapra van szüksége, melyből kiindulhat a maga számításánál, Amidőn tehát megmagyaráztam nektek, minő folyamatoknak van alávetve a táplálási eljárás, akkor egyúttal világos képet adtam arról a táplálási folyamatról is, amely Istentől kiindulva az összes értelmes lényekhez vezet. Csak átvitel útján lehetséges a táplálás, mert eledelitek nem nő a gyomrotokban, kénytelenek vagytok azt valahonnan venni, szátokba tenni, mely viszont a gyomorba vezeti azt. A táplálási folyamat eszerint nem más, mint átviteli folyamat, legyen az akár anyagi, akár szellemi természetű. Isten egyetlen és csakis egyetlen lehet, mert különben nem kapcsolódnék össze az egész teremtés az általános, közös célra, szóval nem lenne összhang; összhang nélkül, minden létezőnek ily kölcsönhatása nélkül azonban minden létezés önmagától megszűnnék. Csak a kölcsönhatás vagy egyikről a másikra való átvitel tartja fenn, fejleszti tovább és viszi céljához a teremtést. Az emberek a földön nem tudták, hogy Isten egyetlen, mert ha tudták volna, akkor nem imádtak volna annyi istent; azért tehát meg kellett azt nekik mondani. Hogy pedig azt meg lehessen nekik mondani, azért Isten kénytelen volt szolgát küldeni, aki azt kinyilatkoztassa az embereknek. És eljött ez a szolga és kinyilatkoztatta ezt az embereknek ezzel a parancsolattal: „Csak Istent magát imádd, mert ő egyetlen; csak egyetlenegy Istenben higgy”. Ezt nyilatkoztatta ki az a szolga, aki a parancsolatot hozta. Azt azonban, hogy benne is higgyenek, nem nyilatkoztatta ki nekik, mert hiszen ez magától értetődik, mihelyt azt mondja; „Istentől vagyok, Istentől hozom ezt”, s ők elhiszik, hogy istentől való, amit hozott. Mert ezzel már beismerték, hogy hisznek a szolgában is, ha őt Isten küldötte, ha nem hinnék ezt, akkor azt sem hinnék el, hogy a parancsolat Istentől való.

Ekként mondta meg Mózes is, mikor a parancsolatot hozta. „Én Isten szolgája vagyok”. Egyebet nem mondott, mert valótlant mondania nem volt szabad s így felismerték benne Isten szolgáját és hittek benne. Ha más valaminek mondta volna magát, akkor benne, mint más valamiben hittek volna; de hazudnia nem lehetett, igazat kellett mondania, minthogy Istennek küldöttje volt és Isten ígését hozta az embereknek. Így jöttek azután különféle követek, akik valamennyien megmondták, hogy kik ők, mert mindegyikük különleges üzenetet hozott. Eljőve azután az emberekhez Keresztelő János és kinyilatkoztatta nekik az egyetlen Istennek újabb akaratát, az új parancsolatot, mondván: „Eljövend egy, aki kinyilatkoztatja nektek az igazságot, ki megkeresztel titeket tűzzel és Szentlélekkel”. Ezzel ígéretet tett. De amidőn Keresztelő János azt mondá: „Ezt hallgassátok meg”, akkor parancsolatot adott; az egyetlen Isten parancsolatát, melyet ez az egyetlen Isten adott át neki, hogy nyilatkoztassa ki az embereknek! És amidőn az emberek kérdezek, hogy ki ő, akkor monda: „Én egy hang vagyok, semmi más”, mert meghagyták neki, hogy egyebet ne mondjon, ő nem volt próféta, mert a próféták azt mondták: én próféta vagyok, mások meg: én bíró vagyok, én szolga vagyok, stb. Valamennyien azt mondták, amit mondaniuk szabad volt, azt, mik tényleg valának. — János sem több, sem kevesebb, csak „hang” volt, melynek hivatása volt, hogy arra figyelmeztesse az embereket, akinek jönnie kell, aki eljövend és már itt is van; és amidőn azt monda: „én nem vagyok méltó arra, hogy sarujának szíjját megoldjam”, ezzel kinyilatkoztató

nagyságát és magasztosságát annak, akinek előkészítő hangja volt. Az emberek: nem kételkedtek János küldetésében, hogy nem volna Istentől való, hittek benne, mint Istentől jövő hangban, amelynek vallotta magát!

Jött ezután Krisztus. Krisztus így szólt: „Én Atyámnak a fia vagyok, az én Atyám küldött engem hozzátok, hogy felemeljem a megtört szíveket és meghozzam nektek az Úrnak kegy teljes esztendejét”; épp úgy, mint ahogy előzőleg a magát prófétának valló Ézsaiás felőle jövendölte. Az emberek hittek Mózesnek, hittek a prófétáknak, hittek Jánosnak és hittek Krisztusnak. Miért hittek volna kevésbé Krisztusnak, mint minden őt megelőző követnek? Hiszen ők valamennyien követek voltak, az egyik ezt hozta az embereknek, a másik amazt; de valamennyien az egy Istentől hoztak. Egyik sem mondta magáról, hogy máshonnan jő, de mindegyik megmondotta a maga fokozatát, miként az neki meg volt hagyva. És nehogy az emberek Krisztus küldetésénél, aki az embereknek az édes üzenetet (az evangéliumot) hozta, megbotránkozzanak az ifjúságán, azért adott neki az egyetlen, igaz Isten hatalmat oly dolgok cselekvéséhez, aminőket még senki sem cselekedett, s amelyek annak a bizonyítására valók, hogy ő nagyobb valamennyi, előbb megjelent követnél. Mert az emberek is azt mondják: tények bizonyítanak, s éppen a legnagyobb kételkedők azok, akik bizonyítékul tényeket követelnek... A tények íme oly hangosan szóló bizonyítékai az ő, minden előbb érkezett követ fölötti magasztosságának, hogy a legnagyobb kételkedőt is meg kell győzniük, hacsak nem taszítja el magától a dac teljes erejével a meggyőző érveket, s szándékosan be nem hunyja szemét, hogy meg ne lássa azt, ami nyilvánvaló az egész világ előtt! Így kedveseim, ha hisszük, hogy van egyetlen, változatlan Isten, minden dolognak teremtője és kezdeményezője, akkor kell hinnünk azokban is, akiket ez az Egyetlen időnkint elküld az emberekhez, hogy átadják nekik az ő akaratát, hogy tanítsák, s elvezessék őket ahhoz a haladáshoz, melyet ő, a bölcsék legbölcsebbike rendelt az emberi nemnek. Minthogy pedig ismerjük őket és tudjuk, kik ők rang és fokozat szerint, azért el is kell nekik hinnünk, hogy ők tényleg azok, akiknek mondják magukat, mert nekik, mint Isten követeinek, mint az ő akaratát hordozóinak nem szabad és nem lehet másképp szólniuk, mint így. Mihelyt ugyanis csak arra gondolnának is, hogy másként szóljanak, akkor már nem használhatná, de nem is használná őket Isten ilyen küldetésekre, lévén a valótlanúság ellentétes az igazsággal.

Hiszünk tehát, kedves szellemi testvéreim, változatlanul és megmásíthatatlanul, erősen az egyetlen Istenben, mint minden dolgok teremtőjében, aki a maga dicsőségében, mint a mindenség magja felfoghatatlan minden teremtett lényre nézve. Minthogy pedig ennek az egyetlen Teremtőnek, mint látjátok, következei valának, amennyiben az egész mindenség Belőle származott, azért az Egyetlenbe való hitünkbe bele kell foglalnunk az ő származékait is. Valamiképpen azonban nem hihetünk ez Egyetlenben, anélkül, hogy egyúttal hinnénk a megteremtett mindenségben is, azonképpen nem hihetünk ebben az Egyetlenegyben anélkül sem, hogy egyúttal higgyünk követeiben, akiket a maga kegyelméből elküldött hozzánk, hogy tanítsanak minket. Ámde okos volna-e az az ember, aki azt mondaná: az egyik követben hiszek, a másikban meg nem? Hiszen ez ellenkeznék a józanésszel! Itt csak az lehet a kérdés: választott-e Isten, követeket, küldött-e Isten követeket, hogy nyilatkoztassák ki az ő akaratát az embereknek, igen vagy nem? Ha elismerjük, hogy Ő küldött ily követeket, akkor az igaz Istentől küldött e követek elismerése örök időkre s mindazokra nézve fennáll, akik az első után jöttek, mind pedig azokra nézve is, akik az utolsó után fognak még jönni az idők végtelenségéig. A teremtett mindenség nem állhat meg a maga haladásában, mert hiszen az ellentmondana ennek az egyetlen lénynek; és ha a haladásnak nem szabad megállnia, úgy nem szűnhetnek még meg Isten követei sem ezzel vagy amazzal a küldetésükkel, hanem kénytelenek mindaddig jönni, míg a haladás be nem következik, nem létező az átvitelén kívül egyéb eszköz. És vajon az üzenetek mások-e, mint átvitelek, átvitelei az örök, az egyetlen akaratnak, és vajon a követek mások-e, mint az ő kívánságának hordozói? Ha csekély az üzenet, akkor a küldő beéri egy kis fiúval is, aki elvigye ezt a csekély üzenetet; ha pedig

fontosabb az üzenet, akkor idősebb, tehetségesebb, előhaladottabb, értelmesebb követeket vesz igénybe és ha nagyfontosságú az üzenet, akkor a legfőbb ész ennek a feladatnak megfelelő eszes lényt használ. Ugyanezt teszi az ember esze is, annál kevésbé cselekedhetik másként a legfőbb ész. A nagy korszakok, melyek mindig hatalmas lökést jelentenek az emberiség haladásában, nagy, érett értelmiségeket igényelnek e lökés keresztülviteléhez. Minthogy pedig az ily lökés mindig rázkódással jár, melynek nyomában több apróbb dolog is felmerül, mely szintén szabályozandó: azért az ily nagy küldetések után mindig következnek kisebbek is, hogy visszazökkentsék a kerékvágásba azt, amit a lökés félrelökött. Ezeket kiegyenlítő elemeknek nevezzük.

Hogyha még világosabb megérthetés céljából, s más felfogást is feltételezve, más oldalról is akarjuk ezt a dolgot nézni s egészen el akarunk tekinteni attól, hogy kiknek vallották magukat Isten küldöttei és Követei; ha fel akarjuk tenni, hogy meg sem mondták, kik ők, s azt a tételt akarjuk szem előtt tartani: cselekedeteikből fogjátok őket megismernie, — akkor az emberi észnek rájuk kellett volna ismernie ténykedésükből. Minthogy azonban az ily ténykedők műve, épp úgy, mint minden ember műve, csak akkor ismerhető fel, mikor az hatni már rég megszűnt és minthogy eszerint nem lehetett a ténykedőt azonnal felismerni, hanem csak amikor tettei hatni már rég megszűntek, amikor már régen elköltözött: azért ez ok lehetett volna arra, hogy tévesen ítéljék meg a ténykedőket a maguk idejében, amelyben működtek. Ennek a téves megítélésnek akart az egyetlen, legmagasabb bölcsességű Isten gátat vetni, elejét venni azáltal, hogy kinyilatkoztatta már ama működés idején élő nemzedéknek, hogy kicsoda a működő, azért, hogy már ez a faj, már ez a nemzedék is ilyenül ismerje fel őt és ne kelljen várnia erre a felismerésre addig, míg hosszú idő múlva a tények a maguk hasznát és igazságát kimutatták. Láthatjátok ebből, hogy e követek mindegyikének ama kinyilatkoztatásában, hogy ki Ő, nagy kegyelme nyilatkozik meg ennek az egyetlen, legfőbb igazságosságú istennek, és nagy igazságossága rejlik abban, hogy az az élő nemzedék, melynél ez a kövei megjelent, ne mondhassa: Uram, nem ismertem őt meg, addig pedig csak nem élhettem, míg tetteinek közvetetten hatása megszűnt, s ő az igazinak tűnt fel! Hogyan vonhatná kérdőre ez az Egyetlen, Igazságos a gyarló emberfiát, aki a maga emberi eszével nem volt képes azonnal behatolni az igazságba, ha nem nyilatkoztatta volna ki neki a teljes igazságot? De mert neki a teljes igazságot nyilatkoztatta ki, azért az embernek sem lehet kifogása ennek az Egyetlennek, ennek az igazságosnak ítélőszéke előtt, ha mégis visszautasította őket.

Láthatjátok ebből, hogy ez az Egyetlen, Igazságos nem feledkezett és nem feledkezik meg semmiről, ami az emberfiának hasznára lehet! Hiszen Ő szereti az embereket és magához akarja őket vonzani, amidőn megismerteti őket akaratával, amidőn nem engedi őket a sötétségben tapogatódzni, hanem időnkint, szellemük előhaladási fokozatához képest, követeket küld hozzájuk, akik utasításokat hoznak nekik arra nézve, hogy miképpen viselkedjenek most ebben az ismét előrehaladott időben, s végre elérkezzenek a célhoz, a maghoz. Ami titeket illet, kedveseim, nem kell messze kitérnem és nem kell sokat mondanom, mert ti tudjátok, hogy milyen nehéz dolog leszállni a sötétségbe annak, aki hozzá van szokva a világossághoz! Hogy csakis tiszta, világos szellem hozhatja el Isten üzenetét, abban nem kételkedhettek, mert tudjátok, hogy a sötétség teljesen képtelen felfogni és magába fogadni Isten világosságát, hogy azt tovább adhassa az embereknek. Azért az ily követ küldetése, aki leszáll ennek az Egyetlennek trónjától a szegény emberekhez, ebbe a neki egészen idegen, kínos légkörbe, az ily lényre nézve áldozat. És ha valamelyik embertársatok szeretetáldozatot hozott értetek, akkor ti, bármennyire haragosak volnátok is, mégis hálát éreztetek azért az áldozatért. Akármilyen nagy legyen is azonban ez az áldozat, nem hasonlítható össze azzal az áldozattal, melyet az ily követ hoz azzal, hogy leszáll hozzátok!

Azért tehát bizonyára magatokévá fogjátok tenni, azt a véleményemet, hogy ha ennek az Egyetlennek, Magasztosnak, Elérhetetlennek származékai vannak, melyek a világegyetemet

alkotják, épp úgy kell, hogy származékai legyenek szeretettnek is, amelynél fogva ezeket a követeket leküldötte. És ha szeretjük ezt az Egyetlent, ezt az Elérhetetlent, akkor következésképpen szeretnünk kell és szeretni kénytelenek vagyunk azokat is, akik áldozatot hoztak az emberi nemért. Igazságos eljárás volna-e azonban az egyiket szeretni, a másikat meg gyűlölni? Hiszen ők mind csak küldöttek voltak, ennek az Egyetlennek a követei! Igazságos volna-e tehát közülük egyiket jobban szeretni a másikinál? Ez sem volna helyes! Egyenlő szeretettel kell körülvennünk valamennyijüket és ez az egyenlő szeretet fogja bebizonyítani, hogy Isten gyermekei vagyunk! Lássátok kedveseim, ha ily módon gondolkoztak és következtek volna az emberek, akkor nem volnának felekezetek, melyek gyűlölettel marcangolják egymást, akkor nem volna annyi templom, amelyekben annyi különféle, ellentétes módon imádják ezt az Egyetlent, ezt a Magasztost; akkor csakis egy templom léteznék: az egységes szeretet, egyenlő szeretet az összes teremtmények iránt, és a mindenekfölött álló magasztos szeretet ezeknek a teremtményeknek a Teremtőd iránt! Midőn az ellentétes emberszemlélet beszennyezte és félremagyarázta a legtisztábbat és a legjobbat akkor ezzel a félremagyarázással azt érte el, hogy ennek az Egyetlennek a gyermekei itt szétmarcangolják és megsemmisítik egymást ama fogalomzavar következtében, mely ezekből a félremagyarázásokból keletkezett. Tisztelet annak, akit tisztelet illet: ez az igazságosság. És ha az Úristent illeti meg első sorban a tisztelet s ezt igazságosnak tartjuk, úgy igazság szerint tisztelet illeti meg mindazokat is, akik az ő megbízásából hozzájárultak az emberi nemnek a haladásához. Adjátok meg tehát az igazságot mindazoknak, akiket igazságosság illet, adjátok meg a tiszteletet mindazoknak, akiket tisztelet illet; ezzel megtisztelitek önmagatokat és bebizonyítjátok, hogy méltók vagytok arra, miszerint tiszteletben részesüljeteek ennél az Egynél, ennél az Egyetlennél, a ti Atyátoknál is! Ámen.

*

Kedves emberek! Barangoljuk be együtt a világot, szemléljük meg a dolgokat, és gondolkozzunk emellett higgadtan.

Kedveseim! Az igaz, a helyes csak egy lehet. Ahol szemben áll egymással két dolog, ott csak az egyik lehet igaz. Egy Isten teremtette a világot és teremtette a szellemeket, akikből az emberek lettek és lesznek; csak egy erő hajtotta végre a teremtést; csak egy anyagból áll a teremtés; csak egy törvény vezeti az egész teremtést; csak egy igazság ad életet az egész teremtnének. Minthogy csak egyetlen törvény létezhetik, mely az egész teremtést vezeti, ennél fogva csak egy hitének kellene lennie minden teremtménynek; és ha mégis oly sokféle hitük van az embereknek, akkor világos, hogy tévedésben vannak. „Mi tehát — fogjátok kérdezni — igaz, valódi hit?” Valódi hit az, hogy csak egy Teremtő lehetséges, akiből minden származott, ami van; valódi hit az, hogy csak egy erő lehetséges, melyből erőt nyer minden, ami van; valódi hit az, hogy csak egy törvény létezhetik, mely tökéletességhez vezet minden teremtményt; valódi hit az, hogy az igazság csak attól az egytől származhatik, aki annak megteremtője; valódi hit az, hogy a teremtmény rendeltetését csak az az Egy határozhatja meg, aki atyja az összes teremtményeknek! Ebből önként következik, hogy egyetlen ember sem képes önmagának rendeltetését adni, s hogy egyetlen ember sem képes az igazságot feltalálni; hogy egyetlen ember sem képes olyan hitet kitalálni, mely igaz volna, és hogy egyetlen ember sem határozhatja meg azt a haladást, melyet ő a világon s világ övele tenni kénytelen, hanem, hogy az összes emberek és az összes teremtmények mind összevéve végrehajtói Isten akaratának — öntudatosan, vagy öntudatlanul, a gyilkostól a királyig.

Mert egy és ugyanaz a törvény rendel és vezet mindent! De ennek a törvénynek, kedveseim, két oldala van, egy szabad és egy szükségszerű, és így kormányozza az embert és a világot ez a kétoldalú törvény. A szellemet kormányozza a szabadság törvénye, a testet pedig s egyáltalában minden anyagot, a szükségszerűség törvénye. A szükségszerűség törvénye határozza meg a különféle emberek helyzetét szellemi haladásuk, szükségletük és fokozatuk szerint; ami pedig a földön azzal dicsekszik, hogy kormányoz, az mind csak

végrehajt, de nem kormányoz! Ha akarna is az ember ellenszegülni a Mindenható kormányzásának, s nem akarná végrehajtani a maga feladatát, úgy még sem volna erre képes; követhet ugyan el hibákat, de azért azt végrehajtani mégis kénytelen; mert, kedveseim, a rendeltetés az az iga, melybe az ember be van fogva, ebben az igában kénytelen húzni a szekeret, kénytelen menni ebben az igában, melyet a szükségszerűség törvénye rakott reá! Így kényszerítve van a király arra, hogy király legyen, a gyilkos arra, hogy gyilkos legyen és hogy teljesítse azt, ami szükségszerű és hajtsa végre a törvényt. Látjátok, kedvesem, ez igaz, tiszta hit, minden egyéb hamis. Milyen nehéz az embernek hinni ezt a tiszta hitet! Ezren és ezren belebotlanak ebbe a kőbe és beverik a fejüket, sérülten költöznek át és kénytelenek odaát kórházban tölteni az időt, míg annyira felgyógyulnak, hogy újabb kísérletet tehetnek, hogy elsajátítsák az igaz hitet! Sok visszaélést üztek és üznek a földön a hittel, s ebből a sok visszaélésből az embernek semmi haszna sincs; ez nem gyógyítja meg az embert, hanem ellenkezőleg mindig betegebbé teszi, s az emberek látják maguk előtt, hogy egyik hit a másik ellen véres harcot vív és valamennyien mindig betegebbek és betegebbek tesznek! És amíg nemzetek és hitfelekezetek lesznek, mindaddig az emberek nem fogják egymást szeretni tudni; addig, míg az egyik azt mondja; „az én hitem a legjobb”, természetes, hogy nem szeretheti a másikat; mert az a hit, melynek eredménye nem az emberszeretet, nem lehet a valódi hit! Az a hit, mely minden teremtményt egy atyától származtat le s ebben a le-származtatásban minden embert testvérnek tekint és szeret: az az igaz, tiszta hit; ezen kívül minden csak gyűlöletet fakaszt, amit kézzel foghatólag láthattok a földön.

Kedves emberek, ti arcotok verejtékével dolgoztok a mindennapi kenyérért, államotok és családotok fenntartásáért, s e munka mellett nem marad időtök arra, hogy ennek a kínos állapotnak igaz alapja és oka felől gondolkozzatok. Ha igaz hitetek volna, úgy egyharmadát sem kellene dolgoznotok a magatok, családotok és államotok fenntartásáért, mert akkor az államnak nem volna szüksége a sok anyagi eszközökre, nem kellenének neki sem ágyuk, sem kardok, sem rendőrség, sem bírák, ha szeretnék az emberek egymást, a föld pedig megterem annyit, hogy valamennyien dúsan élhetnétek, ha nem venné ki egyik a másiknak a szájából a falatot, hogy azzal önmagát tömje, aztán meg kihányja! Vajon szükségetek volna-e határookra és határőrökre, ha az emberek valamennyien testvérek volnának, s egymást őszintén szeretnék. Látjátok, látjátok! Mindig azt hangoztatjátok, hogy a szellemtanban nincs anyagi haszon, pedig e világ legjobb számolói sem tudnák kiszámítani, hogy mekkora volna a szellemtan anyagi haszna, még azt sem képesek átérezni, hogy mily nagy volna a földön az az öröm és az a boldogság, melyet a szellemtan gyakorlása szerezne nekik; teljes eszükkel sem képesek elgondolni, mi mindent találhatnának ki a saját kényelmükre, ha magukhoz vonzanak a szellemi erőket s azokkal megbarátkoznának!

Óh, kedves emberek, Ti valóban szegények és nyomorultak vagytok annyira felmagasztalt hitetekkel; olyan nagyszerűen berendezett, színpadias vallásintézményeitekkel pedig szolgáló vagytok egyeseknek, akik nem hisznek semmiben, még a saját intézményükben sem! És ezt nevezitek ti boldogságnak, s ennek a kedvéért ragadtok fegyvert és öldöklitek egymást! Erről akarjátok azt állítani, hogy van bennetek ész és műveltség, és hogy civilizált emberek vagytok? Ugyan, ne keveredjete ilyen borzasztó ellentmondásokba, hiszen irtóznok kell a saját ellentmondásaitoktól, melyek oly toronymagasságúak, hogy azok csúcsait meg sem bírjátok látni! S ezért tudtok ti lelkesedni?! Valóban, valóban, végtelen szánalmas érzést kelt szívünkben, ha végig nézzük, miként töri, marja magát az ember ezen a csillagzaton. Csakhogy a Mindenható, az Egyetlen, nagyon is béketűrő, de irgalmas is és meg fogja segíteni ezt a szegény teremtést, hogy megtalálhassa az igaz, valódi, tiszta hitet, mely ki fogja békíteni egymással az összes embereket, akár feketék, akár fehérek és ki fogja őket szabadítani a vallási alakoskodásokból! És az emberek meg fogják ismerni Atyjukat, meg fogják ismerni az ő szeretetét és megbecsülni az ő kegyelmét és dicsőíteni fogják őt álcáskodás nélkül, dicsőíteni fogják őt azzal, hogy lépten-nyomon, szeretetből és örömből

magukhoz ölelik az összes embereket! Ezzel lesz megdicsőítve a minden teremtmények Atyja, de nem a vallási alakoskodásokkal! Hiszen Isten mindenható, ő egy csapással adhatna az embereknek más eszet és más hitet, de Isten igazságos is, és nem szegi meg a maga törvényét, melyet ő alkotott, miként az emberi törvényhozók megszegik a maguk törvényét, melyet ők alkottak. Isten megmarad a maga törvényében s az egész teremtésnek is meg kell abban maradnia. Ez a törvény megnyilatkozik a természet minden országában és nyilvánvaló, hogy egyetlen fa sem nőhet meg egy éjjelen át, hanem csak lassanként a maga természettörvényei szerint. Ekként meg fog nőni az emberekben is a megismerés, ekként meg fog szünni a hiábavalóság és a szemfényvesztés, ekként fog gyarapodni hit is, a tiszta, igaz, valódi hit, és belőle fog kicsirázni a szeretet, mely szeretetben imádni fogják a minden teremtmények mindenható Teremtőjét, — nem a templomokban, hanem az utcán, az úton, a házakban, a hegyeken, a völgyekben, ahol csak találkozni fognak az emberek. Ez kedveseim, isteni törvény, és ember nem fogja azt feltartóztatni! Ti, kedveseim, oly időben élték, amidőn ennek a törvénynek első csirái kibújnak a földből és mint apró fűszálak láthatókká válnak; eltiporhatjátok ugyan ezeket az apró fűszálakat a ti nehéz lábaitokkal, de a gyökér el van rejtve a talajban. Isten talajában és mégis fog nőni és Isten céljának fog szolgálni!

Óh Atyám! Hiszen te Isten vagy! Ki is volna képes parancsolni neked, és ki is volna képes megakadályozni munkálkodásodat! A te teremtésednek keresztül kell mennie a haladás állomásain és a hernyóból lesz a pillangó s abból a sok gyűlöletből, melyet az emberek egymásra szórnak, ebből a trágyadombból fog kinőni a szeretet, és az összes alakoskodások undorából fog támadni a tiszta hit. Ezt jegyezzétek meg magatoknak, óh emberek, elhínnetek nem kell, de jegyezzétek csak fel!... Mi jövünk és megyünk, és ismét jövünk s ismét megyünk és mindaddig fogunk jönni, menni, míg a föld meg fogja ünnepelni a maga feltámadását. Ellenünk nem léteznek fegyverek, sem rendeletek, sem szabályzatok, ellenünk nincs rendőrség és nincs esküdtszék, mi jövünk, mikor küldenek és megyünk, mikor leintenek minket. Nyilatkozatőinkat nem fogják az emberek megakadályozhatni, mert mi kívül állunk hatalmuk körén és szeretetből jövünk az emberekhez, mert ők testvéreink, és mert Isten így akarja. Mi szeretjük testvéreinket, az embereket, mert látjuk, hogy nekik szükségük van egész szeretetünkre és önfeláldozásunkra, hogy tévedésükből kiszabadíthatók s igaz rendeltetésükhöz vezethetők legyenek! Mi nem várunk hálát, és ha szavaink alkalmas talajra találnak, és ha csak picike csirácska hajtana is ki azokból, akkor is tudni fogjátok, kit illet meg ezért a hála: egyedül Őt, Őt, az összes teremtmények egyetlen Teremtőjét!

Történt pedig, hogy egykoron leküldött a Mindenható Egyet erre a világra, hogy hirdesse ki az ő akaratát és ez a többi között ezt is mondta: „Egyetlen hajsza sem hull le az ember fejéről Teremtőjének akaratát nélkül.” Miként történhetnék tehát egyetlen esemény is az ember életében az Atya akaratán kívül? Bajos az embereknek azt hinni és mégis így van; bajos hinni az embereknek, hogy még a gyilkos is Isten szolgálója, és ez mégis oly igaz, oly tiszta s oly könnyen érthető, hacsak meg akarná az ember érteni! Mi szükséges ennek az egyszerű szónak a megértéséhez? Szükséges hinni, hogy a világ a világegyetemnek vezeklő állomása, a büntetés világa bukott szellemek részére és hogy itt büntetni lehessen, szükséges, hogy legyenek büntetők is, akik büntetnek. Nézzétek csak az embereket! Vajon ők nem valamennyien büntetnek? Nem valamennyien Isten szolgálói ők és nem büntetik-e egymást szakadatlanul? És ki merésznél azt állítani. - ha elhiszi, hogy egyetlen hajsza sem hullhat le az ember fejéről Teremtőjének akaratán kívül, hogy mindezekben a büntetésekben nincsen vezetés? És ki merné a mindenható Teremtőről, aki a világegyetemben elhelyezte s oly dicsőségesen kormányozza azt a sok milliárd világot, hogy még soha egyik a másikba bele nem ütközött, hogy még soha közöttük zűrzavar nem keletkezett feltételezni, hogy az ily kormányzás Neki nagyon is bonyolult feladat volna? Neki ez csekélység! Az embereknek ez bonyolult, kifürkészhetetlen. De hát hiszik-e az emberek, hogy Isten kifürkészhető? Abban a percben, mikor ő kifürkészhető lenne, megszűnnék a teremtés eszménye lenni. Minden hívő

ember hiszi, hogy Isten elérhetetlen; miért mondja hát mégis, hogy a teremtésben nincs vezetés? Aki előttem szólott, az is megmondta, hogy lépten-nyomon ott vannak Isten szolgálói, akiknek mindegyike ellátja azt a hivatalt, melyet ő bízott reá. Nos, épp így állanak a földön is minden lépésnél Isten szolgálói, akik elvégzik azt, amit ő velők végeztetni akar. Az egyik gyilkos, a másik tolvaj, ez hazug, amaz csaló, a másik meg tisztességes vagy pedig jó ember, sőt még szent emberek is vannak itt! Mert a fegyházban sincsen csupa rabló és tolvaj, vannak ott vezető egyéniségek is, akik tisztességes emberek. És ha hiszi az ember, hogy a túlvilágról jött ide, ebbe a testbe vezeklési feladattal, melyet itt feldolgoznia és betöltenie kell, akkor egészen természetesnek fogja tekinteni, hogy a bölcs Teremtő, aki őt ide küldte, aki neki feladatot adott, meg fogja neki adni az eszközöket is ennek a feladatnak az elvégzéséhez s oly helyzetbe fogja őt juttatni, melyben annak képes lesz megfelelni, Aki gőgös szellem volt, annak oly helyzetbe kell jutnia, melyben naponkint, óránként megalázzák, hogy alázatossá válják; aki gyilkos volt, annak olyan helyzetbe kell jutnia, melyben őt is meggyilkolják, ha tolvaj volt, akkor olyan helyzetbe kell jutnia, hogy őt is meglopják; s aki megcsalt és tönkre tett embereket, azt új helyzetében mások fogják megcsalni és tönkretenni, hogy ily módon megbűnhődje ki-ki bűneit és megváltassék.

Szól pediglen az írás: „Szemet szemért, fogat fogért?” E szavakban van igazság! De az emberek félremagyarázták, mert az ember az emberre, a testvér a testvérré alkalmazta azokat, holott csak az ítélő Istenre, az ő kiváló igazságosságára vonatkoznak. Mert ha nekem valaki kiszúrja a szememet, akkor nem szabad nekem is kiszúrnom a tettes szemét; hanem Isten törvénye majd elvégzi azt. Aki gonoszságból kiszúrta az én szememet, annak majd újból kell jönnie, s akkor büntetésből más valaki fogja az ő szemét kiszúrni, de nem az, akinek ő szúrta azt ki; ennek meg kell ezt a tettet bocsátania, mert különben nem üdvözölhet! Mert az emberek nem ismerik összecsomózásuk és egyetemlegességük horderejét, azért mindent szó szerint magyaráznak, s ez hamis. Mindennek, ami a világon egybe nem hangzik, összhangzatossá kell válnia, ki kell engesztelődbe, mert ha bosszú bosszút érne, akkor örök időközön át nem történnék meg a kiengesztelődés! Sőt az, akinek kiszúrták a szemét, köteles annak elhárítására törekedni, hogy megsértőjével ugyanaz történjék, s ez néha megtörténik és elhárítható könyörgés által, ha tudniillik a sértett maga könyörög Istenhez a büntetés elengedéséért. Ily könyörgést szívesen hallgat meg Isten s ő enyhíteni fogja a sértő büntetését, de egészen elengedni nem fogja azt, mert a büntetésnek meg kell történnie, minthogy a büntetés hajlandóvá tesz a vezeklésre, a vezeklés pedig tisztít. Vajon nem éppen így történik-e az embereknél is? Ha házat építenek, akkor az alap megásásához nem fogadnak kőműveseket és építészeket, hanem a társadalom legalsóbb rétegeihez tartozó embereket, akik mást nem tanultak, mást nem tudnak, s így felhasználják ezeket az alsóbbrendű embereket is hasznos célokra. És Isten nem így járna el? Aki jobbra nem képes, aki olyan fokon van, hogy csak gyilkolásra használható, az gyilkolni fog Isten törvénye szerint, hogy ezáltal jó célnak szolgáljon, a bűnhődés céljának! És tán nem jó cél a bűnhődés? Hát hogyan menekülhetne meg a gonosz a gonosztól, ha ez a gonosz nem szolgálna jó célnak? Igen, kedveseim, még a sátán is jó célnak kénytelen szolgálni, mert Isten nem tűri meg a maga teremtésében a jó ellentétet!

Ismerjétek fel ebben Istennek hatalmas szeretetét és irgalmát, aki a leggonoszabb által is annak gonoszságával jót műveltet! Isten az ő bölcsességével minden rosszat jóra fordít, mert egyetlen hajszál sem hull le az ember fejről, a Teremtő akaratán kívül. Sőt mi több, egyetlen ember sem kaphat egyetlen gondolatot sem a Teremtő akarata nélkül. Az ember kap jó gondolatokat, meg rosszakat is, de mindazokat a Teremtő akarata által kapja. Ugyan mit is használna az embernek a maga esze, tudományossága, mit használna neki saját eszköze, ha nem volna rendes vevője és keresete? Mit használna az embernek, ha csupa jó gondolatokat kapna? Hiszen akkor nem kereshetne semmit sem! De azáltal, hogy rossz gondolatokat kap, és jól dolgozik, hogy legyőzi a gonoszát, s azáltal folyton javul, nem árthat neki többé a

gonosz. Ilyformán azok a gonoszak, akik őt rossz gondolatokkal befolyásolják, az ő rendes vevői, akiket meg kell becsülnie, akiket szeretnie kell, mert különben nem lenne alkalma kenyeret keresni. Azért mondotta amaz Egy: „Szeresd ellenségeidet, tégy jót azokkal, akik veled rosszat tesznek!” íme itt van! Ki akarjátok kergetni rendes vevőiteket, akik által kenyeret kerestek? Milyen balga eljárás volna, gyűlölni ellenségeiteket! Hiszen ők azok a köszörűkövek, amelyen megélesítitek szellemeteket; és sokáig kell azt köszörülni, míg fényessé lesz, Miképp fényesülhetne meg azonban, ha nem léteznék a köszörűkő?! Oh, emberek, emberek! Ha elővennétek az eszeteket, akkor látnátok és fel kellene ismernetek azt, ami oly világosan, oly istenien fekszik előttetek! Így állította össze és vezeti Isten bölcsességgel az emberi élet viszonyait. Ha valaki bűnt követett el és hibázott, s ennek a bűnnek következményei vannak, melyek fájdalmat okoznak neki; akkor ne törekedjék szabadulni ezektől a fájdalomtól, hanem vezekeljen, dolgozza fel azokat és bűnhődjék meg a maga bűneiért. Azért mondotta amaz Egy azt is: „Ne válj el a te feleségedtől”. Mert ember, ha nem az asszony szellemét vetted nőül, ha hamis szándékkal vetted el az asszonyt és azután rosszul élsz vele, akkor ez a te bűnöd következménye: törvénytelenséget követtél el az Atya egyik teremtett szelleme ellen. Ha tehát ennek a törvénytelenségnek rossz következményei vannak, akkor nem szabad azokat magadról leráznod, nem szabad elválnod, hanem ki kell békülnöd és a bűnödöt meg kell bűnhődnöd; és ha megbűnhődted, akkor ismét tiszta leszel!

De ha ezt a bűnt átvinnéd magaddal, akkor az nyomon fog téged követni és nem lesz nyugalmod, a míg ezt a bűnt valamely másik életben meg nem bűnhődted! Azért mondá amaz Egy azt is: „Újból kell születned.” — s arra a kérdésre: „Miként mehet vissza az ember, mikor már felnőtt, az anyja méhébe?” azt felelé: „embereknél nem lehetséges az, de Istennél lehetséges” Nem így van? Hiszen Isten megteheti, hogy az ember újból, sőt azt is, hogy saját ellenségének testéből szülessék, és mint szíve alatt hordozott gyermeket ellensége, aki természetesen nem tudja, hogy neki ellensége volt, szeretni fogja őt s így meg fogja bűnhődni a maga bűnét, de nem önmaga által, hanem Isten, minden dolgok teremtőjének törvénye által! Azért bölcsék és igazak és maradnak is bölcsék és igazak amaz Egynek szavai. Ha nem is értettek és még ma sem értik meg azokat az emberek, azért nem maradnak azok kevésbé isteniek, mert eredetük isteni. Azok a régi igazságok, melyeket az emberek a zsidókra dobálnak, mind isteni igazságok, azok nem avultak el azért, mert az emberek meg nem értették; igazak maradnak azok örökké! Jöttek azok az idővel és mennek az idővel, mert régi igazságok kiegészítették, mintegy pótolták őket; és fog még jönni több igazság is, míg meg nem lesz váltva a világ, míg meg nem szűnik vezeklő állomást képezni... Ti azt szoktátok mondani: „Míg ez megtörténik, sok víznek kell még lefolynia”; mi pedig azt mondjuk, míg ez megtörténik, sok igazságnak kell még folynia; de az igazság Istenben van és csak Istentől jöhet, aki tehát hozza az igazságot, az Isten szolgálja, tekintet nélkül arra, hogy őt az emberek ilyenek elismerik-e vagy sem!

Isten szól az által, aki által szólni akar; nem szól az által, aki által az ember akarná őt meghallgatni s éppenséggel nem szükséges, hogy Isten valamely tudós, vagy pap, avagy másrendű kiváltságos száját használja fel valamely igazság hirdetésére. Istennek minden száj jó, amely nem tisztátalan. Tisztának kell lennie annak a száznak, amely által megszólal Isten, legyen az bár a legalantasabb száj is az emberek között! Higgyetek tehát, kedveseim, egyesüljeteK egyetlen hitben, abban a hitben, hogy csak egy Isten van, minden dolgoknak egyetlen Teremtője, hogy az ő bölcsessége csalhatatlan, hogy vezetése kifürkészhetetlen, hogy igazsága elpusztíthatatlan és hogy nem hullhat le egyetlen hajszál sem az ember fejről Teremtőjének akarata nélkül! És ha ezt hiszitek, akkor meg fogjátok érteni az összes prófétákat, azokat, akik a régi igazságot hirdették s azokat, akik az új igazságot hirdetik; nem fogtok a régi és az új igazság között más különbséget találni, csak azt, hogy azt mindig jobban és jobban meg fogjátok érteni.

Antal beszélő médium útján

A vallás; a szeretet, s szeretet pedig minden emberben van, azért minden embernek van vallása, igaz vallása, csak különféle fokban; mert a szeretetnek sok fokozata van. Ahány fokozatban van az embereknek szeretetük, annyi fokozatban van vallásuk, igaz vallásuk. Az ember, egyáltalában az emberi nem, el sem lehet igaz vallás nélkül, szeretet nélkül; csak hogy különféle fokokban bírják azt az emberek. Megadom nektek a kulcsot azoknak a különféle fokoknak a felismeréséhez, amelyekben az emberek a vallást bírják. Nézzetek meg egy embert, aki szereti önmagát. Van annak vallása, csak hogy elenyésző csekély fokban! Annak az embernek, aki csak atyját szereti, szintén van vallása, valamivel magasabb fokban; aki atyján, anyján kívül testvéreit is szereti hasonló szeretettel, annak még magasabb fokban van; aki csak a feleségét és a gyermekeit szereti, annak hasonló, talán még valamivel csekélyebb fokú vallása van; aki szereti a feleségét és gyermekeit, atyját és anyját, fivérét és nővéreit, annak vallása már magasabb fokú; s aki az összes embereket igazán és őszintén szereti, annak van a legmagasabb fokú vallása s az ilyen embernél azt fogjátok tapasztalni, hogy a maga hivatalos vallásából, amelyben született, nem tartott meg semmit, csak annak a magját. Az ilyen ember, akinek ily messze terjedő szeretete, ily magas fokú vallása van, az lerombolt mindent egészen az alapig, amint az emberek így egymás után következnek, aszerint rombolnak le többet vagy kevesebbet a maguk épületéből. Ilyképpen fel fogjátok őket ismerni a maguk szeretetéről. Amennyire ez a szeretet terjed, amily kört ez leír: annyit rombolt le ki a maga épületéből. S aki a maga szeretetével megállott önmagánál: az nem rombolt le semmit!

Nem hiszem, hogy találhattok embert, akinek a szeretete annyira kiterjedt, ahogy azt leírtam, s aki mégis meghagyott volna még valamit a maga vallásépületéből. Valameddig szereti valaki a formákat és a cikornyákat, mindaddig nem képes kiterjeszteni a maga szeretetét embertársaira, mert szeretetének egy része megakad a formák csecsebecsésjén! Hiszen a vallás csakis szeretetből áll, ennek pedig nincsenek cikornyái, mert az csupán érzelem. Szeretet az iránt, aki engem teremtett, s aki nélkül nem létezném és szeretet mindazok iránt, akiket ő teremtett: ez a vallás, s ezt az ember nem képes kifejezni, csak érezni! Es amikor megérzi az ember, hogy képes szeretni mindenkit, akkor határozottan tudja, hogy határozottan elérte a vallás legmagasabb fokát. Kérdés, hogy fog-e valakinek sikerülni ezen a világon elérni a vallásnak ezt a fokát? Az ilyen ember ekkor már a vallás maga, mert ő már beleolvadt a vallásba és a vallás ő belé: az ilyen ember és a vallás között akkor már nincs különbség, ők képviselnek mindent egyben! Látjátok, kedveseim, ez az az eggyé levés a vallással s ehhez az eggyé levéshez kell eljutnia az embernek; előbb nem lehet eggyé Istennel, Teremtőjével, míg eggyé nem lett a vallással; mert ez a vallás Istenből származik; Istenből eredt a tökéletes szeretet, mely egyformán átölel mindenkit. Semmiféle más szeretet nem egyesülhet Istennel, mert az Istennel való eggyé levésre csak ez érett meg! Tudjátok meg tehát, hogy addig nem egyesülhettek Istennel, míg eggyé nem lettetek az igazi vallással. Mennyi törmeléknek kell azonban még ledőlnie, míg képesek lesztek eljutni ehhez az egyesüléshez, mennyi munkába fog az kerülni, míg képesek lesztek eltakarítani mind azt a törmeléket a legkisebb porszemig és csak a tiszta vallást lesztek képesek megtartani és gyakorolni?

Látjátok, kedveseim, ez a távlatkép nyílik meg előttetek; ez buzdítson benneteket arra, hogy szorgalmasan leszereljétek s hogy ne mondjátok: amit megtehettek ma, az maradjon holnapra, hanem hogy tényleg naponként dolgozzatok szorgalmasan, hogy eljussatok ehhez a valláshoz! Mert lássátok, a törmelék az, mely nem enged benneteket eljutni a tiszta valláshoz, mely ezalatt a törmelék alatt van eltemetve; a törmelék választ el és nem enged benneteket eljutni a szeretethez, hogy egyenlő szeretettel öleljétek át az összes embereket bármily valláshoz tartozzanak is, igen, a törmelék az, és nem a mag, nem az épület alapzata, mert az

alap a szeretet. Miként nőhetne, és miként terjeszkedhetnék azonban a tiszta vallás magja, mikor annyi terhet raktak reá az emberek s annyi alkalmat adtak arra, hogy azzal dicsekedhessenek: az én díszítésem szebb, mint a tietek, és ha félvállról nézik egymást? Azok miatt a különféle cifraságok miatt, melyeket ráraktak az épületre, lehessen az egyik ember rosszabb a másiknál? Aki csak némileg tud gondolkozni, az be fogja látni, milyen balgaság az, ha a különféle felekezetek mindegyike dicsekszik a maga vallásával!

Mi vagy te ember? És te, másik ember? Kérdezzetek meg csak őket, valamennyit, akik, azokhoz a számtalan vallásokhoz és felekezetekhez tartoznak, hogy mik ők? Valamennyien kénytelenek azt válaszolni, hogy emberek! Az ember pedig Isten teremtménye. Ti is apák, anyák vagytok, és vajon szívesen veszitek-e, ha valaki gyűlöli gyermeketeket? Ugye bár, az nem fog nektek tetszeni? Hát még, ha gúnyolja és megveti ezt a gyermeket - nemde, nem fog az nektek tetszeni? Nos, hát tetszhetik-e Istennek, ha valaki az ő gyermekeit megveti, kerüli csak azért, mert nekik más cikornyáik vannak, más cikornyák között születtek? Csak gondolkozzatok, kérlek! Ugyan, miben rejlik az érték? Talán a külső épületben, a formában, avagy a magban, az igaz vallásban, mely minden emberre nézve teljesen egyenlő s amely minden emberben megvan, csak különféle fokban? Óh ti vak emberek! Hová vezettek benneteket vakvezetőitek! Nyissátok fel szemeiteket, hogy azután felnyithassátok az övéiket is! És ne mondja senki többé, hogy neki igaz vallása van, ha csügg a maga formáin és gyönyörködik azokban, és képtelen minden embert szeretni, legyen az akár fehér, akár fekete; ne mondja senki, mert aki mondja, az képmutató és hazug Isten és az ő teremtményei előtt! Tartsátok meg ezt a kulcsot, ne veszítsétek el, mert azt az ész is megerősíti, ha nem is ébredt fel még annyira az érzés! De ha az igazság érzete felébredt bennetek, akkor ennek az érzésnek meg kell szólalnia és túl kell harsognia minden észet, mert tudtátok meg, hogy az érzés előbb létezett mint az ész, szeretet nélkül pedig nem volna ész, szeretet hiányában nem született volna semmi!

Lipót beszélő médium útján

Istennek hatodik műve, te ember! Mi lett belőled? Miképp bánysz el önmagaddal? Hiszen te nem vagy már az, aminek halálozkor lenned kellene. Mint ember jöttél a világra és úgy halsz meg, mint régi az idő fogától erősen megörölt, rozoga, dülékeny, üres ház, melyet kívülről egészen újból bemeszeltek! Nyomorult teremtmény, szegény ember te! Némán mozognak ajkaid, mereven és élettelenül állsz a Mindenható házában! Mit művelsz ott? Imádkozol? Ó nem, újból bemeszeld magadat, mert a te imádkozásod nem más, mint: óhajtozás! Térj be a mindenható Atya házába, hogy erősítsd hitedet, szaporítsd szeretetedet, megvigasztald szívedet! Keress ott épülést, oktatást, erőt, akkor meg fogod találni a Mindenhatónak, Istenednek kegyelmét, akkor meg fogod találni az örök életet! Gondolkodás nélkül mozognak ajkaid, hangtalanul tűnnek le éveid, eredmény nélkül végzed tetteidet, szívtelenül halmozasz gonoszra gonoszt! Csendesen színezed be mindezt, és szótlanul engedi magát minden beszínezni. Szegény, szegény ember, hagyd abba! Amíg még képes vagy mozogni, s míg ura vagy még akaratomnak, addig hagyd fel a fehér helyeknek befeketítésével! Azok mindaddig feketék maradnak, míg te hús és vér vagy s míg láthatókká és foghatókká válnak előtted és mások előtt, hogy tanulságot lehessen belőlük levonni. Mereven és élettelenül állasz ott az Úr házában, mert gépiesen keresed azt fel, gépiesen mentél oda be; ahhoz a ledöntött fához hasonlítasz, mely letörten s élettelenül, gyökerétől elszakítva kerül el! Akkor majd meg fogod látni, hány évig élt az a ledöntött fa, és meg fogod olvashatni, hány év előtt döntötték azt le. Nézd meg magadat, te élőhalott test és kapaszkodjál fej! Az összes beszínezett tettek rikítóan csillámlanak elő, meg sem látszik rajtok, hogy be vannak színezve, mert azok a színek, melyekkel bemázolták, nem voltak valódiak; de azok a cselekedetek, melyek beszínezték,

valódiak voltak, a valódit pedig nem lehet letörülni; hosszú, hosszú idő múlva meg lehet találni annak még a valódi nyomait. Nézd meg magadat, hol van a máz? Eltűnt, elenyészett!

Oh, ti szegény, tudatlan emberek! Mily büszkék vagytok hitetekre, mily büszkék vagytok diplomaitokra s mennyire dicsekedtek azok szépségeivel! Régi, rozoga templomban nem is tudtok imádkozni, csak újbán, palotaszerűben találjátok meg az ünnepi hangulatot; nézitek magatokat, díszítitek magatokat, és betértek a mindenható Atya házába és mit műveltek ott? Képmutatóskodtok! Óh, csak fáradnátok bele ebbe a képmutatásba egyszer és mindenkorra! Hiszen úgylis hasztalan minden; olyannak kell meghalnotok, óh, emberek, amilyenek születtetek! De ha, ember, más alakot veszsz magadra, mint amilyenel születted, akkor már is vesztettél; elvesztetted azt, aminek megkeresése végett leküldtek, s amiről fönt megígérted, hogy megkeresed és elhozod azt! Te azonban nem tudsz arról, már régen elfelejtetted és nem is akarod azt megkeresni. Nos, hát meg fogod ismételni a keresést mindaddig, míg csak a keresést jól meg nem érted, tanulni és újból tanulni fogsz s amidőn elérkezik a próba ideje, akkor ismét újból fogsz tanulni... Oh, élettelen, merev testek! Egykor meg fognak nyílani kamaráitok, haladni fogtok előre s el fogtok jutni oda, ahol egykoron már voltatok; oda, ahol le kell adnotok azt, amit tanultatok; és ti mindazt nem fogjátok tudni, mert nem kerestetek, nem találtatok, nem tanultatok! Ígérjétek inkább kevesebbet, talán azt könnyebben fogjátok megtanulni és ne keressetek sokat, talán akkor könnyebben fogjátok megtalálni. Te pedig, te jó, nemes lélek, maradj erős, és te gonosz lélek, te is maradj erős! Messze távolban vagytok egymástól, nem illetek egymáshoz; de ne is engedjétek magatokat bemázolni, mert meg kell látni a jót, a nemest éppen úgy, mint a rosszat és a gonoszat is! És ha még annyira befestitek is magatokat, egykor mindennek le kell hullani rólatok, hogy látható legyen, hogy azt hoztátok, amit kerestetek.

Antal beszélő médium útján

„Mene, Tekel, Upharsin”. Ezt látom felírva ott, abban a nagy templomban. Mit jelentsen az? Talán Isten írta fel a maga ujjával a saját házában? Avagy tán a gonosz írta fel? Miként került ez oda? Ez talány előttem!

Te ujj, aki ezt írtad, fejtsd meg nekem e talányt! Én csak egy kezet láttam, de személyt nem és nem ismerem e szavakat!

Még egyszer kérlek, te ujj, aki ezt írtad, fejtsd meg nekem a talányt!

Semmi válasz? Nincs meghallgatás? Harmadszor kérlek, te ujj, fejtsd meg nekem e talányt!

(Más szellem)

Akkoriban szóla az Úr az emberekhez: „Én vagyok az emberek Istene, és lakom mindenütt, ahol emberek vannak.” És minthogy az emberek ezzel meg nem elégedtek és mindegyik külön Istent kívánt magának, azért szóla az Úr: „Építetek tehát sátrakat, és valahányszor engem hívtok, meg fogok jelenni sátraitokban, láthatóvá teszem magamat tűz által, hallhatóvá teszem magamat mennydörgés által s érezhetővé teszem magamat büntetés által.” És az emberek építettek sátrakat és a sátrakban mindenik más-más Istennek szolgált. Amidőn pedig az igazi Isten láthatóvá tette magát tűz által, akkor mindenik azt hitte, hogy ez az ő Istene volt, s midőn hallhatóvá tette magát mennydörgés által, akkor mindenik azt hitte, hogy az ő Istene szólalt meg; s amidőn érezhetővé tette magát büntetés által, akkor mindenik azt hitte, hogy az az ő Istenétől való. Isten, az örök béketűrő, csak nézte az embereknek ezt a játékát, mint az apró gyermekek játékát.

Mindez azonban az embereknek igen kicsinyesnek tetszet; nem találták elég pompásnak;

ők nagyobb pompát kívántak; elbontották tehát a sátrakat s Istennek nagy házakat építettek, feldíszítván ezeket arannyal és drágakövekkel. Az emberek azután eljöttek ezekbe a házakba, körülnéztek benne és tetszett nekik, hogy ott minden olyan fényes. És midőn már megvoltak a templomok s azokba sokan bementek, akkor szükségük volt az embereknek papok nagy sokaságára is, akik kielégítsék ezt a tömeget, — kineveztek tehát papokat; ezek a kinevezett papok pedig teremtettek a maguk részére méltóságokat. Készítettek maguknak ruhákat aranyból és drágakövekből, az emberek részére viszont látványosságokat, mert azok a papok, akiket az emberek neveztek ki, különböztek azoktól, akiket Isten rendelt. Isten ugyanis számolt az egész teremtéssel, kiszámította azt is, hogy ide annyi, oda meg annyi pap kell, s akiket ő megtett papoknak, azokat felruházta adományokkal, nem pedig aranyból és drágakövekből való ruhákkal! Képesítette őket arra, hogy meghallják az ő akaratát és kinyilatkoztassák azt az embereknek, akik részére kirendeltetének. Ezek a papok minden fény nélküli egyszerű emberek voltak, belül azonban el voltak telve adományokkal. De az emberek a bensőbe nem tudtak belelátani, ők csak a külsőt látták meg s az nem tetszett, mert nem volt elég fényes nekik; Isten papjai nagyon is kicsinyeknek és szegényeseknek látszottak ahhoz, hogy ők szolgálhassanak a nagy Istennek. Az emberek tehát gazdag istenszolgákat kívántak, s eme szolgák gazdagságában akarták tisztelni Istent. És a szolgák tudták ezt és meggazdagodtak amennyire csak lehetett, oly ürügy alatt, hogy nekik gazdagoknak és fényeseknek kell lenniük, hogy méltók legyenek a nagy Isten szolgálatára. Így történt azután, hogy ezek az istenszolgák az emberi nemet lassankint kiszípolyozták, a nép vagyont a nagy templomokban összehalmozták, az emberiség pedig szellemileg és anyagilag elszegényedett; mert hogy anyagilag kiszípolyozható legyen, meg kellett őt tartani szellemi szegénységben, másként ezt a célt nem érhetnék volna el. És a papok szípolyoztak, amennyit csak tudtak, meg sem gondolva, hogy ezzel a saját vermüket ássák meg!

Mikor már minden ki volt szípolyozva, az emberek csak akkor kezdtek gondolkozni afőlött, vajon szükséges-e ez? És amikor így gondolkoztak, akkor rájöttek, hogy ők igazában véráldozatai valának ezeknek a papoknak, és most tehetetlenül, szellemi és anyagi erő nélkül állanak velük szemben. Míg tehát az emberek teljesen tönkrementek, a papok örvendeztek munkájukon! S amidőn a papok ilyképpen örvendezének, akkor kidugta kissé a fejét a feltalálás szelleme — a feltalálás szelleme ugyanis mindig következése a szükségnek — a feltalálás viszont utat tört magának, mert a szükség rákényszerítette. Nem sokára aztán a feltalálás arra a következtetéshez jutott, hogy Isten nincs, és hogy nem kellene szolgák, azok a drága templomok és házak pedig egészen céltalanok és haszontalanok... Ekként valának a papok feltalálói a szükségnek; a szükség pedig feltalálója a feltalálásnak. A feltalálás azután kinyújtotta a kezét és felírta oda az Isten házára e szavakat: „Mene, Tekel, Upharsin!“. És a feltalálás be fogja váltani a szavát, melyet oda felírt. Be is kell azt váltania, mert különben nem volna joga az élethez, pedig neki meg kell mutatnia, hogy életképes; amikor ezt már megmutatta, akkor az emberek térdre fognak borulni és imádni fogják a feltalálást. Mi történik azonban majd a szükség feltalálóiival? Hol fognak ők helyet találni, melyre fejüket lehajtsák, miután a feltalálás lerombolta az ő házaikat? Hol fognak ők megélni, mikor a feltalálás megtagadta tőlük a bért?

Eszerint tehát a papok még sem jól számítottak, mert figyelmen kívül hagyták a jövőt! Igenis, a jövőt! A jövővel is számolni kell. t.i. nemcsak a jelennel! Számolni a jelennel, mely nyilvánvaló mindenki szeme előtt, az nem nagy mesterség! De hogy valaki a jövővel számolhasson, ahhoz szükséges, hogy ismerje a jövőt; a jövőt pedig nem lehet ismerni, ha az ember máról holnapra él és fölöslegben dúskál; a jövőt ismerni csak úgy lehet, ha továbbra is gondol az ember. Ma ezek a papok továbbra is gondoltak volna, akkor rá kellett volna jönniük arra, hogy a jövőben is csak kell élniük, miből élhetnek meg azonban, ha ők maguk hozták a világra oly találmányt, mely mindent kivesz a szájukból? Miből fognak élni, ha egykor az Úr, akinek ők állítólag szolgáltak, eloltja az ő lángjukat és haza hívja őket, hogy adjanak számot

hivatalukról és szolgálatukról? Miképpen fognak helyt állni, ha a számadásuk nem vág össze s hiányozni fog a legfontosabb tényező, a jövő, melyre ők egyáltalában nem is számítottak? Milyen sokat költöztek már ide át közülük minden jövő nélkül! Azért élnek itt is jövő nélkül és rettegnek attól, hogy csak egyetlen gondolatukat is a jövőre irányítsák; azért maradnak meg évszázadokon keresztül a maguk fényes jelenében, mely nem egyéb, mint káprázat, ámítás, melyet maguk idéznek fel, eloszlatni azonban nem képesek, mert félnek attól a számadástól, melyből hiányzik az egész jövő! Rettenetes, mi lesz ezzel a jövővel!

Isten teremtésében azonban megvan mindennek a maga ideje s a maga számtörvénye. A távol jövőben már látom azt a nagy felhőt, mely hatalmas vihart rejt magában. És ha elérkezik majd az idő, amidőn meg kell jelennie ennek a felhőnek, hogy elseperje a jelent, akkor ez a vihar kegyetlenül át fogja dobni ezt a jelent a borzalmas jövőbe. A jövő pedig meg fogja ragadni ezeket a szegény teremtményeket, és számon fogja kérni azt, amivel a jövőnek tartoznak! Bizony mondom, nem fognak szabadulni ebből a fogságból, míg csak meg nem fizettek a jövőnek az utolsó fillérig! Miből fogják azonban megfizetni, ha semmit sem hoztak ide át magukkal?! Óh ti nyomorult komédiások, nyomorult pompázók! Az a vihar majd letépi rólatok a csecsebecsét és a pompát, és senki sem fogja tudni, hogy hová vitte azt. De minthogy más tisztító elem nincs, csak vihar és tűz; a víz pedig megtette már a maga kötelességét, — azért könnyen meg lehet majd tudni, hogy hová vitte a vihar azt, amit elsepert... Igenis a tűzbe fogja vinni és éleszteni fogja a tüzet alulról, hogy égjen és tegye nyilvánvalóvá a nagy Istent ebben a tűzben! Akkor aztán a teremtmények le fognak borulni és remegve, dideregve fogják mondani: „Uram, most ismerünk meg Téged, s látjuk a te tüzedet, melyben megdicsőítéd mindazt, ami nem engedte magát megdicsőíteni a te szereteted által! És azok is fogják dicsérni őt, akik a tűzben ülnek, azért, hogy elégesse az ő gonoszágukat, melytől különben örök időken keresztül sem szabadultak volna meg. Éljetek csak tehát még egy ideig ebben a pompás és álarcos jelenben! Éljetek még egy ideig álomképeitekben! Éljetek még egy ideig máról holnapra és gyönyörködjetez benne, míg eljövend a felhő, melyet jönni látok! Együtt fogtok ülni, enni és inni, s az emberek is veletek fognak ülni, enni és inni, mígnem a vihar megérkezend s el fogja vinni őket mind és senki sem fogja tudni, hová! Ezeket ide fogja, amazokat meg oda fogja korbácsolni, s csak akik tisztán maradtak, azok fognak megtelepedni a felső rétegben és fogják nézni, miként sepernek el mindent és fogják dicsérni Istent, hogy végre valahára megkönyörült ezen a szennyen, melybe csaknem belefultak már!

És amidőn vége lesz a viharoknak, akkor új nap fog sütni és újjáalakított föld lesz, melyet élvezet lesz megnézni! Akkor akik itt szenvedtek, azok örvendezni fognak az újjáalakított föld felett, dicsérni fogják Istent az ő hatalmáért, és csak akkor fogják magukat igazán megváltottaknak érezni, ha nem látják többé azt a nyomort, melyet a szükség feltalálói erre a világra hoztak, akik őket annak a feltalálására vezették, hogy megtagadják a Mindenhatót, a saját lelküket és a jövőt. Ez a három hazugság sokáig fog égni, míg egészen elég! Csak mikor egészen elégték, akkor fogják feltalálói is forró szívvel dicsérni Istent, mert elégette az igaztalant és az nem fogja őket többé akadályozni abban, hogy igazat gondoljanak és igazak legyenek? A végtelenségnek azonban korszakai vannak, s ezek a korszakok „örökkévalóságok”. Mit számít azonban egy évszázad olyan örökkévalósághoz képest melyen át megtisztul minden és megtisztultan örvend a maga Teremtőjének! Igen, igen, ti feltalálók, nézzétek csak meg, mit találtatok fel! Ott van felírva nagy betűkkel, csak nézzétek meg jól, hogy legalább el legyetek készülve, mikor ez a felhő jönni fog s meg ne lepjen benneteket káprázatos jelenetekben! Boldogok, akik nem dugták be fülüket, boldogok, akik leveszik a köteget a szemükről, hogy megláthassák ott azt a nagy írást!

Lipót beszélő médium útján

Üdvözöllek benneteket, munkások! Mennyire hajtanak, mily dúsan fejlődnek ezek a kalászok, mily súlyosan hajolnak a földre, melyből kihajtottak! Azonban nem érkezett még el az aratás ideje; a vetésnek még növekednie és a gyümölcs magjait szaporítania kell az éhező emberiség részére, melynek immár felkopik az álla. Várjatok csak ti munkások, akik itt vetettetek s elégedjete meg azzal, amit vetettetek; amint vetettetek, úgy fogtok aratni is. A mag, melyet azért kaptatok, hogy elültessétek, buján felvirágzott, de még bujábbá kell válnia. A talaj jó volt, a magból misem vészett el, a föld termékeny volt, a gyümölcs tehát hasonló lesz a maghoz. Nézzétek csak ezeket a kalászokat, hogyan hajtják le fejüket a földre; még súlyosabbakká, még húsosabbakká, még foghatóbbakká kell azonban válniuk az emberek kedvéért, hogy mohón kapkodjanak utánuk. Eddig vetettetek vihar nélkül és szél nélkül, megkaptatok mindent, amire szükségetek volt világosságot és esőt, de vihart nem; zivatar meg nem pusztította azt a szép vetést, s egyetlen mag sem hullott még ki a hüvelyből. Óh, te drága kincs, ti drága magvacskák? Tartsatok össze szorosán, hogy ne árthasson nektek a vihar, mert a viharnek nem szabad az egyes magokat, hanem a sok magú kalászokat szabad csak keresztül korbácsolnia a világon! Ez a nagy vihar a vetés időpontja, de rátok nézve az aratásé; a vihar pedig az a cséplő, mely ki fogja csépelni a magokat, hogy tele ültesse azokkal a világot. Felülről jött minden: meleg és hideg, felülről kell jönnie a viharnek is! S annak a viharnek nagyra kell lennie, hogy keresztülhatolhasson ezen a sűrű vetésen, a viharnek uralnia kell ezt a széles világot, mely kört képez e nagy vetés körül; ki kell tépnie és az összes országokba szét kell szórnia a kalászokat, hogy a mag mindenütt és mindenfelé kicsirázzék, mert borzasztó ez a föld, s lakóinak új kenyeret és üde erőket és gondolatokat kell kapniuk! Aki eszik ebből a kenyérből, az kap is más gondolatokat, más eszméket, más nézeteket erről a világról s arról, aki azt teremtette!

Tudjátok-e, hogy mit vetettetek, s tudjátok-e mit fogtok aratni? Nos, hát én megmondom nektek. Az Istenben való hitet ültessétek el és Isten kinő a földből; Isten el fog terjedni a völgyekben és a hasadékokban és magasra fog hajtani és magát szemléltetni fogja a maga ijesztő nagyságában! S amidőn majd jól fogják Őt ismerni, akkor ismét vissza fog térni a maga hüvelyébe, amelyben született és nőtt, és az a hüvely szentség, szent ereklye fog maradni mind azok részére, akik őt meg nem értették, akik nem ettek kenyérből, s kapkodni fognak annak a hüvelynek a morzsái után. Te csodálatos erő, te jóságos erő! Ne fogyj még ki, nem érett még meg a hit, még mindig zöldék a kalászok, még mindig hüvelyben szunnyad a mag. Még nem érett meg arra, hogy megemésszék és élvezzék az emberek, és ti még nem dolgoztatok eléggé, hogy virágzásba hozzátok azt. Hiszen megkaptatok mindent fáradtság nélkül, mert árként folyt az eső és nem volt szárazság, vihar még nem száguldott végig ezen a kis szántóföldön, süt még a nap és Isten fenn van még és nem lenn. Ám az Atya, aki köztetek itt a földön nőni akar, nem adja ki a maga erejét hasztalanul; ő megköveteli tőletek a maga bérét is. Jutalmaztatok meg hát őt! Az a bér, melyet Ő követel tőletek a magért, melyet nektek ad, abból áll, hogy dolgozzatok, ültessétek a hit magját, melyet ő adott nektek. Munkátokkal jutalmaztatok Istent, és Isten is megjutalmaz titeket az ő szeretetével, azzal, hogy ad, azzal, hogy növeszt, Hassatok erre a földre mindennel, amit ő küld nektek! Egyesítsétek a napsugarakat, melyek itt csillognak a szántóföld felett. Egyesítsétek a reményt a türelemmel! S íme, most fedeztek fel középütt még egy világosságot, mely úgy látszik, régibb világosság, mint ama másik kettő. Értem a szeretetet, mely karöltve akar működni a reménységgel és türelemmel, várva ama rettenetes cséplőt, mely a vihar által az elrejtett hitet ki fogja üzni rejtékhelyéből.

Istenem, aki egyetlen vagy, íme Te szaporodol most itt lenn ezekben a kalászokban; mutatkozni fogsz mindenütt és meg kell majd ismerni s élvezni Téged mindenütt! Ti kalászok pedig ne féljete! Közületek egy sem fog elhervadni, vagy elenyészni, ne féljete, marad-

hadtok már kertész nélkül, sőt minél érettebbek vagytok, annál kevesebb kertészre van szükségetek. Ti telt kalászkok, kezeltessétek csak magatokat a szántóvetők által; ők még nem fáradtak el, ők most is erőteljesek, mint hajdanában voltak, nem fognak tehát kárt tenni bennetek s nem fogtok elpusztulni, mert ők értik a kezelést és munkájukat az Úr felügyelete alatt végzik, aki ápolgatja a hit gyönyörű magját, hogy kihajtson belőle a bizalom nemes virága és a szeretet édes gyümölcse!

*

Hogyan lehetséges, hogy egység legyen az emberek között, mikor olyan különböző hitűek? Legyenek zsidók, vagy keresztények, avagy akármilyen más vallásúak, ők nem akarnak egy isten gyermekei lenni, aki egyenlő szeretettel veszi körül őket valamennyiket; ők képtelenek átlépni a megismerés küszöbén és lerakni ez előtt a vallásokat, amelyekbe beburkolóznak! Pedig a vallások viszik a békebontó szerepét és csak a tiszta Istenhitben van béke; mert a vallások szétválasztanak, holott a hit egyesít. Nektek, embereknek pedig szükségetek van a békére! Minél erősebbiké lesztek a békében, annál gyengébbekké váltok a vallásokban.

Kedves emberek, ti nem is a teremtés Urának szolgáltok, ti a világnak szolgáltok és megfélemeztek Istenetekről! Nektek, földi embereknek nincs is Istenetek, nektek csak vallásaitok vannak, mert számotokra csak a megfogható az egyetlen létező. Istent nem láthatjátok, nem foghatjátok meg, s azért tudtok oly nehezen hinni Benne! Vallásokat és szertartásokat készítettetek magatoknak s ezek által akartok tisztulni s békéhez és üdvösséghez jutni. Ugyan ismeritek-e a vallástok eredetét? Miután az Atya mindent megteremtett, következett a teremtés legszebb része, az ember. Minden szaporodott, a föld megnépesült s az emberek merítették a fölöslegből, melyet Isten adott nekik. Minthogy azonban kelletténél többjük volt, gőgösök és viszálykodók lettek s oly mélyről merítették, hogy a világ felszínére hozták a bűnt. Ekként a bűn velük együtt nagyra nőtt és elhízott, Isten legszebb teremtése pedig, elfajult. Ekkor Isten küldött egyet, hogy nemesítse meg az embereket és válassza el őket a bűntől, és miután a szolga elvégezte a maga munkáját, elméne haza az ő Atyjához. Ámde a nemes mag kemény sziklára hullott és a gőg újból kezdett burjánozni a „kiválasztott nép”-ben. Ekkor Isten küldött egy másikat, hogy békét és egységet teremtsen az ő gyermekei között, s eljőve a Második is, feláldozá magát s a maga testét az emberek javára, és az emberek megosztozkodának rajta.

„Egy kötelék kevés annyi embernek”, így szóltak, és oszlottak mindig tovább és tovább. A nagy emberiség pedig az évek folyamán ekként oszlott sok csoportra s így keletkezett a sok vallás és a sok felekezet és az egyik gyűlölte a másikat és gyűlölik egymást most is és fogják egymást gyűlölni mindaddig, amíg csak tartani fog a megosztás! Azonban ami embertől való, annak el kell múlnia, s ami Istentől való, annak örökké meg kell maradnia! Szakadni fog a felekezetek köteléke s egyetlen kötelék fogja összekötni az emberek nagy sokaságát, és fel fog kiáltani az egész világ: „hallgass meg minket, Atyánk, Istenünk, csak Te vagy az egyetlen, igaz Isten!” És gőg nélkül fogják kiáltani ezt a mondatot, nem léssen kiválasztott, hanem békeszerető, egyetértésben élő egyetlen emberiség, mely meg fogja érezni Istent, s amely beszélni fog Istennel; Istennel fogja kezdeni és Vele végezni! Azért mennyei Atyánk erősítsd őket hitükben, szeretetükben és gyengítsd emberi érzéküket! Engedd, hogy megérezzenek Téged; engedd, hogy szerethessenek Téged most és mindörökké! Tápláld őket Atyám! Adj nekik Atyám a Te kezeidből; adj nekik Te Magad, Te egyedül, hogy csakis Tenéked hálálkodjanak!

Antal beszélő médium útján

Emberek, szeressétek egymást! És ha ezt megteszitek, akkor a mi kedves Atyánk vallásában éltek.

A mi jó Atyánk nem teremtett többféle vallást, csak ezt az egyet, melyben én is élek. Nekem nincs más vallásom, mint a mi kedves Atyánk összes többi teremtményeinek; és ha azt mondanám nektek, hogy maradjatok meg az én vallásomban, akkor azt úgy érthetnétek, mintha én vallást alkottam volna. Én nem alkottam vallást, hiszen én is csak a mi kedves Atyánk vallásában élek. És ha leszálltam az emberekhez, ez csak azért történt, hogy az embereknek, akik a jó Atya igaz vallását elfelejtették, megmutassam, hogy milyen az és hogy megmondjam nekik, hogy rakják le azt a nagy terhet, mely az Atya kis vallására nehezedik. De milyen kevesen értettek meg engem! Hiszen csak azok érthettek meg, akiket Atyám adott nékem. Most ismét eljövök az emberekhez s ismét csak azok értenek meg, akiket az én Atyám adott nékem! Nem hoztam én az embereknek semmi újat, csak a mi kedves Atyánknak ősrégi vallását, melyben felnőttünk mi is valamennyien. Sokan, amidőn eszük nagynak képzelte magát, ehhez a természetes valláshoz sokat hozzátoldottak, imádták ezeket a toldalékokat s ezekre helyezték a fősúlyt, nem pedig az Atya vallására; ez nagyon is nehéz volt nekik, a sok toldalék könnyebb volt! Természetes, hogy könnyebb így cselekedni s az emberek módjára szeretni, mint szeretni az ellenséget; ez nagyon is nehéz nekik, ezt nem tudják teljesíteni, ezt a vallást túlságosan szigorúnak tartják. És azt mégis teljesíteni kell, és a teremtmény még sem fog addig üdvözülhetni, míg nem teljesíti ezt a vallást! Tekintsetek ki a nagyvilágba, hol látjátok képviselve a mi Atyánk vallását? Mi mindennek kell itt megtörténnie, hogy érvényre jusson az a vallás? — mi mindent kell lerombolni, hogy csak láthatóvá legyen is az, s lássák az emberek, hogy milyen az, ha nem is gyakorolták még azt! Kedveseim! Látjátok, mennyi még a teendő; látjátok, milyen nagy szükségem van derék munkásokra, hogy eltakaríthassam azt a sok törmeléket, és csak némileg is szemlélhetővé tehessem az Atya igaz vallását!

Kedveseim! Ha szerettek engem, úgy segítsetek; kérni akarom Istent, hogy jutalmazzon meg érte titeket! Segítsetek nekem a nagy munkában, hogy megmutathassam az embereknek az igaz vallást, hogy láthassák, milyen az, és hogy magukévá tehessék azt. Az Atya nem hagy minket jutalmazatlanul! Hiszen engem sem hagyott jutalmazatlanul, mikor megmutattam azt az embereknek. Óh, az Atya igazságos! Nem követel egyetlen gyermekétől sem ingyen semmit! Ígérjétek meg, hogy segíteni fogtok nekem, s én útmutatókat adok mellétek, akik biztosan vezetnek majd titeket sötét éjjelen át, mert az ő szemeik világosan látnak ebben a földi sötétségben, a gyűlölködő vallásoknak ebben zshivájában, az üldözési és átkozódási szenvedélynek ebben az összevisszaságában. Ők biztosan fognak vezetni titeket, hogy lábatok egyetlen kőbe se ütközzék! És tudjátok meg, kedveseim: aki nekem akar szolgálni, annak nem szabad a földön vesztenivalójának lennie, különben nem szolgálhat nekem, nem szabad más vallásának lennie mint a kedves Atyánkének, mely egyenlő szeretettel öleli át az összes embereket, annak nem szabad helyének lennie, ahová fejét lehajtsa, valamiként nem volt nekem sem, meg azoknak sem, akiket egykor az én Atyám adott nékem. Nekünk sem volt vesztetni valónk ezen a világon, azért tudtuk teljesíteni a mi kedves Atyánk vallását, akinek van még vesztetni valója, az nem tudja teljesíteni. Boldogok a szegények, kiknek nincs már vesztenivalójuk a világon, ők sokat fognak találni fent az Atyánál! Boldogok azok, akiket kigúnyoltak az emberek, az ő régi atyai vallásuk miatt, ők tiszteletben fognak részesülni fönt az Atyánál!

Boldogok mindazok, akik megbocsátották a világnak azt a gúnyt és azt az igazságtalanságot, mellyel őket üldözték; minden meg lesz nekik bocsátva fönn, a mi kedves Atyánknál!

VI. FEJEZET

A szeretet

Antal beszélő médium útján

Szeressetek egymást! Ez legyen a vallásotok, kedves emberek! Más egyébre nincs szükségetek. Ne kívánjatok nagy, pompás vallásokat; nem tudnátok azoknak eleget tenni! Maradjatok meg e kis vallás mellett: „Szeressétek egymást!” Ez a kis vallás tetszik az Atyának, s ennek könnyű eleget tennetek, ha nem hallgattok az emberekre, kik ezt meg amaz mondják felőletek, kiknek ez meg amaz nem tetszik rajtatok. Ne törekedjétek az embereknek tetszeni, törekedjétek csak a mennyet Atyának tetszeni és Neki fogtok tetszeni, ha egymást szeretitek — tartoztatok bármely vallásfelekezethez, korosztályhoz, vagy nemhez! Szeressétek egymást igazán és legyetek elnézők egymás hibái iránt; ne legyetek haragtartók elszenvedett igazságtalanság miatt. Ha azt látjátok, hogy testvéreitek valamelyike hibát követ el és vétkezik a szeretet ellen, akkor mondjátok neki: „Kérlek barátom, ne haragudjál! Mit kívánsz tőlem?” És ha megmondja, úgy tegyetek meg neki minden lehetőt tiszta szeretetből s akkor ő nem fog többé haragudhatni, kénytelen lesz titeket ismét szeretni. Ne rójatok meg senkit, hanem kérjétek meg, hogy ne haragudjék és mondja meg, mit akar; és hacsak lehetséges, úgy tegyétek meg neki s akkor békét fogtok élvezni és békétek nem fog megzavartatni egyetlen éjen át sem!

Nem egyszerű vallás-e ez, melyet minden ember magáévá tehet és könnyen teljesíthet? Minden egyéb nem tartozik a valláshoz, csak cifraság. Ti pedig szoktatok az egyszerű ízléshez és tartózkodjatok minden hiú cifraságtól. Az egyszerű ruha könnyű, csak a cifraság teszi azt súlyossá; egyszerű ruhát könnyen szerezhettek, de a cifraság gondokat okoz. Azonban nem tetszettek egyidejűleg istennek is, meg a világnak is; mert a világ szereti a cifraságot, isten pedig, az egyszerű Isten, az egyszerűt kívánja. És amidőn Istennek tetszettek az egyszerűségben, akkor a világnak bizonyára nem fogtok tetszeni. De hiszen, kedveseim, ti nem is maradtok a világon; ti elmentek Istenetekhez, akinél hosszabban fogtok maradni; mért akartok tehát mindenáron tetszeni a világnak? Hát a világ teremtett-e benneteket? A világ fog-e boldogítani vagy üdvözíteni benneteket, avagy a ti mennyei Atyátok? Lám, az, az egyetlen, amire szükségetek van, az a legfontosabb: hogy mondjátok le a világ dicséretéről. Törekedjétek tetszeni Atyátoknak, mert hiszen ő az Ura a világnak s az összes világoknak?

Lássátok tehát; az a törekvés, hogy a világ előtt jó nevetek legyen, hogy a világnak tessenek, a legnagyobb akadálya annak, hogy egyszerűkké legyetek; ha legyőztétek ezt az egy akadályt, akkor legyőztétek a legnehezebbiket! Nem kell ezért a világot magatoktól eltaszítanotok, ellenkezőleg: szeressétek azt, de ne keressétek tetszését, mikor ez összeütközik az Istennek való tetszéssel! És ha azt kérdezik tőletek: miért vagy te más és nem olyan, mint mi? Akkor mosolyogjatok és mondjátok: „Kedvesem, lásd: én nem szeretem a szövevényest és kedvelem az egyszerűt.” Ne mondjátok neki, hogy ő is legyen olyan, hanem hagyjátok őt élni a saját kedve szerint; ne akadékoskodjatok, és ne kifogásoljátok azt, ami neki tetszik s akkor az emberek majd békében hagynak benneteket és mennek saját utaikon és mégis barátaitok maradnak. S amidőn ezt már elértétek s egyszerűkké lettetek, akkor nem kell többé terhet hordanotok; akkor békességben lesztek magatokkal és másokkal és megszabadultok minden türelmetlenségtől, mert csak a cicoma szüli a türelmetlenséget. Az emberek nem akarják megtűrni a mások cicomáját a maguké mellett, szakadatlanul bírálhatják azt, s ez szüli az ellenségeskedést s a gonosz megszólást. Ha azonban egyszerűek vagytok, akkor nem fogtok megbotránkozást okozni; akkor elmarad minden gáncs, minden visszatetszés, minden gyűlölet, és egyedül a szeretet marad meg. Hagyjatok tehát mindenkit a saját ízlése szerint élni és ne irigyeljétek őt. Ha az emberek egyszerű ruházatban minden pipere nélkül látnak

titeket, akkor nem fognak rátok irigykedni, mert az egyszerűt nem irigylik az emberek, csak a pompásat. Azért, ha ehhez az egyszerű valláshoz akartok tartozni, akkor ne törődjetez azzal, ha a világ azt mondja, hogy nagyon is egyszerűek vagytok, — hiszen nincs ebben semmi rossz, — hanem örüljetez neki s maradjatok egyszerűek és szeressétez egymást, és akkor sok örömtök lesz a földön, így akarja a mennyei Atya, hogy örömeik legyenek gyermekeinek, örömtök azonban csak akkor lehet, ha egymást őszintén, igaz szellemtel szeretez és szívesen megbocsátjátök mindenkinek a hibáit!

Lássátök kedveseim! Isten egyszerű, egyszerűek a szellemei, világi, emberei, amikor megteremti azokat meztelenül jönnek a világra, jól, igazul és őszintén, minden pipere nélkül; a kis gyermekek ugyanis valamennyien őszinték, mert egyszerűek; — mihelyt pompásak lesznek, akkor már nem azok! És ti emberek, akik annyi ideig felcicomázva jártátök, vajon mi hasznot hozott az nektez? Perpatvart, veszekedést, meghasonlást, békétlenséget, mindent, csak békét nem, csak szeretetet nem! Ha tehát most már erről meggyőződtez, s mégsem értétez el a békét és a szeretetet, próbáltátök meg tehát ezt egyszerű módon, cicoma és pipere nélkül. Ha komolyan fogjátök ezt megkísérelni, úgy áldani fogjátök az órát, amelyben ezt a kísérletet megkezdétez! A ti divatkufáraitök, akik annyi piperét rakták reátök, nem akarják ezt a terhet hordani egyetlen ujjuktal sem, azért rakták azt reátök! De miért rátök, ha öök maguk nem akarják azt hordani? Éppen ez bizonyítja nektez, hogy öök, akik azt feltalálták, semmi súlyt sem helyeztez reá! De ugyan mit is ér az ilyen dísz? Elszabdalt kelme az, melyből nem lehet már semmit sem készíteni, holott az egyszerű szövevből mindent meg lehet csinálni. Nem, nem lehetek olyan esztelenek, hogy hódoljátök a balga cifraságnak, miután már tapasztaltátök, hogy nem ér az semmit! Ha tehát egyszerűek akartök lenni és meg akartök maradni vallástökben, úgy maradjatok egyszerűek az emberekkel való beszélgetésektezben is. Ne akarjátök beszédektez csillogni, hogy okosaknak látszassátök, legyetek egyszerűek és igazak, és ne törődjetez azzal, hogy tapsolnak-e nektez, vagy sem; de igenis törődjetez azzal, hogy örül-e a ti Atyátök; már pedig öök csak az igazságnak, az egyszerűségnek, meg az őszinteségnek örül, s akkor örvendez, ha ezeket látjátök!

Az a büszkeség, mely arra irányul, hogy minél egyszerűbbek legyetek, minél többez szerezzetez, az a büszkeség nem lehet bűn, mert ami Istennek tetszik, az nem lehet bűn! Szeressétez tehát egymást és üdvözöljetez ebben a szeretetben!

József beszélő médium útján

A tökéletesnek próbaköve az állandóság, a hiányosnak próbaköve az elmúlás. Ami jó, igaz és szép, az megmarad, szaporodik, tökéletesedik; ami hiányos, ami tele van hiányokkal és gyengeségekkel, az elcsenevészesedik s elenyészik. Az összes tapasztalatök, melyeket az ember szereztök, az összes benyomások, melyeket nyer, az összes érzések, melyek ööt igazgatják, az összes események, melyeket átél: elmúlnak, elmerülnek a feledés örvényében. Mindeneből, akár öröm, akár bánat, csak egy marad meg: az emlékezés; ez pedig árnyék, semmi más, s ez is elmúlnék, ha nem gyakorolnák, ha az ember azt újból és újból folyton fel nem idézné. Annak az embernek, aki azt gyakran cselekszi, az emlékezés oly élénken tűnik fel a szeme előtt, mintha ez a valóság maga volna, mintha anyagilag is ugyanabban a helyzetben volna, melynek csak árnyékát látjátök. Csakis az ember erejétől függ, hogy az emlékezést erősebb vagy gyengébb színben varázsolja maga elé, az erőt pedig csak gyakorlás által szerezhetez meg. Az életben mindent gyakorolni kell, mert különben lassanként elenyészik, földi embernek törvény teszi kötelességévé a gyakorlást, mely nélkül mit sem sajátíthat el. Isten úgy akarja, hogy a legmagasztosabb érzések, melyeket öök helyezett az ember szívébe, csak úgy válhatnak sajátjaivá, ha gyakorlás útján szerzi meg azokat. Gyakorlat az egyetlen módja annak, hogy az ember kifejlessze azokat a képességeket, melyeknek a csírái benne szunnyadnak, akár

szellemi, akár erkölcsi, akár mechanikai természetűek legyenek is azok a képességek. S a legnemesebb csírák egyike a szeretet, az a csíra, mely miként minden nemes növény, különös gondozást és ápolást igényel, hogy kihajthasson és pompás, illatozó virággá fejlődjék.

Hogy mi a szeretet és mi módon kell annak kifejezésre jutnia, afölött ti nem lehettek többé kétségben. Nem ölelkezés, cirógatás, hízelkedés jellemzik a szeretet igaz érzését, hanem testvéri érzés, testvéri gondolkozás és bánásmód, testvéries és szívélyes vonzalom. A szeretet, amit az ember ennek vél, fellobbanó, heves, izgató érzés; míg a testvériség szende, csendes, szűzies, szívélyes érzés, mely az embert az emberhez azzal az óhajjal vonzza, hogy neki szolgáljon és vele örvendjen. De éppen azért, mert ez az érzés csendes, — erősebb gyakorlásra is szorul, mint azok az érzések, melyek viharosan tombolnak át az emberi szívén. Mindenütt, ahol izgatás van, a lökés önmagától keletkezik: ahol csend uralkodik, ott a lökésnek az akaratból kell kiindulnia. Ebben a különbségben van a nehézsége a testvériség felvirágoztatásának. A testvériség eme virága azonban, melynek maga körül mindent kellemes illattal kellene eltöltenie, s mely oly szorgos ápolásra szorulna, hogy díszlenni tudjon a földön, eddig még csak gyenge csemete, nem azért, mert némely embernél hiányzik a jó akarat, hanem mert nem elég ügyes a gyakorlásban. Az egyik igen buzgón öntözgeti ezt a csemetét, nyesi és nyirbálja szakadatlanul, kívánja, hogy az pompásan fejlődjék. A másiknak eléggé tetszik, gyönyörrel szemléli, de meg sem mozdul, hogy fejlődését előbbre vigye. A harmadik megelégszik azzal az ápolással, melyben mások részesítik csemetéjüket és vannak olyanok is, akik ennek a csemetének az ápolására éppenséggel nem is gondolnak.

Azért emlékeztetünk benneteket arra, hogy mindent, amit fejleszteni akartok, gyakorolnotok kell, s ezt a gyakorlatot csak úgy szerzi meg az anyag súlyos törvényében élő ember, ha a gyakorlandó tárggyal sűrű, élénk érintkezésben, azzal lehetőleg szakadatlanul vonatkozásban áll. Ami nincs az embernek szeme előtt, azt nem teheti magáévá, ami közel nem férkőzik hozzá, az idegen marad számára; azért követeli a felebaráti szeretet elsajátítása a felebarátunkkal való gyakori testvéries érintkezést. És mivel a felebaráti szeretet minden „szellemi” emberre nézve elengedhetetlen, mivel ez erény hiánya súlyosan érezhető volna, mert az képezi alapját a nemesbülésnek és haladásnak, azért mondjuk nektek, emberek, ne mulasszatok el egyetlen alkalmat sem, hogy testvéreitekkel szívélyesen érintkezzetek és gyakoroljátok szakadatlanul a felebaráti szeretetet, hogy ennek a művészetnek mestereivé legyetek?

Antal beszélő médiám útján

Amidőn a farizeusok kérdezték Jézustól, hogy melyik a legfőbb parancsolat, akkor azt válaszolá: „Szeresd Istenedet mindenekfölött, ez a legfőbb parancsolat, felebarátodat pedig szeresd, mint tenmagadat — monda — ez egyenlő amaz elsővel” Mért monda, hogy ez egyenlő az elsővel, mikor pedig nem egyenlő? — mert hiszen az első úgy szól: „mindenekfölött”, a másik pedig: „mint tenmagadat”. Nem egyenlő lényegben, de egyenlően nehéz a teljesítésben. Istent az ember jobban tartozik szeretni, mint az összes embereket, Isten kedvéért többet kell megtennie, mint az összes emberek kedvéért. Ezekhez tartoznak: atya, anya, nővérek, barátok, jótevők; mindezeket csak úgy szeresse, mint önmagát és ne jobban, mind ezekért csak annyit tegyen, mint amennyit megtenne önmagáért és ne többet. De ha ezek az Isten iránti szeretet ellen akarnák őt befolyásolni, akkor jobban kell szeretnie Istent, mint mind ezeket, nem szabad magát befolyásoltatnia még arra az esetre sem, ha ezáltal őket magától elidegeníteni. Istent szeretni annyi, mint követni az ő parancsolatát, Isten parancsolata pedig az, hogy szeresse az ember felebarátját, mint önmagát. Ha tehát atya, anya, nővér, fivér, barát és jótevő oly irányban akarnák őt befolyásolni, hogy az összes többi embereket kevésbé szeresse, mint önmagát, akkor Isten parancsolata ellenére befolyásolnák

őt; ily irányban azonban nem szabad magát befolyásoltatnia, ha Istent szereti mindenekfölött.

Mózes mondá: „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy jó sorsod legyen a földön”; csak annyit mondott tehát, hogy „tiszteld” azért, hogy jól élhess. Krisztus szeretetről beszélt. S amidőn tanítványai figyelmeztették őt: „Mester! Künn vannak a te anyád és a te testvéreid”, akkor azt felelé: „Kicsoda az én anyám és kik az én testvéreim? Mindazok, akik szeretik Istent mindenekfelett s embertársukat, mint önmagukat, azok az én anyám s az én testvéreim.” Nem tett különbséget a felebarát, a jóbarát, a rokon és az idegen között. A parancsolat egyformán szól mindenkinek. barátoknak és ellenségnek. Azért mondá ő kiegészítőleg: „Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik benneteket gyűlölnék és üldöznek; mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, akkor ezzel mi különöst miveltetek?” Hiszen ezt megteszi az állat is! Az állat is szereti azt és kedvében jár annak, aki vele jót tesz; de ellenségét szeretni nem tudja az állat. Abban különbözzék tehát az állattól az ember, hogy ellenségével is jót tegyen. Nem mondá azonban az Úr, hogy: szeresd felebarátodat jobban, mint tenmagadat; nem mondá: ne egyél semmit, hanem adj a felebarátodnak, nem mondá: járj meztelenül s öltöztess fel a felebarátodat. De igenis mondá: vágd ketté a köpenyedet s add oda az egyik felét a felebarátodnak; ami emberi értelmezés szerint annyi: hogy ha felebarátod szűkölködik, akkor készíttess olcsó ruhát magadnak is, felebarátodnak is, ahelyett, hogy magadnak készíttetnél drága ruhát, egyél főzeléket s adj belőle felebarátodnak is, ahelyett, hogy pecsenyét ennél. Ez a felebaráti szeretet. De mindent elajándékozni és magának semmit sem tartani meg, az döreség! Az ilyen felebaráti szeretet nem hozza meg a várt jutalmat, hanem rossz eredménye lesz, mert a parancsolat az ember számára így szól: Küzd keresztül magadat az életen, s amikor már magad meg tudsz élni, akkor segítsd hozzá a másikat is; de nem szól úgy, hogy segítsd embertársadat és magad menj tönkre, mert hiszen az ember felelős a saját életéért. Bolond emberek szélsőségei azok, melyek nem vezetnek jóhoz! Az én érzésem nem javul, ha magam éhezem és mindenemet odaadom a másinak, hogy ő jóllakjék, mert ha én éhezem, akkor nem lehet jó érzésem; de ha csekéllyel jóllakhatom én is, meg felebarátom is, akkor mindkettőnknek az érzése jó; s így kell, hogy legyen.

Azért adott Isten az embernek észet, hogy eszével szabályozza és egyensúlyba hozza úgy a jó, mint a rossz tulajdonságokat s hogy a mérleg nyelvecskéje egyik oldal felé se billenjen. Épp oly szorosan és szigorúan van megparancsolva tehát ápolni az észet, mint a szeretetet, mert szeretet ész nélkül az embert bolonddá, sőt gyakran gonosztevővé teszi, sőt más embereket is gonosztevőkkelé tesz, mert az esztelen szeretet egész az örülségig fajulhat! Ha az embernek csak szeretetre volna szüksége és nem észre is, úgy Isten csak szeretetet adott volna neki, de nem észet is; de mert Isten észet adott neki, úgy ennek, valami hasznának is kell tennie, hogy ez valamiképp alkalmazható is legyen. És mert annyira nyilvánvaló, hogy az ész azért van, hogy használják, azért az embernek nem szabad azt elhanyagolnia, hanem ápolni tartozik azt épp úgy, mint a szeretetet, hogy e kettő egymást kiegészítse és hasznosat műveljen. Ha azután az ész és a szeretet egymást ellensúlyozzák, akkor a felebaráti szeretet hasznosan fog működni és jó következményekkel fog járni. Azért ne hevertessétek használatlanul az Istentől kapott adományok egyikét se s ne részesítsétek előnyben azok egyikét se, mert azok valamennyien Istentől valók és valamennyien egyenlők. Valamiként Isten rendelte, hogy egyetlen embernek se adjanak előnyt a másik fölött, sem az atyának, sem az anyának, sem a nővérnek, sem a fivérnek, sem a barátnak, sem a jótevőknek, — azonképpen nem rendelte azt sem, hogy egyik tulajdonságtoknak előnyt adjatok a másik fölött. Használjátok egyformán tehetségeiteket és akkor az eredmény isteni lesz, mert nem azért adott Isten nektek tehetségeket, hogy azok egyikét a másik rovására igazságtalanul érvényesítsétek, hanem azért, hogy egyformán használjátok azokat s egységes eredményre jussatok.

Kedves emberek, jegyezzétek meg ezt magatoknak, és ha megjegyeztétek és életetek minden pillanatában erre gondoltok, akkor meg fognak szünni a szélsőségek és ti jó, tökéletes emberekké lesztek.

*

Halljad emberiség! A te Istened erős Isten, hatalmában van a teremtés! Az összes teremtésnek nincsen annyi neki Magának! Minthogy tehát Ő olyan erős, nem is kell Neki erőszakot alkalmaznia, hogy Magához vonzza elszakadt gyermekeit; hiszen csak egy szót kellene szólnia s akaratát érvényesíteni s ők kénytelenek volnának mind, mind Hozzá jönni! Isten uralkodása azonban nem „erőszak”: ő szeretettel, áldozattal uralkodik, sok áldozatot hoz azért, hogy megbánásra és megtérésre bírja a makacsokat és megátalkodottakat. S miként Isten feláldozza azt, ami Neki kedves és drága, hasonlóan követeli ezt attól is, aki Neki akar áldozni. De vajon ki más volna is képes Istennek áldozni, mint az, aki őt teljes szívvel szereti! Csak azoktól fogadhatja el Ő az áldozatot, akik szeretik őt és szívesen áldozzák fel magukat; és csak azokat áldozhatja fel ő, akik szívesen adják oda áldozatul magukat azért, hogy megpuhítsák az elszakadt gyermekek kemény, makacs akaratát. És Isten valóban sokféle áldozatot hoz, kezdve a kicsi galambon egészen a nagy szörnyetegig, a zsenge gyermektől a nagy, erős szellemig. Mindezekre az áldozatokra szükség van azért, hogy az ő vérük és könnyeik puhítsák meg a kemény köveket s olvasszák fel a megátalkodott szívek jegét, hogy azt feloldva, a megbánás könnyeiben törjön ki! Mennyi áldozatot hozott Isten Mózes előtt, és mennyit Mózes után! Erőteljesen és szentül jöttek ez áldozatok a földre és kigúnyolva, összetaposva hagyták azt el! Azután leküldte a világra a maga hű gyermekét ép tagokkal és üde szívvel, az pedig megkínzott tagokkal és megtört szívvel távozott innen! De minden egyes áldozat után némelyek mégis megpuhultak és minden egyes ilyen áldozat mégis hasznot hozott a Mindenhatónak, mert mindannyiszor az áldozattól meggyógyulva jöttek haza néhányan.

Sokan azonban testet öltének már évezredekken keresztül és még ma is megátalkodottak; az összes áldozatok sem voltak képesek megolvasztani szívük jegét! Voltak nagy idők és kis idők; voltak nagy áldozatok és kicsinyek, nagy és kis eredmények, és sokan, akik gonoszak voltak, megengesztelődve a sok áldozat által leküzdötték a földet könnyeik által, melyeket a földön hullattak és megtanulták szeretni a maguk Istenét. Isten pedig elszólitá őket jobb szférába, ahol nem kell mar sírniuk, hanem csak Istennek dolgozniuk. Majd érkezett ismét az irgalom nagy időszaka, s Isten ismét küldött testben sokat a földre, kezdve a kis csirkén egészen a valódi erős lényig, és isméi hull sok áldozat azért, hogy az emberiség egy része megpuhuljon és Isten részére megnyerhető legyen! Azonban csak olyanok puhulnak meg, akik azzal az erővel és szeretettel bírnak, hogy embertársaik áldozatává legyenek; mert ha gazdagok nem volnának erőben és szeretetben, akkor nem hozhatnának áldozatot és nem örökíthetnék át ezt a gazdagságot embertársaik egy részére. Aki azonban örökölni fog ebből a gazdagságból, az megéri az örökkévalóság részére! Bizony mondom nektek: az emberek siratni fogják őket, ők pedig nevetni fognak és örvendezni annak, hogy feláldozták magukat! Aki sír, mikor áldozatot kell hoznia embertársa megváltásáért, az nem alkalmas áldozatnak, hanem sokáig kell sírnia, míg megtanulja a nevetést, csak midőn vidáman fogja szolgálni Istent, akkor lehet áldozat.

Ti, kedves emberek, nem tudjátok elképzelni azt az időt, amidőn az áldozatokat tömegesen mérsárolták le a földön; sokszor gondolkoztok azon, hogy vajon milyen formájuk lehetett? Ezek az áldozatok, kedveseim, nem voltak más formájúak, mint a többi emberek, jártak, keltek az emberekkel, éltek, örvendeztek és szomorkodtak velük együtt s nem látszott meg rajtuk, hogy ők áldozatok; nem is adták ki magukat olyanoknak, mert hiszen nem is tudták és csak akkor tudták meg, amidőn ütött az órájuk és feláldozták magukat a megváltás oltárán, vagyis e világon. Épp úgy a mai áldozatok sem más alakúak, mint a többi emberek, nekik sincsenek különös ismertető jeleik, nekik sem nyilatkoztatták ki, hogy ők áldozatok, de egyet kinyilatkoztattak, és pedig a sziklaszilárd óriás hitet; ez nyilván megvan bennük. Olyan hit ez, melyet nem is lehet már hitnek nevezni, mert már szeretetté fejlődött. Az az ember ugyanis, aki még csak a hit álláspontján van, nem hozhat áldozatot; míg ellenben az az ember, akiben a

hitből már szeretet nőtt ki, akiről azt lehet állítani, hogy már nem is hit, hanem szeretet lakozik benne, az alkalmas arra, hogy engesztelő áldozatul szolgáljon: akár kis galambocska, akár nagy áldozati bárány legyen is! A kis galambocskában ugyanannyi szeretetnek kell lennie, mint az áldozati bárányban, hogy áldozatként halhasson meg; szeretet nélkül egyikük sem halhat meg, egyikük sem tűrhet és szenvedhet, mert a szeretet több a hitnél; szeretet annyi, mint teljesen kifejlődött hit. A hit képviseli a növényt, s ahol ez hiányzik, ott nem lehet virág, a szeretet pedig a virág. És a növény csak akkor hajthat virágot, ha kifejlődött, azért nem előzheti meg a szeretet a hitet. Ki ismerte volna fel Krisztus idejében az áldozatokon, hogy ők áldozatok? Ki ismerte volna ezt fel azokon az étetvidám embereken, akik, éppenséggel nem valának álmodozók? Épp úgy nem lehet azt felismerni a mostaniakon sem; ők is vidám, józan emberek és nem álmodozók. Így is kell ennek lennie, mert az álmodozó ember nem képes sem szenvedni, sem működni olyan ügyért, melyről csak álmodik, melynek célját világosan fel nem ismeri.

Isten nem dobja oda az áldozatot vadállatoknak, hogy azt felfalják anélkül, hogy az áldozat esze tudná, hogy feláldoztatása hasznos. Aki a világon álmodozik és alszik, azt könnyen lehet lemészárolni, az sem azt nem tudja, hogy él, sem azt, hogy meghal, könnyen él és könnyen hal meg, pedig a világon semminek sem szabad könnyűnek lenni. Az áldozatok áldozatának nem szabad könnyűnek lennie, nekik meg kell érezniük ennek a tehernek az egész súlyát, mert csak így ismerhetik fel annak a haszonnak a nagyságát, melyet áldozatuknak hoznia kell. Senki sem lehet azonban áldozat, ha nem lett eggyé Istennel, ha nem olvadt bele az ő akaratába, ha nem adta át teljesen magát a Mindenható bölcsességének. „Akarat”-ről beszéltek, ti emberek, „szabad” akaratról, melynek segítségével az ember épülni akar? Igaz, hogy annak az embernek, akinek magának még épülnie kell, szilárd, erős, önálló akaratra van szüksége; de akinek még épülnie kell, az nem lehet áldozat; áldozat csak az lehet, akivel ez már megtörtént. És akivel ez már megtörtént, annak nincs is szüksége többé akaratra, az már beleolvadhat a maga akaratával Isten akaratába, akkor az ő akarata már: Isten! Aki áldozat akar lenni, annak már önálló szeretettel sem szabad bírnia. Mennyi időre van azonban az embernek szüksége, hogy önálló szeretetet alkosson magának a maga hitéből azért, hogy önállóan működhessék a maga szeretetével, és hogy megéreztesse azt embertársaival. Az áldozatnak azonban — ismétlem — már nem szabad önálló szeretettel bírnia, s az ő szeretetének már bele kellett olvadnia Istenbe. Azért az ily áldozatnak a szeretete már nem családszeretet, hanem világszeretet. A mindenható Isten sem dolgozik egy családjáért. Ő az egész nagy családjáért, az emberiségért dolgozik, s áldozatait nem egy családjáért hozza, hanem az emberiségért! Az az ember, akinek csak családjára iránti szeretete van, még nem képes szeretni az embereket különbség nélkül, annak a szeretete még nem ment át istenszeretethez, de nem is tud szenvedni az összes emberekért különbség nélkül, annál kevésbé képes azokért meghalni! Sok ember, áldozat, t.i. szenved, áldoz és koplal ugyan a maga családjáért, s ezt azután az emberek „nagyinak és magasztosnak” nevezik, de Isten előtt mégis jelentéktelen marad, akivel Isten nem dolgozik. Az ilyen ember magának dolgozik szép, magas feladatot végez ugyan, de csupán családi feladatot, azzal a céllal, hogy boldogítsa egy családot, de akik az Isten áldozatai, akik átmentek az isteni szeretetbe, azok már nem mozognak ilyen kis körben, nem ilyen kis körért szenvednek, s azoknak az áldozata már nemcsak ennek a kis célnak a betöltésére van hivatva, hanem arra, hogy világcélt töltsön be az emberi nem, az Istengyermekek és nem az embergyermekek javára!

Az ilyen emberek, Istennek eme nagy alkotásai nem jó hírben állanak az emberek előtt; azt mondják róluk, hogy nincs bennük szeretet a család, a hitves és gyermekek iránt; száraz embereknek mondják őket. Én pedig azt mondom nektek: a családjára iránt melegszívű ember még távolról sem száraz világember! Akit az emberek ugyanis nagyra becsülnek, az nem olyan nagy Isten előtt, s akit az emberek annyira megszólalnak, mint hideg, száraz embert, az meleg és értékes lehet Isten előtt, mert emberitélet, emberi megismerés, még nem isteni

megismerés, nem Isten ítélete. Aki tehát el fog innen költözni abban a hitben, hogy ő rendkívülit tett a maga családjáért, és hogy nálánál jobbat senki sem volna képes tenni, ahhoz így szól majd Isten: „te derék ember voltál, sokat tettél a tieidnek, de semmit az enyéimnek; nos, miután hozzászoktál a tieidért dolgozni, próbáld meg most az enyéimért is, és tudod-e ember, kik az enyéim? Az összes emberek, meg az ördögöket és a poklot is hozzáértve.

Azért nem tudják megérteni a világon az összes isteni áldozatokat, mert senki sem képes felfogni azok céljait, s mert az ember csak azt tekinti áldozatnak, ami a maga szűk körében mozog, ami képes megváltani azt a szűk kört... Természetes, hogy olyan lénynek aki az emberiség áldozata akar lenni, annak előbb már családja áldozatának kellett lennie, különben nem lehetne áldozat az emberiségért, de mindkettő egyidejűleg és egyenlő mértékben, ahogy ezt a világ kívánja, nem lehet senki sem, mert a család mellett megfelelnek az emberiségről s az emberiség mellett megfelelnek a családról, neki t.i. a család nem több, mint az emberiség s abban is csak egy részét látja az emberiségnek tehát az ő szeretete kiterjed az egész világra, azaz bölcsességé vált. Nézzetek és ismerjétek fel azt a nagy képet, melyet most előttem feltártam, s iparkodjatok kiválasztani abból azokat az alakokat, akik képesek arra, hogy áldoztok legyenek az emberiség megváltásáért. Nevezzétek őket bárhogy, nevezzétek őket vallásos, vagy vallástalan embereknek, keresztényeknek, zsidóknak vagy pogányoknak. a név nem tesz semmit, mert nekik nincsen emberi vallásuk, nekik olyan vallásuk van, melyet ti nem ismertek, nem értetek, mely szerintetek nem vallás! És én mondom nektek: nekik nem kell vallás, nem szabad vallásuknak lennie, mert bennük szeretetnek kell lennie, hogy beleolvadtak legyen Istenbe. Azért mondom nektek: nevezzétek őket eretnekeknek, vallástalanoknak, vagy akárminek, az ő valódi nevük „áldozat”, az áldozat pedig nem vallás. Ahhoz, hogy valaki áldozat lehessen, ki kellett előbb gyógyulnia az összes vallásokból, ennek a világnak összes ilyen betegségeiből, benne csak egy dolognak kell lennie és pedig: szeretetnek, tiszta, magas isteni szeretetnek!

József beszélő médium útján

Kedves emberek! Sehol sem nyilvánult meg annyira Isten bölcsessége, mint a helyes munkamegosztásban, mely az ő teremtését jellemzi. A fejlődés törvénye szakadatlanul és fokként halad előre és Isten, a teremtés mestere tudja, hogy egyetlen teremtett lény sem képes szakadatlanul dolgozni, hanem bizonyos időközökben pihenésre szorul. Szakadatlan munkára csak Isten képes! Ő, az Uralkodó, a Fenntartó, a Mester teremt megszakítás nélkül, megállapodás nélkül, akarata és szeretete szünet nélkül tevékenykedik, de a teremtmény, mely tevékenysége által munkaerejének bizonyos részét elveszti, nyugvó pontra szorul, hogy ezt az elvesztett munkaerőt ismét pótolja. Azért Isten a maga bölcsességében minden teremtésének kijelölte ezeket a nyugvó pontokat, tudva, hogy másként nem lennének képesek betölteni a maguk hivatását, s ez áll az anyagi munkáról épp úgy, mint a szellemiről. A testet elhagyja az ereje, ha elérkezett munkálkodásának bizonyos pontjához, a természet törvénye pedig megállapodásra kényszeríti s ő kénytelen pihenni, hogy az új munkához új erőt gyűjtsön. A szellem ellenben, aki Istenből eredt, szükségét érzi annak, hogy szünet nélkül dolgozzék, a benne rejtő erő őt soha meg nem szűnő tevékenységre szorítja, és így mindig teremteni akar, mert neki teremteni annyi, mint élni. Neki sem szabad azonban megszakítás nélkül dolgoznia, mert azon a fokon, melyet ő a földön elfoglal, nem lenne képes szakadatlanul teremteni anélkül, hogy sok hibás dolgot hozna létre, s azért van kötve az anyaghoz, mely őt arra kényszeríti, hogy saját akarata ellenére is pihenjen, és hogy a szellemi erő elvesztett mennyiségét ismét összegyűjthesse.

Kedves testvéreim, milyen célszerű ez a törvény? A földön, hol az ember semmit sem teremthet önmagából, hanem csak azt dolgozhatja fel, amit kapott, hol szellemének mély foka

képtelenné teszi őt arra, hogy azt, amit kapott, valódi értéke szerint becsülje, és tökéletes módon feldolgozza, itt a földön jó, ha időnkint meg kell állnia, s kényszerítve van egy pillanatra megállapodni. Hányszor köszönheti ennek a megállapodásnak valamely tévedés alól való felszabadulását! Az emberi szellem természetében van, hogy az egyszer megragadott gondolatot folytonosan fel akarja dolgozni a maga módja szerint, tekintet nélkül arra, hogy a feldolgozás módja helyes-e? A gondolat tetszik neki valamely módon elkezdte azt értékesíteni és nincs hatalom és nincs fenyegetés, mely képes lenne őt kitéríteni abból az irányból, amelyben mozog, még ha az őt egyenesen örvénybe viszi is! Az a nyugvópont azonban, az a pillanat mely az embert a szellemi munkában való megállapodásra kényszeríti s az erőgyűjtés varázskörébe vezeti, legtöbbször fordulópontot jelent az emberi tervek számára, s midőn beáll a munka újrafelvételének az ideje, akkor egészen más módon kezd. És mennyire szükséges ez! Az a törvény, mely megállapítja, hogy az anyagi táplálék fölöslege árt az anyagi testnek, megállapítja egyúttal azt is, hogy a szellemi embernek, amíg a földön él, a szellemi táplálékának csak egy bizonyos mértéke szükséges ahhoz, hogy őt egészségesen, erőteljesen és munkaképesen fenntartsa. Igaz, hogy ízlenek a gyomornak a kedvenc ételek s amidőn alkalma van ilyen étel mellett ülni, úgy abból enni is fog, míg képes lesz még valamit enni, nem gondolva arra, hogy képes lesz-e azt meg is emészteni. Világos tehát, hogy az az ember, aki szellemi táplálékában leli örömét, ezt fogja hajszozni és két kezével fog utána nyúlani. Tudjátok azonban a fizikai törvényből, hogy az étel, melyet a test magába vesz, nem változik csupa erővé, legnagyobb része minden hatás nélkül hagyja el a testet. Sok ember, aki sokat eszik, mégis mindig sovány, gyenge, beteges marad, az ételt magába szedi ugyan, de ez nem ad neki erőt. Épp így van ez a szellemi táplálékkal is. Mit használ az nektek, ha ahelyett, hogy megelégednétek azzal, amit időnkint a szellemi nektárból minőségieknek megfelelő adagban vesztek magatokba azért, hogy azt megemésszétek - azzal sem éritek be, hogy valami nagy vödörből mohó kortyokkal nyelhetitek azt, de sőt még azt a szeretnétek, hogy tölcserből öntsék a szellemi italt belétek, hogy csak minél többet kapjatok belőle. Mondom nektek: nem a tömeg határoz. hanem a minőség s annak értékesítése. Egy csepp eszencia vízbe öntve széteszik, meghígul s elveszti ízének és erejének eredetiségét, de a hamisítatlan csepp élvezete üdítőleg és erősítőleg hat. Így hát, aki sokat akar élvezni, annak nem szabad erős italt innia, aki tisztán, erőteljesen akar táplálkozni, annak kevéssel kell megelégedni.

Mért töltenétek tehát meg magatokat, óh emberek, oly pazar táplálékkal, minek hígítanátok meg a tiszta, nemes cseppet annyi ízetlen folyadékkal? Hiszen ebben az egész tömegben csak egy csepp az, mely erősíthet s gyógyíthat s ezzel az egy cseppel magával beérthetitek, ha megszokjátok azt hamisítatlanul bevenni. Lássátok, a szellemtan magva is csak egy ilyen cseppből áll s ez: „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat” és az emberek még sem képesek ezt a cseppet lenyelni és ennek az ízet megszokni! Az Úr mondá: „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”, mondá tehát ezzel azt is, hogy szeresd tenmagadat. Hogy pedig tudhassátok, miként szeressetek felebarátotokat, azért mondta; „szeressétek őt úgy, mint önmagatokat”. Ezzel a szabállyal azonban még nincs kimondva az, hogy tényleg úgy is szeretitek magatokat, miként kellene. Az emberek természetesen azt hiszik, hogy ők nagyon szeretik önmagukat, sőt azt a szemrehányást is teszik egymásnak, hogy mindegyik nagyon is szereti önmagát. A nap minden percében láthattok embereket, akik egymásra mutatnak e szavakkal: „nézzétek csak ezt az önző embert, aki csakis önmagát szereti!” És én mégis azt mondom nektek, óh emberek, hogy nem szeretitek magatokat, mert amit ti önszeretetek tartotok, az tényleg nem az! Mit tesz az ember, mit óhajt, mire törekszik, ha önmagát vagy más valakit szeret? Semmi egyéb, mint arra, hogy előmozdítsa a szeretett személy szerencsáját, hogy neki nyugalmat, békét, boldogságot szerezzen s abba az állapotba hozza, amely részére a szerencse összefoglalását jelenti. De mit tesztek ti? Miként gyakoroljátok ti a szeretetet önmagatok iránt? Kielégítitek saját szeszélyeiteket, törekedtek teljesíteni rögtönösen keletkező vágyaitokat, hajszojátok azt, amit földi életetek számára célszerűnek és hasznosnak véltek. Ti nemcsak

viszonyaitok keretén belül iparkodtok kielégíteni minden nektek helyesnek látszó vágyatokat, hanem meg nem engedett eszközök felhasználásával is. Keresitek a nyugalmat testetek részére, keresitek mindannak az elkerülését, ami nektek gondot vagy kellemetlenséget okozhatna, szóval elkövettek mindent avégből, hogy életeteket minél kellemesebbé alakítsátok: ebből áll az a szeretet, melyet magatokkal szemben gyakoroltok! De hát meddig tart a megelégedettség, melyet magatoknak így szereztek? Meddig tart az a nyugalom, melyet kívánságotok beteljesülése után éreztek? Mennyi ideig vagytok képesek ilyen cél elérése után hallgatásra bírni azt a hangot, mely gyakran szünetet parancsol nektek? Bizonyára csak egy rövid pillanatig! Mert egyik óhaj és vágy űzi a másikat, az egyik törekvést elnyomja a másik és a vágyak soha meg nem szűnnek, mert a testnek nagyon is sok a vágya, melyet megszüntetni nem lehet soha, de soha! Bármit tesztek is tehát és akármily áron szereztek is magatoknak több boldog, mint nyugtalan percet ebben a földi életből: végét még sem érnétek soha, kielégítve nem lennétek soha! Mit használ nekem az olyan szeretet, melynek eredményé terméketlen? Mit használ nekem az olyan munka, melynek gyümölcse a legközelebbi pillanatban elenyészik?! Hát szeretet az, melynek a hatása nem más, mint elmúló eredmény, amin a lábamat sem vethetem meg, amely árnyékként eloszlik, mihelyt kinyújtom utána kezemet? Erre az emberek azt mondják: „önfenntartási ösztönből, ha szeretni akarja önmagát, akkor jót kell tennie önmagával! Hol volna a szeretet célja, ha önmagának csak fájdalmat és bánatot akarna okozni, holott a szeretetnek csak örömet kellene szereznie?” De hiszen éppen ez az a lényeges csepp, melyet oly nehezen bír el az ember, s melyet nem képes lenyelni, meri erős neki! Csak hígítva használhatja azt, hogy az ital könnyebben lenyelhető legyen, és ne mámorítson, hanem az ínyt csiklandozza, mert az emberek csak az íny csiklandozására törekednek. Az ember önmagát, a saját maga énjét igazán szeretni nem is tudja és valóban ez az ember legnehezebb feladata! Minthogy az ember önmagát nem, csak a maga testét ismeri, hát ezzel a testtel tesz jót, mert csak ezt látja s érzi, mennyire ízlik neki a jó; önmagától, a saját énjétől azonban idegen, azt nem is szereti, mert ha szeretné, akkor tudnia kellene, mily módon mutassa meg neki szeretetét!

Midőn az ember törekszik valamire, ami neki jónak és célszerűnek látszik, akkor mindent megmozgat, hogy azt elérhesse, még akkor is, ha a belső hang így szól hozzá: vigyázz, nem ez a te boldogságod s ne ezt keresd, mert az az idő, amit erre fordítasz, elvesz számodra és sohasem tér többé vissza, ezáltal elszalasztod az alkalmat, hogy hasznosabb munkát végezz! Az ember azonban nem hallja meg ezt a hangot; s szegény balga felebarátai pedig azt mondják, hogy azért teszi, mert szereti magát! Én pedig mondom nektek, hogy azért teszi, mert nem szereti, nem találja fel, sőt elvesztette önmagát, és csak azt szereti, amit énjének tart, azt, ami benne mulékony, ami elenyészik, semmivé lesz! De azt, ami maradandó és igaz, nem ismeri és nem is törekszik megismerni, mert visszariad attól, hogy szorgosabb önvizsgálata következtében a hibák, a bűnök és a piszok örvényét fedezze fel, és mert kegyetlenül nehéz munkának látszik neki, hogy ezt a piszkot eltávolítsa, az örvényt jó szándékkal, szép, nemes tettekkel kitöltse, s megrozsdásodott énjét fényesítse, tisztogassa, és tisztára csiszolja? Hiszen ha súrolni és tisztogatni nem kellene, akkor magától értődve, könnyen menne a dolog, és ha a tálban, úgy amint van, fel lehetne tálalni a jó eledelt, akkor s munkája nagyon is könnyű lenne! A jó házigazda azonban, aki a tálát az asztalra téteti, ügyel arra, hogy a tál tiszta is legyen, meghagyja tehát szolgálóinak, hogy azt kellőleg kisúrolják, ha megrozsdásodott. A durva rozsdát azonban nem lehet egyszerűen letörölni, hanem bizony súrolni és súrolni kell azt, ettől pedig gyakran sebes lesz a kéz. És a lusta cselédek nem szívesen döngölik véresre a kezüket! Már pedig minden ember cselédjé a maga énjének, s minden ember csak önmaga tisztíthatja és súrolhatja fényesre a maga megrozsdásodott tálját. Az Úrtól ugyanis azt az utasítást kapta, hogy súrolja fényesre a maga tálját, hogy alkalmas legyen annak az ételnek a befogadására, melyet az asztalra akar tétetni. És ha az ember csakugyan szeretné önmagát, akkor büszkeségét helyezné abba, hogy tisztítsa tálját fényesre s

így is tartsa; minthogy azonban önmagát nem szereti, hagyja tovább rozsdásodni, miként a lusta cselédek teszik, hadd maradjon a tál úgy, amint van, mert jobb neki, ha van egy kis szabad ideje a szórakozásra is, innen van, hogy az ember nem találja meg a maga énjét és mert az nagyon piszkos, hát nem is akar azzal fáradni, hogy megfényesítse, s ezért nem is szereti önmagát, mert azt, amit ő szeret, az nem az ő magja...

Miként szerethetné azonban az ember felebarátját, ha saját magában sincs támpontja arra nézve: hogy mily módon juttassa kifejezésre ezt a szeretetet? Hiszen mindenekelőtt példára van szüksége, amely szerint cselekedjék, különben hasztalan minden. Ezért nem szereti az ember felebarátját sem, mert azt sem tudja, miként szeresse őt, sőt mert egyáltalán nem is tudja, miként kell szeretnie. Mi tehát megmutatjuk az embereknek, hogy mily módon tisztítsák meg a maguk edényeit, s mily módon szeressék önmagukat. Az eszköz megvan hozzá, de nem akarják azt használni; használ azonban a sok tanulás. Ha nem lehet vele eredményt elérni, akkor bizony jobb volna kevesebbet tanulni és többet gyakorolni. Maradjunk ennél a parancsoltnál: „Szeressétek önmagatokat”, de ne úgy, miként az emberek szeretik magukat, hanem ahogy az Úr értette azt. Ha egyik ember súrolhatná a másik énjét, akkor könnyen lehetne segíteni a dolgon. De ez nem járja, mindenki önmagát köteles súrolni, és ha igazán szereti magát, akkor azt meg is fogja tenni, ha még annyira fájna is a súrolás.

Sokan gyakorolják a felebaráti szeretetet, amennyire képesek rá, és barátságosak, szívélyesek és áldozatkészek embertársaik iránt, de maguk válogatják ki azokat, akiket ezekben a kedveskedésekben részesíteni akarnak jó, meleg nemes szívű emberek ezek, csakhogy nem a felebarátjuk valódi énjét, hanem csak a külső embert szeretik bennük. Ámde aki isteni értelemben akar felebaráti szeretetet gyakorolni, az tanulja meg előbb magát szeretni. Minthogy azonban az igazságnak ama szikrája, mely az emberben szunnyad, csak a szépet, a tisztát képes szeretni, a piszkos ellenben ellenszenves neki, azért az ember csak úgy tanulhatja meg az önszeretetet, ha eltávolítja magából a piszkot és törekszik tiszta és szép maradni. Csupán tanulás által erre nem képes, de igenis képes lesz gyakorlás és cselekvés által, azaz a maga énjének becsületes, lelkiismeretes tisztító munkája által. A tanulás hasonlít az evéshez, a gyakorlás és cselekvés, pedig az emésztéshez. Szünet nélkül nem ehetik az ember, mert túltömi a gyomrát. Aki ellenben időt hagy magának az emésztéshez és helyesen emészt, az erős és derék lesz és kedve is lesz a saját edényének súrolásához, mert csak tiszta edényből ízlik neki az étel. És milyen öröm az ilyen fényesre súrolt, tisztára és ragyogóra csiszolt, tetszetős edény! Nemcsak a házigazda maga tartja nagy becsben, s mint házában a díszét és fényét téteti asztalára, hanem mindenki, aki látja, megbecsüli azt. Látjátok, ez a végcél: fényesre súrolttá, tisztán sugárzóvá lenni, hogy az embernek öröme legyen a maga munkáján és tiszteletre tegyen szert az Atya házában. Aki tehát önmagát szereti, az étkezni fog az étkezés idejében és emésztetni az emésztés idejében és lelkiismeretesen fogja súrolni a maga edényét, hogy ízletesen táplálkozhassak és célszerűen emészthessen.

József beszélő médium útján

Üdvözöllek benneteket! Az összhang, ismertető jele a tökéletességnek. Ahol összhang uralkodik, ott szépség van, ott az igazság és megvan a tökéletesség; ahol nem összhangzatos minden, ott nem lehet szépség, mert az összhang hiányának a neve tökéletlenség. Miért szép és tökéletes a teremtés? Mert összhangzó, mert egyik alkatrésze a másikba nyúlik; szerkezet szerkezetbe, fog fogba. A föld s ami azon él tökéletlen, mert lépten-nyomon találkoztok rajta egyenetlenséggel, mert hibák és tökéletlenségek zavarják szépségérzeteteket, megzavarják ítéleteket. Az ember tökéletlen lény, egyenetlen nemcsak a külvilággal, hanem önmagával is, mert gondolatai nem felelnek meg szavainak s szavai nem felelnek meg tetteinek; másként beszél és másként gondolkozik, és nem úgy cselekszik, ahogy beszél. Az ember azonban

mégis tökéletesedni akar, azaz szeretné elérni az összhangot. Mindenki, akar itt, akar künn összhangra törekszik, csak hogy nem tudja, miként kezdje el a dolgot. A jó ember szeretne önmagával összhangot teremteni, s épp ez a legnehezebb! Az összhang önmagával a tökéletesség legutolsó foka. Mert amidőn az ember már ezt elérte, amidőn tehát tökéletes összhangban van a maga gondolataival és tetteivel, akkor már legyőzte ezt a világot s elérte azt a célt mely után törekedett. Az embernek első sorban összhangra kellene törekednie kifelé, a maga felebarátjával, ez volna a helyes kezdet. De éppen itt nem kezd a maga munkáját pedig itt volna az oly könnyű, sokkal könnyebb, mintsem hinnétek. Van egy kis eszközöcske, mellyel ezt a munkát meg lehet könnyíteni. Első sorban nyájások (*barátságosak, kedvesek*) tartoztok lenni embertársaitokkal. A nyájasság éppenséggel nem nehéz dolog, mert az többnyire természetében van az embernek, s akiben nincs meg, annak csak másokat kell utánoznia, mert a társadalomban mindenki barátságos a másik irányában. Az emberek mosolyognak egymásra, nyájasan szólítják mag egymást, és még ha másként érez is az ember, a nyájás szó mégis ott lebeg az ajkán. És vajon nincs-e joga mindenkinek ahhoz, hogy a felebarátjával való érintkezésben ettől nyájasságot várjon? Nem fizet-e felebarátja is neki hasonló éremmel érte?

Nem is akarok szólni a szeretet kötelességéről, mert nyájasság és szeretet közt még nagy távolság van, nagyobb, mintsem képzelnétek! És mégis a nyájasság az első lépés a szeretethez, mert ha nyájások vagytok felebarátotokkal, habár kezdetben csak kényszerítve is, úgy idővel mégis csak hozzászoktok és nyugodtan érintkezhettek vele. A személyekkel való érintkezés csak szokás, ha tehát az ember egyik-másik embertársával sűrűbben érintkezik, nemsokára megszeretheti azt, s az érintkezés végül óhajává, szükségletévé válik, s ekkor már nincs messze a szeretettől. A nyájasság tehát az első lépés a felebaráti szeretethez. Tekintetek csak körül az életben, ha kedélyes, nyájás emberrel van dolgotok, akkor felmelegedtek iránta, megszeretitek ő, érdeklődtök nemcsak személye, hanem ügye iránt is, sőt az ő ügyét utóbb magatokévá teszitek még akkor is, ha ez nektek különben közömbös, sőt ha ellenszenves volna is, mert az érdek, mely benneteket ehhez a barátságos, szeretetreméltó emberhez fűz, fogva tart benneteket, s melléje és ügye mellé álltok. Ha azonban az életben komor, szigorú emberrel talákoztatok, ki a maga lényében megközelíthetetlen, sötét arckifejezésével visszataszít, s ha illedelmesen is, de mindig hidegen bánik veletek, az ily embertől bizonyára vissza fogtok húzódni, nem fogtok vele rokonszenvezni, az ő ügyével szemben pedig, még ha az a legszebb, s a legmagasabb is, egész közömbösen fogtok viselkedni. Természetében van az embernek, hogy az ilyen ember nem érdekli őt s ügye is idegen marad számára. Ti „szellememberek” ezen a téren külön elbírálás alá estek, körülbelül olyan formán, mint az, aki künn a kormány, vagy valamely nagyvállalat élén magas állást foglalván el, az összes szemek reá vannak irányítva. Ti is a legszigorúbb ítéletnek vagytok kitéve.

Javulni nem nehéz dolog, de tökéletessé válni a földön lehetetlen! Hogy milyen időmérték szerint történik ez a javulás, azt végezze el ki-ki önmagával; hogy mennyire tudja valaki összeegyeztetni a saját lelkiismeretével egyik-másik tettét, ahhoz embertársának semmi köze; hogy alávetette-e magát a lemondás legszigorúbb szabályainak, avagy élt-e személyes szabadságával a legfőkétebbül, az sem tartozik felebarátjára; efölött magasabb bíró fog ítélni; de amit a felebarátja joggal megkövetelhet tőle, az a jó bánásmód, szelíd beszéd, barátságos érintkezés. Aki közületek erre sem képes, bizony bizony annak sírnia kellene! Mert gondoljátok csak meg, miként fogja fel és ítéli meg ezt nemcsak a világ, hanem még ti is magatok között! Közelfekvő dolog, hogy azt kell mondanotok róluk: „hát még ezek az emberek, akik évek óta foglalkoznak a szellem dolgaival s a kik folyton csak buzdítást és szeretettel való intést hallottak, sem képesek megőrizni a formát sem, s nem tudnak nyájasan nyilatkozni és előzékenyen bánni felebarátaikkal? Ez hát az eredménye annyi munkának?” És vajon nem volna-e teljesen indokolt ez a kérdés? Kétségtelenül! Mert a forma a föld törvénye, a földön tehát az élő lényre nézve nem létezik tisztán szellemi, mindennek az anyag

közvetítésével kell kifejezésre jutna, az anyag pedig forma. A legmagasztosabb, legszebb, leglelkesítőbb tanokat, a legmagasabb erkölcsöt, a legfenségesebb igazságot, a legmagasabb szeretet fogalmát, s ami csak nagy, fenségesebb, szép létezhetik; azt mind szóval lehet csak kinyilatkoztatni; különben nem érthetnétek, nem foghatnátok fel azt. Ezek szerint a szó csak a forma, a föld törvénye, és azért fektet az ember a formára oly nagy súlyt és követeli annak a betartását... Legyen bár az ember a legjobb és a legtisztább, legyen bár áthatva felebaráti szeretettől, és legyenek bár teljesen idegenek tőle a gyűlölet és irigység érzelmei, - ha nem képes a formát megőrizni, ha nem képes külsőségekben felebarátjával szívélyes és nyájas lenni: akkor összes előnyei felebarátjára nézve értéktelenek. Sajátítsátok hát el, ti hivatottak, mindenekelőtt a formát, mert ez az eszköz vezet a célhoz. Mielőtt összhangra törekednétek önmagatokkal, kíséreljétek meg összhangot teremteni felebarátaitokkal; a többi azután könnyű lesz majd.

*

A mi mennyei Atyánk szeretete legyen veletek, erősítsen és világosítson titeket, és ismertesse fel veletek az igazságot! Az ember semmit sem ejt ki életében oly gyakran, mint ezt a szót; „szeretet” — és mégis semmi sem annyira idegen tőle, mint ez a fogalom! Hogyan szeret az ember? Hogyan szeretitek ti magatokat? Nyilván úgy, hogy minden jót kívántok magatoknak; hogy a fájdalmakat egymásról el akarjátok háritani, s egymásnak minden lehetséges szolgálatot meg akartok tenni; hogy életeteket minden lehetséges és rendelkezésükre álló eszközzel megkönnyíteni és megédesíteni igyekeztek; ha valaki igazságtalanságot követ el rajtatok, akkor kényszerítitek magatokat, hogy neki azt az igazságtalanságot fel ne rójátok, s amennyire csak lehetséges, erőszakkal is meg akarjátok őrizni a jóakaratot felebarátotok iránt.

Szeretet annyi, mint megbocsátás; szeretet annyi, mint öröm és gyönyörszerzés, szeretet annyi, mint elnézés, sőt néha vakság felebarátunk gyengéivel szemben. Már most azt kérde magától az ember, aki a szeretetet így gyakorolja, s aki azt hiszi, hogy ily módon helyesen gyakorolja: „De ha én mint ember úgy tudok szeretni, hogy a rajtam elkövetett sérelmet meg nem torlom, hogy felebarátomnak csak örömet és élvezetet akarnék szerezni, akkor hogyan van az, hogy Isten, a legnagyobb szeretet, az emberrel ennek épp ellenkezőjét cselekszi? Mert hiszen az ember csak azt érezheti, hogy mind az, amit a földön cipel, nehéz, szomorú, fájdalmas teher, olyan teher, melyet a jó Isten rakott reá; a szeretet Istene tehát fájdalmakat okozott neki”. Ez a kérdés lebeg minden ember ajkán, még azokén is akik a földi próbák célját részben megértették. Az emberek ugyanis nem hallanak és nem értenek, de ha értenek is, úgy nem éreznek, és ha éreznek, úgy nem cselekszenek. Ámde mit ér a szó tett nélkül? A szó maga nem sokat ér. A tett a test, a szó a lélek, s a szónak az értelme a szellem. Csak ha ez a három együtt van, akkor kész az egész: szó, értelem, kivitel, lélek, szellem, test! Kedves emberek! Ti a ti szeretetetek által elkényeztetitek az embereket, mert ha oly módon szeretik őket, miképp az imént mondám, úgy meghagyjátok őket eddigi gyengeségeikben, s azt lehetne mondani, nevetlen gyermekeké, hasonlókká teszitek őket azokhoz a kis gyermekekhez, akiket sohasem büntetnek, akiknek mindent elnéznek.

De mert nem a ti dolgotok az embereket nevelni, minthogy erre nem is volnátok képesek, nem tudván az ember az emberre helyes, igaz, pártatlan nevelést, elveket alkalmazni, azért más mesternek kell jönnie, aki irányítja ezt a nevelést. A jó nevelő büszkesége abban áll, hogy lehetőleg tökéletes, a világ által megbámult gyermekeket neveljen. Ha ügyes a tanító, akkor bizonyára tudja majd a megfelelő eszközöket alkalmazni, mindent a kellő időben és mindent helyes arányban, szelídséget ott, ahol szelídségre, szigorot, ahol szigorra van szükség. De bizonyára megfelelő büntetést is fog róni arra a tanulóra, aki feladatát nem jól végezte, már csak azért is, hogy máskor hanyagságot el ne kövessen; mert ha azt közönyösen venné, s a tanulóknak mindig elnézné hanyagságát, akkor mi lenne ebből? Hiszen akkor a tanuló nem tanulna semmit, inkább játszanék, mert a tanulás bizony nem élvezet s különösen a

gyermeknek vesződség. A gyermekek jobban szeretnek játszani, a játék örömet szerez nekik, a tanulás pedig nehéz munka és bizony nem szívesen veszik fel az igát! De azért azt csak belátjátok, hogy a tanulás szükséges, ha az ember valami lenni akar? Az az ember, aki nem tanult semmit, ha kincsei vannak is, ezeket csak bizonyos pillanatban és bizonyos körülmények között érvényesítheti, ott, hol a szellem szerepel elenyésznek azok, még ha milliói volnának is. Mert mégis csak mindig a szellem marad a parancsoló, az anyag pedig mindig a rövidebbet húzza; a durva Krózus gyakran kénytelen megalázkodni a bölcs koldus előtt. Jegyezzetek meg jól, kedveseim, én itt nem beszélek a szellemi tudásról, mint száraz tudományról, én azokról az erkölcsi kincsekről szólok, melyeket a jó ember a maga szívében hordoz, s amelyek éppen olyan, sőt még nagyobb szellemi gazdagságot jelentenek, mint a tudósok összes gazdag tudománya. Mert tudománya nem lehet mindenkinek. Az emberi tudás foka azoktól a körülményektől függ, amelyek között az ember él, amelyek között született, s amelyek őt az életben gyakran egészen más pályára szorítják, mint amelyet magának választott. Az erkölcsi tudást azonban minden ember elsajátíthatja, bárhol és bárhogyan éljen is; e téren nincsenek olyan körülmények, melyek zavarólag hathatnának, mert éppen abban nyilvánul meg az ember értéke, hogy az ellentétes behatásokat diadalmasan le tudja győzni.

A világ nagy tanítója derék, tökéletes, megcsodált tanulókat keres, nem közönséges rangúakat, aminők a rendes átlagban ezerszámra vannak; Ő, mint mondám, tökéletes tanulókat kíván. Tehát a tanulás a jelszó, a tárgyat előírták, az órarendet elkészítették, a tantervet jól megfontolták, s a legkiválóbb tanítókat alkalmazták, hogy ellássák az oktatást; a többi azután mind a tanulótól függ. A jelszó tehát: tanulni! Igen ám, csak hogy ezek a milliányi tanulók különféle tehetségeikkel, kedvükkel és kedvtelenségükkel, szeszélyeikkel és makacskodásaikkal, nem tanulnak egyformán, mindegyik úgy tanul, sajnos, ahogy akar és nem mindig úgy, ahogy tudna? Azt hiszitek, hogy a tanmesterek csak úgy könnyedén veszik azokat a botlásokat, melyeket a tanterv, az órarend, az oktatási szabályok ellen elkövetnek, vagy hogy talán még dicsérettel is elhalmozzák azokat a tanulókat, akik tanulni nem akarnak? Bizonyára be fogjátok látni, hogy ez nem lehetséges. Következik tehát a büntetés. Minthogy pedig ily óriási nagy iskolában, amilyen a világ, mindennek szigorú törvények szerint kell lefolynia, s a törvényeket pontosan be kell tartani, hogy ezeknek kellő tekintélyük legyen, továbbá a főtanító nem foglalkozhat minden aprólékossággal, s a tanítás eredménye tekintetében a segédtanítót vonják szigorú számadásra: ennél fogva emez kénytelen a főtanítótól nyert törvényt a legszigorúbban kezelni. Természetesen a tanulónak mindig igaza van; ő minden büntetést igazságtalannak fog tartani, s mindig azt fogja hinni, hogy sokat követelnek tőle. Az eszes tanulónál azonban bizonyára másként lesz ez; ez tudni fogja, miért kapta a büntetést, és ha nem is tudná, úgy — meggyőződve tanítóinak igazságáról — legalább be fogja látni, hogy megérdemelte a büntetést, türelmesen el fogja azt szenvedni és megfogadja, hogy többé azt a hibát el nem követi, nehogy újból büntetést kapjon.

A világ tehát iskola, és mindenki, aki azon él és gondolkodik, tanuló. Aki magasabb osztályokban nem vált be, az neki megfelelő osztályba jut és megkapja a neki megfelelő oktatást. A tanító nem tehet arról, hogy a tanulónak olyan rossz a felfogása s annyi büntetést érdemel és kap. A tanulónak csak szeretetet kellene látnia abban, hogy egyáltalán felveszik még iskolába s miután minden osztályban megbukott és sehol sem akart tanulni, most a legkisebb, a legelső osztályba osztják be. Mit pöffeszkedik tehát és mért akar még dicséretet is? Hiszen hálálkodnia kellene a büntetésért mely számára a javulást lehetővé teszi. De az emberek még nem tartanak ott, hogy bűért és fájdalomért hálálkodni tudnának. A tanítók nem is várják ezt a hálát; ők megalégszenek azzal is, ha a tanulók fel nem zúdulnak a büntetések ellen! Többnyire a főtanítóhoz mennek a tanulók és így kérik őt: Uram, ne légy oly szigorú irántunk s ne követelj annyit tőlünk; ne adj nekünk oly nehéz feladatokat. És ha már adsz is, és mi rosszul végezzük azokat, úgy légy elnéző és ne büntess minket! Így azonban csak esztelen tanulók beszélhetnek! A főtanító jóságos, mosolyog, mert szereti az összes tanulókat,

de azt a törvényt, melyet az iskola számára adott, s melyet az összes tanítók elfogadtak, nem törölheti el és nem is tehet kivételt annak alkalmazásában egyesek javára anélkül, hogy azt alapjaiban megrendítené és lerontaná tekintélyét az összes többi tanítók és tanulók előtt, ami a legborzasztóbb rendetlenséget s a legszerencsétlenebb következményeket vonná maga után. Ezt nem értik meg az esztelen tanulók. A főtanító oly tökéletes lény s annyira éretten megfontolta ezt a törvényt, hogy azon mindaddig, míg fennáll ez az iskola, nincs mit változtatni.

Nos, ezt csak meg tudod érteni, te gyenge tanuló, nem kell tehát afelett panaszkodnod, hogy a tanító nem szeret. Figyelj kötelességeidre s tedd meg azt, amit tőled követelnek, ne véts a törvény ellen és nyisd meg elmédet a tanítók tanításainak, akkor jó dolgod lesz és nem kell majd panaszkodnod. És ha egyszer-máskor mégis elér a büntetés, mely pedig néha a legjobb tanulót is éri, akkor nem fogsz a főtanítóhoz menni és nem fogod őt kérni, hogy a büntetést engedje el, mert tudni fogod, hogy azt nagyon is megérdemelted, hanem türelmesen el fogod viselni és kérni fogod a főtanítót, hogy ne haragudjék reád és tartson meg tovább is jóakarátában. Ez fog neked erőt adni ahhoz, hogy a büntetést türelmesen elviseljed. A bűnhődés a legnagyobb kegyelem, melyben Isten részesíthet benneteket, mert általa alkalmatok van kiengesztelni a törvényt, mely ellen vétkeztetek. Azért tehát ne zúduljatok fel a bajok miatt, melyekkel az életben találkoztok; ne remegjete, és ne reszketsetek a fájdalomtól, mely benneteket ér, és ne engedjétek csüggedni a bátorságot s a bizalmat a nyomor gondolatánál, hanem mondjátok: Uram! Te küldöd ezt reám s én bizonyára megérdemeltem; büntetés ez azért a hibáért, melyet elkövettem és melyről csak Te tudsz! Adj nekem erőt, hogy bizalommal, alázatossággal és megadással elviselhessem azt, s hogy olyanná lehessenek, amilyenné Te akarod, hogy legyek, és ekként megérdemeljem a megváltást, mely után törekszem!

Antal beszélő médium útján

Három részből áll az ember, azért kell, hogy hármassal legyen az ő szeretete is: t.i. az önmaga iránti szeretet, mely veleszületett a teremtménnyel s alkatrésze a saját énjének; az önszeretettel született lény parancsot kapott: szeretni Istent és felebarátját. Az Isten iránti szeretet háladatosságból áll, az önszeretet szükségszerűség, a felebaráti szeretet kötelesség. Önszeretet nélkül a teremtmény nem képes megtenni önmagáért a legjobbat, nem tud haladni és tökéletesedni. A teremtmény kénytelen magát szeretni, hogy tökéletesedhessék, mert ha nem szeretné önmagát, akkor nem fogadná el azokat az eszközöket, melyek az ő tökéletesedéséhez szükségesek és nem haladna ezek segítségével előre. Ezt a szeretetet minden ember a maga megismeréséhez képest ápolja. Azért van ez így, mert ez alkatrésze, tulajdonsága az ember lényének. Ha már most az ember csakis testnek tartja magát, akkor a test szeretetét fogja fejleszteni s ennek fogja a lehető legnagyobb mértékben mindazt megszerezni, amiről azt hiszi, hogy tökéletesedéséhez szükséges. Az az ember azonban, aki a maga tisztább megismerésénél fogva tudja, hogy nemcsak testből, hanem szellemből is áll, mely túléli a testet, az a maga szeretetét a szellemre is ki fogja terjeszteni, s a saját megismeréséhez képest ennek is meg fogja szerezni azt, ami annak tökéletesedéséhez szükséges. Az az ember, aki önmagát, mint embert helyesen ismeri fel, s tudja, hogy a szellemet, mint túlélő részt, szeretettel és gondossággal kell ápolnia, hogy haladhasson, de azt is tudja, hogy azért kapott testet, hogy az neki eszközül szolgáljon a földi feladatok elvégzéséhez; az tudni fogja, hogy erről is szeretettel kell gondoskodnia s ennek is meg kell szereznie azt, ami neki szüksége, hogy így szolgálhassa a szellemet.

Én azonban „feladat”-ról szóltam. Az ember nemcsak azért van a földön, hogy szellemét és testét tökéletesítse; itt van azért is, hogy feladatot teljesítsen. Ennek a feladatnak pedig

nyomokat is kell hátrahagynia embertársai részére. Embertársunkat szeretni: parancsolat; ennél fogva nemcsak a szellemnek kell megadni, ami a szellemé s a testnek, ami a testé — mert így van kielégítve az ember, - hanem ki kell elégíteni embertársunkat is azáltal, hogy megadjuk neki, ami őt megilleti. Hiszen az ember Istenének nem adhat semmit, csak hálát a létért és az eszközökért; embertársainak azonban adhat eszközöket haladásuk megkönnyítéséhez, hátrahagyván részükre tevékenységének a nyomait. Az egyik ember tudós és nyomokat hagy hátra tudományossága, iratai által, szóval életének lefolyása által; a lángeész nyomokat hagy hátra alkotása, találmánya által, a kézműves pedig azáltal, hogy szolgált a világnak lehetőség szerint a maga munkájával, saját külön szakmája szerint segítvén az embereknek házakat építeni, utcákat, utakat készíteni, folyókat szabályozni, őket ruházni, szóval, amire csak az embereknek szükségük van. Most azonban azokról kívánok szólni, akik sem nem tudósok, sem nem papok vagy katonák, vagy kézművesek, akik úgyszólván a saját eszközeikből élnek; ezek is kötelesek nyomokat hátrahagyni a világon s ezzel annak hasznára válni, hiszen van elég dolog, amellyel ők is foglalkozhatnak, hogy életükről nyomot hagyjanak hátra a világon. Azok, akik saját jövedelmükből élnek és nincsenek arra utalva, hogy kenyérkereset céljából végezzenek valamely munkát, ami által halhatatlanokká teygenek, különféleképpen foglalkoznak. Részt vesznek pl. a törvényhozásban, a szegények helyzetének javításában, az emberbaráti intézmények élén állanak. Alapítanak más, különféle művelődési, művészeti, szóval hasznos intézményeket s ezért fizetést nem kapnak s így töltik el egyúttal idejüket, mely különben nagyon hosszú volna nekik, ha mit sem tennének. Némelyek azonban eltékozzák idejüket élvezetekkel és vígságokkal, ismét mások magukba szállva töprenkednek, kerülnek az embereket, élnek és meghalnak ismeretlenül és nyomtalanul tűnnek el a föld színéről... Az ember meghal, megérkezik a túlvilágon s ott elhelyezkedni iparkodik. Ha megtalálta önmagát, ha ki fürkészte, hogy mennyiben tökéletesítette saját énjét; ha eljutott annak a tudatához, hogy milyen fokozatot foglal el a mindenség foklétráján, akkor megvillan benne az a gondolat, hogy egy pillantást vessen a földre s kutassa, hogy tulajdonképpen mit is használt ő a földnek és embertársainak, midőn érvényesítette magát s hozzájárult-e legalább egy homokszemmel az emberek erkölcsének, állapotainak és szükségleteinek nagy épületéhez? Ha azt látja, hogy haszontalan dolgokkal elfecsérelte idejét, melyek az emberiségnek mit sem használtak, - akkor gonosz idő vár rája! Nem talál nyomokat maga után, csak azt látja, hogy legjobb esetben önmagának alkotott; látja, hogy önző volt úgy anyagi, mint szellemi tekintetben és emiatt nyugtalanság fogja el őt, ez a nyugtalanság pedig egyenlő a boldogtalansággal?

Ha azonban az ily elhalt ember szelleme letekint a földre, s látja azt, amit ott embertársai javára alkotott és hogy milyen nyomokat hagyott maga után, akkor örvendez és boldog ez alkotása felett, mint ahogy a legnagyobb mértékben boldogtalan az a másik, aki rosszat cselekedett a világon. Így tehát egyformán boldogtalanok azok, akik rossz, s akik egyáltalán semmiféle nyomokat nem hagytak maguk után; és csak az a szellem boldog, aki látja, hogy jó nyomokat hagyott maga után, melyek okvetlenül hasznára lesznek az emberiségnek. Azért kedveseim, helytelen kívánság az, amidőn némely ember azt mondja: óh, csak ne lennék arra utalva, hogy munkával keressem meg a kenyeremet! Aki erre van utalva, az adjon hálát Istennek; mert hiszen ő kevésbé van próbára téve annál, aki nem kénytelen dolgozni a maga élete fenntartásáért, akinek tehát Isten más munkát jelölt ki, hogy annak elvégzésével más nyomokat hagyjon hátra. Ezt a munkát azonban csak ritkán végzik el, mert nem fognak ahhoz, amihez fogniuk kellene, hanem többnyire más valamihez, ami semmi vagy csak rossz nyomokat hagy maga után! Azért nem éppen szükséges szolgamunkát végezni, hogy valaki olyan nyomokat hagyjon hátra a világon, melyek embertársainak hasznára lesznek; végezhet egyéb munkát is, melyért nem jár fizetés, ami tehát nem szolgál munkát és mégis mély nyomokat hagyhat hátra vele. Minden szellem, aki felülről letekintve megelégedetten látja, hogy valami jót hagyott hátra a világon, áldja a földet s áldja az időt, melyet azon töltött; áldja

a munkát, melyet végzett, áldja ennek a munkának a jövőjét s amidőn ő ekként, áld, akkor áldja Teremtője is őt, a parányi teremtőt, aki itt a földön jót teremtett az ő embertársai javára. Ahol pedig áldás és meglegeedettség összetalálkozik, ott ebből üdv, öröm, boldogság fakad!

Ezt jegyezzétek meg magatoknak, óh emberek!

József beszélő médium útján

Atyám! Uram! Te nagy Isten: Nézd milyen gyengék a te gyermekeid, mennyire szükségük van még erőre. Nézd, mennyire tele vannak jóakarattal, és mennyire törekednek felküzdeni magukat a mélységből Hozzád, óh Uram! Légy kegyes irántuk Atyám és ne ítélj fölöttük túl szigorúan! Ne tetteik, hanem szándékaik után ítélj meg őket, óh Atyám! Ne igazságot, hanem irgalmat gyakorolj velük. „Irgalom!” ismeritek-e ezt a szót s tudjátok mit jelent az? Kaptatok ugyan irgalmat, de vajon meg is éreztétek-e azt? Irgalom az életetek, irgalomból vagytok itt, irgalomból szabad hinnetek, irgalomból haladhattok, irgalomból fordulhattok Istenhez, Uratokhoz, aki kegyelmes bíró, aki nem ítél a tettek szerint, hanem az azok alapjául szolgáló jó akaratot és a jó szándékot tekinti. Ha tudod, óh ember, hogy minek köszönheted létedet, ha ismered azt az erőt, mely életben tart, akkor mért ne ragadnál meg ebből az erőből annyit, amennyit megtartani képes vagy, és mért ne sajátíthatnál el abból annyit, amennyit elsajátítani bírsz? Minél többet veszsz fel abból magadba, annál életképesebb vagy, sőt mi több, minthogy abban teremtő erő van, ennél fogva ha belőle elegendőt szereztél meg magadnak, úgy te is teremthetsz életet.

Örökös körforgás, örökös önközlés az élet. Amit az egyik kap, azt tovább adja a másiknak. Semmi sem marad örökké ugyanazon a helyen, minden forog és változtatja helyét s ezáltal az örökös, szakadatlan körforgás által lesz életből: élet! Te ember kaptál irgalmat, az ültetett téged ide; az mutatja neked az utat, s nyilatkoztatta ki előtted a célt, ismertette meg veled rendeltetésedet. De vajon azt, amit oly dúsan kaptál, csak magadnak akarod megtartani? Lehet-e és szabad-e azt csak magadnak megtartanod? Örökké kapni és továbbadni: ez az élet; csak kapni az csak fél élet, annak csak félértéke van, a kettőből lesz csak egész! Ha tehát egész ember akarsz lenni, úgy alá kell magadat vetned ennek a törvénynek, azaz légy irgalmas, óh ember, amennyire csak tudsz, mert valami nagyon úgy sem vagy képes; különben több volnál mint ember, előbbre volnál, mint amennyire vagy s nem volnál többé itt a földön! Isten irgalmát nem akarom eléd állítani mintaképpül, mert Isten irgalmát képtelen vagy felfogni, erről neked fogalmad sincs! Az embereknél az irgalom részvétté törpül, s mily szép már csak az is, ha részvétet tud érezni! Kedveseim! Tekintsétek az életet, ugyan hol láttok igazi örömet? Van-e tiszta öröm a földön? Nincs! Az öröm élvezete, mint ahogy az magasabb szférákban otthonos, nincs alávetve hullámzásoknak; változatlan, s végtelen nyugalom jár vele. tompaságnak, irigységnek érzete nem követi. És milyen az emberi öröm? Egy pillanata a felhevülésnek, homályos, tarthatatlan érzése a gyönyörnek; tántorgás, mámor, nyugtalan érzés, még ha jóleső is, s alig múlt el a benyomás, már ismét olyan üres, olyan sivár lesz az ember kedélye, nem tudja mi érte, nem tudja mi hiányzik neki, sejtelen volt csak, lehelet, melyet nyomon követ a levertség és tompultság. Ez az emberi boldogság a földön, — viharkorbácsolta hullámok, ábránd!

Így is kell ennek lennie, ez a föld törvénye, mert a föld nem mulatóhely, hanem a vezeklés állomása, sok akadállyal teli, fáradságos haladás útja! Sok itt az örvény és repedés, sok a szikla és hasadék, felfelé, lefelé, nehéz az út melyet csak fáradságos munkával lehet megtenni! A nehéz munka pedig sebeket ejt, lenyom, és ha körülnéztek, úgy elég nyomort és szerencsétlenséget fogtok felfedezni. A földön az öröm csekély, a bú sok és különféle alakban lép fel! A fájdalomtól sújtott ember önmagát tartja a legszerencsétlenebbnek, s a földön mindenkit sújt fájdalom, mindenki azt hiszi, hogy az ő terhe a legsúlyosabb! De ha

körülnézne és látná, mit hordoz a másik, akkor hálát adna Istennek azért a könnyű teherért, melyet őreá rakott, összehasonlítva amazéval. Mily jó volna, ha megértené az ember, hogy miért szenved, s felismerné, mire való neki a teher. Milliók cipelik azonban a terhet anélkül, hogy tudnák miért, anélkül, hogy tudnák hová: fohászknak a nyomás alatt, anélkül, hogy tudnák, hogy megérdemelt terhet hordanak, s így még csak megszanni sem lehet őket, hiszen nem értik a saját sorsukat. Lassan-lassan azonban elérkezik az ő idejük is, s megtudják, miért léteznek ők; tehát az az ember, aki látni, érezni és megérteni tud, az legyen irgalmas! Nem mindenki segíthet, nem mindenki enyhítheti a szükségét földi, anyagias módon; nem adhatja oda mindenki vagyonának egy részét másoknak, mert hiszen csak kevés embernek van több, mint amire szüksége van. Soknak bizony még annyija sincs, mint amennyire szüksége van; de egyetlen ember sem oly szegény a földön, hogy ne mondhatná el magáról, hogy neki is van valamije. Minden ember gazdagon jön a világra, gazdagon az Atya irgalma által. Ezzel olyan kincset hoz magával, mely többet ér az összes föld kincseknél, mely soha el nem enyészik, soha meg nem fogy, ha még annyit oszt is ki belőle. Ennek a kincznek az értékesítését azonban nem érti az emberiség, s többnyire haszontalanul hagyja heverni az önzés és az önszeretet zugában! Ez a sötét kamara az emberben — higgyétek el nekem — elrejtje magában a legszebb erényeket, mennyei Atyátok legtisztább adományait, mert ti úgy eldugjátok s elzárjátok abba azokat, hogy onnan ki ne jöhessenek! Az ember ugyanis mindent csak önmagának akar megkaparintani, mindent maga akar elnyelni, bármennyit kapjon is. Mindent kevesell, mindig többet és többet követel az Atyától és miként a fősvény a kemény pénzes zsákon, úgy ül ő is és vet sóvár pillantásokat a kincsekre; arra nem is gondol, hogy felebarátjának is adjon azokból valamit.

Az az ember, kinek sok a pénze, részesítse abból szűkölködő felebarátját; akinek pénze nincs, az gyakoroljon irgalmat vigasztaló szóval, jó tanáccsal, felebarátjának enyhe megítélésével, s emelje őt fel, ha a sors terhe alatt összeroskad! Ne pálcát törjön bukása felett, hanem bocsásson meg neki és béküljön ki vele, vagyis gyakoroljon irgalmasságot! Minél irgalmasabb vagy, óh ember, annál hamarabb fogsz visszatérni Atyádhoz!

Antal beszélő médium útján

Óh, emberek, tudjátok meg és ismerjétek fel életetek célját, kövessétek azt és ne feledkezzetek meg róla ti gazdagok és szegények, nagyok és kicsinyek, ti fejedelmek és koldusok, tanítók és tanulók! Ti emberek a fonákság birodalmából jöttök ide a világra, azért, hogy itt ezen a világon, ahol egymást nem ismeritek, találkozzatok és kiegyenlítődjatok. E célból különféle helyzetbe kerültök, ennek a földnek különféle részeibe küldenek benneteket, s beosztanak különféle nemzetekbe és csoportokba, így kellene mint különmű elemeknek összeelegyednetek és kiegyenlítődnötök, eggyé lennetek. De hogyan lehetséges ez, mikor mindenben annyira különböztök egymástól? Lehetséges amaz eszközök segítségével, melyeket rendelkezésetekre bocsátanak; az isteni gondviselés amaz intézkedéseinél fogva melyek alkalmat adnak nektek arra, hogy egymáshoz közeledjétek és megállapítsátok, miképpen fogjátok alkalmazni azokat az eszközöket. Egyetlen kiegyenlítő elem létezik, s ez a szeretet; ez nem ismer az emberek között sem nemzeteket, sem felekezeteket, sem színeket. A szeretet csak önmagát ismeri és mindazokat, akik magukat vonzani engedik; rendeltetése: az összes elemek egyesítése, eszköze: az áldozat! S éppen ez az, amit a világ nem akar meghozni!

Ha van is szeretete, kerüli az áldozatot, mellyel teljesíthetné szeretet-feladatát. Minthogy pedig kerüli a törvényes eszközt, a szeretetáldozatot és törvénytelen eszközökkel akarja teljesíteni azt, amit teljesítenie kell, azért tízszer annyi áldozatot kell hoznia, anélkül, hogy ezzel elérne valamit. Mert minden, amit nem törvényesen, nem szabályszerűleg kezdünk, több

áldozatba kerül, mint amit helyesen kezdtünk. Ezek az áldozati költségek viszont szeretet helyett gyűlöletet fakasztanak, taszítanak, ahelyett, hogy vonzanának. A szegény világ így megmarad a bajban, megoszolva, szakadozottan, és nem képes egyesülni, dacára annak, hogy eped az egyesülés után. Oly egyszerű példákat talál a világ a maga mindennapi életében arra nézve, hogy miként lehet egymást vonzani, miként lehet az ellenséget baráttá változtatni, miként lehet elérni azt, hogy ami fut az ember elől, fusson az ember után engedelmességgel s alárendeltséggel. És vajon mi ez az eszköz? Csekély áldozat! Nézzünk csak egy állatot, például vadat: hogy szalad az ember elől! De ha megfogta az ember és jól megeteti, akkor az állat ragaszkodni fog hozzá; nem is kell hívnia, önként fog utána szaladni, s el sem tud majd válni jötevőjétől. Pedig hát mi kell az állatnak, hogy jól legyen etetve? Nem annyi, mint az embernek, mert az állat azokból a hulladékokból is jól megél, melyek az ember asztaláról maradnak és már azért is ragaszkodik az emberhez, sőt szalad utána és szolgál neki. És milyen jól esik az állatnak, ha az ember néha-néha még meg is simogatja kissé; azt sem tudja örömeiben, mit kezdjen, fetreng a porban jötevője előtt és boldog, hogy fetrenghet. Így tehát az ember a vadállatot, mely előbb félénken futott előle s ellenséges pillantásokat vetett reá, csekély áldozattal magának alárendelte s megnyerte a szeretetét.

Már pedig az ember több, mint az állat, s magasabb rendeltetése van; hiszen az a hivatása, hogy teremtsen az Isten mindenségében, és hogy valamikor beolvadjon Istenbe, legalább is úgy kellene tehát bánni vele, mint az állattal! Vagy talán nem használna az az embernél, még ha durva is, ami használt az esztelen állatnál? Ha valaki erőszakkal akart volna magának megnyerni valamely állatot, az állat nem hódolt volna meg neki, nem szaladt volna utána, s nem örült volna neki. Ilyesmit naponként látnak az emberek; a tudósok és okosok, a hatalmasok és hangadók tudják azt. Miért nem tanulják hát meg az állat példájából, hogyan kell bánni az emberekkel, hogy megnyerjék és egyesítsék őket, s hogy nevelésük következtében önként, szeretetből és jósból kövessék jötevőjüket, és hogy felkeressék őt, ha elhagyná őket, bárhol tartózkodják is? Csakhogy az embereknek az a hibájuk, hogy uralomra vágyók! Ők uralkodni akarnak erőszakkal, de nem szeretettel; ők áldoznak fegyverekért és ölőeszközökért, de nem kenyérért! Pedig mily könnyű volna a vadembereket egy darab kenyérral megnyerni, engedékenyekké tenni! Mert a kenyérről tudják, hogy az táplálja őket, de a gyilkoló eszközökről tudják, hogy azok gyilkolják őket. Vajon a vadember civilizálja-e a vadembert? Nem a vademberek feladata, hogy másokat civilizáljanak, hanem hogy civilizálni engedjék magukat; és a civilizált népek feladata, megnyerni és civilizálni a vad népeket. Megérti-e az állat, hogy mit akar vele a gazdája? Világos, hogy nem érti, de ha gazdája jótéteményekkel magához édesgette, s az állat gazdájához simult, akkor megérti az esztelen állat is gazdája intését és akaratát. Mennyivel inkább megértené hát azt az ésszel megáldott ember? Mert ha mindjárt vad is, azért mégis csak több esze van, mint az állatnak; annál könnyebben értheti meg tehát jötevője jótéteményeit s annál inkább fog utána szaladni és hozzá halálra ragaszkodni.

A civilizált emberek azonban teljesen félreértik feladatukat; nem akarnak áldozatot hozni a kenyér érdekében, ellenkezőleg, ők akarnak kenyeret kierőszakolni valamely népből, s le akarják igázni azt azért, hogy kiszipolyozzák, nem pedig azért, hogy anyagi és szellemi eledellel táplálják. Azt hiszik, hogy ha valamely népnek jó arcot mutatnak, akkor ez a nép feléjük fog fordulni, és hogyha odadobják neki az első falatot, akkor karjaik közé fog rohanni. Meddig kell az embernek etetni a madarakat, míg tenyerére röpdösnek és hozzá simulnak? Meddig kell más állatot etetni és ápolni, míg ez az állat bizalmas lesz hozzá? Türelmet kell tanúsítani a vademberrel, épp úgy, mint a vadállatokkal szemben, mert a vadember nem érti őt meg, vad és bizalmatlan tehát az okos emberrel szemben, tudván, hogy az fölötte áll és könnyen okozhat neki kárt. Ekképpen tartozik a civilizált ember magához édesgetni és civilizálni a vadembert; becsületességének és őszinteségének sok jelét kell neki mutatnia, míg megnyeri bizalmát, sok eledelt kell neki odavetnie, míg otthonossá lesz s kenyéradójához

simul. Azért nincs magasabb és hatásosabb parancsolat az Úr ama parancsolatánál; „Szeressétek ellenségeiteket és tegyetek jót azokkal, akik titeket gyűlölnék!”

A világ naponkint tapasztalhatja, hogy csak így és nem másként teremthető meg az emberiség egyesülése, és még sem akar ehhez az eszközhöz nyúlni, mégis folyton más eszközt gondol ki; borzasztó költségeket és borzasztó áldozatokat hoz gyilkoló szerekért és mindenféle kényszereszközökért, hogy ily úton érje el az egyesülést! Ha ennek csak a felerészét áldozná is szellemi és anyagi kenyérért azok érdekében, akiket megnyerni akar, többet érne el vele, mert a vadállat csak addig szelíd, amíg kalitkában vasrács mögé van zárva, mihelyt azonban kissé tágítanak börtönén, azonnal megtámadja leigázóját, vagy legjobb esetben szalad előle. Óh emberek, emberek! Tanuljátok meg már egyszer, megérteni e világon való létezésetek rendeltetését! Isten különféle helyzetbe juttat benneteket; itt is, ott is megmozgat valamit, hogy alkalmatok legyen gyakorlatilag hasznosítani magatokat. Ragadjátok meg hát ezeket az alkalmakat s értékesítsétek azokat abban az irányban, hogy amennyire tőletek függ, megfelelhessetek rendeltetésetek céljának! Óh ti nagy uralkodók és mértékadó emberek, ti tanítói és vezetői az emberiségnek! Ismerjétek fel hivatásotokat, mely abból áll, hogy kellő időben alkalmazzátok a kellő eszközöket a helyes cél előmozdítására. Vajha elmondhatnám nektek, hogy mi a valódi hivatásotok és ti elhinnétek azt nekem! De nem mondhatom meg, mert nem hiszitek el; csak akkor lehet majd megmondani nektek és ti csak akkor fogjátok elhinni, amikor nyilvánvalóvá lesz előttetek az általatok alkalmazott eszközök esztelensége, s amikor be fogjátok látni, hogy hasztalan volt minden áldozat, amit hoztatok, sőt tönkrementetek mellette s nem értetek el vele semmit, holott sokkal csekélyebb áldozatok árán dicséretre és elismerésre, sőt mi több szeretetre tettetek volna szert s elértétek volna a célt, mely pedig nem egyéb, mint növekedés, kiterjedés!

Igenis, ez a cél is isteni! Hiszen ti hivatva vagytok, kivinni és terjeszteni a civilizációt, amennyire csak lehetséges; hiszen ti hivatva vagytok arra, hogy nagyokká legyetek, és lehetnétek is, ha megragadnátok a helyes eszközöket, melyek ennek a célnak elérésére egyedül alkalmasak. Gyakoroljátok a jótéteményeket, mindig nagyobb és nagyobb körökre kiterjedően, s akkor biztonságban fogtok ülni a trónjaitokon és biztonságban fogtok aludni fekhelyeiteken, mert akiket szeretetáldozataitok révén megnyertetek, azok a földön fognak heverni fekhelyeitek mellett s trónotok lépcsőin ülve fognak benneteket őrizni, és jaj annak, aki gonosz kézzel ellenetek merne támadni! Azt azok a vadak szétmarcangolnák, akiket áldozataitok segítségével hódítottatok meg magatoknak! Csakhogy ti nem értetek hozzá, vakok vagytok minden példával szemben, süketek minden tanáccsal és büszkék minden tanítással szemben! Azért csak a megsemmisítés lehet a ti tanítótok s kénytelenek vagytok a saját véretekért inni! Emberek akarnak törvényeket alkotni, emberek akarnak terveket kovácsolni? Emberek akarnak eszközöket kitalálni, hogy miképp lehet megnyerni embereket? Vajon ismeri-e az ember az embert? De Isten, aki hozta e törvényeket, s eszközöket és alkalmakat nyújt azok teljesítésére, ismeri a maga embereit! Azért ti nagy, ti hangadó földi emberek csak úgy vagytok képesek egyesíteni az emberiséget, ha Isten parancsolatja szerint alkalmazzátok az ő eszközeit, ha megragadjátok az alkalmakat és Neki engedelmességgel kötelességeket teljesítitek, mely nem más, mint: áldozatot hozni felebarátotokért, a ti kedvetekért, az ő kedvéért és Isten kedvéért! Azért jegyezzétek meg magatoknak, hogy ami nem szeretet és áldozat útján jön létre, az állandó sohasem sem marad! Néma szó ez, most kis körben kiejtve, de egykoron ki fog csendülni az egész világba és hatalmasan fogja megragadni azokat, akik szégyellték a szót és el fogja pusztítani mindazokat, akik ellene támadtak s annak helyébe a saját szavukat állították! Jegyezzétek meg magatoknak emberek, hogy ha majd megcsendül ez a szó, akkor azok, akik gögből és nagyravágyásból félreismerték, félremagyarázták küldetésüket, le fogjátok köpdösni azokat, akik azt hangoztatják, de ettől ne tartsatok, nem árthat az nektek, épp úgy, mint nem ártott Annak sem, Kit hosszú idő előtt leköpdöstek; ő most Istennél, minden dolgok Teremtőjénél van s Ő tiszta

és magasztos! A világ szennye nem ártott neki s ő tanít őriztet és ápoltat, vigasztal, felemel és fel fog keresni benneteket, amidőn erősítésre lesz szükségetek!

Amazok azt hiszik; hogy ők hatalmasak, ti azonban tudjátok, hogy ki hatalmas s hogy kiben hatalmas az Úr, ha Ő valamit meg akar semmisíteni... Azért ne féljete a hatalmasoktól és nagyoktól, mert csak az hatalmas és nagy, aki az Úrban van. Az Úr megkötözött szolgája hatalmas, mert ő a mennyből és nem a földtől kap hatalmat, a menny hatalma pedig képes arra, hogy szétrombolja a földet! Isten kirendeli a nagyokat és aprókat, a nagyoknak hatalmat, az apróknak erőt ad, s a nagyok parancsolnak: a maguk hatalmánál fogva, az aprók pedig engedelmeskednek nekik a maguk erejükből; és boldog, aki engedelmeskedni fog Annak, Aki kötöz és intéz és vezet, boldog, aki Vele egyesül s ezáltal hatalmas lesz a földön! „Nem a világ előtt tanítlak titeket”, mondá egykoron az Úr, „sötétben tanítlak benneteket, hogy tudjatok majd a világosságban, künn a világban” és tudjátok követni Isteneteket s Uratokat az erő útján, melyet nektek ő adott, az ész és a bölcsesség útján, melyre benneteket ő tanított, és hogy nagyokká lehessetek a földön azáltal, hogy engedelmeskedtek, és megszegyénítsétek a világ nagyjait; hogy eltörpüljenek és szégyelljék magukat, mert még ahhoz sem értenek, hogy miként ragadják meg és miként használják ki az Isten által nekik nyújtott alkalmat!

Isten veletek! Gondoljatok erre az órára! Az igazságnak győzedelmeskedni kell — és ti meg fogjátok érni ezt a győzelmet!

József beszélő médium útján

Isten áldása legyen veletek, kedves testvéreim!

Ha túlradnak az ember érzelmei s csaknem összetörik érzéseinek súlya alatt, akkor nem talál szavakat ezeknek az érzéseknek a kifejezésére. Az ember nyelve nagyon is szegény ahhoz, hogy megmondhassa, mit érez. Mélyen érzett érzelmek kifejezhetetlenek. Pedig hát mik az ember érzelmei? Ti nem is tudjátok, mily kicsinyek, mily jelentéktelenek ahhoz a nagy érzelmhez képest, mely betölti a mi Atyánk egész teremtését! És még ezeknek az érzelmeknek a gyenge visszfényét sem képes az ember szavakban kifejezni, mert a szó nem egyéb, mint üres hang, lehelet, melyet alig ejtenek ki és már is elenyészik! Ekként hallottátok gyakran szavakat, melyek olyan érzéseket akarnak kifejezni, melyek magatokban is megvannak; hallottátok továbbá gyakran valamely nagy, sokat jelentő szót és nem tudjátok mit jelent az, nem ismeritek annak értékét, mert a szó nem képes kifejezni az érzést, és mert ez az érzés semmi ahhoz a nagy, mindenható érzéshez képest, melyet szeretetnek neveznek. Mit nevez az ember szeretetnek? Az érzelmek vihara, a szenvedélyek fellobbanása — szeretetet fakaszt benne; a gyönyör utáni vágy szeretetet teremt benne; örömteljes élvezetek utáni kívánság, élénk, forró kívánság — szeretetet ébreszt benne, tehát csak izgalom és mozgalom idéznek elő benne szeretetet! Kívánni, óhajtani és élvezni: ez az emberben a szeretet; nyújtani, adni, tenni: ez nem az ő szeretete! Még az emberi érzelmek legmagasabb foka, az anyai szeretet sem tisztán szellemi szeretet! Ez ad, áldoz ugyan, de kapni is akar érte, viszontszeretetet követel, mert viszontszeretet nélkül nem létezik az embernél szeretet! A szeretet az ember lelkében háborgó tenger, amelyen a hullámok korbácsolják egymást, majd feltornyosulnak és lezuhannak, magukkal ragadva mindent. Semmi sem képes e hullámoknak ellent állni; a tenger felszíne pedig habzik, hullámszik toronymagasságig, örvényszerű mélységig!

Az ember szeretete csak vihar, a szellemi szeretet ellenben zavartalan, egyenlő, lassú, semmiféle akadály állal fel nem tartott folyású, világos, tükörsima patak! Tisztán és világosan pillantasz abba bele, meglátod benne a legkisebb kavicsot is a maga körvonaláiban, semmi sem marad rejtve előtted. A szellemi szeretet nyugalmat és békét tartalmaz. Ti ilyen patakok nem lehettek! Az ember, kinek szelleme a lélekhez, lelke a testhez van kötve, alá van vetve e

három rész kölcsönhatásának, földi életében nem képes kibontakozni e hatásokból, mert e világ törvénye a sok akadály miatt tombolva tör magának utat. De hát akarjátok-e tudni, hogy micsoda az a szeretet, melyet nektek, embereknek hirdetnek? Az a szeretet, melyet tőletek követelnek és melyet gyakorolni képesek is vagytok, minthogy a törvény, mely benneteket köt, ezt a szeretetet lehetővé teszi: elnézés, jóság, megbocsátás! Viharos szenvedéllyel, miként az emberi, érzéki szeretet nyilatkozik, nem szerethetitek összes testvéreteket. Ezt a szeretetet nem is kívánják tőletek, nem is volna jó. De jóakaratot valamennyien tanúsíthattok egymással szemben, részvétet valamennyien érezhették egymás irányában, elnézéssel legyetek egymás irányában mindnyájan; egyenlőséget egymással szemben kivétel nélkül tartoztok érezni!

A szívélyesség felebarátokkal szemben nem nagyon nehéz! Elnézéssel lenni felebarátotok gyengéivel szemben, magatokat velük egyenlőknek tartani, a szenvedő testvér fájdalmát vele együtt érezni — mind könnyű dolog! Avagy csakugyan olyan nehéz lenne, hogy a szigorú ítéllettől tartózkodjatok, kezeteket segélyre kinyújtsátok, s amikor felebarátotok botlik, magatokat jobbnak ne tartsátok, mint amilyen a felebarátotok? Hiszen nem olyan emberfölötti feladat az, ha elfojtjátok a visszatetszés érzetét afölött, hogy felebarátotok tesz valamit, ami nektek nem tetszik: elnémítjátok a haragos szót, mely ajkatokon lebeg, ha tartózkodtok a gyors ítélkezéstől! Az „ítélet”! Ki az aki elítél? Óh, emberek, ha tudnátok, mit tesz ítélni, reszketnétek, mielőtt kinyitjátok szájatokat! Ember, te gyenge, semmitmondó lény, hogyan merészelsz te ítélkezni a hozzád hasonlók fölött? Hát elfelejtetted, hogy a megtorlás kardja fejed fölött lebeg? Elfelejtetted-e, hogy nagy bűnt követsz el Isten szent törvénye ellen? Elfelejtetted-e, hogy, mennyire vétkeztél Isten szent törvénye ellen? Elfelejtetted-e, hogy mennyire vétkeztél Isten szent akarata ellen? Ha Isten is olyan volna, mint te, jaj volna neked! Mi lenne belőled? El kellene veszned összeszereszkadva a büntetés fájdalma alatt! El kellene süllyedned a saját bűnöd súlya alatt, melyet önmagad idéztél fel! Hát lehetséges-e, hogy te embertársadat és hogy embertársad téged valaha képesek lennétek annyira megsérteni, mint ahogy te megsértetted az Atyát, amidőn megszegted törvényét, midőn visszataszítod szeretetét, s amidőn vakon elutasítod azokat a kegyelmeket, melyeket ő naponkint nyújt neked? Lám, milyen kegyes és engedékeny az Isten és te, te nem volnál képes megbocsátani felebarátodnak, ha magadat sértettnek érzed?! „Szeretet!” Nem, a te emberi szereteted kell, engedékenységgel, jóakarattal, elnézéssel, megbocsátással, ez a szeretet, melyet tőled követelünk. „Megbocsátás”, te nagy szó, te fenséges, tiszta, magasztos érzés! Bocsánat, ez az, amit követelünk tőletek, semmi más. A tett önmagát bünteti; amit emberek vétkeztek ellenetek, az önmagát bünteti, ha nem is látjátok azt; de ti ne merjeteztek büntetni; legyetek szendék és megbocsátók, mert a bocsánatadásban szeretet van, Isten is megbocsátván nektek! És miért ne tudnátok ti is megbocsátani? Miért tartanátok magatokat jobbnak felebarátotoknál? Azt hiszitek talán, hogy mivel felfedeztetek benne valami olyan hibát, amely véletlenül bennetek nincs meg, nincsenek ahelyett bennetek más hibák, melyek gyakran sokkal súlyosabbak, mint azok, melyek fölött ti oly irgalmatlanul pálcát törtetek? Egyetlen ember sem tiszta, mindegyiknek van elegendő hibája, sajnos sok is! Ha tehát az ember képes volna azt átérezni, mennyire hibás önmaga, akkor több elnézést gyakorolna felebarátjával szemben és bizonyára megbocsátaná neki, amit az vétett ellene. Mindenkinek van ugyanis valami megbocsátani valója; mindenki rá van szorulva arra, hogy megbocsásson neki. Mindenki, kivétel nélkül; az egyik nagyobb, a másik kisebb mértékben.

Mit is használ az, ha emezt szeretik, többre becsülik, mint amazt? Talán valamely nektek tett szolgálatért, valamely tőle nyert jótéteményért, talán csak azért, mert ez nektek jobban tetszik! Mit használ, ha csak az ilyeneket szeretik? Az az érzés, melyben ezeket részesítitek, nem a szellemi szeretet érzése; azt csupán a szenvedélynek valamely hulláma sodorta felétek, emberi vágy fakasztotta bennetek! Nem! Abban a serpenyőben, mellyel egykoron tetteiteket fogják mérlegelni, az ilyen súly nem nyom semmit! Valamennyit a jóakarattal, az elnézéssel, a szendeséggel, a megbocsátással szeretetével egyformán kell szeretnetek! Ha

ezt nem akarjátok, akkor hibáztok, akkor csak emberileg éreztek, s akkor hajócskátokat az emberi szenvedélyek folyamára bocsátottatok s engedtétek a véletlenségek nyílt tengerére hajtani, kiteve martalékul az elemeknek! Bocsássátok hajócskátokat inkább a szellemi szeretet tükörsima patakjára, mely egyedül képes szeretni az összes embereket, amire pedig az emberi, érzéki szeretet nem képes; tartsátok biztosan hajócskátok kormányát, melynek fogantyúja elnézés, kormányrúdja pedig megbocsátás, s az oly édesen, oly szépen fog vinni benneteket s gyönyörűen fogtok azon tovasiklani, éltetek partján pedig a tájak varázsa kimeríthetetlen lesz! Mindig újat, mindig szépet és szebbet fogtok azon felfedezni és hálálkodni fogtok Teremtőtöknek. hogy annyira elhalmozott benneteket kegyelmével! Kedves emberek! Semmi sem bánt minket annyira, mint az, amit ti emberi nyelven „ellenszenv”-nek neveztek, s ami még a legenyhébb, a legcsekélyebb a szeretetlenség érzései között, melyek az emberek felett uralkodnak. A „szigor” jó nevelő, bölcs előmozdítója a haladásnak; de csak akkor van jogosultsága, ha karöltve jár az igazságossággal. Igen ám, de hol van igazságosság az embereknél? Sehol! Azért mondom nektek, hogy nincs jogotok szigorúaknak lenni. Fenyegethetnélek benneteket azzal, hogy ugyanazzal a mértékkel fognak mérni nektek is, amellyel ti mértetek, mondhatnám nektek, hogy az ezért járó büntetés kemény és súlyos lesz; de nem, mi nem akarunk fenyegetni! Szeretettel akarunk hatni az emberekre, mert hasonló hasonlót szül, szeretet szüljön szeretetet! Saját bensőtökből kifelé, legmélyebb szükségletből s azért szeressétek egymást, mert azt magatokra nézve szükségesnek ismeritek fel; ne a büntetéstől való félelemből, hanem követve Istennek, Atyátoknak a példáját, aki 'szeret mindent, amit teremt s rendeltetést ad neki — a gonosznak éppúgy, mint a jónak, a bűnösnek úgy, mint a jámbornak. Ő valamennyiket szereti, mert valamennyien az ő gyermekei! Őt utánozva, cselekedjete ti is így, mert a törvény így követeli, s mert az uralkodó törvény a szeretet, csakis a szeretet! Azért tehát szeressétek ti is úgy, ahogy Isten akarja, s ahogy mint emberek szeretni képesek vagytok, azzal a szeretettel, melynek megnyilatkozása elnézés, szenteség, bocsánat!

Atyám! Uram! Engedd, hogy megtaníthassam erre őket! Adj nekik erőt, hogy megérthessék szavadat s éreztesd meg velük végtelen szeretetedet, hogy annak egy része átáramoljék róluk embertársaikra! Oh, Atyánk! segítsd meg őket! Szeressétek Istent, az Atyát, szeressétek minket és szeressétek egymást.

Antal beszélő médium útján

Kedves emberek! Csak egy Isten van s azért csakis egy vallás létezhetik és többnek lennie nem is szabad. Ennek az egy vallásnak pedig megvan az a képessége, hogy a világ összes embereit egyesítheti és boldogíthatja. Ez a vallás ősvallása az egész teremtésnek, érvényes tehát az összes teremtmények részére, s ez az első parancsolat. Különbséget teszek parancsolat és tilalom között; a parancsolatot vallásnak, a tilalmat pedig törvénynek nevezem, így meg fogjátok érteni, ha azt mondom: az összes teremtmények egy vallásban élnek, mely képes egyesíteni és boldogítani őket. Ez a vallás három fogalomból áll, mely együttesen egyet képez, ez a szeretet, munka, béke. E három nélkül nincs üdvösség, ez képezi szükségletét minden teremtménynek; e nélkül nincs továbbképződés, nélküle nincs tökéletesség. Ez a vallás, kedveseim, legyen a ti vallástok! Kicsi az, nagyon kicsi; nincs benne sok paragrafus. Ti azonban nem értitek, miként juthattok ehhez a valláshoz, s mi módon tegyétek azt magatokévá. Dacára mindannak, amit tanultok, még mindig nem tudjátok, hol kezdjétek, hogy hozzájuthassatok az igaz valláshoz, ehhez az ősvalláshoz, mely egy az összes teremtés részére; mert amit ti „holt teremtés”-nek neveztek, annak is csak ez a vallása. Szeretet annyi, mint vonzás. Vonzás nélkül nem létezhetnének a világok az űrben, munka nélkül nem volnának képesek továbbképződni. A világok kénytelenek mozogni, hogy

továbbképződjenek, a mozgás pedig annyi, mint munka; s ezt a munkát végzik a világok békében izgalom és feltűnő hatás nélkül. Lássátok tehát: nemcsak az emberek és szellemek, hanem a világok is, s egyáltalában az egész teremtés ezen a valláson alapul és csakis ebben a vallásban üdvözölhet és tökéletesedhetik!

Most pedig meg akarom nektek mondani, miként juthattok a szeretethez. Az élet körülményei az embert különféle hangulatokba sodorják, melyeket az ember „szeszélyek”-nek nevez; ilyen különféle hangulatokban és szeszélyekben találkoznak az emberek, beszélnek egymással és végzik egymással üzleteiket. Már most valaki szól a másik emberhez, aki a neki mondottat akkori hangulata szerint értelmezi és nem úgy fogja fel, miként azt a szóló gondolta. Az ilyen helytelen felfogás folytán olyan mozgalom keletkezik az ember szívében, mely ellenséges érzelmet szül embertársával szemben, aki ama szavakat kiejtette és az a szegény másik ember nem is tudja, miként sérthette vagy bánthatta meg embertársát. Nem is volt szándékában azt tenni és jól gondolt szavai mégis ellenséges érzelmet keltettek embertársának szívében! És amidőn ezt megtudja, akkor maga is bosszankodik rajta éppen úgy, mint az a másik ember, a szeretet pedig nem ébredhet fel közöttük, mert minden bosszankodás gátolja az emberben a szeretet gyarapodását. Mert ha az ember igazán szeret is valakit, rossz hangulatában azonban hall tőle olyasvalamit, ami őt bosszantja, akkor a szeretet azonnal kárt szenved, legalább rövid időre. S ily módon a szeretet mindenféle szeszély által, mely az emberek sajtósága s a félreértés által, melyet éppen e szeszély miatt embertársaik szavainak, tulajdonítanak, nem gyarapodhat és nem is gyarapodik! Azért akarok tehát nektek tanácsot adni, miként kell viselkednetek, hogy a szeretet, melyet mi annyira szeretnénk köztetek gyarapodni látni, eme gyarapodásban folyton akadályozva ne legyen.

Kedveseim! Ha testvéretek szól valamit hozzátok, akkor szavait, még akkor is, ha nem jó értelemben mondta volna is azokat, értelmezzétek a legjobbaknak; tehát nemcsak a jó értelemben mondott szavakat ne értelmezzétek rosszaknak, hanem a rossz értelemben mondottakat is értelmezzétek jóknak, azaz törekedjétek azoknak a legjobb értelmet tulajdonítani. Ugyanez az eljárás vezessen benneteket embertársatok magaviselete tekintetében is, bármennyire félszegnek, rossznak, vagy ellenszenvesnek tetszenék is az nektek, mert ti nem tudhatjátok, hogy csakugyan rossz értelemben volt-e az gondolva? Ha rosszkedvűek vagytok, azért ne fogjátok fel rossz értelemben embertársatok viselkedését, hanem legyetek rajta, hogy szavát és viselkedését a legjobb értelemben fogjátok fel; változtassátok mintegy a feketét fehérre s akkor szívetek nem fog a szeretettel összenemférő hangulatba jönni és a szeretetet gyarapodásában mi sem fogja akadályozni. Némely ember akarja ugyan felebarátját szeretni és tényleg szereti is őt, de embertársának egyetlen szava, egy pillantása, egy kis mozdulata helytelen képzelődése folytán annyira hat kedélyére, s oly viaszos érzelmeket kelt szívében, hogy a szeretet egy időre ismét szünetel növekedésében, és folyton újból kell a szeretet ápolására törekednie. Látjátok, ilyen az ember. Mindennek oka saját hibájában rejlik! A hiúság, az irigység annak láttára, hogy egyik embertársa jobb viszonyok között él, mint ő, jobb ruhája van, mint neki, s több figyelemmel köszöntik, mint őt, mindjárt oly érzelmeket kelt benne, amelyek lefokozzák szeretetét, mert az az ember, akiben ily érzelmek keletkeznek maga is hiú és dölyfös! Ha alázatos és szeretetteljes volna, akkor ily érzelmek nem keletkezhetnének benne, de a benne feltámadt irigység miatt vele szemben lenézettnek és lebecsültnek tekinti magát. Csakhogy nem az a lényeges, hogy miként akarná az ember, hogy becsüljék, hanem az, hogy tényleg miként becsülik őt. Az ember egyáltalán ne kívánja azt, hogy őt becsüljék, vagy tekintélynek tartsák, egyáltalában ne jusson eszébe, hogy testvére őt szavaival, pillantásaival vagy tetteivel sérteni szándékozik; szeretetteljes embernek legalább sohasem kellene ilyest gondolnia! És ha ez így lesz, akkor látni fogjátok, kedveseim, mekkora haladást tesz majd a szeretet! Mert ahol tiszta, zavartalan szeretet van, ott zavartalan béke is van; a szeretetben ugyanis béke van. Dolgozzék tehát az ember s ne tétlenkedjék és az, aki dolgozik, ne nézze görbe szemmel azt, aki nem dolgozik, vagy kevesebbet dolgozik, de ne

is tekintse magát amazzal szemben megkínzottnak, mert az egyiknek rendeltetése ilyen, a másiké meg amolyan, és mindenkinek megvan a maga rendeltetése. Ha azután valaki, akinek dolgoznia kellene, nem dolgozik, és rendeltetését nem tölti be, úgy azt éppenséggel nem kell irigyelni, vagy görbe szemmel nézni, hanem inkább szomorú szívvel sajnálni!

Kedveseim! Elégedjétek meg azzal a hivatással, azzal az állással s azzal a helyzettel, melybe Isten helyezett benneteket és ne mondjátok soha, hogy jobbat kívántok, különben kikelni látszotok rendeltetésetek ellen, tehát Isten ellen is. Legyetek megelégedettek és szeressétek egymást, akkor igazi békétek lesz. Szeretet is csak úgy lehet a lelketekben, ha engeditek azt természetesen növekedni, nem is kell annak érdekében semmi egyebet sem tennetek, csak ne akadályozzátok meg növekedésében. Istentől kaptátok azt, ha tehát fejlődésében nem akadályozzátok, fejlődni és terjedni is fog. Írva vagyon: „Ne rágalmazzatok egymást!” Tudjátok-e, emberek, mit jelent ez? Ne mondjátok senkiről rosszat, még akkor se, ha az rossz. Erős szenvedélye az embereknek, hogy felebarátjukról rosszat mondanak, ha az nem olyan, amilyenek ők szeretnék. De vajon jó volna, ha olyan volna, amilyenek ők szeretnék? Bizony nem, mert hiszen ők maguk sem jók! Hagyjátok tehát embertársatokat békében és ne rágalmazzatok őt; értelmezzetek inkább minden tőle eredőt jónak, hogy szerethessétek őt.

Kíséreljétek meg követni ezt a tanácsot, óh emberek, és kérdezzétek magatoktól esténként, midőn aludni tértek, hogy követtétek-e azt? És ha lelkiismeretetek azt mondja: nem, ha erről vagy amarról az emberről rosszat gondoltatok, úgy kérjétek bocsánatot Istentől, s fogadjátok meg komolyan, hogy a következő napon ezt a hibátokat ismételni nem fogjátok. Vigyázatok magatokra és vessetek számot magatokkal naponkint, amidőn alvásra tértek! Így lesz eredményetek a szeretetben, sőt azt fogjátok mondani: csak most ismerjük a szeretetet, előbb nem is tudtuk, mit jelent a szeretet! Isten pedig az örökké jó Atya ennek örvideni fog és éleszteni fogja benneteket a szeretetet, hogy folyton erősebben lobogjon s majdan összes teremtményeit egyesítse egy nagy lánggá, melyben mindannyian üdvözöljenek

Antal beszélő médium útján

Isten szereti összes gyermekeit, a jókat úgy, mint a rosszakat. De ha Isten gyermekei akartok lenni, akkor ti is kötelesek vagytok szeretni az ő gyermekeit, testvéreiteket és szeretetteljes bánásmódban kell őket részesítenetek, úgy a jókat, mint a rosszakat is. Erről a szeretetteljes bánásmódról akarok most szólni. Ezen a téren ugyanis megint keresztezik egymást a szélsőségek, a tévedések, s haszon helyett sok kárt lehet tenni. Szeretetteljes bánásmód. Szeretet bölcsesség nélkül és igazság nélkül: méreg. Szeretet életet adhat, de el is vehet! Szeretetteljes bánásmóddal egyik emberből valami jót, a másiktól pedig rosszat lehet alakítani, ha a szeretetet egyoldalúan fogjuk fel s egyoldalúan alkalmazzuk.

Kedvesem? Ahány ember, annyi jellem. Valamiként nem beszélhetek minden emberrel, akivel valamit meg akartok értetni, ugyanazon a módon, ugyanazokkal a szavakkal, hanem alkalmazkodnotok kell az illetőnek egyéniségéhez, akivel valamit meg akartok értetni: épp úgy alkalmazkodni tartoztok a szeretetteljes bánásmód tekintetében is minden egyes ember jelleméhez. Ha pl. tolvaj áll előttetek, akkor a szeretetteljes elbánás nem abból áll, hogy benne megbízhatok, mert ez elhibázott szeretet volna, mely a tolvajt még rontja. Bánásmódotokban azt a szeretetet kell vele szemben alkalmaznotok, melyet ő megérdemel: a tolvaj bizalmat nem érdemel, bizalmatlanságot kell tehát vele szemben gyakorolnotok. Olyan emberre, aki nem tud titkot megőrizni, hanem mindent kifecseg, amit hallott: a szeretetteljes bánásmódnál fogva nem lehet olyan dolgokat bízni, melyeknek titokban kell maradniuk, hanem azokat el kell előtte hallgatni. A túlzó ember, aki a szeretetteljes bánásmódot egyoldalúlag fogja fel, erre azt fogja mondani, hogy hamisság! De téved, ez szeretetteljes bánásmód és nem hamisság. Ha

valakiről előre tudjátok, hogy ha neki Istenről beszéltek, szitkozódni fog, mert az „Isten” szót hallani sem bírja: akkor ezzel szemben szeretetteljes bánásmódokat abból fog állani, hogy az ő jelenlétében ezt a szót ki nem ejtitek, nehogy őt ezzel káromlásra ingereljétek. Mondhatnék így nektek még többféle jellemet, de ériétek be ezzel a néhányval s alkalmazzatok az adott példákat minden más előforduló esetre. Vegyetek példát Istenről, Atyátookról. Szeretetteljesebben csak nem akartok bánni embertársaitokkal, mint ahogyan Isten bánik gyermekeivel, mert hiszen ti, mint gyenge emberek, úgy sem tudtok túltenni Istenen. Akit Isten nem tart alkalmasnak arra, hogy vele magát megismertesse, azzal nem ismerteti meg magát, mert szeretetteljesen akar vele bánni. Akiről ő tudja, hogy ezt vagy amazt a missziót, ha rábízná, teljesíteni nem tudná, vagy nem akarná, arra nem fogja azt rábízni, hanem olyan megbízást fog neki adni, melyet kár nélkül képes teljesíteni. Isten épp úgy viseltetik bizalommal, mint bizalmatlansággal; nem ruházta fel tehát bizalommal azt, aki arra nem érdemes, aki annak megfelelni nem képes. Kedveseim, vajon szeretetteljes bánásmód volna-e az, ha segíeyeznétek a tékozlót? Hiszen így nem tennétek jót vele; ellenkezőleg támogattátok őt abban, hogy megmaradjon a maga bűnében. Avagy jót tettetek-e azzal, aki csak keveset tud enni, s ti mégis teli fazék ételt adtok neki? Hiszen ezt megkínóztátok, nemhogy szeretetteljesen bántatok volna vele. Az ilyen embernek csak egy kanálra való ételt kell adni; többet nem bír megemészteni. És talán valami jót tettetek azzal, akinek olyan ételt adtok, mely nektek ugyan ízlik, de amelyet ő éppenséggel nem szenvedhet, s ezért azt ki kellene hánynia? Mindezekkel bizony nem bántatok szeretetteljesen!

Látjátok kedveseim, milyen sokféle lehet e téren is a szélsőség. Azért mindig rossz az, ha az ember valamely tant csak szó szerint fog fel. A tannak szó szerinti felfogásából sok baj keletkezett már a világon, mert a tanító, aki ily jó tanokat hirdet, melyeket különben mindenki kitűnőknek ismer el, minden egyes emberhez külön nem alkalmazhatja ezeket a tanokat, s nem írhat nekik elő minden alkalomra külön szabályt. Azért az összes tanok, ha még annyira magyarázzuk is azokat, mégis csak alaptanok, egyes vonások, melyeket az egyén maga tartozik és tud is kiegészíteni, ha nem ragaszkodik mereven a tan betűjéhez, hanem azt különféle nagyságú és értékű szellemi érmekre váltja fel. Így van ez mindennel, minden létező erénnyel. Minden jó dolognak ugyanis három főalkatrésze van: szeretet, bölcsesség, igazságosság. Szeretet nem szülhet jót igazságosság és bölcsesség nélkül, mert bölcsességre van szükség annak alkalmazásánál, igazságosságra pedig azzal szemben, akinél azt alkalmazzátok. Aki szeretetteljes akar lenni felebarátjával, az annak mindenekelőtt igazságossággal tartozik aszerint, amint megérdemli. Innen az a sok büntetés, mellyel a jó Isten gyermekeit sújtja. Ámde ez nem önkény Istentől, hanem szeretetteljes bánásmód, mert az a bizonyos ember másként üdvösséghez nem juthat, mint éppen így; másféle bánásmód végtelen romlásba vinné őt. Azért gyakoroljatok igazságosságot minden előforduló esetben felebarátotokkal szemben, s ekként szeretetteljesen bántatok vele és megóvjátok őt sok kihágástól, melyet más bánásmód mellett elkövetett volna. Szeretetteljes bánásmód alatt értem pl. a felebarátnak való segélynyújtást is. De ha pénzt adok a részegesnek, hogy ihassék, akkor nem tettem neki olyas szolgálatot, melynél fogva jobb emberré lehet, hanem ellenkezőleg még elősegítettem az ő romlását. Ugyan miért is ruházta volna fel a jószágos Teremtő az embert olyan bámulatos tulajdonságokkal: értelemmel, áttekintéssel, számító és ítélő képességgel, ha mind ezekre nincs szüksége? Ha az embernek szó szerint kellene követnie a tant, akkor ezekre a különféle tulajdonságokra nem volna szüksége! Világos tehát, hogy azokat Istentől azért kapta, hogy azok segélyével minden egyes esetben helyesen értelmezhesse a parancsolatnak vagy tannak szó szerinti szövegét.

Vajon mire való volna az ember megfontoló képessége, ha azt nem arra használná, hogy felebarátján a legjobb értelemben segíthessen? Bizonyára sok embertől hallottátok már érettebb korokban azt mondani: „bárcsak büntettek volna meg keményen apám és anyám kicsi koromban egyik-másik hibám, rosszaságom, vagy rossz szokásom miatt, — bizony bizony jó

lett volna, jó emberré lettem volna!” Ezek az emberek idősebb korukban látták csak be, hogy a szülők által velük szemben alkalmazott szeretetteljes bánásmód milyen helytelen volt, s méltán panaszozzák, hogy szülőik ferdén alkalmazták velük szemben a szeretetteljes bánásmódot. Csak hogy óvatosságnak kell lenni valamely parancsolat szövegének értelmezésénél, mert az emberek szeretnek mindenben a szélsőségekbe kalandozni. Így pl. azt is mondhatnák; büntetnem kell azt, aki büntetést érdemel, — s aztán büntetnének minden mérték és cél nélkül és nem tudnák megállapítani a büntetés helyes módját, mert a büntetésben is van gyengédség és szeretet. Nem szabad t.i. haragosan büntetni, hanem nyugodtan, részvétellel és szeretetteljesen. Végtelen nehéz az embernek a helyes utat eltalálni, mert vagy túlradozzik a szeretettől vagy pukkadozik a haragtól; nem érti, hogyan lehet a szeretetet, a nyugodt, meggondolt szeretetet bölcsességgel és igazságossággal párosítva alkalmazni. Ezeknek az erényeknek alkalmazásánál ugyanis sokféle szélsőségre hajlik, melyeket gyengesége miatt nem tud leküzdeni, és eme gyengeségének tudatára ébredve, újabb szélsőségbe esik bele; bosszankodik a saját gyengeségén és szeretné a saját fejét leütni, amiért ismét annyira gyengének bizonyult! Alig hogy hozzányúlt azonban a fejéhez, hogy azt leüsse, máris jobb gondolat villan keresztül agyvelején: „nem, a fejedet meg kell hagynod!” és ismét alig hogy megszabadult ettől az indulatosságától, máris más és más szélsőségbe esik. Ilyen módon hánykolódik az ember ide-oda ezen a „világ”-nak nevezett küzdőtéren, s innen van, hogy az ember nyugtalan lény, aki nem találhat nyugalmat, hogy legalább némileg kipihentethetné a sok küzdelemben kifáradt szellemét! És rendszeresen az olyan emberek esnek a legtöbb szélsőségbe, akik legtöbbet küzdenek önmagukkal, hogy jókká és nemesekké legyenek. Ezek nem nyugosznak, nem pihennek és nem tudnak lélegzethez jutni a sok kutatástól és gondolkozástól, hogy miként lehetne a dolgot jobban megcsinálni; a sok kutatás és gondolkozás közben pedig hibát hibára halmoznak, egyik ijedségből a másikba esnek és szeretetlenül bánnak el önmagukkal!

Azért kedves emberek, ne kábítsátok el magatokat gondolataitok által, hanem maradjatok józanok és csak akkor gondolkozzatok élesen, ha valamely tett előtt álltok. Mert ha a tettet megelőzőleg a sok szeszeseitől vagyis a sok tépelődéstől megkábulatok, akkor a tett idején mámorosak vagytok, a mámoros ember pedig nem képes a dolgát higgadtan elvégezni és csak akkor józanodik ki, amidőn a tett már végre van hajtva, amikor azonban már mit sem használ a szemrehányás, a késő bánat. Hagyjatok fel, kedveseim, az élvezetekben való mértéktelen kéjelgéssel és maradiatok meg szépen józanul hogy minden cselekedetnél képesek legyetek helyesen megfontolni, miként hajtjátok azt végre úgy, hogy felebarátokat szeretetteljes bánásmódban részesítsétek és neki tényleg segítségére legyetek. Ha azután embertársaitok kedvéért hozzászoktatok ehhez a józansághoz, akkor anélkül hogy tudnátok és észrevennétek, önmagátokkal bántatok el szeretetteljesen. Mind ennek a lényege pedig benne van ebben az egyetlen cseppben: „óvakodjatok a rideg betűtől!” Mert a tapasztalás megtanított benneteket arra, hogy a szigorúan vett betű az okozója minden bajnak a világon! Szellemesítsétek meg magatoknak az ígét ezerféle módon, ahogy éppen szükségetek van rá, s akkor észrevétlenül is önmagatokat fogjátok átszellemesíteni.

József beszélő médium útján

Mily gyenge lény az ember! Teste minden benyomást oly fájdalmasan érez meg, minden anyagi nyomás alatt összeroskad, s annyira ki van téve a romlásnak és feloszlásnak, hogy könnyen megsemmisül! Pedig hát milyen nagy ő, s mily nagyszerűek az ő szellemi adományai! Az ember ugyanis szellemével uralkodik, tündöklök, terem! Igenis, terem, pedig teremteni csak Isten tud! És mivel az ember a maga szellemével még teremteni is tud, azért világos, hogy ez a szellem Istenből származik. Szelleme által hat az ember felebarátjára;

szellemével vezeti testvéreit oda, ahová neki tetszik; szellemével igazza le testvéreit, akik magukat leigáztatni engedik... Mily kevesen ismerik fel azonban a szellem értékét, s azok a kevesek is, akik felismerik, visszaélnék vele, vagy túlbecsülik és Istennek képzelik magukat! Ez utóbbiak azok, akik szellemi kiáramlásaikkal uralják a világot, azt a saját gondolataikkal elárasztják, a saját lényegiségük bélyegét nyomják reá s olyanná alakítják a világot, amilyenek ők maguk. A korszellemet irányítják, amelyben az emberiség tovább haladjon; az emberiség pedig vakon és akaratlanul követi őket, mert nem találta meg a saját szellemét. Így keletkeznek a koráramlatok a maguk kirívó jellegzetes környezetükkel. Kevesen, csak nagyon kevesen teremtik ezeket az áramlatokat, a többiek mind azok által vezetetik magukat. A divatos áramlat a földön a materializmus. Néhány erőteljes, önértékes, de mélyen eltévedt szellem teremtette azt, a szegény emberek pedig akaratlanul követik őket. Azt hiszik ezek a balgák, hogy önként járnak ezen az úton, hogy saját meggyőződésüket követik, s hogy tudják, mit cselekesznek és hová mennek! Óh ti vakok és balgák! Hiszen nektek nincs is akaratotok, ti magatokat sem ismeritek, s lusták lévén gondolkozni, nem akartok felemelkedni, hogy magatok gondolkozzatok, hagytok tehát másokat magatok helyett gondolkozni, — s azután követitek ezeket meggondolás nélkül? Ti vagytok a nyáj és ők a kolomposok; ti gépiesen követitek a vezérharang hangját. Ehhez a hanghoz pedig annyira hozzá vagytok szokva, hogy azt hiszitek, más hangnak nem is szabad léteznie, és ha a leghatalmasabb harang szólalna is meg körülöttetek mennydörgésszerű hangon: ti süketek maradtátok! Igen, mert régen hozzászoktatok kolomposaitok harangjához és csakis ennek a hangját tartjátok helyesnek!

Vegyetek hát példát azokról a kolomposokról! Figyeljétek csak meg, mennyire kihasználják ők a saját szellemüket, s nézzétek, miként uralkodnak szellemük által, hogy dolgoznak a saját szellemükkel! Ők ugyan tévúton vannak, de mégis bírnak a saját egyéniségük tudatával, tudják, hogy léteznek és hogy érnek valamit, tudják, hogy hivatva vannak a többi gyenge szellemeket elnyomni, irányítani, miként a lovas a maga lovát. Igaz, hogy tévednek ezek a szerencsétlenek, azonban ők mégis önálló szellemek. De ti, ti nem vagytok semmik; ti gépek, automaták vagytok; hagyjátok magatokat lökni és megálltok ott, ahová löknek benneteket; engeditek magatokat verni, és görnyedtek a verés alatt; rabszolgák vagytok, akik megremegnek az úr intésére, akit a szabadságukról való lemondás által önmaguk teremtettek maguknak. Azt hiszitek, hogy Isten azért adta az embernek a szellemet, ezt a legnagyobb adományt, mely az embert Istenhez hasonlóvá teszi, hogy azt mint valami árucikket másnak a rendelkezésére bocsássa s önmagát attól megfossza? Csalódtok! Isten azt saját rendelkezésére adta nincs jogotok tehát azt elajándékozni! Azért kaptátok a szellemet, hogy önállóan gondolkozzatok és kutassatok; önállóan tanuljatok, következtessetek és ítélezzetek és kinyomozzatok: mi célból vagytok a földön. Vajon csakugyan oly nagyon nehéz önállóan gondolkozni? Vajon lehet-e kétséges a választás, s lehet-e haboznotok, mikor két, annyira különböző út van előttetek? Mit tesz az anyag? Semmit sem tesz, mert halott, akarat nélkül való, hiányzik a szellem belőle. Csak a szellem ad t.i. életet. Ki az úr: a halál-e vagy az élet? E kérdésre a gyermek is tud válaszolni! És ti mégis alárendelitek az életet a halálnak, és a jogart mégis az üres, buta anyagnak adjátok a kezébe, hogy a rabszolga tiporjon rá az úr nyakára!

Igaz, hogy a lelkes anyag követi a teremtés törvényét, ő is akar haladni, ő is keresi a javulást, s nemesbülést. De az anyag csak önmagának dolgozik; amire törekszik, amit keres, azt önmagának akarja megtalálni, amit megragad, azt önmaga akarja elfogyasztani! „Én” s örökké én, ez a materializmus jelszava; benne minden csak az én körül forog! És még a jó is, amelyre törekszik, csak azért valósul meg, hogy hízelegjen a kedves ének, hogy hasznára legyen a kedves ének, hogy ez élvezze előnyeit, ez arasson hálát, ez nyerjen jutalmat s ez jusson tisztelethez! Ez a haladása az anyagnak! A szellem ellenben nem önmagának dolgozik, hanem másoknak, mert amit magába felvett, azt iparkodik átvinni másokra, s amit kapott, azt meg akarja osztani másokkal. A szellem sohasem gondol önmagára, mindig szellemtársaira.

Az anyag azt áhítozza, hogy szeressék őt, a szellem azt, hogy ő szeressen. Szerettetni annyi, mint kapni, szeretni annyi, mint adni; már pedig adni üdvösebb, mint kapni. A szellem mindig csak adni akar, és minél inkább emelkedik, annál inkább törekszik beolvadni abba a nagy kimondhatatlan valamibe, melyet ti emberek „szeretet”-nek neveztek: szeretet Isten iránt, szeretet a teremtmény iránt, mely a teremtésben sűrög-forog. Beolvadni, magát odaadni, ez a szellem törekvése és ez az igazi törekvés.

Jól tudjátok, hogy az anyag, bármennyit vesz is fel magába minden elképzelhető adományból, mégis elenyészik, mégis feloszlik. De a szellem örökre a saját lényegisége, ugyanaz az egyéniség marad, amilyenek a világra jött, mert régen halad előre és közeledik ahhoz a ponthoz, ahonnan kiindult s ahonnan a maga eltévelyedésében szerencsétlenségére annyira eltávozott. De ha a szellem lényegisége meg is marad, minősége azonban javul, nemesül, minél inkább közeledik ahhoz a forráshoz, melyből minden szeretet, minden kegyelem, s minden irgalom ered, mely összetartja az egész teremtést, és amely nélkül szétforgácsolódnék az egész csodálatos alkotás! Állj meg hát óh emberiség! Nyisd ki füledet és halld meg a harangozást, mely túlharsogja a kolompos csilingelését, melyet te oly szorongva hallgatsz! Materializmus az enyészet; szellemi haladás az igazság, az élet! Neked pedig élned kell, te élni tartozol s élni fogsz, bármit cselekszel is! Csak légy rajta, hogy ne túlkésőn juss az élethez és hogy dermedt tagjaidat minél előbb felmelegítsd a szeretet napjánál!

*

Amidőn sötét lőn és mindig sötétebb lett, midőn az élet folyton csökkent és csökkent, midőn majdnem teljes mozdulatlanság következett be és tökéletes megsemmisüléstől lehetett félni, akkor látta az Atya, hogy elég volt a szenvedésből és felhívta hű gyermekeit a segélynyújtásra. „Menj, és tekints le a sötétségnek és a posványynak abba az örvényébe, — így szól az igazságosságot képviselő gyermekéhez — akarsz-e segíteni? Itt az ideje!” „Atyám— szól az igazságosság képviselője, - hogy tudnék én segíteni a bűnnek ebben a fertőjében? Én csak megtorolni tudok; ments fel engem” Ekkor az Atya az igazságot képviselő gyermekéhez szól: „A megsemmisülés fenyegeti őket; szállj le te és segíts rajtuk!” „Hogy tudjak én segíteni?” — válaszolá az igazság képviselője. — „Ahol a hazugság honol, ott nekem nincs mit keresnem, ott én nem tartózkodhatok; ments fel engem, Atyám, én nem tudok rajtuk segíteni!” Ekként kérdezte míg az Atya sok-sok gyermekét, de egyik sem akart, vagy tudott segíteni. Ekkor előlépett a Szeretet anygala és így könyörgött: „Engem küldj le Atyám, én akarok rajtuk segíteni, én életet akarok nekik hozni, ébreszteni, erősíteni, nevelni, oktatni és Hozzád visszavezetni akarom őket!”

„Menj hát fiam! — szóla az Atya; — a feladat nehéz és nagy; de te erős, nemes és türelmes vagy, mert te vagy a szeretet! Menj, én veled leszek!” És a szeretet anygala átvette a nehéz feladatot, elindult és megkezdte a munkát. Micsoda nehéz munka: holt tömegeket megeleveníteni, életet lehelni a halálba, értelmet az életbe, szeretetet az értelemben, áldozatot a szeretetbe! Sokáig, sokáig dolgozott a szeretet anygala a munka kezdetén, ifjabb testvérei pedig derekasán segédkeztek néki. Amidőn azután lassan-lassan megkezdődött a mozgás, amidőn az addig holt tömeg megtanult járni, majd dadogni és végül beszélni, akkor elérkezett az ő ifjabb testvérenek, a „hit”-nek az ideje, akit leküldött, hogy rakja le az alapját annak az épületnek, melyet ő az Atya dicsőségére emelni akar.

A hit megjelent, de árnyként eltűnt újra és nyomot sem hagyott hátra, mert az emberek gondosan eltűntették a nyomait! Fehérre súrolták, tisztára csiszolták az utat, melyen járt, úgy, hogy még emléke is eltűnt az előbbi örvényben! „Így hát hiába dolgoztam — sírdogált a szeretet — nem fogom hát elvegezni a magamra vett feladatot, nem tudom beváltani az Atyának adott szavamat!” „De mért veszítsem el bátorságomat, mért kételkedjem? Érzem magamban megmozdulni a részvétet: nem rosszak ők, csak zavartak, nem romlottak, csak elfogultak. Türellem! Célt érek, az én kincsem kimeríthetetlen, hiszen van szeretetem!” — így

szólt a jó fiú. „Meghozom a legnagyobb áldozatot, odaadom nekik mindenemet, el akarom őket árasztani szeretetemmel, hadd fürödjének annak árjában, hadd sütkérezzenek annak sugaraiban; egészen az övék akarok lenni, leszálok hozzájuk!”

És eljött a földre a megszemélyesített szeretet, a szeretet húsban és vérben. „Íme, itt vagyok, a tietek vagyok, ti pedig az enyéim vagytok! Hallgassatok meg, ne tagadjatok meg, ne utasítsatok vissza! Hiszen én nem kérek tőletek semmit ti ne adjatok nekem semmit, ti csakis kapjatok, kapjatok amennyit, ameddig s ahányszor csak akartok!” Óh emberiség, emberiség! Mit műveltél?! Birtokodban volt a szeretet, — mit tettél vele? Mit teszesz vele még most is? Visszautasítod, s ő beléd kapaszkodik. Átkot szórsz reá és testvércsók cseng feléd vissza! Hátat fordítasz neki, s ő villámgyorsasággal üldöz téged, eléd kerül, hogy kitárja feléd karjait és keblére szorítson.

Emberiség! A szeretet ama világos, tiszta, magasztos lángjából te a gyűlölet és bosszú máglyáját készítetted s az önzés fujtatójával szakadatlanul gyarapítod annak lángjait! A pörkölő hőséget hősiezen viseled el, az égető sebet pedig makacsul letagadod. Ámde mindez semmit sem használ neked, rendeltetésed előtt nem térhetsz ki, mert te a szeretet angyaláé vagy! Hiába szököl előle, és ha porhanyóra s veresre sültél is a saját magad szította tüzedben, mégis csak visszaesel a szeretet szelíd, gyógyító karjaiba, mely téged szült, ébresztett és nevelt, táplált és jótéteményeivel elhalmozott, s amelyet oly rosszul hálálsz meg! Emberek, emberek! Amikor időszámítástokban azt az órát ünneplitek, mely a legnagyobb áldozatra emlékeztet benneteket, mit valaha szellem hozott, akkor ne felejtsetek el, hogy mind azért a nagy áldozatért nem követelnek tőletek egyebet, csak azt, hogy ne utasítsatok vissza a szeretetet, melyet Isten küld nektek! Hiszen nem akar ő tőletek semmit; ő csakis ad nektek! Ti pedig, tanítványok, hirdessétek az emberek között; „Semmit se adjatok Neki, csak fogadjátok magatokba az ő szeretetét, csak vessétek alá magatokat az ő szeretetének! Tanuljátok meg egymást szeretni, óh emberek, s akkor a tietek lesz minden amire szükségetek van! Csak egy igazság van az életben, csak egy cél van az emberek előtt, s ez a szeretet! Mert aki nem tud szeretni, az halott; hogy tehát felébredhessetek az igaz életre, melyet az Atya rendelt számotokra, kénytelenek vagytok megtanulni egymást szeretni!

V. FEJEZET

A fejlődés

József beszélő médium útján

A természetben minden egy cél felé tör s egy pont felé igyekszik, hogy abban egyesüljön, vagyis hogy egésszé legyen, mert csak az egész képezi foglalatát a tökéletesnek. Az egész részecskékből áll és csak a sok részecske halmazata, szaporulata és egybeolvadása képes létrehozni azt a szorosan körülzárt és elhatárolt valamit, amit az emberek „egész”-nek neveznek. Nem létezik a teremtésben egész, ami nem sokból lenne összetéve, és minthogy a teremtés alapelve, t.i. az a törvény, amely a teremtést fenntartja, vezeti és fejleszti, mindenütt ugyanaz, nagyban és kicsinyben, fenn és lenn, — ennél fogva minden, ami a teremtésben létezik, kénytelen magát kivétel nélkül annak alávetni. „Teremteni” csak a szellem képes és egyedül a szellem tudja magának elképzelni az egészet. A szellem szüli az eszmét, s abban a pillanatban, amidőn ez az eszme gondolatában megszületett, már is mint egész áll a szellem szeme előtt, a szellem pedig azt, amit önmagától teremtett, kész dologként tekinti át. Ezzel azonban még a teremtés nem kész, hanem csak a terv, mely szerint az végrehajtandó. A szellem azonban nem tud végrehajtani; ő csak tervezni, szellemi képeket elővarázsolni s a maga képzelő tehetségében mind azt felépíteni tudja, amihez a maga természeténél fogva

megfelelő képesítése van. Ha tehát a szellem az ily módon teremtett valamit ki akarja alakítani, vagyis ha azt akarja, hogy az meg is nyilatkozzék, akkor egyéb segítségre is van szüksége és pedig az anyag közreműködésére. Csakhogy szellem és anyag között mély úrtáton! Teremteni lehet villámsebességgel, de szülni, fejleszteni, életet adni lassú munka, mert ez alá van vetve a fizikai törvénynek, itt azok, az erők dolgoznak, melyek az anyag kifolyásai s amelyek lépésről-lépésre, lassan, a természeti törvény szerint és szoros egymásutánban fejlődnek. Mert a törvény nem enged ugrást, hanem folytonos, nyugodt s egymásba nyúló haladást követel meg!

Amíg tehát a test, avagy a fizikai erők folytatólagosan kifejlesztették azt, amit a szellem gondolt és tervezett, addig gyakran korszakok múlnak el. Amennyire gyorsan születik meg az eszme, annyira lassan nyer testet és alakot, vagyis lesz egészszé. Amíg ugyanis annak számtalan egyes részecskéi összekerülnek, s a szellem által alkotott központ körül egyesülnek, addig sok idő, sok erő és sok akarat emésztődik fel! A legcsodálatosabb egész, amit emberi agyvelő felfogni képtelen — Isten teremtése! Isten maga, bár végtelenül magasztos és felfoghatatlan, határtalan az ő hatalma, s bármennyire szilárd és megingathatatlan is az ő akarata, — önmagát sem mentette fel a törvény alól, amellyel ő egy, amelyet hasonló értelemben működtet az ő teremtéseiben. Isten, a szellem szülte a teremtés eszméjét és rögtön kész volt a kép, mely szerint annak ki kell alakulnia. Isten mindenhatóságánál fogva kétségtelenül képes lett volna ugyanabban a pillanatban, amidőn eszméje megfogamzott, azt nyomban végre is hajtani, mert ő pusztá akaratával képes lett volna keresztülvinni, hogy a teremtés terve épp olyan tökéletesen, ahogy létrejött, máris készen befejeződjék, de ezzel megsértette volna saját törvényét. Hogy tehát ez a törvény tiszteletben tartassék és sértetlenül maradjon, azért kellett Neki, mint a törvény teremtőjének és őrének első sorban követnie a törvényt, aminthogy az történt is. Valamint az ember, mint szellem csak eszméket képes teremteni; azok végrehajtásához azonban fizikai erőit kénytelen felhasználni: hasonlóképpen Isten is a saját tervei szerint működésbe helyezte a maga erőit, hogy a végrehajtást a törvény útján eszközölje. Mert hiszen Istennek is van teste, és ez a test az ősvilágosság. Kizárólag szellemével Isten nem működhetett, mert oknak és okozatnak egyenlő viszonyban kell állnia egymáshoz, s Isten szellemével a teremtésnek csak szellemi részére hat. A teremtés azonban anyagi elemekből áll, hogy tehát az anyagelemre hathasson, Istennek működésbe kellett helyeznie a maga anyagelemét, az ősvilágosságot is, hogy ennek a segítségével a részecskék fejlődése és felhalmozódása megtörténhessék, mely az egész alkotáshoz szükséges.

Így tehát a mindenható nagy és végtelen Isten is, midőn a teremtés eszméjét létrehozta, nem állította azt látható, befejezett egészként oda, hanem a fejlődés törvényes útjára terelte; mert öntevékenység és továbbfejlődés alapja és sarkötvénye a teremtésnek! Természetesen nem szabad párhuzamot vonnunk ember és Isten között, mert amit mi nektek emberi szavakkal megmagyarázunk, az csak viszonylagos értelmezése a helyes fogalomnak. Az emberi szellemnek t.i. gyarlóságánál fogva mindig valamely képre van szüksége. hogy a gondolat előtte felfogható legyen, de ha még oly távolról való is ez a kép, az mégis mértéke annak a fogalomnak, melyet magának alkotott. Minél nagyobb a távolság a kép és valóság között annál könnyebben fogja fel az ember a gondolatot a kép segítségével. Világos, hogy Isten, az egyetlen tökéletes lény, az egyetlen összhang a teremtésben, ért a munkájához; az eszme Tőle származván, tökéletes, mert ő csak olyast teremthet, ami jó, igaz és tökéletes, s ami magában hordja a létesülés feltételét, ami az emberi alkotásokról nem áll. Isten összhangja érti az elveknek helyes alkalmazását is, melyek a megteremtett eszmét húsba és vérbe átvinni alkalmasak. Isten igen jól tudja, hogy a szellem villámgyorsasággal halad és hogy az összes létező elemek és erők gyorsasága utol nem érheti a szellem sebességét. Az ember ezt a sebességet kipróbálhatja önmagán: teremtsen önmagából valamely eszmét, és bármily merész legyen is az, alig szükséges ahhoz egy pillanat, hogy az tökéletes képként teljesen készen álljon lelki szemei előtt. A fizikai erő ellenben lassan, nehezen és fáradságosan sántikál utána,

mert a tehetetlenség és nehézkedés törvényéhez van kötve, melytől nem képes megszabadulni.

Ha valamely tárgyat egy helyről a másikra kell vinni, akkor ez a hely távolságához képest emberi időszámítás szerint egy órát, egy napot, egy hetet, egy hónapot, stb. igényel. A szellem azonban nem ismer időt és tért s egy pillanatnak ezredrésze elégséges arra, hogy a legtávolabb tájakra helyezkedjék át. Istenben él az anyag és a szellem közötti arányos működés tudata, ő ismeri a törvényt, hogy mennyi idő alatt működhetik az anyag és tudja, hogy ezen a törvényen túl minden fejlődés lehetetlen. De az embernél megfordítva áll ez. Van egy eszméje és már a következő pillanatban végrehajtva akarná azt látni. Mi tulajdonképpen az eszme? Mindenesetre a szellem teremtése, de csakis a szellemnek magának. Hisz az eszme, mint ilyen, magában véve még semmi, ha az ember csak mint szellemi képet látja maga előtt; értéket csak akkor képvisel, ha végrehajtják, ha konkrét alakot kapott; a végrehajtáshoz és alakot öltéshez pedig nem elég a szellem munkája, hanem annál a testnek is közre kell működnie. A test azonban nem képes oly gyorsan haladni, mint a szellem, másrésről pedig az ember fogyatékos szellemének kevés a türelme, folyton előre akar sietni s a testet magával akarja ragadni. Bizonyos fokig ez sikerül is neki, de ezzel a lázas sietséggel megzavarja a fejlődés összhangját; a fizikai erők összetorlódznak, nem képesek nyugodtan és törvényesen működni s eredménytelenül hullnak szét önmagukban. Innen van, hogy az emberek legszebb szellemi alkotásaiknak olyan ritkán adhatnak életet és alakot, mert mindig elfelejtik, hogy más a szellem alkotása és más a testé, és nem értik meg, hogy mindegyik önmagában csak az egyik felét teszi és csak a kettő együttvéve alkothat egy egészet. Nem akarják felfogni, hogy meghatározott idő szükségeltetik ahhoz, hogy a fizikai erő folytatólagosan összehordja és összerakja mindazokat az apró részecskéket, melyek az egésznek kialakításához szükségesek, és hogy ha már össze vannak hordva az összes apró részecskék, még mindig idő kell ahhoz, hogy egymással összeolvadjanak, összenőjenek és megerősödjenek, mert csak akkor alkothatnak egy egészet.

Nagy baja az emberiségnek, hogy mindig csak teremteni akar és semmit sem alakítani, úgy nagyban, mint kicsiben, általánosságban mint részletekben! Minden ember egy-egy részecske a nagy teremtésben azzal a rendeléssel, hogy közreműködjék kialakításán annak az egésznek, mely tulajdonképp maga a „befejezettség”; minden, még ami nem is eszes lény, e pont felé igyekszik. Akaratlanul és öntudatlanul, természettörvényi szükségszerűséggel szorítják a központ felé, ahol feladata az, hogy az egész fejlődést szolgálja. Mily végtelen nagy és megfoghatatlan lehet ez az egész, mikor a teremtett lények annyi milliárdja mind csak egy pont felé tör s ebben az egy pontban törekszik egyesülni! Gondold el csak ember, mily nagy lehet ez az egész! Amidőn az ember valamely eszmét teremtett, ha megvan hozzá az a képessége is, hogy azt megvalósítsa, akkor kigondolja az összes rendelkezésére álló eszközöket, csoportosítja azokat, mindegyiket a kellő pontra állítja, s azután működésbe helyezi őket, hogy mindegyik a maga lényisége szerint hasson oda, hogy a kigondolt eszmének formát és alakot adjon, így jár el az értelmes ember, aki számolni tud. De micsoda az eszes ember összehasonlítva Istennel, a legmagasabb és csalhatatlan ésszel, a feltétlenül tiszta szellemmel, aki kizár minden tévedést és hibát! Az apró részecskék mindegyikét ő is a maga helyére állította, hogy ott töltsse be célját saját tehetsége, képessége és fejlődési fokozata szerint. Az ilyen központ körül végtelen sok hely és távolság van, s az apró részecskék részint közelebb, részint távolabb állanak ehhez a központhoz, de mégis mindegyik ott áll, ahol Isten akarata szerint állnia kell! Erre azt mondhatnák az emberek: Ha Isten engem, mint, kis részecskét erre a pontra állított, hogy itt megálljak és működjem, akkor hát megállók, mert nem kell előre mennem! Óh nem! Igaz ugyan, hogy neked, óh ember, nem kell és nem szabad előre tolakodnod, mert azon a helyen, ahol állasz, körülötted kört húztak, mely kisebb vagy nagyobb, aszerint, amint képességed magával hozza; ebben a körben azonban mozognod kell, ezt a kört fejlesztened és egészen betöltened kell, anélkül, hogy azon keresztül törni akarnál! Ha erőidet erre használod fel, akkor Isten majd előre tol téged, mert a kifejlődött körnek, ha

már megtette kötelességét, nincs többé létjogosultsága, hanem egyéb célnak szolgál. Az áthelyezés és előretolás Isten, de a fejlődés és a kör betöltése az ember dolga!

Ezt azonban nem teszik az emberek! Ők kicsinyük a saját hatásköreiket, keresztültörnek azokon és betolakodnak embertársaik köreibe; nem elégszenek meg azzal a térrel, melyben ők maguk mozognak, hanem irigy szemmel pislogatnak embertársaik köreire, ezekből ki akarják őket szorítani, hogy önmaguk foglalhassák el... Oly fejletteknek és kitöltötteknek tekintik azokat a köröket, hogy nézetük szerint csak birtokba kell azokat venniük és máris élvezhetik az azokkal járó összes előnyöket. De elfelejtik a balgák, hogy ha már meg is ostromolták a kört, üresnek fogják azt találni, mert minden körnek a tartalma birtokosának legsajátabb tulajdonát képezi. A heves ostrom által azonban elveszítették a saját támpontjukat, hátravetődnek s így ahelyett, hogy előre mentek volna, hátramentek! Higgyétek el, kedves emberek, a legkisebb kör, melyben az egyén mozog, elegendő tért nyújt neki kifejlődéséhez és kiképzéséhez, hacsak megvan benne a becsületes akarat. Az a munka előfeltétele, hogy az ember a rendeltetése által neki jutott hatáskört betöltse, azt tágítsa és erősítse, a maga munkájának nyugodt és szilárd alapot teremtsen, a működési tért tüzetesen ismerje, és az eszközökkel számoljon. Az előmenetelről majd Isten gondoskodik, mert Neki derék és iskolázott munkásokra van szüksége és pedig annál erősebbekre, annál erőteljesebbekre, minél közelebb vannak a központhoz! Azért, óh emberek, ne felejtsetek el, hogy a test nem követheti a szellemet, mert a szellem gyors, gyorsabb a villámnál, a test ellenben tunya és nehézkes! Buzdítsátok a testet, hogy kövesse gyorsabban a szellemet, de mérsékeljétek a szellemet, hogy várja be a testet! Ne felejtsd el, óh ember, azt se, hogy részecskéje vagy a teremtésnek s az a rendeltetésed, hogy azzal egy egészé olvadj össze; hogy mint részecskét odaállítottak bizonyos pontra, bizonyos körbe, ne irigyeld tehát a felebarátod körét, hanem fejleszd és erősítsd a magadét, hogy előretolhasson téged Teremtőd és közeledhessél a központhoz, az egészhez!

Antal beszélő médium útján

Isten törvényt alkotott, mely szerint az egész teremtésnek előre kell haladnia, hogy tökéletességhez jusson. Az emberek viszont, mint Istennel ellentétes lények, szabályokat készítettek maguknak, melyek szerint haladni akarnak. Ezek a szabályok rájuk nézve törvényt képeznek, melyben képzelt haladásukban mintegy kényszerzubbonyban mozognak. Kedves emberek! Isten természettörvénye, mely az egész teremtés haladásának vágányát képezi, mindig ugyanaz, mert Isten változatlan s lényegiségéhez méltón változatlan törvényeket alkotott. A világok ebben a kerékvágásban mozognak, és sohasem ütköznek egymásba; nőnek, növekednek és tökéletesednek a maguk kerékvágásában addig a tökéletességig, mely részükre minden pillanatra elő van írva, azon sem innen sem túl! Az emberek ellenben a maguk divatjuktól, melynek nem egy, hanem több feltalálója van, különböző, sokféle vágányon futkosnak, lépten-nyomon egymásba ütköznek és súlyosan megsérülnek! És amidőn már túl nagy a tolongás, akkor egyikük a másik fölé hág, mert mindenik fönn akar lenni s mégsem képes ott megmaradni... Amióta emberi divat van, mindig így volt, s ameddig ez a divat lesz hangadó az emberiség haladására nézve, mindig is így lesz. Minél több ember törtet fölfelé, annál többen buknak lefelé, mert hiszen valamennyi nem maradhat fönn; a második az elsőre, a harmadik a másodikra tapos s így folytatódik a tolongás, a folytonos emelkedés, bukás és fekvő maradás az emberi divat haladásának e tolongásában! Minden, de minden, amit tesznek, a divat szerint történik; nemcsak a ruhák és a szokások, hanem a szavak és a gondolatok, sőt az érzelmek is a divathoz alkalmazkodnak; ezeknek is meg kell hódolniuk az emberi divat kényszerhatalmának.

És itt az emberek még műveltséget és szabadságot akarnak hangoztatni! Óh ti szegény

balgák! Műveltségbe az, mikor jóérzéseiteket a divat kancsukájának (*ostorának*) rendelitek alá, mikor gondolataitokat és szavaitokat ebbe a kényszerű állapotba szorítjátok? Ti még beszéltek arról, hogy szabad akaratotok van? Ti nyomorult rabszolgák! Hiszen fölöttetek a divat uralkodik zsarnok módon s nem volt még egyetlen zsarnok sem a földön, aki jobban megnyomorította volna népeit, mint a ti emberi divatotok! Ha van is valakinek hite, de emberi divat a hitetlenség, nem meri azt mondani, hogy hisz, mert fél a divattól! Ha van is valakiben szeretet ellensége iránt, nem meri azt kifejezésre juttatni, attól tartva, hogy kiátkozza őt a divat! Ha valakinek igazság lakozik is a szívében, nem meri kimondani, félve, hogy összeütközik a divattal, mely képmutatásból áll! És ti szegény balgák, még azt meríteek mondani, hogy szabadok vagytok, hogy Isten gyermekei vagytok?! Isten szabadságra teremtette gyermekeit! Ezt felismerhetitek abból, hogy a gondolkozásban szabadok vagytok, minthogy mindenféle gondolat hozzátok férközhetik; s abból, hogy semmiféle emberi divat sem foszthatja meg az embert a gondolatszabadságtól, hacsak önmaga nem fosztja meg magát attól, s el nem nyom és el nem úz magától minden nemes gondolatot, mely azért lepi meg őt, hogy lelkét megihlesse. Nem mondhatjátok tehát egykoron Istennek azt: Mért nem adtál nekem szabadságot? Ez lesz a felelete: „Nem küldöttem-e neked millió és millió gondolatot? Nem állott-e szabadságodban azokat elfogadni? Miért kergetted el azokat az emberi divat kedvéért, melyet jobban szeretted, mint engem, melytől inkább féltél, mint tőlem, mely előtt készségesebben hajtottad meg derekadat, mint előttem, Teremtőd előtt, aki neked életet, mindent adott! Előttem nem hajoltál meg, előttem nem alázkodtál meg, de a divatodnak hódoltál, ez előtt meg tudtál hajolni, dacára annak, hogy az naponkint változik, és jól tudtad, miszerint változtatnod kell azt! Tehát a változékony neked magasabb, szentebb volt, mint én, a változatlan!” E felelet után pedig fel fog ébredni az emberben a lelkiismeret s irtózatosszámadást fog tőle követelni, hogy ezer meg ezer kötéllel megkötözze és fojtogatta őt — az emberi divat kedvéért! És akkor a lelkiismeret így fog szólni hozzá: „Nos ember, most szabad vagyok, most én akarok uralkodni, mert én, a lelkiismeret vagyok arra hivatva, hogy uralkodjam az emberben, én vagyok hivatva ítélni minden fölött, ami az embertől származik, és ítélni az ember minden esztelenségét, sőt mi több: én vagyok hivatva arra is, hogy ítélek az ember fölött, aki engem halálra kínozott!

Már pedig, óh emberek, történelmek tanúsítja, hogy milyen jelenetek játszódtak le időnként akkor, midőn a foglyokat börtöneikből kieresztették s azok ismét a szabad levegőt szívhatták; a történelem tanúsítja, miként gazdálkodtak ők! Ebből némi fogalmat alkothattok magatoknak arról, hogy miként fog majd elbánni a szabaddá tett lelkiismeret az ő porkolóbjával, a maga hóhérjával!... A bebörtönözéskor a divat emberei ujjongtak, ettek, ittak, orgiákat csaptak és kigúnyoltak mindent, ami szent, de mikor a bebörtönözöttek szabaddá lettek, akkor imádkoztak s rettegésük veritékében a föld porában fürödtek! Ily módon vagy te is, óh ember, vidám és dőlyfös, eszel, iszol, ujjongsz, orgiákat csapsz és kigúnyolod azt, ami legszentebb benned és kívüled, magasan hordod a fejedet és kicsinylést árul el minden pillantásod. De megállj csak ember, majd ha kiszabadul a foglyod, akkor te is imádkozni fogsz, fürödve veritékedben, a föld porában és görnyedni fogsz a lelkiismeretnek, ennek a rettenetes bírónak, ennek az irgalmatlan végrehajtónak a hatalma előtt! Folytasd csak útjait divatos haladásodnak, mely nem más, mint az Istentől való eltávolodásnak egy-egy lépése; majd ha felszabadul a lelkiismereted, akkor meg fogsz fordulni és más irányt fogsz keresni — oda Isten felé. Visszás, a teremtmény, mert haladásnak nevezi a hanyatlást és hanyatlásnak a haladást! Azt hiszi, hogy haladás az, ami kifelé, a lehetetlen, az esztelen felé vezet, ahol minden megdermed és megfagy, azt hiszi, hogy a haladás egyenlő a tagadással! Szegény emberiség! Nem tudja, nem akarja tudni és felismerni, hogy a haladás befelé vezet, hogy az egyesülés Istennel, akiből kiindult minden! Nem tudja a szegény, vak emberiség, hogy mindennek egygyé kell lennie Istennel! Rohan a semmiségbe, mintha ott valami találni valója volna; nem hisz semmiben, mintha bizony ez hit volna; nem tud semmit, mintha bizony az

tudás volna! Pedig mégis csak úgy van, hogy nem nehéz a tudás annak, aki hisz Istenben, minden tudás eredetében és foglatában. Hiszen Isten nélkül nem volna semmi, tehát tudás sem; ahol semmi sincs, ott nem lehet tudni semmit! Hát okos dolog-e ez? Hiszen ez mutatja, hogy eljutottak a lehetetlenség határához. És mert ott állanak, azért olyan nagy az Isten kegyelme, hogy nem ereszti őket túl a határon, ahol már meg kellene fagyniuk! Mert ahol az ész megszűnik, ott vége a hitnek és az igazságnak, vége az érzésnek és melegségnek és jégtáj kezdődik, ezután pedig a romlás következik!

De mert Isten nem akarja, hogy gyermekei elveszenek, azért sok követet küld hozzájuk, akik figyelmeztetik őket arra, hogy a legszélső határnál, a rettenetes rejtély, a semmiség előtt állanak, ahová emberi divatjuk juttatta őket, miután elhagyták az isteni természettörvényt. A követek pedig kénytelenek sűrű testet öltve leszállni ebbe a zűrzavarba, ebbe a rémvidékbe és kénytelenek megfűjni a harsonákat — mihez itt-ott egy-egy embertorkot használnak fel, hogy megkíséreljék a mentést ott, ahol még valami menteni való van. Kevés, nagyon kevés lesz azonban megmenthető! A nagy többségnek bele kell merülnie a semmiségbe és hosszú ideig kell abban élettelenül feküdni, mígnem a fekvés által mintegy átázva és megpuhulva képessé válik arra, hogy újból emberi testet ölthessen! Szükséges-e, hogy ez így legyen, óh Atyám?! Lehetséges-e, hogy ily nagy ereje legyen az emberi divatnak a te természettörvényeddel szemben? Ám legyen, amint Te intézed, mert Te, Atyám, igazságos vagy mindenkivel szemben és mindenkit a maga érdeme szerint jutalmazasz. Aki világosságot érdemel, azt jutalmazod világossággal; aki sötétséget érdemel, azt sötétséggel; aki hitre tett szert, azt jutalmazod hittel, aki pedig csak kételyre tudott szert tenni, azt jutalmazod kétkedéssel, így jutalmazasz Te mindenkit a saját akarata, a saját kutatása és törekvése szerint; mert Te a szeretet maga vagy, és nem akarsz egyetlen teremtménynek sem ellenére cselekedni, hanem megadod mindegyiknek azt, amit keres; engeded, hogy megtalálja mindegyik azt, amire törekszik. Én már látom szemem előtt azt az időpontot, amidőn kénytelenek leszünk mélyebbre leszállni és sűrűbb ruhát ölteni, hogy legalább egy részt nyerjünk meg a mi Teremtőnknek! Mit is mondok a mi Teremtőnknek? Hogy megnyerjük önmagunknak! Mert vajon nem óriási nyereség-e az, ha önmagát nyerte meg az ember, aki már mindent eljátszott; ha önmagát találta meg az, aki már egészen el volt veszve? Hiszen kimondhatatlan nagy nyereség ez! Azért tehát örüljétek és vigadjatok ti, akik megtaláltátok magatokat, s akik újból megnyertétek magatokat, örvendjétek és vigadjatok, mert titeket nem fog bántani a felszabadult lelkiismeret, hiszen ti nem fojtogattátok azt, sőt szabadon engedtétek szólani!

A lelkiismeret pedig szól hozzátok a nap minden órájában és a helyes utat tanácsolva nektek, elvezet titeket az igazi célhoz, nem el kifelé, hanem vissza befelé. Ne sírjatok, ha az emberek hátramaradottaknak neveznek benneteket, mert a világ visszás lévén, amint tudjátok, a hanyatlást nevezi haladásnak és a haladást hanyatlásnak! A világ szeméből hátramaradottak vagytok, mert őhöz mentek, aki minden haladásnak atyja. Örvendeztetek, hogy napról-napra jobban közeledhettek Atyátokhoz, mert Belőle árad a melegség, mely szeretetté lesz bennetek; Belőle árad a világosság, mely felvilágosodássá lesz bennetek; Belőle árad a kegyelem, mely minden lépéseteknél erővé változik; Belőle árad az az édes fuvallat, mely lelketekben naponkint örömmé változik! És ha majdan érzitek arcotokon azt a meleg fuvallatot, akkor birtokában lesztek az üdvösségnek, mert akkor ő mindig közel van hozzátok, bárhova menjétek is. Aki pedig elmondhatja magáról: érzem Istent, Isten közel van hozzám, Ő az én kísérőm, az meg van óvva minden emberi divattól, mely őt már többé nem fogja megfertőzni; még ha annak a divatnak kellős közepében lenne is, érintetlenül fog maradni tőle!

*

A mammon uralkodik a világon, a mammon okozta az árulást s akadályozta mindig az emberek megváltását; mammon az a bilincs, mely őket a földhöz köti! Óh mammon, te szörnyeteg, te képes vagy elárulni Istent, elcsábítani az embereket, hogy tagadják meg származásukat és a te kedvedért forduljanak el Atyjuktól. Hát csakugyan ennyi szeretetet

tudnál fakasztani, óh mammon? Ha láthatnák az emberek, milyen rút vagy, nem szeretnének, hanem futnának előled, egyik a másiknak dobna oda, mindenki szabadulni akarna tőled, senki sem akarná, hogy megöleld őt! Mit értek én mammon alatt? Mindazt, ami csábítgatja az embereket! Az embereket ugyanis nemcsak az arany csábítja, hanem a hatalom, a méltóság, a tisztelet és a dicséret is! Az emberek engednek a mammon csábításának, mely pedig semmire sem jó és hozzá meg olyan rút is! Ha láthatnátok őt igazi alakjában, bizony megijednétek tőle! „Emberi dicséret”, milyen rút vagy te! Téged is annyira hajszolnak az emberek, akik szeretik magukat dicséretet, ünnepeket és annyira szeretnek karjaidba rohanni. Mihelyt azonban karjaidba zártad őket s ők megismertek téged, megijednek tőled és megborzadnak csúnyaságotól! Aki ezen a világon szabad akar lenni, annak nem szabad szeretnie a mammont, mert ha csak el kezdi is azt szeretni, máris édes bilincsei közé jutott, amelyek külsőleg olyan szépek, belsőleg azonban utálatosak, mint a feloszlásnak induló ember, akinek vonásairól már meg sem lehet ismerni, hogy ember volt-e?!

És a világ e mammonjának ereje is van, melyet Isten adott neki az ő gyermekeinek megpróbálása végett! Sokszor olyanok is áldozatául esnek, akik Isten kegyelmében járnak, Istennel érintkeznek, Vele élnek, s Tőle nyernek kegyelmet kegyelem után, élveznek üdvöt üdv után. Igen bizony, a mammon ezekre is kiveti mohó agyaráit, hogy magához ragadja őket! És amidőn már megragadta őket, akkor nehezen tudnak kibontakozni öleléséből, mert a mammon karjainak olyan ereje van, mely ezen a földön nagyobb az ég erejénél! Tehát képzeljétek csak el, milyen erősnek kell lenni az embernek, hogy ellent állhasson ezeknek az erős ölelő karoknak és kibontakozhassék azokból, midőn már megragadták őt! Óh szabadság! Te vagy az emberek legfőbb javai. Érted tusakodnak, téged keresnek, érted küzdenek és koplalnak az emberek anélkül, hogy megértenének! Szabadokká akarnak lenni azért, hogy a mammon karjába rohannak, s azt hiszik, hogy szabadok, ha gazdagok, s tiszteletben és dicséretben részesek! Óh ti szegény „szabad” emberek! Hiszen ti nemhogy szabadok volnátok, hanem rabszolgái vagytok a „mammon”-nak, midőn annak hálójába bekerültetek! Csak az szabad, aki a mammontól független, aki nem keres dicséretet, nem gyakorol hatalmat, nem halmoz kincseket, s aki csak azt gyűjti, amit Isten neki kölcsönadott? Csak az szabad, akit semmi sem ejtett ennek a szörnynek a törébe, mert az elköltözhetik innen a szabadság országába és nem fog visszakíváncozni a mammon, a szolgaság országába! Mennyi árulást követtek el már emberek, akik a mammon hálójába kerültek és mennyi árulást fognak még elkövetni, akik ezentúl fognak hurokra kerülni, még pedig olyan emberek révén is, akik meghallják a menny szavát, látják világítani az igazságot s isteni kegyelem közepette élnek! Vigyázzatok tehát kedveseim, hogy kísértésbe ne esetek a mammon csábításai folytán, mely oly rút, hogy megijednétek, ha valódi alakjában láthatnátok őt!

Nem hiába mondá az Úr: „örködjétek minden lépeitek fölött!” Örködjétek minden gondolat fölött, mely bennetek keletkezik; örködjétek minden szó fölött, melyet kiejtettek; vigyázzatok minden szóra, melyet hozzátok intéznek; készüljétek és fegyverkezzetek minden rendelkezésetekre álló fegyverrel a világ dicsérete ellen, hogy leküzdjétek azt és áldozatául ne esetek! Mert a kísértés mindig veletek és körülöttetek van, tehát sohasem lehettek szabadok, amíg itt laktok az éj világában, ahol minden annyira szeret aludni! Óh, ne aludjatok a világgal, hanem örködjétek a világért, a világ fölött, a világban, és ha jól örködtök, akkor szabad szellemek lesztek!

József beszélő médium útján

Kedves emberek! A hadvezér, aki ütközetre készül, először megvizsgálja s pontosan kipuhatólja a terepet, amelyen a csatát meg akarja vívni s esztelen volna az a hadvezér, aki seregét olyan területre küldené, amelyet nem ismer. Nos hát, ti kutatói az igazságnak, ti is

ütközetet akartok megvívni a hitetlenséggel; menjetek tehát és tanulmányozzátok a területet! Ennek a tanulmánynak megkönnyítéséhez pedig én akarok nektek egy nélkülözhetetlen segédeszközt adni, melynek segítségével a területet kellőleg megismerhetitek. Ez az eszköz: a türelem! Annak az embernek, aki embertársai között él s közöttük működni akar, különösen azonban annak, aki szellemileg akar működni, türelemmel kell bevárnia, míg működésének ideje elérkezik. Ti, kedveseim, akik az emberek között jártok-keltek, vajon, mit hallottak tőlük? Szerintetek csak ferdeségeket, valótlanságokat, hazugságokat, de őszierintük azok mind okos eszmék, előrehaladott nézetek, tudományos elvek. Azt mondják például némelyek: „Nekünk nem kell Isten, mi magunk vagyunk az Isten, mi magunkból teremtünk azáltal, hogy az emberiségnek törvényeket adunk, melyek jogot és igazságot tartalmaznak s ezek a törvények szentek!” Mások meg azt mondják: „Ezek a törvények nem szentek, mert ezeket az emberek alkották, de mi tudjuk, hogy hol van az Isten, mert mi vagyunk az ő helyettesei, általunk szólott ő mindig és csakis általunk fog szólni a jövőben is!” Ismét mások azt mondják: „Sem ott, sem itt; sehol sincs Isten; a saját biztonságunk, a saját jólétünk, ez ami Istenünk, és hogy ezt megvédjük, azért meghagyjuk a korlátolt emberiségnek a maga Istenét olyannak, amilyennek látni akarja!” Azután alakoskodnak, szendék és negédesek veletek szemben és látszólag megcirógatnak benneteket, hátulról azonban olyan ütést mérnek rátok, hogy beleszédültök, ők pedig elérhetik azt, amit tervbe vettek. Künn az életben tapasztalhatjátok, hogy minden embernek a saját fogalmai szerinti Istene van. Minthogy azonban a fogalmak oly végtelenül különbözők s annyira lefokozódtak, azért az emberiségnek számtalan Istene van; minden egyénnek a maga rendje és módja szerint, ahogy éppen szüksége van rá, — csak igaz Istene nincs!

És ti, akik tudjátok, hogy melyik az igazi isten és hol lehet őt feltalálni, kénytelenek vagytok mindezt nyugodtan, türelmesen meghallgatni. Mert bizony türelem kell hozzá, hogy meghallgassuk másnak ellenkező véleményét arcmozdulás nélkül; türelem kell hozzá, hogy nyugodtan meghallgassuk a káromlást, mely szívünket hasogatja; és türelem kell, hogy felismerjük a tévedést, mely az emberiséget vaksággal sújtja! A türelmet azonban ki kell próbálnotok, meg kell őriznetek. Aki nem tudja megőrizni, az türelmetlenségbe esik, ennek pedig igazságtalanság a következése! Mert ha valakit büntetni akartok és elveszítitek vele szemben a türelmet, akkor neki estek és vakon ütitek, tekintet nélkül arra, hogy hol éritek őt; de aki megőrzi a türelmét, az először is nem ragadtatja el magát a büntetésig, és ha mégsem kerülheti el, akkor azt mértékkel és mérsékléssel teszi. Aki tanulni akar valamit, annak türelemre és kitartásra van szüksége, csak így fog célt érni. Nem téríteni, csak tanítani, figyelni és tanulni, ez a feladat; mely rátok vár; aki tanult, az taníthat, s aki tanítani tud, az téríthet. De hát hogyan akartok ti tanulni? Hallgatni nem annyi, mint tanulni; hallgatni tud mindenki. Felejtetni és ismét visszaemlékezni, az nem annyi, mint tudni; tudás hitet feltételez. Hithez akarat kell. Akarathoz önismeret szükséges. Ki mondja az igazságot? Aki tudja! Ki tudja? Aki érti! És ki érti? Aki kikutatja! Ki köteles megmondani az igazságot? Akitől kívánják! Kitől kívánják? Attól, aki arra hivatva van! Ki van rá hivatva? Aki az igazság szolgálatának szentelte magát! Az igazság kényes dolog, és semmit sem szólni, az is annyi, mint igazságot mondani! Az igazság magasztos zene, de nem mindenkinek a füle veszi azt be! Aki jó zenét akar élvezni, az tudja, milyen költséges az, s azért áldozatot hoz és oda megy, ahol az hallható, és megfizeti a követelt belépődíjat, mert tudja, mit akar ott! Aki nem érti a klasszikus zenét, s akinek nincsen ahhoz érzéke, az kerülni fogja a helyet, ahol az hallható, s annak nem is kell ezt a fülébe harsogtatni! Csak aki azt hallani akarja, aki kívánja, annak lehet azt eljátszani. S amíg határozott helye van ennek a szép, ritka zenének, addig nem hallgatható az künn a szabadban, mert ott elhangzik az.

Csak mikor a fül már elő van készítve az összhang számára, akkor állhat oda a zenész hangszerével, ahányszor csak kéri. Ehhez azonban a karmester fogja megadni a jelt, s míg ő fel nem emeli az ütembotot, addig nem szólhat a zene szabad ég alatt és csak ott adható elő,

ahol azt mint ritka élvezetet kérik. Azért tehát türelem és ismét csak türelem; türelem önmagatokkal, türelem a világon lévő testvéreitekkel! Mert csak az tudja bevárni azt, míg elérkezett a maga ideje, aki türelmes. A türelmetlenség előre szalad, elhibázza az utat és nincs a kellő pillanatban ott, ahol lennie kellene. Kezdjétek önmagatokon és legyetek türelmesek! Isten veletek!

*

Midőn az emberiség gyermekkorát élte, akkor az erő törvénye uralkodott, a jogra nem ügyeltek, a szónak nem hittek, a hűség üres fogalom, az igazságosság egészen ismeretlen dolog volt; aki erősebb volt, az volt a hatalmas, akinek több volt az ereje, hogy magához ragadhassa a másik vagyonát, avagy nyers erővel a másikra kényszeríthette a maga akaratát, az volt a rettegett, az előtt hajlongott az emberiség! Amidőn azután lassankint elérkezett lassú, meg sem hallható lépésekben a haladás, akkor kezdte az emberiség belátni, hogy nem a nyers erő, hanem a jog törvénye a fenntartó erő az életben. Ekkor meggyőződött arról, hogy az anyag a szellem hatalma alatt áll, hogy a szellem az uralkodó és bír azzal az igazi erővel, melynél fogva az összes fizikai akadályok dacára is érvényesítheti a maga akaratát. És az emberek elkezdtek bízni a jogban és a jóban, s elkezdtek bízni egymásban. Csak mióta ez a bizalom létezik a világon, azóta van meg a jónak az az ereje, hogy hangosan és bátran hirdethesse a maga igéjét és a maga törvényét, csak azóta hisz az emberiség ennek a kinyilatkoztatásnak az igazságában. Ezek szerint a bizalom képezi alapját nemcsak a mai társadalmi állapotoknak, hanem minden haladásnak is. Ez oly egyszerű tény, melyről életetek minden percében meggyőződhetek, mert csak a bizalom az a tengely, mely körül nemcsak a népek nagy forgalma, nemcsak az állami törvénynek és az állami biztonság fenntartása, hanem az ember és ember közötti személyes szűkebb érintkezés is forog. Két ember nem érintkezhetik egymással, ha nincsen egymás iránt bizalommal. Ha egyik ember a másiknak nem hisz s egymásban nem bíz, akkor minden barátságos érintkezés már eleve ki van zárva közöttük. Csak ahol tudjuk, hogy szilárd talajra lépünk, hogy a kiejtett szó igazságot tartalmaz, s hogy az, akinek valamit átadtunk, mikor azt visszaköveteljük, azt vissza is fogja adni; aki a rábizott titkot hallgatag kebelében megőrzi, mikor pedig a közlékenység szükségét érzi, belsejét nyíltan kitárja; akinek őszinteségéről, barátságáról és szeretetéről meg vagyunk győződve, s aki a maga becsületességét és feddhetetlenségét bebizonyította: csak annak lehet igénye bizalomra, s az ilyen embert azzal nyíltan és korlátlanul fel is ruházzuk.

Nyilván így gondolkozik minden ember; vagy az ész juttatja őt gondolkodás útján erre a következtetésre, vagy pedig az érzelem, mely öntudatlanul is feltámad benne és azok felé tereli őt, akiket bizalmával meg akar ajándékozni. De annyi bizonyos: barátság és szeretet, benső érintkezés és összhang csak olyan személyek között fog fennállani, akik bizalommal vannak egymás irányában, úgy nagyban, mint kicsiben. Ami áll a személyekre, az áll az államokra és nemzetekre nézve is egymásközi érintkezésükben. Egyedül a bizalom képezi tehát alapját a nyugalomnak, a biztonságának s a békének, mert csakis a bizalom alapján lehetséges a nyugodt biztos és békés érintkezés ember és ember, szellem és szellem között! Ezt bizonyára nem fogja elvitatni senki, ez annyira bizonyos, mint az, hogy egy meg egy kettő. Nos tehát, ti ezt gyakoroljátok egymás között anyagi dolgokban; de miért tesztek különbséget ugyanabban a dologban, amidőn szellemről van szó? Az igazságról tudjátok, hogy az örök, hogy változatlan, akár itt, akár ott, akár kicsiben, akár nagyban, akár a földön, akár a csillagokban; ami igaz, az megingathatatlanul igaz marad minden formában, minden időben és minden körülmények között. Ez a törvény, hogy t.i. csak a bizalom köt bennünket egymáshoz, s tehet bennünket nyugodtakká, békésekké és boldogokká, el nem vitatott igazsággá. Az igazság pedig alakot és kifejezést keres, épp úgy, miként az emberszellem is be van burkolva testi formába, mert kétféle mérték nem létezik. Aki ugyanarra a dologra kétféle mértéket alkalmaz, az az igazságtól eltávolodott és tévelyeg. Mi az tehát, óh emberek, ami benneteket összeköt Istennel? Mi más lehetne, mint a bizalom? Ti tudjátok, hogy ez így van,

de nem tudjátok alkalmazni ezt az igazságot. A bizalom szellemi tulajdonság, mely az egyes egyénben szellemi nagyságának, nagyobb vagy kisebb erkölcsi fejlődésének mértéke szerint fejlődik ki. A bizalom nagysága a mértéke a szellem szellemi minőségének, aki a bizalmat adja, akiből a bizalom kiindul. Azért tudtok ti emberek egymás iránt oly könnyen bizalommal viseltetni, mert az ember a maga csekély szellemi fejlődésénél fogva csak olyan igényekkel léphet fel, aminőket a maga erkölcsi minőségénél fogva megérteni, elfogadni és teljesíteni képes. Senki sem fog a maga felebarátjától nagyobb bizalmat követelni, mint aminőt elképzelni tud, és senki sem fog a maga felebarátjára több bizalmat ruházhatni, mint amennyit a maga szellemi minőségénél fogva teljesíteni képes, — szóval, emberi határok között fog mozogni minden.

Istenhez való viszonyotok tisztán szellemi, de azért ezen a téren, t.i. Isten és közöttetek sincs más kapocs, mint a bizalom, mellyel emberi módon is egymás iránt viseltetek; csak hogy Isten iránt magasabb fokban kellene ezt a bizalmat gyakorolnotok. Az emberben feltétlenül megbízik az ember, ha már egyszer felruházta őt bizalmával; hisz annak igazságában, jóságában s amidőn megbízik benne, nem is követel ezért semmiféle ellenszolgálatot, csak szükségét érzi annak, hogy jóindulatát, barátságát és szeretetét az illetőnek felajánlja. Ha azonban az ember Istennel áll szemben, akkor érzése mintegy varázsütésre megváltozott; az a bizalom már nem bizalom többé, hanem inkább reménység, óhajtás! Midőn az ember szenved valamitől, ami neki fájdalmat okoz, akkor azt gondolja magában: Bízom Istenben! De vajon megvizsgálta-e, hogy milyen ez a bizalom? Nem! Ha megvizsgálta volna, akkor azonnal fel kellett volna ismernie, hogy csak azért bízik Istenben, mert helyzetének valamely kellemetlenségét szeretné általa megmásíttatni, tudva, hogy Istennek van hatalma ahhoz, hogy döntsön a végzet fölött. Annyi mindenfélét óhajt az ember földi életében, mindenfélét szeretne megkaparintani, legtöbbszörre földi cifraságot, világi fényt s ilyenkor azt mondja: Bízom Istenben. Nem tudja, hogy hamis volt beszéde! Nem bízik ő, csak óhajtja, hogy Isten segítse elő reményei teljesülését és reméli, hogy Isten meg fogja őt segíteni, s ezt nevezi az ember bizalomnak! Ha megvizsgálná az ember a maga érzelmeit, akkor belátná, milyen gyakran ad azoknak hamis nevet. Igaz, hogy ez sokszor onnan van, mert az ember maga sem képes magának számot adni érzelmei eredetéről és minőségéről; gyakran azt hiszi, hogy öröm az, ami őt lelkesíti, pedig csak valamely óhaj lázas fellépése az, ami fogva tartja gondolkozását és érzését! Semmiben sem téved az ember annyira, mint Istenhez való vonatkozásaiban! És ez természetes is. Az ember a tisztán szellemi legnehezebben tudja felfogni, talány az neki, melynek megoldását testének anyagiassága gátolja. De ennek dacára is könnyű volna a munkátok, ha azt az egyenes, egyszerű utat, melyet az életben követtek, s azt a szabályt, melyet felebarátotokkal szemben megtartotok, Istennel szemben is mindig zsinórmértékül alkalmaznátok. Hiszen Isten nem is követel egyebet csak azt, hogy viselkedjétek vele szemben emberileg, miként valamely más jó emberrel való érintkezéseketben viselkedtek; hogy azt a bizalmat, amellyel barátaitok, elvtársaitok irányában vagytok, hasonló módon ruházzátok Reá is, mígnem képesek lesztek hatványozni ezt az érzést.

Ha amikor az életben szenvedtek a sorscsapoktól, ekként gondolkoznátok: Uram Istenem! Te akartad ezt így, magamra veszem tehát, mert így kell annak jónak lennie, s ha másként volna, bizonyára rosszabb volna; köszönöm Neked, hogy így intézed sorsomat s örülök, hogy megmutathatom Neked, mily nyugodtan, mily alázatosan, mily csendesen viselem azt el, — akkor volna meg bennetek az igazi, tiszta bizalom Isten iránt! De akkor, amikor így fohászkodtok: Uram! Vedd le rólam ezt a terhet, nagyon nehéz ez nekem; avagy: Uram! Szabadíts fel engem e próbák alul, mert nem szívesen szenvedek; akkor bizalmatok már nem megadásteljes, hanem csupán kérésetek teljesítésére irányzott bizalom! Óhajtani és bízni pedig nem ugyanaz! Az olyan embereknek, kik csak önmagukat szeretik, akik a legkisebb bajnál a legnagyobb fájdalmakat érzik, sőt még nagyobb fájdalmakat színlelnek, mint

amilyeneket valóban éreznek: nehéz ilyen bizalmat tanúsítani. Az ember nem szívesen szenved; azt hiszi, hogy öröme, élvezésre született s irigységgel nézi minden felebarátját, akinek a sors kedvez. Ebben véli ő a boldogságot, s ennek szemlélete kelti fel benne a csendes vágyat hasonló élvezetek, hasonló világi előnyök után. Azt gondolja, hogy miért volna ő kevésbé hivatva, mint más, élvezni és az életnek örvendeni? Miért is bánnának ő vele mostohábban, mint mással? Hiszen ő magát épp oly jónak és épp oly méltónak tartja, mint amazt, Isten tehát — gondolja magában — majd megvédi, igazához segíti őt is s ezt tartja ő Isten iránti bizalomnak! Ilyen a ti bizalmatok Istenben, óh emberek — akár világi, akár szellemi dolgokban. Szellemi dolgokban is hivatkoztok a magatok igazára, a magatok méltó voltára, itt sem akarnátok túlszárnyalva és háttérbe helyezve lenni mások mögött, itt is úgy gondolkodtok: „Bízom Istenben, ő majd igazamhoz segít!” S amidőn ezt mondjátok, akkor nem bizalmat fejeztetek ki, hanem csak óhajt, reményt... Ha azonban éppen ellenkezőleg, nem ily óhajokat táplálnátok, hanem minden létezőt, úgy amint van, Isten szent akaratának folyamányaként tekintenétek; ha meg volna bennetek az a szilárd hit, hogy úgy van jól, ahogy van, és ha másként lenne jól, akkor másként is lenne: akkor volna meg bennetek az igazi bizalom, akkor dolgozhatnátok magatokon nyugalommal és biztonsággal, és erősödhetnétek, javulhatnátok és tökéletesedhetnétek ama békesség segítségével, mely ebből a bizalomból fakad!

Próbáljátok meg lassan magatokban ezeket az érzelmeket fejleszteni, haladjatok előre fokról fokra, lépésről lépésre, nyugodt, természetes, törvényes fejlődésbe s akkor el fogjátok érni azt, hogy magatokévá teszitek a bizalmat nyugalom és biztonság lesz veletek, s a béke fogja homlokotokra nyomni a maga csókját!

Antal beszélő médium útján

A béke csókja jelvénye annak a báránynak, melyet Isten e világ gyermekeinek megígért mondván: „Akik homlokukon viselendik a bárány jelvényét, azok az én gyermekeim!” Ez a jelvény az Isten csókja: az ő bűnbocsánata azért a tömérdek hibáért, melyet kezdettől fogva végig elkövetett az ember. A bárány jelvénye pedig el fog szaporodni a világon, mert Isten meg akarja őket csókolni, de a gyermekeken áll, hogy Neki erre alkalmat adjanak, homlokuknak tehát nem szabad piszkosnak lennie, mikor a Legszentebb csókolja őket. Tiszta homlokkal kell eléje járulniuk, hogy rányomhassa arra atyai csókját, mert a szentek legszentebbig csak nem csókolhatja a világ szennyét! Igenis, tisztának kell tennie a gyermekek homlokának! És miben áll e homlok tisztasága? Annak a kötelességnek a teljesítésére irányuló benső óhajból, melyet az Atya útravalóul adott minden gyermekének, a tisztaság elérésére irányuló buzgó törekvésből az elkövetett bűnök megbánása által, s abból a forró vágyból, hogy megforduljanak, jókká legyenek, követvén a hívó szöveget, melyet ő intéz hozzájuk. Jóvá kell tenniük, amit rosszul cselekedtek és sírniuk kell minden rossz cselekedet fölött. Minél több könnyei hullatnak, annál fehérebbre, annál világosabbá, annál alkalmasabbá lesz homlokuk az Atya csókjának, a bárány jelvényének befogadására, a világon pedig meg fogják ismerni ezeket a megjelölteket. Miről fogjátok őket megismerni? Holott nem fognak ők emberi szemmel látható bélyeget viselni! De olyan bélyeget fognak viselni, amelyről az emberek fel fogják rajtuk ismerni a visszatérést Istenhez, s mely megkülönbözteti őket a többi emberektől, akik e világ bálványát imádják, és a kígyónak szolgálnak! Két táborba lesznek ezek az emberek elválasztva és szemben fognak állni egymással, de nem úgy, mint a hadseregek a csatában, hanem egymás között fognak járni és mégis szemben fognak állni egymással; nyugodtan fognak járni a bűn közepette és mégsem fognak vétkezni, és a különbség közöttük a bárány jelvénye lesz! A pásztor pedig meg fogja ismerni a maga bárányait, ki fogja őket hajítani a legelőre, ahol buján terem a fű, és ők nem fognak éhezni az

örökkévalóságon át, ha még annyit szenvedtek is a földön!

És ez, kedves emberek, ne buzdítana titeket arra, hogy az Úr megjelöltjeivé legyetek? Ne szerezne nektek örömet, hogy Teremtőtök az ő atyai megbocsátásának, megelégedettségének a csókját homlokotokra leheli? Mit gondoltok: boldognak mondható-e az, aki elmerül a világ posványában? Boldognak nevezhető-e az, aki e világ örömeit torkig élvezi és látja nyomában járni a nyomorúságot? Bizony, bizony, az ilyen ember nem irigylendő, mert az csak rövid ideig élvezett, a nyomorúság pedig nagyon is korán utoléri és el sem hárítható fájdalmakat okoz a testnek! De vajon felszállhat-e a mennybe a beteg test? A menny az élet országa, ami tehát beteg, az nem mehet be ebbe az országba, annak fekvéssel kell maradnia a kórházban, s gyakran, nagyon gyakran holtan kell ott fekélnie, ahová nem süt a nap, ahol nincsen remény, t.i. a reménytelenség sírjában. És ha az Atya elhelyezte valahol a maga gyermekeit és rendeltetést adott nekik, akkor ezek ne volnának érte hálások Iránta? Talán elhajítsák azt az erszényt, melyet útravalóul adott nekik a világra? Talán olyan nagyon könnyű azt újból megszerezni, s egyáltalában olyan nagyon könnyű-e a kereset, hogy az ahhoz szükséges eszközöket el lehetne dobálni? Óh bár idézné fel az ember százszor napjában ezt a gondolatot: „Megállj! hiszen van nekem rendeltetésem, vajon nem vétettem-e az ellen már ma is?” Emberek, el ne feledjétek ezt a gondolatot felidézni magatokban, akkor mindig tetten fogjátok érni magatokat és meg fogtok fordulni, de ne akkor forduljatok csak meg, mikor már az erszényt elhajítottátok és más valaki megtalálta azt.

Sokkal könnyebb takarékoskodni annak, akinek már van valamije, mert annál megvan az alap. El ne dobjátok tehát az erszényeteket; nem ti adtátok azt magatoknak, hanem az Atya, aki teremtett benneteket, őrizzétek lelkiismeretesen rendeltetésetek fillérét, melyet az Atya a vándorutatokra adott veletek, s hozzáátok azt vissza Neki kamatostul, nem pedig az üres erszényt! Mert nem azt fogja ő megcsókolni, aki üresen tér haza, hanem igenis azt, aki nem vesztette el erszényét, s aki keresett valamit a maga rendeltetésével. Annak ad ő erőt, hatalmat ama szegények fölött, akik nem kerestek semmit, s akik hosszú időn keresztül mint koldusok lesznek kénytelenek tengetni életüket! Óh ti tehetséges emberei a földnek! Vizsgáljátok meg magatokat a nap minden órájában: „Mi van az én rendeltetésemmel? Nem lettem-e hűtlen hozzá? Nem tagadtam-e azt meg? Nem piszkítottam-e be homlokomat, amiért az Atya meg nem csókolhat?” — Kérdezzétek ezt önmagatóktól a nap minden órájában, hogy még idejében tetten érijétek magatokat és megfordulhassatok, mielőtt a baj még nagyobb lesz! Ne áltassátok önmagatokat, mert a legkisebb eső, mely felülről jön, úgyszólván lemossa rólatok a hamis színeket. Annak a színnek tehát igazinak és valódinak kell lennie, a legcsekélyebb hamis árnyalat nélkül kell homlokotok alól kicsillámlania, mert különben a Szent nem csókolhat meg benneteket, nem bocsáthat meg nektek, nem örvendhetek az Ő bocsánatának és nem lehetek boldogok! Jegyezzétek meg magatoknak az ígét, mert a jövődőlésnek teljesülnie kell, akár kételkednek abban az emberek, akár nem. Mindenki, aki ide a földre van küldve, kiérdemelheti magának ezt a jelt, s boldog az, aki kiérdemelte és hordani fogja homlokán azt azokban a nagy időkben! Üdv neki, mert őt fel fogják ismerni, igazolni fogják őt és meg lesz váltva e világon való testet öltés bajától.

Látom közeledni ezt a kegyelmi időszakot, amidőn az Atya meg fogja csókolni az ő gyermekeit! Óh emberek, mily távol vagytok ti még attól, hogy méltók legyetek erre a csókra! Buzgólkodjatok, dolgozzatok, hogy el ne veszítsétek az időt, s ne tegyetek mindig egy lépést előre és kettőt hátra, így nem tudtok eljutni a határhoz! Mert a határvonal ki van jelölve, s akik ehhez a határhoz elérkeznek, kapják meg a csókot. Az Atya t.i. nem lépi át a határt. Eléje kell járulnia mindenkinek, hogy megkaphassa az ő csókját. Én világosan látom ezt a határt, de bizony, kevesen vannak még ott! Sokat látok szaladni, aki mégis egy helyben marad s nem jut előre, folyton el-elbukik! Látok ismét másokat kimért lépésekkel haladni a cél felé, s ezek mindig jobban és jobban közelednek a határhoz s el fogják azt majd érni, mikor elérkezik az az óra, midőn az Atya őket megcsókolja. Kedveseim! Ti már benne vagytok a kegyelemben,

szereket és segedelem von körül benneteket, hogyan maradhatnátok tehát vissza és miként ne érnétek el a határt? Bizony kár volna, ha nem tudnátok leküzdeni azokat az apró akadályokat, melyekkel az úton találkoztok, s ha azokkal elfecsérelnétek az időt és késlekednétek! Óh ne tegyétek ezt! Ne álljatok meg, mert az idő gyorsan el talál sietni, kijátszhatja benneteket, s ez bizony siralmas játék volna! Nem kell szaladnotok, haladjatok csak kimért lépésekkel; de meg ne álljatok, akkor nem fogtok elkészni a csókról s csók nélkül pedig nem lehet örömtök s életetek újabb siralomvölgy volna! Pedig mennyire elkíváncoztok már ebből a siralomvölgyből!

Adjatok tehát egy kis helyet szívetekben az észnek, tartsátok azt erősen s ne engedjétek elvenni töletek és mással felcserélni, mert a hazugság és tévesztés szelleme minden alkalmat megragad, hogy azt kicserélhesse! Ezt ő nagyon szeretné csellel kierőszakolni, mert kiérdemelni nem tudja. Bele ne menjetek ennek a sötét szellemnek a hálójába azért az értéktelen csecsebecséért, melyet nektek kínál, — hamis az mind, ha szebbnek látszik is, mint a tietek! A tietek valódi. Ha láthatnátok azt az igazi világosságnál, bizony nem adnátok oda a legkisebb parányát sem e világ minden hívsásáért! Óh jövő, te vak jövő, bár csak szemeid volnának! Ez a különbség a teremtett lény és a Teremtő között: a Teremtő a jövő és a jelen ura, de a teremtmény csak a jelené, a jövőbe pedig nem lát! Azért cselekszi azt, ami a jövőben nem jó. Ha jelen és jövő egyé lenne, ha egyértelmű fogalmak lennének, akkor könnyű volna e világ embereinek mindkettőnek eleget tenni. Dacára azonban annak, hogy nem egyértelmű fogalmak, mégis könnyen eleget tehetnének neki azok, akik leküzdötték a világot, s akiknek bölcsessége a földi bölcsesség fölött áll, mert ők tudják, hogy a jövő ellentétben van a jelennel, hogy amin most örvendeznek, azon utóbb siránkozni fognak, és hogy ami most fájdalmat okoz nekik, egykor az örömet fog szülni. Ebből a bölcsességből merítenek ők mértéket cselekedeteikhez, jellemükhöz, eszerint ítélik meg önmagukat s azért az ő ítéletük igaz. Bátran lehet őket tehát a jövő gyermekeidnek nevezni s azért magaslanak ők ki a jelen gyermekei közül bölcsesség és reménység tekintetében! Ezek azok, akik ki fogják maguknak küzdeni a jelt és senki sem fogja tudni, miként jutottak hozzá, mert nem láttak senkit, aki azt rájuk nyomta volna, éppen azért, mert ők kimagaslanak, az emberek pedig csak alant keresnek mindent! Órizzétek meg tehát azt a kulcsot, melyet nektek adtam és tartsátok meg azt; gondoljatok a nap minden órájában rendeltetésekre! És ha olykor hibáztok is, tudjátok azt is, hogy a hibát azonnal jóvá lehet tenni.

Nézzétek csak, kedveseim, milyen igazságtalan az ember, milyen eltérően ítéli meg az összes viszonyokat, melyek között él s mind ama kötelességeket, melyeket teljesítenie kell! Amit a földi élet követel tőle, az neki „kényszer”, azt természetesnek tartja, mert nem tud magán segíteni, s mert saját erejéből ebből a kényszerhelyzetből magát kiszabadítani nem képes, azt azonban, ami erkölcsi akaratától függ, s azokat az igényeket, melyeket szellemi erejével szemben támasztanak, olyan súlyosaknak, olyan teljesíthetetleneknek tartja. Pedig milyen közel fekszik a példa! Az ember figyelje csak meg a földi szolgálatot, melyet el kell látnia. Az ember, aki maga is valamely úrnak szolgál, s ennek szeszélyeitől függ, nyugalommal és türelemmel elvisel megaláztatást, mellőztetést, mindennemű sértést — és miért? Mert létfenntartása attól függ! Ha felzúdulna ellene, kenyerét vesztené s nem volna képes fenntartani önmagát és családját; a kényszerítő szükség, anyagi létének fenntartása azonban elviselhetővé teszi neki azokat a mindenféle szenvedéseket, melyeket szolgálati viszonyából folyólag kénytelen elszenvedni. Van-e, aki a földön ezt nem érezte már? Mert álljon bármily magasan, nincs emberi lény, aki ne szolgálna akár egyes embernek, akár valamely testületnek vagy népnek; többé-kevésbé függő állapotban vannak az összes emberek. A függőségi viszony azonban minden egyes emberre nézve a maga módja s viszonyai szerint mindig nyomasztó, mert elvégre is embernek szolgálnak, az ember pedig gögös, tehát igazságtalan is; mert mindenről azt hiszi, hogy ő jobban végzi el, mint felebarátja. Felebarátja munkáját tehát, legyen az bár a legszebb és a legjobb, kicsinylőleg

nézi, azt a saját munkájához, vagy ahhoz a módhoz hasonlítva, ahogy ő végezte volna azt, semmiseknek tartja! És milyen mélyen sértve érzi magát az ember, aki azt hiszi, hogy urának jól és helyesen szolgált és mégis mindig gáncsot kap érte! Mennyire fáj az neki, mennyire szeretne szabadulni bilincseitől, s mennyire szeretné lerázni ezt az igát! De nem képes rá, mert földi élete attól függ, kénytelen tehát alkalmazkodni, akár szívesen, akár nem, és alkalmazkodik is, cipeli is a terhet, nehéz szívvel bár, de mégis csak cipeli!

Ha azonban az Isten szolgálatára kerül a sor, akkor az ember kényelmes akar lenni, és sokkalja a legcsekélyebbet is, amit teljesítenie kell! Miért? Talán Isten kisebb úr annál a földi úrnál, akitől sorsuk függ? Vajon kevesebb joga van követelni tőletek, hogy a szolgálatával kapcsolatos terheket épp oly szívesen viseljétek, mint valamely földi urnák terheit? És mégis - milyen különbség? A földi úr többnyire többet követel, mint a mennyit a kölcsönös viszony megállapításakor kikötött rendszerint többletmunkát is kíván szolgájától, de bármit teljesítettek is, az neki mindig kevés. Isten azonban nem követel teremtményeitől többet, mint amennyit a gyenge földi ember teljesíteni képes. Isten elnéző is és nem mondja fel nekik a szolgálatot, ha a kötelességeiket nem teljesítik is pontosan, vagy ami nagyon gyakran megtörténik, kötelességszegésbe esnek; ő mindig elnéző, mert hiszen tudja, ki az ő szolgája, s nagyon is jól ismeri őt! Mért tartjátok tehát oly nehéznek ennek a szolgálatnak az elvégzését? Mért olyan rendkívüli áldozat nektek minden, ami kapcsolatos ezzel a szolgálattal? Mért hiszitek mindjárt, hogy a legkisebb visszásság, a legcsekélyebb kellemetlenség, melyet felebarátotok részéről az isteni szolgálat alatt kell eltűrni, már olyan nagy, kemény próba, melyet alig vagytok képesek elviselni? Az ember önmaga szabja meg a saját terhét és a saját akaratahoz s erejéhez képest érzi ennek a tehernek a súlyát. Innen van az, hogy ami könnyűnek látszik az egyiknek, az nehéz a másiknak, s hogy az egyik alig érzi meg azt ami a másikat már leveszi a lábáról. Pedig higgyétek el nekem, még sincs különbség a teherben mint ilyenben; a teher egyenlő marad, akár erre, akár amarra nehezedik. Csak a teher elviseléséhez szükséges akarat, erő és értelmiség nem egyenlő, s azért nektek sokszor nehéz az, ami magában véve nem is nehéz. Mindenhez, ami a szellemi életben történik veletek, legyen az bár még oly magasztos, találhattok a földi életben párhuzamot, melyet tökéletesen meg lehet vonni; és ha meg tudjátok vonni ezt a párhuzamot, akkor könnyű lesz a munkátok, s akkor gyorsabban fogtok haladni a szellemi úton.

Hiszem a földi élet csak tükre, másolata a szellemi életnek, természetesen szomorú, kicsinyes, alsórendű másolata! De bármilyen legyen is ez a földi élet, bizonyos, hogy illik az fogalmaitokhoz, munkaképességetekhez s ennek mértéke szerint megállapíthatjátok, hogy mi a feladatotok. Íme tehát, amit a földi élet rak rátok, s amit az anyagi kényszer szükségessé tesz, azt tudjátok teljesíteni; hát amit a szellemi szolgálat követel, azt nem volnátok képesek teljesíteni? Talán azért nem, mert ez a teljesítés kizárólag szabad, akaratotoktól függ? Eszerint tehát kancsuka (*ostor*) kell nektek, s azzal kell benneteket kényszeríteni? Nem akartok hát semmit sem megtenni szabad akaratból, ti szegény emberek? Térjete már magatokba, s ismerjétek fel már végre, hogy szebb, nemesebb és nagyobb dolog, saját elhatározásotokból cselekedni, mint kényszerítve megtenni ugyanazt, amit minden rabszolga kénytelen megtenni! Ha pedig az netán túlmenne erőtökön, vagy nem vagytok eléggé urai saját akaratotoknak, úgy gondoljatok a földi dolgokra, vonjátok meg a párhuzamot és szóljatok így önmagatokhoz: „Amit az élet reám kényszerít, azt teljesítem, mert kénytelen vagyok vele és mert a teljesítéshez képest fogom megkapni jutalmamat. Nos, hát én teljesíteni akarom azt is, amit a szellemi kötelesség követel meg tőlem, s ezen a téren szabad akaratom legyen a kényszer, az Úr pedig lesz az én erősségem. A jutalom nem lesz csekélyebb, mert az az Úr, akinek szolgálók, Ura az uraknak s másként tud jutalmazni, mint a gyenge földi úr!”

Volna egy szavam a természetbűvárok, tudósok, bölcsészek, fizikusok, matematikusok, zenészek és költők bölcsességéhez! Ezek valamennyien valami „összhang”-ról beszélnek, s valamennyien ezt emlegetik anélkül, hogy tudnák, mit jelent az. Mit értenek alatta? Az erők,

gondolatok, hangok és színek egybehangzó, együttes működését! Sokszor szoltunk mi is „összhang”-ról, összhangról a gondolatokban és szándékokban, a törekvésekben, az akaratnyilvánításokban és minden erkölcsi erényben. Megvilágítottuk az összhangot szellemi értelemben, beszéljünk hát most róla fizikai értelemben is. Megmondottuk nektek, hogy minden, amit az ember megteremtésétől fogva gondolt, célzott, tett, szóval létének egész története rajta tapad, mindig hozzá fűződik. Megmondottuk azt is, hogy most a „beteljesülés korszaká”-ban fel fog az emberek szemei előtt tárulni tettegnek ennek az állításnak az igazsága a pszichometrikus médiumok egy nemének útján és hogy éppen azért, mert a nagy összhang törvényeinek részletei annyira elágazók, semmiféle különműségek a mindenségben egymás mellett nem létezhetnek. Minden felfelé vagy lefelé fokozódik a hasonlatosságokban. Ezek a hasonlatosságok hasonló érzelmekkel, kisugárzásokkal, törekvésekkel, tettekkel telített rétegeket, szférákat alkotnak. A szférák azonban nincsenek egymástól élesen elhatárolva, hanem egybeolvadnak, miként a szivárvány színei. És valamiként megvannak a szféráknak a maguk erővel és szellemeivel telített saját érzelmeik, saját akaratkifolyásaik, törekvéseik és hatásaik, épp úgy megvannak saját hangjaik, világosságaik és színeik is. A zenei összhang nem egynemű, hanem különféle soknemű hangból áll, mely egy hangtörvényben egyesítve összhangzatosan csendül össze. Ekképpen csendülnek meg a szférák egyesítve a törvényben, összhangzatosan a hangokban, világítanak összhangzatosan a maguk világosságában és színeiben, hatnak összhangzatosan a maguk törekvéseiben és tetteiben.

Minden háromból áll, elszigetelve semmi sincs. Minden ami van; szellem, erő, anyag. Így megcsendülnek a szférák szellemileg, erőileg, anyagilag; világítanak szellemileg, erőileg, anyagilag; működnek szellemileg, erőileg, anyagilag és létrehoznak szellemi, erői és anyagi eredményeket, melyeket termelésnek nevezünk. Minden szellemi kifolyásnak megvan a maga világossága, színe és hangja; így megvan az a mindenség szellemi lényének is azokban a szférákban, amelyekben laknak, ahol tesznek-vesznek, a saját értelmi, erkölcsi és fluidikus kifejezésük vagy jelük, világosságuk és színük. A világosság csak úgy világíthat, ahogy az illető szellem azzal világítani képes; a hang nem szólalhat meg másként, mint amilyen annak a szellemnek a nyelve, mely őt megszólaltatja; az ő teremtése nem lehet más, mint amilyen az az erőhatalom, mely által létesül. Így kedveseim megvan minden erénynek is a maga színe, hasztalan törekvés volna tehát a szellemvilágban más, olyan erényt fitogtatni, mellyel nem bírunk, mert hiszen elárulja a színük. A szférák pedig úgy vannak megalkotva, hogy az erények lépcsőzetes hasonlatossági fokozatokban mindig haladnak előre, mert a természetben minden csak hasonlatosságokban képes teremteni, s csak fokozatos haladásban képes működni. Ezért nem lehetnek a szféráknak sem éles határaik. Lassan, észrevétlenül történik a forgás örök törvényében való előrehaladás és nincs abban egyetlen pillanatnyi megállapodás sem.

Ekképpen forog úgy a törvényes, mint a törvénytelen szellem, erő s anyag az idők örökös körforgásában szünet nélkül folyton előre, észre sem véve, meg sem érezve, hogy egyáltalában mozog. Ekképpen folynak egymásba a színek, a világosság és a hangok, úgy, hogy a működő lény csak akkor kap tökéletesen más színt, amidőn már az egész szférát vagy rétegeket tökéletesen körülforogta. Ebből azután könnyen megértheti az ember, hogy miért van némelyiknek a különféle erények elsajátításáról olyan téves fogalma. Tekintsük például a bizalom és türelem, szelídség és alázatosság erényeit; ezek szomszédosok ugyan egymással, de mégis mindegyikük önmagában külön szférát alkot. Ha már most valaki, aki tele van bizalommal, el akarná sajátítani a szelídséget anélkül, hogy előbb magáévá tette volna a türelmet, és valamely türelmes ember nekiindulna, hogy elsajátítsa az alázatosságot, mielőtt még megszerezte volna a szelídséget, — úgy ez hiú törekvés volna. Senki se ugorhat ugyanis az első rétegből a harmadikba, hanem törvényes körforgásban kell lassankint előrenyomulnia; nem válhatnék kékből egyszerre zölddé és zöldből sárgává, keresztül kell előbb mennie a közbeeső árnyalatokon. Mert, újból hangsúlyozom, egyetlen szféra sincs élesen elhatárolva, a

sötét színből nem lehet egyszerre átmenni a világosba, a sötétségből nem jutunk azonnal a világossághoz, anélkül, hogy keresztülmentünk volna a pirkadáson. Nézzétek meg csak a szivárványt, melyet Isten jelként állított elétek; sok színt láttok benne anélkül, hogy ezek között éles határvonal lenne, hanem a színek beolvadnak egymásba. Nos, ti azt hiszitek, hogy a szivárványnak hét színe van; képzeljétek el tehát hét szférát, alkossatok magatoknak azokról képet a szivárvány színei szerint, és gondoljátok el az erények haladásai ugyanily módon, akkor működéseikből igazi következtetéseket fogtok levonhatni, s nem fogtok áhítozni a messze fekvő után, mielőtt még a közelfekvőt el nem sajátítottátok. S ámbátor a szivárvány színei csak elenyésző csekély részét képezik a teremtés színeinek, azért mégis elegendő alapot nyújtanak az embernek arra, hogy tanulhasson és mindent, amit a természetből merített, a maga lényegiségére alkalmazhasson. A szellemek nem a természeten kívül állanak, hanem a természetben, a természettel, a természet által élnek, a természet tehát megmarad ő bennük s ők megmaradnak a természetben. A szellemek természetesek a természet által, ez pedig szellemi ő általuk; alakjuk van a természet által, ennek pedig értelme van ő általuk. A szellemek el vannak látva anyaggal, színnel, erővel a természet által, ezt pedig ők világítják. Igen, a szellemek szférái a saját erőikkel és anyagaikkal csendülnek és csillámlanak, mint a teremtés részei, hogy dicsőítsék Istent, aki mindezt életre hozta, ő az alapja az összes színeknek, az összes világosságnak, az összes hangoknak. Benne kell egyesülniük valamennyiüknek egységes összhanggá, dacára a sokféleségnek és ellenműködésnek. Ő világítja meg az összes világokat, a világosságok világítják meg az összes színeket és belenyúlnak a mozgalom kerekeibe, ez a mozgatom pedig olyan zenét, olyan kart hoz létre, mely leírhatatlan, megfoghatatlan, kifürkészhetetlen! Kutassatok a kicsinyben ti kicsinyek, a nagyobbban ti nagyobbak, a nagyban ti nagyok, mindegyik a maga szférájában, a maga színében, a maga hangjaiban! Iparkodjatok kikutatni azt, ami kikutatható, de ne vesződjétek azzal, ami kikutathatatlan, hanem emelkedjétek fel a kikutathatatlanhoz szellemetek fokozatos felemelése által. Kutatásotok alapjául fogadjátok el a meglevőt, s abból vonjátok le következtetéseiteket és ítéleteiteket szféráról szférára, világosságról világosságra, színről-színre, hangról-hangra. És ha helyesen kutattok, akkor helyesnek kell lennie az eredménynek is, ha pedig helyes az eredmény, akkor gyors a haladás, és ha gyors a haladás, akkor bizonyos az üdvösség, mert, ha eléri, amit kívánt, az boldogítja, míg ha el nem éri, az boldogtalanná teszi az embert!

Ha megszívlelitek ezt a tanácsot, akkor ez, ha valamikor a szférák lakói lesztek, üdvös szolgálatokat fog nektek tenni a haladás helyes mérséklésében, s elő fogja mozdítani amaz erények helyes fejlődését és tökéletesbülését, melyek úgyszólván benne rejlenek a szférikus haladásban. Vannak szférák, melyekben olyan erények otthonosak, melyekről fogalmat sem tudtok magatoknak alkotni; azért keressétek csak a legközelebb fekvőt, nehogy belefáradjatok a túleröltetésbe. Amint azután a vakok szakadatlanul tapogatódzva, a látók pedig szakadatlanul lépést tartva tapogatni és haladni fognak, végül fokról-fokra olyan szférába érkeznek, ahol mindazt, amit keresztültapogattak és mindazt, amin keresztülhaladtak, ésszel fogják felérni, s ezentúl ez az ész fogja őket tovább vezetni szféráról szférára, színről színre, világosságról világosságra, egészen a mindenség világosságáig, mely mindent szült! Ti nagy kicsinyek! Törekedjétek igazán nagyokká lenni azáltal, hogy alázatosságban kicsinyekké váljatok, hogy türelmesen várakoztok és kitartással jártok azokon az utakon, melyek legközelebb vannak hozzátok. Akkor nem azt fogjátok mondani: „én tudok valamit”, hanem: „így lesz majd lehetséges, hogy valami értékes dolgot megtanuljak”. Lám, nektek is van színetek, melynek a színek összhangjában szép árnyalata van, de ezen az összhangon kívül soha. Ha tehát valaminek látszani és tekintéllyel bírni akartok, akkor sorakozzatok ebbe a nagy összhangba s oda állítanak titeket, ahol ezt az összhangot nem zavarjátok. Természetes, hogy midőn összhangban olvadtok össze, nem fognak benneteket úgy észrevenni, mint ahogy most észrevesznek benneteket, amidőn az összhanggal ellentétes módon kirítok; azonban jobb

véleménnyel lesznek az emberek felőletek, mely remélni engedi, hogy a körforgás örökös turnusában új szint fogtok kapni, mely valamivel világosabb és az alapszínhez közelebb leend. Ne törődjétek a vélt csillogással, mert higgyétek el nekem: nem az világít, ami elüt az alaptörvénytől, hanem az, ami azzal össze van szöve. Áldozatok fel a saját színeiteket az általános összhang helyreállítása céljából; az idők folyamán nem fogjátok megbánni! Áldozat nélkül, kedveseim, ez nem megy; fel kell áldoznotok magatokat a nagy egésznek, ha jövőt akartok magatoknak teremteni!

Bizonyos, hogy az áldozathozatal nem könnyű dolog és szívesen elhiszem nektek azt is, hogy az nehezetekre esik; de azért csak próbáljátok meg, mert egykor okvetlenül áldozatul kell esnetek; jobb tehát előbb, mint utóbb! Tudjátok meg, hiszen ti még emberek lévén, emberileg kell veletek beszélni: minden csillogó és feltűnő dolog divat volt a maga idejében; de a történelem azt tanítja, hogy minden divat változik, és hogy némelyik nagyon is gyorsan elmúlik. Ti is kijöhettek egyszer a divatból és mi lesz akkor veletek? Akkor épp úgy fognak megbecsülni benneteket, mint valamely divatját múlt tárgyat s ez bizony nagy szégyenetek lesz! Azért tehát hagyjátok ott a divatot, mielőtt még elkoptatok volna! A teremtésben minden dolognak, legyen az akár egyes, akár összegyéniség, van egy olyan pontja, amelyről mozgatják, hogy betölthesse a maga célját a teremtésben. Minden dolognak mozgatójának kell lennie, ennek pedig össze kell kapcsolódnia azzal a dologgal, melyet mozgatni akar. Így összekapcsolódik a mozgó azzal a ponttal s intézi erről a mozgalmat. Tudjátok, hogy ez nemcsak az anyag mozgatására szolgáló erőművi törvény, hanem egyúttal a szellem mozgatására szolgáló szellemi törvény is. Minden anyagi dolgot csak a szellem mozgathat, a szellemet magát pedig más szellemnek kell mozgatnia. Eszerint minden testi dolog kettős mozgásnak van alávetve: fizikailag szervi és szellemileg értelmi mozgásnak. A mindenség mozgatója nemcsak azt akarja, hogy általános mozgás legyen, hanem meghatározott szándékai vannak a különféle egyes mozgalmakkal is. Így például, hogy messzebb ne menjünk, a keresztény korszak annak idején külön mozgalmat képezett az általános világmozgalom közepette. A mindenség mozgatója külön mozgatót küldött ennek a mozgalomnak létrehozására, hogy az ragadja meg a meghatározott pontot, melyről az emeltyű mindent könnyedén mozgásba hozhatott, ahogy például ti a legnagyobb testet is könnyedén mozgathatjátok, ha megtaláltátok a kellő pontot, amelyre az emeltyűt alkalmazhatjátok. Ilyképpen egy világot is könnyen meg lehet mozgatni, ha a kellő ponton alkalmazzák az emeltyűt. Ekképpen intéztetik a világ fizikai mozgása is, mert a még soha, egy pillanatra sem állott meg.

Igy jön létre a mozgás, a törvény emeltyűjének a kellő ponton való alkalmazása által; s ekképpen keletkezik a szellemi mozgalom is annak a bizonyos emeltyűnek a meghatározott ponton való alkalmazása által. Nincs egyetlen lény sem a világon, mely képes volna ellent állni a világ részére előírt szellemi mozgalomnak, ha már egyszer az emeltyű megkezdte a maga működését. Valamiképpen pedig e világ mozgásának is voltak korszakai, melyeken keresztül anyagilag fejlődve eljuthatott a nemesbülésnek ahhoz a fokához, amelyen ma áll; úgy kellett létezniük szellemi korszakoknak is, amelyeken keresztül a világ elérhette azt a szellemi színvonalat, amelyen ma áll, s ezek a korszakok mindannyiszor belenyúltak e világ fizikai és szellemi fejlődésébe. Minthogy pedig senki sem mondhatja, hogy ez a világ már tökéletes, azért mindenki előtt világosnak kell lennie, hogy még sok mozgalomra van szükség addig, míg a világ eléri a tökéletességet. A mozgalmak időszakok, időturnusok, melyek a Teremtő számtörvényében vannak előírva, s amidőn a törvényes óra mutatója elérkezett ahhoz a bizonyos számhoz, akkor új turnus kezdődik, új emeltyűt alkalmaznak s új mozgalom keletkezik. Ekképpen érkezett el az idők folyamán ez az idő is, s ekképpen vált szükségessé ez a mozgalom is, melynek most le kell játszódnia ezen a világon. Senki sem tagadhatja, ha önmagával szemben igaz akar lenni, hogy a világ új forduló ponthoz jutott. És ha a profán világ nem is képes megérteni, hogy minden mozgalomnak élén mozgatónak kell lennie, és

hogy minden mozgalom csak a meghatározott középpontból indulhat ki, azért ti mégis meg fogjátok érteni, hogy annak a mozgalomnak, ha célirányos akar lenni, egységesnek kell lennie. Isten teremtése legvilágosabban bizonyítja, hogy csak az egységből származhat célirányos teremtés, nem pedig a többségből. Valamely időturnusnak minden mozgalma új teremtést hoz létre, mely a régi fenntartása céljából vált szükségessé, hogy pedig ebben az időturnusban ilyen új teremtés keletkezhessek, azt csakis egyetlen mozgató hozhatja létre és az csak égi középpontból indulhat ki. Ez a mozgató azután emeltyűjét a súlypontra helyezi és megindítja a mozgást úgy, ahogy ő akarja, ilyképpen új teremtést hozván létre. Bármilyen sokféle is a világ és a rajta levő emberek, azért az mégis csak egy világ és egy emberiség. Dacára a külön féleségnek, mégis csak földanyag, földerő, földszellem alkotja az egészet. Mivel pedig ez a három csak egyet alkot, ezért csak egy mozgatója lehet, a mozgás csak egy pontból indulhat ki és csak egy emeltyűnek, t.i. a törvénynek segítségével mozgatható. A mozgatónak, az emeltyűnek és a pontnak egyesülniük kell, mert e háromnak egyesülése nélkül mozgás nem keletkezik, s mert a mozgatónak kapcsolódnia kell az emeltyűvel, az emeltyű által viszont a súlyponttal s ekképpen mozgathatja és emelheti a világot és hozhat létre új teremtést. Kétségtelenül nagy bölcsesség kell hozzá megtalálni azt a bizonyos pontot, melyre az emeltyűt helyezni kell, hogy célirányos mozgás legyen létesíthető!

Mily nagy ez a világ és mennyi pont van rajta, de minden egyes időturnusra nézve más; azonban mindig csak egy, melyről a mozgás megindul, s ezt kell a mozgatónak megtalálni. Azért kell ennek a maga bölcsességével magasan fölötte állania minden világbölcsességnek; Neki tüzetesen kell ismernie ezt a világot. Csak valamely dolognak teremtője ismeri ugyanis tüzetesen az általa teremtett dolgot, rajta kívül senki, ha csak ki nem nyilatkoztatta azt valakinek. Hogy azonban a mozgás szellemi legyen, szelleminek kell lennie a pontnak is, mivel pedig ez a világ anyagi, azért a szellemeknek, akik ezt a kört, ezt a pontot alkotják, anyagi testtel kell felruházva lenniük s egyet képezniük. Ha a kör nincsen szorosan eggyé forrasztva, akkor nem nyújthat szilárd pontot az emeltyű részére és nem indulhat meg a mozgalom, mert a laza pont nem fejthet ki ellenállást az emeltyűvel szemben. Ezzel nyilvánvaló ennek a szoros egyesülésnek a szükségessége. Annak a pontnak, amelyre az emeltyűt helyezik, erősebbnek kell lennie az emeltyűnél, mert ezzel szemben ellenállást kell kifejteni; ha gyengébb, mint az, akkor enged és az emeltyű támpont hiányában képtelen mozgást létrehozni. Halljátok tehát, emberek! Az emeltyű a törvény, a pont pedig legyen a ti körötök, mintegy a világnak egy kemény magja, melynek azonban sokkal keményebbnek kell lennie, mint a világnak, hogy megkönnyítse az emeltyű működését, mellyel biztosan hatásson a világra! E szerint mindennek határozott minősítéssel kell bírnia, hogy helyes mozgást lehessen vele létrehozni. Az emeltyűnek kell kormányoznia a világot és a mozgatónak kell az emeltyűt arra a pontra helyeznie, melyet e célra kiszemelt; ennek viszont el kell bírnia a világ egész súlyát, a világnak ez a súlya pedig a „bűn"! Tehát el kell viselnie a világ bűnének a terhét! És amidőn a mindenség nagy bölcsessége kiválasztott magának egy ilyen pontot, akkor tudta, hogy mi szükséges ahhoz. Megtalálta az ahhoz szükséges anyagot, erőt és szellemet és beledobta ezeket az olvasztótégelybe, melyet ez esetben a tapasztalás képez, hogy ily módon kemény összetételre tegyen szert, mely alkalmas oly pontul szolgálni, melyből kiindulva, a világ kiemelhető legyen régi sarkaiból! Valamiképpen pedig minden, amit megolvasztanak, az olvasztáskor salakot hagy, mely a tiszta olvadékból mintegy önmagától kiválik, épp úgy történik ez azokkal is, akik tapasztalás útján keresik a megismerést. És mert egyetlen érc sem tisztul meg egészen egyetlen olvasztás által, azért titeket is gyakrabban kell megolvasztani, de azért salak még mindig fog nálatok is képződni az olvasztásnál, mígnem egészen mentek lesztek a nemtelen alkatrészekről. Az ily módon nyert tiszta érc, szívós és az emeltyű nyomásával szemben ellenállást fog tudni kifejteni, anélkül, hogy ezáltal legcsekélyebb kárt is szenvedne. Az ilyen anyagra azután a mozgató az emeltyűt bizvást ráillesztheti, mert ki fogja bírni a nyomást s a világ terhét is!

A világ még nem ment keresztül az összes tisztulási folyamatokon, mert hiszen különben nem lenne szüksége erre a mozgalomra. Ez a pontja a megismerésen alapuló hitnek sem ment még keresztül az összes tisztulásokon, még szüksége lesz ilyenekre, olvasztani és kalapálni kell azt még, hogy beválják. És ha a világegyetem Teremtője megalkotta az ő számtörvényét a milliárd világokból álló egész mindenség részére, úgy bizonyára az ő számtörvényéből nem felejtette ki ennek a pontnak a helyes beosztását sem; nemcsak azt tudja tehát, hogy mikor kell a világot új mozgásba terelnie, hanem tudja azt is, hogy mikor lesz készen az a pont arra, hogy rá lehessen illeszteni az emeltyűt. Ki képes megérteni a Teremtő bölcsességét? Senki! Azért hát mindenki köteles megbízni abban, hogy az a bölcsesség meg fogja tenni mindazt, ami szükséges annak létrehozásához, amit létrehozni kell. Ki merésznélé mondani: „Uram, most ezt, azután meg amazt kellene cselekedni?” Senki sem képes megérteni, mikor lesz kész az a pont, és milyenek lesznek azok az elemek, melyekből annak állnia kell. Azért bízzatok tántoríthatatlanul a Mindenható bölcsességében és legyetek alkalmazható eszközök az ő kezében! Engedjétek magatokat izzasztani, olvasztani, keményíteni és kalapálni, álljatok meg helyzeteket a tűzben és a keményítő vízben éppen úgy, mint a kalapácsütések alatt, mert ti arra vagytok rendelve, hogy azt a pontot képezzétek, melyre az emeltyűt illesztik, s melynek segélyével a világot régi sarkaiból ki s újakba bele lehessen emelni, hogy azután egy ideig ezekben forogjon! Mi az tehát, óh emberek, amire leginkább szükségetek van, hogy keresztülmehessetek azokon a folyamatokon, melyek segélyével nemes ércé legyetek? Bizalom, szeretet, béke! Legyenek ezek az erények egyé bennetek és köztetek egyé valamennyiben, hogy ellent állni tudjatok annak a nyomásnak, melyet az emeltyű fog rátok gyakorolni. A világ nagyon nehéz lévén, a nyomást csakis a nemes érc fogja kiáltani.

Jóságos Megváltó, Te hordozád a világ bűnét! Te tiszta, nemes érc valál, mely nem engedett a világ nyomásának! Te tudod, miként lehet megtisztulni és megerősödni, Te fogod őket is tanítani és erősíteni, hogy ők is képesek legyenek elhordozni a világ bűnének terhét, miként Te azt hordoztad! Ők ismernek, ők szeretnek Téged; tedd hát őket még erősebbé a bizalomban, mert az ő bizalmuk még gyenge, előkandikál abból még mindig az „ember”; már pedig ennek nem lenne szabad így lenni, ha hordozni akarják a világ terhét, mert hiszen ember nem hordozhat el egy világot! Igen, a te kezében van az emeltyű, Te tudod, hogy mily alkatrészekből áll az, és tudod azt is, hogy mily alkatrészekből kell állniuk azoknak, akik olyan pontul hivatvák szolgálni, melyre emeltyűdet ráilleszthessed. Olvaszd, tisztítsd, keményítsd azokat, Uram, akik engedik magukat keményíteni, s akkor a munka méltó lesz a mesterhez, ők pedig valamennyien örvendezni fognak veled és egymás között és önmagukkal s nem fognak elválni egymástól és nem fognak elszakadni Tőled soha többé!

*

Isten a mindenség ura, mestere. Sok legénye és tanonca van Neki, aki nem érti, hogyan kell vezetni a mester üzemét, mi ebben a teendő, s mit kell abban ma és mit holnap elvégezni. A mester azonban tudja, mikor kell ennek és mikor amannak megtörténnie, kiadja tehát utasításait a legényeknek épp úgy, mint a tanoncoknak, és kiosztja a munkát mindegyiknek a maga külön szakmája szerint. Az emberi mester ezt emberi szavakkal teszi; Isten azonban a mindenség mozgató ereje, e célra erőlendítést, erőáramot vagy erősugarat szólít munkába. Ez az erősugár t.i. megmozgatja azt a lényt, melyre irányítva van, épp úgy, miként az ember szava megindítja azt, akihez intézték, s ebben az erősugárban ugyanaz van kifejezve Isten módja szerint, ami a szóbeli parancsban az emberek módján. Ilyképpen Isten erősugara különböző módon éri a benneteket körülvevő szellemeket. Ha például környezetetek valamely tanuló vagy figyelő szellemét olyan erősugár éri, mely szerint ezt vagy amazt szólnia vagy cselekednie kellene, akkor az felkelti benne a vágyat; ezt vagy amazt szólni vagy cselekedni, ha ő arra előbb egyáltalán nem is gondolt, s ha ezt eddig nem is akarta, most azonban vágyat érez magában ezt vagy amazt szólni s amennyiben szólnia kell és szabad, úgy elkészítik: részére az utat valamely közeg felhasználására épp úgy, mint mikor az emberi mester szól a

maga legényéhez: menj és hozd el nekem a műhelyből ezt vagy amazt a szerszámot. A legény tudja, hogy a műhelybe kell mennie, de az ajtó zárva van előtte; a mester tehát kénytelen előbb odaadni neki a kulcsot, hogy kinyithassa a műhelyt. Épp úgy annak a szellemnek a részére is, aki akaratot vagy kedvet kap ahhoz, hogy ezt vagy amazt mondja, el kell előbb készíteni az utat, s át kell neki adni a kulcsot „az eszköz” felnyitásához.

Íme, ez rövid magyarázata az eszközöknek általánosságban. Térjünk most már át különösen az emberre. Azt hiszitek talán, hogy az emberek egyáltalában nem kapnak erőlendítéseket? Hiszen szellemek ők is, velük is dolgozik Isten, ők is legények és tanoncok az ő műhelyében és kénytelenek végrehajtani a földön, amit mások végrehajtanak a mindenségben; ők sem tudják azonban, mit kell végrehajtani a mester nagy üzemében, nekik is meg kell tehát kapniuk a parancsokat erőlendítések, akaratgerjesztések útján. Valaki fel s alá járkálva mindenféle haszontalan dolgokra gondol, s íme hirtelen valami gondolata támad és kedvet kap ezt vagy amazt cselekedni; nos ez a Mester utasítása. De valamiképp az emberi mesterek műhelyeiben vannak makacs legények, kik a mester parancsát nem hajtják azonnal végre, hanem napokig halogatják és végre egészen el is felejtik, ami pedig a mesternek sokszor kárt okoz: akként vannak emberek is, akik szintén megérik ugyan isteni mesterük ösztönzéseit, de nem hajtják végre azokat azonnal, hanem azt gondolják: ráérek ezzel holnap is, most más fontosabb, kellemesebb dolgom van. Így halogatják az utasítást máról holnapra, mígnem az egészen feledésbe merül s ily módon azután az ember adós marad a munkával Istenének. És hány ezer parancs fut el ily módon az emberekhez! Mert más módon nem is szólhat az isteni mester az emberekhez, mint gondolatsugalmazások és erőlendítések útján, melyek felkeltik az emberben a kedvet valamely dologhoz. Ilyenkor azt mondja az ember; „Kedvem van ehhez!” De alig, hogy ezt kimondja, máris közbejön valami, mert rögtön ott terem a kísértés, az ember megfélekedzik első szándékáról, követi az utóbbit, és olyan dolgokkal foglalkozik, melyeket a kísértés sugalmaz neki, s Urának igaz dolgait teljesítetlenül hagyja. Most ebből megtanulhatjátok, óh emberek, a következőt: Egyetlen szellem sem képes akár szabadon legyen, akár testben, önmagától valamire, mert nem ismeri, az ő nagy ura üzemének szükségleteit; önmagából csak hibázni, helytelenül cselekedni képes, de minden, ami helyes, igaz és jó, isten erőlendítése útján jut hozzá, mely őt cselekvésre képesíti. Ezt a lendítést „kedv”-nek nevezik. Kedv nélkül nem tud az ember cselekedni semmit. Ha ugyanis az ember ismeri Istent, ha hisz Benne, a mindenség mozdatójában, s ha hiszi, hogy Isten képes őt mozgatni, vezetni és irányítani, akkor figyelni fog az ő erőlendítéseire és nem fogja azok végrehajtását elhalasztani máról holnapra, hanem meg fogja azokat ragadni és el fogja végezni. Amikor azután Isten azt látja, hogy, valaki helyesen fogja fel az utasítást, akkor átadja neki az utasítás végrehajtásához szükséges kulcsot is, azok által, kik Istennek szolgálnak, és akik neki elkészítik az utat. Hogy kik ezek az útkészítők, azt az ember nem tudja, nem látja; nem is kell, hogy lássa vagy tudja, neki elég, ha járni tud ezen az úton. Az utasítások azonban nem szólnak minden egyes lépésre. Amidőn a mester utasítást ad, akkor ezt ő is olyan legénynek adja, aki az utasítást megérteni és végrehajtani képes; a gyengébb legénynek tehát könnyebb, az erősebbnek nehezebb utasítást ad. A legények azonban maguk között mindenféle dolgokkal foglalkoznak, melyek nem tartoznak a mester utasításához, s melyeket ők a mester dolgai közé kevernek. Ekképpen az ember is belefón az isteni utasításba mindenféle dolgokat, s ily dolgok miatt gyakran hibákat ejt a munkáján, — miként a legény a mester munkáján és gyakran nem készül el rendes időre a munkával, ama sok babrálás miatt, mellyel vesződött, és ami nem tartozott az utasításhoz.

Az ember tehát bizonyos tekintetben mindig szabad, szabadságában áll ugyanis az utasítást végre nem hajtani, az erőlendítést elfelejteni, sőt szabadságában áll még a végrehajtást is késleltetni és hibásan végezni. Az ember belekontárkodik Isten utasításába, amely mindig a komoly munkára vonatkozik, mert az ember inkább a játékokra, haszontalanságokra hajlik, és még ha Isten munkáját el is végzi, azért végzi közben a magáét is s azáltal Isten munkáját

rosszabbul teljesíti; az az ember azonban, aki szívesebben végzi Isten munkáját, mint a magáét, az jobban végzi Isten munkáját, és rosszabbul a magáét.

József beszélő médium útján

Azt mondtuk, hogy az emberek tanoncokhoz hasonlítanak, — és valóban egész viselkedésük magán viseli a tanonckodás jellegét. A tanuló mintegy gépiesen, gondolkozás nélkül tanulja meg azt a tárgyat, melyre oktatják, úgy fogja fel azt ahogy a tanító neki megmagyarázta, s hisz benne anélkül, hogy más valamire csak gondolna is, mert a tanuló gondolkozni egyáltalán nem tud, nem bírván még az erre való képességgel. Minden iskolában ugyanazt a tárgyat tanítják, csak hogy különböző módon. A tanító ugyanis a neki leginkább megfelelő rendszert választja, hogy a tárgyat a tanulóval megértethesse. Csak hogy nagyon sokáig tart, míg a tárgyat ki lehet meríteni. Addig, míg a tanulók még nem nyertek teljes áttekintést a tantárgy értelméről és célja fölött, mert azt csak vázlatosan adják nekik elő, a tanulók különbözőképpen nyilatkoznak ugyanazon tárgyról; ítéletükben nem tudnak megegyezni, mert mindegyikük más rendszer szerint tanulta ugyanazt; nem értik meg ugyanis, hogy a lényeg ugyanaz, és csak a forma, az előadási mód különböző. A tanuló ezt nem képes megítélni, s azért a másik iskola tanulójának azt mondja: Ej, te ezt nem érted, te ezt rosszul tanultad; mi azonban helyesen tanultuk, mert nálunk kitűnő az előadás, s nekünk van a legjobb tanítónk. Épp így szól természetesen a másik is; s ilyképpen a sok tanuló egymást tudatlannak vagy legalább is tévedésben levőnek tekinti. Mi nem vesszük ezt rossz néven a szegény tanulóktól, mert hiszen nekik nincs képességük arra, hogy maguknak önálló véleményt alkossanak; ehhez ők nagyon is fiatalok és nagyon tapasztalatlanok. Hiszen éppen azért küldik őket az iskolába, hogy tanuljanak és hogy később, mikor már férfiakká lettek, azt, amit megtanultak, helyesen alkalmazzák is. A tanulókból valóban férfiak lesznek, és ha bármily rendszer szerint is, de jól tanultak, úgy később tudni fognak maguknak önálló ítéletet alkotni s tudni fogják azt is, hogy jó és helyes volt-e az, amire őket tanították. Akkor azután nem egy tanuló túl is szárnyalja a maga mesterét és nagy dolgokat művel abból, amit az iskolában tanult; sőt utóbb még a tanító is meghajol az ő magasabb tudásuk előtt, a világ pedig örömmel ismeri el, hogy derekas munkát végeztek.

Így van ez a tanulókkal, s így az emberekkel, csupán azzal a különbséggel, hogy az emberek mindig tanulók maradnak, mert mindig tanulók akarnak maradni, habár erre nem is volna szükség. Ha ugyanis az iskolában valamely tárgyat szakadatlanul tanítanak, s minden oldalról kimerítően megvilágítanak, akkor valóban meg lehet követelni, hogy a tanuló azt fel is fogja és végre valahára a saját utain járjon, ne követelje tehát, hogy folyton ismételve oktassák, és ne tartsa magát mindig gyenge tanulóknak. Csak hogy követelés és bírás között még mély örvény tárog, és sok oka van annak, hogy ez így és nem másképp van az embereknél. Míg az ember, a kis gyermekekhez hasonlóan, csak abc-ét kénytelen tanulni, míg a kezénél fogva kell őt vezetni, hogy el ne essék, s utóbb az útra is figyelmessé kell tenni, ne hogy megbotolják, addig természetes, hogy alázatossággal, néma engedelmisséggel és bizalommal, teljes igazságként veszi magába azt, amit hall. Ha tehát az ily módon neki hirdetett rendszert tartja egyedül igaznak, helyesnek és jónak, ezért nem lehet őt gáncsolni, mert hiszen nincs még önállósága. De ha már a gyerekcipőből kinőve, kilépett a világba s a maga erejének, értékének, jóra valószínűségének tudatában mégis mindig magával cipeli a régi hóbortot; ha nem gondol arra, hogy már nem kellene iskolába járnia, mert szabad akarattal, szabad gondolkodása képességgel, szabad ítélő tehetséggel és függetlenséggel rendelkezik és mindezeket a javakat még sem fordítja a maga hasznára, — vajon hogyan áll a dolog? Talán akkor is még mindig tanítót akarnátok mindezért felelősekké tenni? Óh nem, vonjátok felelősségre a saját maga restségét! Az ember mást sem akarna, mint csak azt, hogy ahol olyan

akadályokba ütközik, melyeknek legyőzésére a saját erejét kellene kifejtenie, mások dolgozzanak helyette, igen mert lusta ahhoz, hogy látót valamivel feljebb emelje, mint amennyire a közönséges lépés megtétele azt szükségessé teszi. Ekképpen szól tehát: „Eddig mások gondolkoztak helyettem, minek gondolkozzam hát most én magam, most mások cselekszenek helyettem, miért cselekedjem én magam? Mi szükségem van reá, hogy magamat megerőltessem? Hiszen minden annyira szabályozva van, hogy fölösleges ahhoz valamit hozzáadni vagy elvenni, miért nyúljak én ahhoz a gyönyörű műhez, melyet már az emberek milliói megbámultak és még mindig bámulnak, s melyet tökéletesnek, érinthetetlennek ismernek el? Mit változtassak én azon, avagy egyáltalában minek is gondolkozzam fölötte? Mesterműnek van már mindaz elismerve, hát éppen én ne ismerném el annak? A nagyvilág csak okosabb, mint én, egyszerűen rámondom tehát az ő ítéletére az „igen”-t és az „ámen”-t!”

Mi azonban az így okoskodó embernek ezt válaszoljuk: Minek van neked eszed, minek van szabad akaratod? Lemondasz annak a kifejtéséről és idegen ítélet rabszolgájává teszed-e magadat? Ha a magadhoz hasonlónak az ítéletét magadra nézve mérvadónak ismered el, s azt a szép adományodat mely téged Istenhez tesz hasonlóvá, elveted, akkor leszállsz magas emberi álláspontodról és beállsz az alárendelt teremtések sorába. Az állat a maga nemzőinél látja a durva ösztönök kielégítését, vakon és gondolkozás nélkül utánozza azokat — és te mi jobbat cselekszel ennél? Te is csak utánzasz és rest vagy gondolkozni afölött: „Mi vagyok, miért vagyok, hová törekszerem?” Ezt a kérdést veti fel a szabad szellem? Te erről nyugodtan hagysz gondolkozni másokat s imád annak elmondásából áll, amit mások előtted elmondanak, s ily módon senki sem vagy. De mikor szeszélyeid s érzéki élvezeteid kielégítéséről és arról van szó, hogy a veled szorosán összenőtt, de mások által nem helyeselt gyengeségekről letégy, akkor nem engedsz magad helyett másokat gondolkozni és cselekedni, ilyenkor te vagy a magad ura, ilyenkor te vagy a legmagasabb bíróság, mindenkinek ellenére cselekszel, és egyedül magadat tartod ítélőképesnek! Kétségtelen, hogy ehhez jogod van, légy is úr magad fölött, ez a legnagyobb dicsőség; az „úr” azonban csak ott tűnik fel igazi úrnak, ahol valami nehéz dolgot kell leküzdeni, mert a könnyű munkát elvégzi a gyermek is! Ha úr akarsz lenni, akkor mindenekelőtt bizonyítsd be, hogy gonosz szenvedélyeidet le tudod küzdeni, tudsz azokon uralkodni; ha pedig nemes úr akarsz lenni, akkor mutasd meg szolgálóidnak, hogy miként járjanak el ők is, ha urakká akarnak lenni, amire pedig mindenki törekszik. Isten az összes embereket ugyanarra az alakra teremtette; ők a teremtésnek egyetlen fajtáját képezik, ha tehát valamelyik közülük több volna a másiknál, úgy a teremtő bizonyára más alakot adott volna neki. A tigris tigris, az oroszlán meg oroszlán; mindketten ugyanazon egy fajhoz tartoznak, s egymástól legfeljebb nagyobb vagy kisebb fizikai erejük által különböznek így az emberek is egy fajhoz tartoznak, akik egymástól nagyobb vagy kisebb szellemi és erkölcsi képességük által különböznek; ez az egyetlen mérték, mely szerint az embert az emberrel összehasonlíthatni lehet. És mert a „haladás” a teremtés törvénye és minden a tökéletesség céljához kénytelen közeledni azért az összes emberek is kivétel nélkül kénytelenek a szellemi tökéletesség ama pontjához elérkezni, mely az ő rendeltetésük célpontja; csak az a különbség, hogy az egyik korábban, a másik későbbben érkezik oda, de oda érkeznie valamennyinek, kivétel nélkül kell, mert a törvény ezt követeli.

Ti, akik az e célhoz vezető utón már valamivel előbbre jutottatok, ne tekintsetek hátra megvetéssel azokra, akik még mögöttetek állanak, hisz nekik is el kell érkezniük oda, ahol ti vagytok. Ti csak szánalommal, részvétellel és szeretettel legyetek irántuk és segítsetek rajtuk, hogy könnyebből haladhassanak előre. Senki se tartsa többre magát a másiknál, mert Isten valamennyi gyermekét egyenlően szereti.

Antal beszélő médium útján

Isten láthatatlan az emberek számára! Láthatatlan a működése, láthatatlanok azok az erők, melyeket kibocsát, hogy vezessék a világot; láthatatlanok azok az előőrsök, kiket felállít a világon, hogy őrt álljanak! Működésének következményeiben azonban Isten látható az embereknek, sajátságos tehát, hogy mégsem akarják őt meglátni, hogy a működése által teremtett tényeket nem akarják felfogni, azokat az erőket, melyek az ő ügyeit oly megrázóan intézik, nem akarták megérezni, és nem akarják ismerni azokat az előőrásokat, akiket ő felállított és emberi testbe öltöztetett. Mert nem értik meg, miként lehet látható az, ami isteni, azért nem tartják láthatónak azt sem, ami Tőle származik. Ily módon el van minden rejtve, ami isteni, mert az emberek azt látni, fogni, érezni, felfedezni képtelenek összes érzékeik eltompulása, összes tulajdonságaik elfajulása, s a bennük rejlő gonoszság folytán! Az emberek azt hirdetik: „Isten elrejtőzik előlünk”, pedig mily hatalmas nyíltsággal áll előttük! Kérdik az emberek: „Ugyan hol található az isteni vezetés?” és mondják: „véletlenség minden”, holott az isteni vezetés mindenkit üstökénél fog! Kérdezik az emberek: „Ugyan hol van Isten rendeltetése? Sehol, az ember maga szabja meg a maga rendeltetését”, — pedig látják, hogy mindaz, amit ők határoznak, szétfolyik egy éjszakán át és nem marad belőle semmi, vagy egészen más valami jön létre a nyomában, amit ők nem is akartak, nem is óhajtottak. Kérdik továbbá; „Hogyan őriz benneteket Isten? Mi nem vesszük észre, mi csak akkor vagyunk megőrizve, ha magunk őrizzük magunkat.” Pedig Isten őrei orruk előtt haladnak el, egy fedél alatt laknak, sőt egy ágyban alusznak velük és még sem ismerik azokat! És ez jól van így, mert ha ismernék az őroket, leöldösnék őket, mielőtt még az őrzés órája lejárt volna, de mert nem ismerik őket, azért biztonságban vannak...

Eljövend azonban az idő, és már közeledik is, amidőn a láthatatlan vezetés az emberekre nézve látható és fogható alakot fog ölteni; s amidőn azt meglátandják, meg fognak ijedni, s amidőn azt megérezendik, fel fognak a fájdalomtól jajdulni. Szükséges is, hogy megijedjenek, s hogy feljajduljanak, mert hiszen másképp nem tudnák, hogy Isten jelen van! Amidőn azonban meglátják és megérik Istent nagy fájdalmaik és szükségük közepette, akkor így fognak felkiáltani: „Hol vannak hát Isten őrt állói, kiket őrizetünkre kirendelt?!” Akkor azután ezek az őrt állók válaszolni fognak: „Itt vagyunk”, midőn pedig az emberek meglátják őket, akkor újból meg fognak remegni és kiáltani: „Jaj nekünk! hiszen ezek velünk egy fedél alatt laktak, velünk egy ágyban háltak, ezek minket jól ismernek s be fognak vádolni Istennél!” Csakhogy Istennek nincs szüksége vádlókra, mert ő ismeri a maga embereit, tudja ő vádlók nélkül is, hogy kik ők. Nem is azért állította fel Isten az őrt állókat, hogy bevádolják az embereket, hanem intőként és útmutatóként, hogy a helyes vágányra vezessék őket, és feltárják előttük gonoszságukat, vakságukat, süketségüket és szívtelenségüket. És íme, akiket ők előbb meg nem láttak, észre sem vettek, nem ismertek, azok most előttük fognak állani, mint hatalmasok és nagyok, az emberek pedig irgalomért fognak könyörögni és be fog teljesedni Krisztus szava: „Az utolsók lesznek elsőkké!” Akkor látják majd, hogy azok, akiket törpéknek tartottak, óriásokká lettek, akik őket, az egykori óriásokat magasan túlszárnyalják tudásban, dacára annak, hogy nem tanultak semmit; igazságosságban, dacára annak, hogy egykor igazságtalanok voltak; hitben, dacára annak, hogy egykor hitetlenek voltak; erőben, dacára annak, hogy egykor gyengék voltak; dicsőségben, dacára annak, hogy egykor semmik voltak! Akik tehát előbb mindezekben nagyoknak képelték magukat, kicsinyek lesznek ő előttük.

Azért ti, őrt állók, kik ott álltok a világ zugában, örködjétek és ne engedjétek magatokat kiszorítani örállomásaitokból, akár ott, akár itt, akár ebben, akár amabban az állásban; Isten kegyelméből vagytok ott. Hadd ne vessenek csak ezek az óriások a törpéken, akik oly kicsinyeknek látszanak, mígnem elérkezik az ő idejük is! Minden jön és minden elmúlik, mindennek el kell jönnie és el kell múlnia, mikor itt az ideje, mert minden, ami emberi:

múlándó, az őrt állók is el fognak tehát jönni, mint ahogy el is jöttek a maguk idején, Isten pedig nem használhat olyan őrt állókat, akiknek a szemük csukva van, mert az őrt állónak látni kell, hogy midőn elhalad előtte valamelyik alattomoskodó lélek, akkor így kiáltson reá: „Megállj! Ki vagy?” És kérdőre kell azt vonnia, nem pedig véle közösségre lépnie, mert az őrt álló azok számára való, akiknek szükségük van őrre. A jó embernek nem kell őr, mert az az őrt önmagában már megtalálta, ellenben szüksége van arra a gonosz embernek, hogy figyelmeztesse őt, ha igazságtalanságot akar elkövetni. És ha majdan érkezett az őrállók ideje, akkor hegyen-völgyön fel fog hangzani az ezerszeres „Megállj” kiáltás és az őrállók feltartóztatják az igazságtalanokat, a hazugokat, a csalókat, a tolvajokat és a gyilkosokat, s mindaddig nem fogják őket elbocsátani, míg a helyes útra nem terelték őket. Azért tehát, ti őrt állók, ne engedjétek magatokat elvakítani és szemeiteket elhomályosítani, tartsátok azokat nyitva hivatástok számára, mert aki magát félrevezetni engedi, és közösségre lép a gonosszal, azt lerendelik állomásáról és beidézik a nagy kaszárnnyába jelentéstétel végett, azután pedig elítélik és tömlöcbe vetik. Aki azonban, mint őrt álló megfelelt hivatásának, azt lerendeltetése után szintén megidézik ugyan jelentéstételre, de csak azért, hogy tudassák vele, miszerint rangban emelkedett, nem kell tehát többé őrt állania itt lenn az embereknél, hanem más magasabb szolgálattételre osztják be.

Nem tudom eléggé ismételni nektek, ti őrt állók: álljatok szilárdan állomásaitokon, ahová benneteket a Láthatatlan állított, hogy láthatatlanok maradjatok mindaddig, míg Ő fog benneteket láthatókká tenni, és ha szél és fagy, hó és vihar korbácsol is benneteket állomásaitokon, még sem szabad azokat elhagynotok, míg fel nem váltat benneteket Az, aki oda állított; mert az a katona, aki önként otthagyja őrállomását, halállal lakol! Már pedig szükséges, hogy Isten megbízhassek a maga őrsemeiben. Igaz, hogy az évszakok nem mindig kedvezők, az őr tehát télen is kénytelen őrt állani s a maga kötelességét teljesíteni, de annál jobban esik majd neki, ha a leváltási óra után melegedhetik és erősödhetik. Minden őr legyen kötelességtudó minden egyes feladata tekintetében. Valamiképpen pedig minden őrállomás megkapja a jelszót és az utasítást, akként meg fogják kapni ezek az őrállomások is Isten jelszavát és utasítását mindig a kellő időben, amidőn kivonulnak az őrsegre. Akik ott vannak már az őrsegen, azok tudják ezt, és habár sokan a nehéz vértázat nyomása alatt nem is jutnak azonnal annak tudatára, azért mégis tudatára fognak ébredni, ha közeledik hozzájuk az ellenség, akit meg kell ragadniuk. „Ne aggódjatok azon, hogy mit szóljatok”, mondá a Mester. Ne aggódjatok, ti őrt állók sem a jelszó és az utasítás miatt, de jegyezzétek meg magatoknak mindenekelőtt, hogy ne tegyetek senkinek olyan engedményt, mely Isten akaratával és az igazsággal ellenkezik. Ne tartsatok semmiféle ellenségtől, ha még oly óriási nagynak látszik is, mert ez a nagyság csupán látszat! Üssetek csak rá bátran a kalapáccsal és győződjétek meg tartalmáról, akkor majd kipattan ez a nagyság! Ne bosszankodjatok azon, ha nem vesznek észre benneteket, adjatok hálát Annak, aki oda állított benneteket s annyira elvakította a világ gőgöseinek a szemét, hogy idő előtt meg sem láthatnak titeket! Örködjétek csak és álljatok szilárdan őrhelyeiteken, míg haza nem hívnak benneteket ide, ebbe a nagy kaszárnnyába, hol majd elmondjuk egymásnak, mit szenvedtünk és mennyit küzdöttünk és örvendeztünk a saját munkánkon.

József beszélő médium útján

Minden ember szíve egész halmazát rejti magában azoknak a fekete dolgoknak, melyeket emberi nyelven hibáknak, bűnöknek neveznek. Egyetlen ember sincs a földön, aki nem hordana azokból magával egész kis fegyvertárt. Ezek között a tarka dolgok között van egy olyan kis tárgyacska, amely látszatra nem is annyira gonosz, s mely mindig szép szavakat, elfogadható ürügyeket tud használni. Ez a tárgyacska sohasem nyugszik, sohasem pihen és

dacára szerény külsejének, vezérszerepet játszik, mert ha minden szép nyugodtan van is a maga helyén, mindig talál valami mozgatni, lökni, valami sugdosni és kicsinyelni valót. Ez a tárgyacska többé-kevésbé kialakulva, nem hiányzik egyetlen emberi lélekből sem; ha még oly tisztára van is megmosva, ha még oly szépen van is felépítve, s ha látszólag még annyira hibátlan is. Ez a tárgyacska az irigység! Az irigység, ez a kis ravasz legény, játssza az ember lelkében a hadvezér szerepét. Midőn ugyanis az emberben minden csendes és higgadt, s amidőn azt lehetne hinni, hogy minden szándéka jó és majdnem megingathatatlan, akkor előáll az a ravasz legény és fúj egy keveset és nem is hinné az ember, hogy ily gyenge fuvallattal is lehetne valami hatást előidézni, — s íme a jó szándékok épülete elkezd inogni, már nincs többé biztonságban, s elveszti a talajt. Mert ahol csak egy kis rés, vagy hasadék van, abba az a ravasz legény rögtön belefúj és mindig meg tudja találni a kellő helyet. Az irigység vezére az összes gonosz cselekedeteknek; a legjobb ember is, ha feltámad benne az irigység, búcsút vesz eszétől, s makacsul elzárkózik minden jobb belátás elől. Az irigységtől elragadott ember olyanokat állít, amit maga sem hisz el, s mindig talál valami kifogásolni valót felebarátján, ha meg is van győződve arról, hogy felebarátjában nincsenek meg azok a rossz tulajdonságok, melyeket ő ráfog.

És mért irigyek az emberek? Nem azért, mert magukat embertársaiknál jobbaknak tartják, hanem azért, mert jobbaknak akarnak látszani, mint amilyenek valóságban. A látszani akarás s annak tudata, hogy felebarátja nem akarja őt annak tartani, aminek látszani szeretne, keserűséget idéz elő benne. Senki sem képes azt elviselni, hogy rossznak tartsák, még ha tudja is, hogy az. Kifelé, embertársainak szemében mindenki hibátlannak szeretne látszani, s borzad attól, hogy hibásnak tartsák, ha azonban egyszer mégis előfordul — ami pedig gyakran ismétlődik az életben, hogy valaki azt mondja: „lám, mily jó, nemes, mily szeretetteljes, mily erényes az az ember, példaképp lehetne őt odaállítani, oly szép a jelleme, oly tiszta az élete!” — ilyenkor rögtön megmozdul az emberben az a gonosz legény. Ki képes ilyesmit meghallgatni anélkül, hogy az irigység démona megmozdulna benne? Kérdezzétek csak meg magatoktól! Vajon hiszitek-e, hogy még a nemesbülésre törekvő ember is képes volna azt meghallgatni belső keserűség nélkül? Nem bizony, rögtön következőleg vitatkoznék: „Nem tagadhatom ugyan, hogy ő is jó ember, de hogy minden dicséret neki jusson és nekem semmi se maradjon, az még se járja.” De ha már a jó is így beszél, hogyan nyilatkoznak akkor a rossz emberek és mindazok a számtalanok, akik a jó és rossz közé esnek. Arról szólni sem akarunk, hogy mennyire borzad az ember felebarátja jó tulajdonságainak elismerésétől, attól tartva, hogy hiúságát azáltal megsebezi s ezzel ő maga szorul háttérbe. Hangsúlyozzuk, hogy egyetlen ember sem ment a földön az irigységtől, hogy az irigység a leggonoszabb, a legveszedelmesebb ellenség, amelynek legyőzése majdnem emberfölötti megerőltetésbe kerül és a legnagyobb feladat, melyet az ember a földön elvégezhet. Mindez pedig az emberi hiúságon alapszik, mert semmire sem törekszik az ember jobban, mint az embertársai részéről várt elismerésre és semmit sem óhajt inkább, mint hogy példaképpen állítsák oda mások részére!

Így van ez nagyban és kicsiben ama hatáskör szerint, mely az embernek ez életben osztályrészül jutott, az ember mindenütt a mások elismerését akarja magának biztosítani. Tényleg van is értéke az emberi elismerésnek, ha valóban jóért és nemesért keresi azt az ember; csak hogy az embernek megvan az a hibája, hogy elismerést vár olyas valamiért is, amivel nem is bír, s amit teljesíteni nem is képes. Nem elégszik meg annak az elismerésével, amit jól teljesített, hanem mindig ama kör fölé kívánczik, melybe a viszonyok, a szükségszerűség kényszere helyezték őt; nem elégszik meg azoknak az elismerésével, akik ezt a szűk kört mintegy körülveszik, s akik mint megfigyelők mozognak ama pont körül, amelyben ő áll; az ember ennél többet kíván: magára szeretné irányítani összes embertársainak a figyelmet... A hiúság, melynél fogva többet akar teljesíteni, mint amennyi személyes erejétől telik, s mint amennyi a neki adott feladatban foglaltatik, ez a hiúság viszi

az embert arra, hogy irigylje azt, akinek nagyobb feladat tágabb hatáskör, szebb cél jutott és így nem elégszik meg a saját sorsával. Tehát így okoskodik: „Miért parancsol ez többeknek, mint én? Miért nagyobb az ő hatásköre? Nem tehetnem-e meg én is ugyanazt amit ő? Nem vagyok-e én arra épp oly alkalmas, mint ő? Miért kell nekem megelégednem a csekély szereppel? Miért mondják az emberek, hogy amaz jó és nemes, s miért nem mondják azt én rólam is? Bizonyára csak azért, mert ő nagyobb hatásköre által képes az emberek figyelmét magára irányítani, én pedig kis hatáskörömben eltűnök az emberek szemei előtt! S ezért a csekély különbségért jusson neki elismerés, nekem pedig nem?” Íme, így beszél az irigység! Az ember nem képes elviselni, hogy embertársát jobban dicsérjék, mint őt. Pedig ugyan mit ér az emberi dicséret és emberi elismerés! Ma istenítének valakit, holnap már szidalmazzák! Az emberi dicséret és elismerés csak akkor érne valamit, ha azt igazán át is éreznék, de ez nem így van. Ha valaki némi eredményt ér el, s egyesek dicsérik és emelik őt, akkor a nagy tömeg ezt az ítéletet magáévá teszi és rámondja az „igen”-t és „ámen”-t olyas valamire, amit felfogni is képtelen. Emberi dicséret és elismerés többnyire csak minden valódi érzés nélkül kiejtett üres szavak. Az emberek bámulnak, dicsérnek és megbecsülnek valakit, mert mások is ugyanezt cselekszik, s ezt téve, többnyire nem is, gondolnak semmit. És az ily bámulat és elismerés keltsen irigységét, ez indítsa az embert arra, hogy felebarátján sandán nézzen, őt tisztátlan érzelmekkel üldözze? Hiszen holnap már megfordítva állhat a dolog, s lehetséges, hogy holnap már gyűlölik és üldözik ugyanazt az embert!

Ha meggondolná az ember, hogy bármily szűk is a hatásköre, bármily csekély az állása, bármily kicsiny is az a pont, amelyen mozog, ő mégis épp oly nagy és fontos Teremtője előtt, mint akár a legnagyobb akkor bizonyára nem volna irigylő! Vajon nem apró kövekből építik-e a nagy házat, sőt egyáltalában nem lehetne házat építeni, ha nem léteznének apró, könnyen kezelhető kövek? Még sohasem építettek házat egy kőből, mindent sok apró alkatrészekből kell összeállítani. Mi más is az állam, legyen az bármily nagy, mint családok és egyének összetétele? Egyén nélkül nem létezhetik állam. Ez eléggé mutatja, mily fontos és nélkülözhetetlen az apró és az egyes ember és tárgy a nagy egészre nézve. Mivel pedig az apró ember már magában véve is fontos tényező, azért az ő működése is az; mihelyt ugyanis az egyén be nem tölti a neki kijelölt hatáskört, akkor már beteg az a kis kör, mely körülötte képződött, s ez a betegség fokként kiterjed az egészre. E szerint mindenki fontos munkát teljesít, s a kis munkások nélkülözhetetlen részeit képezik a nagy egésznek. Ha minden kis munkás tudatával bírna annak, hogy az ő munkája nélkülözhetetlen a nagy egészre nézve, s amennyiben azt nem lelkiismeretesen teljesíti, úgy károsítja a nagy egészet, akkor a nagyobb munkást nem keltene irigységgel néznie. Amely ember tehát jó akar lenni s a maga feladatát felfogni, megérteni és teljesíteni törekszik, az tanulja meg mindenekelőtt elnyomni az irigységet, mert ez veszedelmes ellenség és vaksággal sújtja az embert! Vakok pedig ne legyetek, hanem világosan lássátok, hogy pedig ezt megtehessétek: higgyetek!

Isten adjon nektek világosságot!

*

Ti tudjátok, hogy a teremtésben semmi sem céltalan, hogy Isten, az Atya, a végtelenül bölcs Teremtő mindent és mindenkit bölcs megfontolással a kellő helyre állított, s mindennek és mindenkinek meghatározta a célját. Amit az ész teremtett, az nyitva áll az eszes teremtmény előtt, azért van rendelkezésére adva, hogy mint eszes lény gyakorolja azon a maga tehetségét, azaz hogy mindent és mindenkit, amivel élete útján találkozik, szemügyre vegyen, átkutasson és megítéljen. A súlypont eszerint az ítéleten van, azaz hogy miként ítéletek azokról a tárgyokról, melyek reátok nézve láthatók és foghatók. Hogy ennél az eljárásnál ítéleteket kizárólag a saját ízlésetek és tapasztalástól fogja irányítani, az bővebb magyarázatra nem szorul. Most azonban nem tárgyokról, hanem személyekről akarunk szólni. Kell-e és szabad-e megítélni az embernek embertársait? Ennél a kérdésnél az emberek két szélsőség között mozognak: vannak, akik gyorsan és meggondolás nélkül kimondják a maguk

ítéletét és bővebb megfontolás nélkül pálcát törnek embertársaik fölött; vannak ismét olyanok, akik félve tartózkodnak minden ítélkezéstől, mert nem tekintik magukat feljogosítva, hogy a magukhoz hasonlóknak fölött ítélkezzenek.

De hát nem tartoznak-e az emberek épp úgy Isten teremtséseihez, mint minden más, ami a teremtésben van? Egyedül az ember volna kizárva abból, hogy megítéljék, holott az összes tárgyak és jelenségek az ítéletnek alá vannak vetve s azt kénytelenek elviselni? Ha azt mondjuk, hogy a teremtésben mindennek és mindenkinek megvan a maga célja, s hogy az ember mindenből és mindenkitől tanulhat és gyakorolhatja képességeit; ha azt mondjuk, hogy minden létező dolog csak a gondolkozó lény ismereteinek gazdagítására, haladásának előmozdítására és létfeltételének megkönnyítésére szolgál, — úgy mért ne használná fel az ember a meglévő eszközöket, és mért ne gyakorolná ítélőképességét mindenben, amit lát és mindenkin, akivel érintkezik? Igenis, ez nemcsak szabadságában áll, hanem kötelessége is, mert senkinek sem szabad lemondania a saját önállóságáról, egyéniségéről, a maga szabadságáról, ha nem akarja magát gépies eszközzé, céltalan és lényegtelen áletteremtémmé lealacsonyítani. Ítéljen az ember, de csak megítéljen, és ne elítéljen. A nehézség éppen annak a megállapításában rejlik, hogy hol a határ a megítélés és az elítélés között. Ha képes lenne az ember pártatlanul ítélni, mily könnyű és mily szép volna élete folyása embertársai mellett! Ő azonban mindig egyéni álláspontjából ítél, elfelejti, hogy minden lény befejezett egész, önálló egyéniség; megfélekedezik az emberi lények sok fokozatáról, tehetségeik, képességeik, megismerésük és haladásuk különféleségéről, mindig a maga egyéniségét tolja előtérbe s úgy ítél, ahogy a kérdést ő fogja fel, ahogy az reá hat, s ahogy azt ő érzi és feldolgozza. Ez éppen az a szirt, melyen a haladás annyi hajótörést szenved! Mennyi baj és nyomor, mennyi félreértés és gyűlölet fakad az életben a gonosz ítéletből! Hányszor megtörténik, hogy valaki szól valamit hozzátok, vagy egy harmadikhoz, és nem is gondolja olyan rosszul, mint ahogy az elhangzik; sőt gyakran egész másként gondolja, mint ahogyan ítéltek róla; az indok, mely őt kijelentésénél vezette, lehetett egészen ártatlan, egészen jó, csak ti nem vagytok képesek azt másként felfogni és azt hiszitek, hogy azt épp oly rosszul kellett gondolnia, mint ahogyan mondotta, s azért kedvetlenség és düh tölti el az ember keblét. És miért? Mert az ember nem képes helyesen megítélni embertársát!

Ha azonban követné a felebaráti szeretet parancsolatát, mely reá nézve első sorban az enyhe ítélkezésből áll, akkor nem tudna embertársáról mindjárt gonosz szándékot és bűnös gondolatokat feltételezni, hanem azt mondaná: „Bizonyára keményen hangzik, amit mond, de lehet, hogy szándéka nem volt rossz, és nekem elsősorban a szándékkal kell számolnom, ha jó testvér akarok lenni.” Igenis ebből áll az elnézés, ez az alaposzlopa a szent szeretetnek. De vajon miként is gyakorolhatnátok elnézést másként, mint enyhe ítélet által! Az ítélet rátok van bízva, kimondhatjátok azt tétovázás nélkül, de annak enyhének kell lennie, mert egyetlen ember sem tudja határozottan, mi indította a másikat arra, hogy úgy beszéljen és cselekedjék, amiként azt tette. Valóban, sokan azt hiszik, hogy alaposan ismerik önmagukat, pedig nagy tévedésben vannak, — mert ugyan melyik ember ismeri magát alaposan? És valamiként önmagát nem ismeri, úgy nem ismeri testvérét sem, épp oly tévedésben van a testvére, mint önmaga felől. Az ember azonban ember marad; lehetlent nem lehet tőle követelni, ilyet nem is követelnek tőle; de ami lehetséges, azt meg kell tennie, különösen meg kell nektek tennetek s azoknak is, akik nemesbűlni akarnak. Enyhén ítélni az összes emberek fölött! - ez legyen a jelszó! Nézzetek körül az életben és meglátjátok, milyen szegény és szájalomra méltó az emberi teremtés! Van-e egyéb vigasza, mint azok az üres örömök, melyeket önmaga szerzett magának, s amelyek egy pillanat alatt szét is foszlanak! Nincsen vezetője, aki hirdetné neki az igazságot, s amit hall, az csupa képmutatás! Az ember jól tudja ezt és rá sem hederít; papjának szava nem tesz rá hatást, mert ismeri annak értékét!... Ezért érdemlik meg az emberek a részvétet, s ezért érdemlik meg tetteik enyhe megítélését, mert a megismerés meg van nehezítve számukra, mivel az igazságot csak zavaros félhomályban láthatják! De ti, akik itt, a

testvéri körben megismerés után törekedtek, s akiknek szemei előtt az igazság jelei szakadatlanul feltárnak, az enyheséget és az elnézést, de az őszinteséget is tartoztok érvényesíteni!

El ne ítéljétek egymást, pálcát ne törjétek tehát egymás fölött, hanem vizsgáljátok egymást nyugodtan és ha azt hiszitek, hogy a vizsgálat testvéretek hátrányára dőlt el, akkor mondjátok azt meg neki szabadon és nyíltan, enyhe szavakkal, hogy alkalma legyen benneteket megcáfolni, ha tévedtetek, vagy hogy őt figyelmissé tegyétek valamely hibájára, melyet addig nem ismert fel, s ezzel enyhe testvéri ítéletek hatása révén megadjátok neki a módot hibájának levetésére. Ha az emberek egymással való érintkezésükben őszinteséggel párosult gyöngédséget és elnézést fognak meghonosítani, akkor lesz majd bátorságuk arra is, hogy nyugodtan kimondjanak és meg is hallgassanak egyik-másik olyan igazságot is, mely még most elkeseredést és neheztelést keltene bennük s akkor megszűnik az emberek között a veszekedés és civakodás is, mert bevonul közjűk a szeretet s ezzel együtt a megváltó béke!

*

Te gyönyörűséges hajnalpír, íme, te felkelsz, hogy hirdessed a dicső napot! Te tavaszi fuvallat elhozád a közelgő nyár illatát! Te sugárzó fény eljövél megvilágítani a mély homályt! Lebegj előttünk, s ne tűnjél el tőlünk, hadd kísérjenek állhatatosan szemeink, hogy megtudhassuk, hová vezet az utunk! Valamiképpen egykor Istennek egyik kedves gyermeke (Mózes) magára vette a földgolyónak szánt terhet és e terhet legjobb erejével hordozta, úgy eljött Istennek másik kedves gyermeke (Krisztus) és Hozzá így szólt: „Atyám! Jóságos Atyám! Rakd reám a legnagyobb terhet; magamra akarom azt venni és fáradhatatlanul, bátran és törhetetlenül akarom hordozni, hogy a te gyermekeid meglássák, miként kell a terhet hordani!” „Ne tedd, fiam”, szóla az Atya, „mire való az? Hiszen van más út is, mely szintén célhoz vezet, sok eszközt adtam én neked, azt tetszésed szerint alkalmazhatod és mégis célhoz vezetted testvéreidet.” „Nem, jóságos Atyám, nem! Meg akarom nekik a dolgot könnyíteni, miért találgassanak? Meg akarom nekik mutatni, miként kell kötelességüket elvégezni. Bocsáss el engem. Atyám a te kedvedért, az én kedvemért, az ő kedvükért!” „Ha úgy akarsz, fiam, hát menj és végezd el az én munkámat.” És ő eljött, kiegészíté elődje művét és meghozta a legnagyobb áldozatot, melyet még az Atya sem követelt tőle, melyet szabad akaratból, az emberek iránti szeretetből hozott. Láttátok-e, miként hozta meg ezt az áldozatot? Először láttátok, azután hallottátok, és most újból halljátok! Tudjátok-e miként kell elvégezni valamely elvállalt feladatot? Ti azt hiszitek, hogy tudjátok, azonban a példa nagyon is magas ahhoz, hogy ti azt utánozni tudjátok, de nem is kell azt ugyanabban a mértékben utánoznotok.

A nagy makrokozmoszban a ti földgolyótok a mikrokozmosz, egyetlen porszem a nagy teremtésben; s ami rajta mozog, vajon az micsoda? Még a paránynál is kevesebb. S ez a parány utánozná a makrokozmoszból elszabadult szellem áldozatát? Nem, ez lehetetlen! A ti feladatotok sokkal csekélyebb! De azért mégis csak feladat az, mert a teremtésben mindennek van feladata s a teremtésben mindennek be kell töltenie a maga feladatát. Így van nektek is feladatotok, mely alól ki nem vonhatjátok magatokat. De tudjátok meg, hogy bármily parányiak vagytok is, azért mégis abból a nagy központból szabadultatok el, mely kormányozza és vezeti az egész világot: mégis a tudásnak, az akarásnak és az erő kifejtésnek abból a nagy, rengeteg forrásából származtatok, melynek a neve Isten! Ámde a parányban is van parány az akaratból, parány az erőből, már amennyit felvenni képes, és mert ebből a nagy forrásból származtatok és szabad akaratotok is van, azért feladatotokat szabad akaratból vállaltatok el. Valamint a ti Uratok szabad akaratából kérte ki magának az Atyától ezt a nagy terhet, épp úgy kértétek ki ti is, mindegyiketek külön a magáét. De ha a terhet ti könnyörögtétek magatoknak, úgy ne rázzátok azt le, és ha szabad akaratból magatok választottátok feladatotokat, úgy hajtsátok is végre, ahogy megfogadtátok! Megválasztani a terhet, átvenni a feladatot s azután azt lerázni és magától elhárítani, ez emberi természet. Ha tehát emberek vagytok is, azért mégis felül kell emelkednetek gyengéiteken, mert az emberi

természet okozta bukásokat; fel kell azt ismét vonzanotok, ha fel akar a szellem emelkedni a saját magasabb származásának és eredetének tudatára. A kicsi a nagynak mindig a másolata, beszéljük meg tehát a kicsit, és mivel ti emberek vagytok, azért maradjunk csak emberi alapon, nehogy azt mondhattok: „hiszen én nem tudom, hogy tényleg magamra vállaltam-e ezt a feladatot, ki biztosít engem erről? Ha bizonyos volnék benne, akkor teljesíteném is a feladatokat s megtennék mindent, ami tőlem követelnek, de így ezt nem tehetem, mert én csak azt tudom, amit látok, amit érzek, ami engem taszít és vonz.” Jó, maradjatok hát emberi felfogásoknál és próbáljátok meg itt is, miként lehet megkísérelni a feladatok teljesítését. Hiszen feladatok vannak mindenütt, szellemiek vagy testiek, erkölcsiek vagy fizikaiak az teljesen mindegy; ezek ugyanis a magasabbak tükörképét képezik épp úgy, mint az ember tükörképe Istennek.

Hogyan állunk tehát azokkal a feladatokkal, melyeket a földön saját körötökben, hivatásokban, családokkal, barátaitokkal szemben kell teljesítenetek? Vajon teljesítitek-e azokat? Én azt mondom, hogy nem! Hajlandó vagyok mentetgetni benneteket, mert hiszen azt mondhatnátok, hogy nem vállaltatok feladatot, nem fogadtátok meg, hogy ezt vagy azt a feladatot teljesíteni fogjátok családokkal, barátaitokkal, a társadalommal szemben! Fogadjuk ezt el. De hogyan állunk azokkal a feladatokkal, melyeket mint emberek igenis elvállaltatok, amidőn azt mondtatok: ezt és am azt meg akarom tenni ezt vagy am azt el akarom kerülni. Bizonyra mindegyiketek mondott már ilyesmit, bizonyára mindannyian ígértetek már ilyesmit! Vajon mondhatjátok-e ez esetben is: nem ígértem semmit, nem vállaltam feladatot! Lehetséges-e ez? Nem! A feladat zörget és zörget ajtótokon, a lelkiismeret pedig nagyon is hangosan szól s figyelmeztet benneteket, hogy teljesítsétek azt, amit vallattatok! Nos tehát, mert ez igaz, és mert magatok is kénytelenek vagytok elismerni, azért minden további bizonyítási eljárás mellőzésével szorítkozzunk csak a következő rövid megjegyzésre: Lám, mily gyenge az ember, miként imbolyog ide-oda a fűszálhoz hasonlóan a levegő minden áramlatának a hatása alatt, erőtlenség, mint a saját vágyainak, szenvedélyeinek és gyengeségeinek játéklabdája, mint szegény, gyenge, segélyre szoruló gyermek, aki el van ugyan telve gyakran jó akarattal erőtlenség ahhoz, hogy ezt az akaratot tette érlelje. De vajon jól van ez így, hogy ő ilyen? Nem? Ne legyen az ember se szalma, se nádszál oszlopnak, pillérnek van ő rendelve ebben a világépületben, hogy viselje a reá rakott terhet. Minthogy pedig az embernek ilyen oszlopnak kell lennie, és mert az ember ezzé oly nehezen tud lenni, azért törekedjék arra, hogy lépésről lépésre jusson a gyengeségből erőhöz, próbálkozzék meg apró dolgokkal, hogy erőt nyerjen a nagyokhoz, és maradjon állhatatos a kísértéssel szemben, hogy könnyebben dacolhasson a viharral. Nem szabad azonban vakon és meggondolás nélkül nekimennie a világ viharainak és küzdelmeinek, hanem meg kell birkóznia az élet feladataival; előzetesen lehet jól átgondolnia, mielőtt valamely feladatot elvállal és sohasem szabad könnyedén azt mondania: ezt vagy am azt akarom, s mikor azután kivitelre kerül a sor, visszariadni a tett végrehajtásától, avagy ami még rosszabb, a megkezdett cselekedetet félúton abbahagyni! Mindenki szálljon magába s gondolja meg előbb, hogy elég erős-e az átveendő feladat teljesítésér, és ha megmérte a maga erejét, megbecsülte akaratát és kipróbálta erőképességét, altkor mondja csak: igen, meg akarom ezt tenni! De ha ezt már egyszer kimondta, akkor maradjon az „igen” igen és ne váljék soha „nem”-mé, mert különben lakolni fog érte és még súlyosabban lesz kénytelen hordozni a maga terhét!

Az élet nagy feladata, melyet magatokra vállaltatok, bizony nehéz kimondtatok ugyan az „igent”, de azért mégis megbotolhattok, mert nem tudjátok, hogy kimondtátok, testben nem tudtok arra visszaemlékezni, míg tehát a szellem felrázza a testet, a test pedig észreveszi ezt a rázást, addig már egyik-másik ballépés meg is történt. Ez azonban nem lehet másképpen, nyugodjatok ebbe bele, mert ezt megbocsátják nektek, hacsak mindig ugyanazzal az intéssel nem kell nagyon is sokszor rázni benneteket! De az emberi élet apró feladatai tekintetében nincs bocsánat! Az igen legyen mindig igen, s ennek kiejtése és végrehajtása egy legyen, mert aki

nem így cselekszik, az hazudott, a hazugság pedig súlyos bűn! „Ne hazudjál”, mondá nagy próféták s ezt a tilalmat Istentől kapta, azért tehát jó lesz életszabályul felállítani magatoknak, előbb meggondolni, azután ígérni, de akkor azután végre is hajtani. Ha életszabálynak fogjátok tekinteni, hogy az igen igen, akkor könnyű lesz ezt az igent valósággá változtatnotok. Jegyezzétek meg tehát magatoknak: igen az igen!

Antal beszélő médium útján

„Szerezzetek magatoknak jóakaró, barátságos embereket a hamis gazdagságból, hogy mikor megfogyatkoztok, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.” (Lukács, 16:9) A szavak világossága megvilágítja a fogalmat. Ha az emberek e mondat olvasásakor kellőképp összehasonlítanák az evangéliumnak azt megelőző és követő mondatait is, akkor okvetlenül világossá válnék előttük annak az igazi értelme. Az emberek azonban felületesek, ragaszkodnak a szavakhoz, kapaszkodnak azokhoz mindenféle okoskodásokkal s nem tudnak elválni a betűtől. Kedves emberek, gyakran valamely dolog megértéséhez szükséges, hogy azokból a szavakból, melyeket olvastok, magatok készíttetek magatoknak új szavakat, így van ez a jelen esetben is. Ami ezt a mondatot megelőzi és követi, az azt bizonyítja, hogy ez a szó „igazságtalan” nem abban az értelemben értendő itt, melyet az emberek annak tulajdonítanak. E szó alatt „igazságtalan” itt olyasvalamit kell érteni, ami nem a tietek, tehát valami idegen dolgot, mely nem a ti tulajdonotok. Azért van elmondva az előző mondatban, hogy a házkezelő, a jószágkezelő (sáfár) a maga urának kincseiből adott másoknak azért, hogy ezekben a másokban barátokat szerezzen magának. Az igazságtalant tehát itt oly valaminek kell értelmezni, ami az embereknek nem képezi tulajdonát.

Tudjátok meg, emberek, hogy minden gazdagság és birtok, amit mammonnak is hívnak, és minden, ami az embernek van, nem az ő tulajdona, hanem csak kölcsön, sőt nem is kölcsön, hanem csak kezdés végett adták azt neki. Minden ember meztelenül és tehetetlenül jön a világra; nem hoz ide magával semmit, majd ismét elköltözik innen és nem visz magával semmit. Hisz ennek fel kellene tűnnie az emberek előtt, akik azt mondják: ez az én tulajdonom. Kedves barátaim! Tulajdona senkinek sincs, mindenki csak kezelője annak, amit Isten rendelt neki, hogy azt bírja és kezelje. Az az ember, aki azt hiszi, hogy neki van tulajdona, nagyon téved. Az földön egyetlen ember sem adhat magának rendeltetést és nem lehet azzá, amivé lenni akarna; azzá kell tennie, ami az ő rendeltetésében rejlik. Így lesz az egyik koldus, a másik gazdag ember; az egyik gazdag pénzben és javakban, a másik pedig gazdag szellemi képességekben, értelemben, felfogó képességben, stb. Van anyagi és szellemi gazdagság és van szellemi gazdagság is, mely épp oly kevésbé maradandó s épp úgy csak kölcsönzött, mint az anyagi. Ezt bizonyítja az, hogy a föld némely tudósai odaát egészen sivár szellemek, akik nem vittek magukkal semmit, ők arra voltak rendelve, hogy a földön tudósok legyenek, épp úgy, mint mások meg arra, hogy gazdagok legyenek itt, holott odaát szegények voltak, ily módon sok tudós is odaát szegény, nincs semmije sem és kénytelen az abc-nél kezdeni, hogy másféle tudományosságot, helyesebben szólva: hitet szerezzen magának. Jegyezzétek meg jól magatoknak: az ember meztelenül és tehetetlenül jön a világra, és ha nem részesülne azonnal más ember segítségével, úgy meg sem bírna élni, annyira szegény és tehetetlen. Már ebből is következik, hogy amihez az ember itt a földön jutott, ahhoz nem önmaga által jutott, hanem abba belehelyezték, hogy abban gazdálkodjék. Vannak azután emberek, akik a pénzzel rosszul gazdálkodnak, s azt elpazarolják anélkül, hogy azzal valami jót tettek volna; vannak viszont olyanok is, akik szellemi javaikkal gazdálkodnak rosszul, ezeket is eltékozolván, nem művelnek azokkal semmit, aminek helyes célja volna.

Egy ilyen gonosz sáfárhoz szólott az Úr, akit bevádoltak Előtte azzal, hogy elpazarolta a reá bízott vagyont. Miután pedig a vagyont elpazarolta, de annyija még mindig maradt, hogy

ameddig még ő lesz a sáfár, még valami fölött rendelkezhetik, eljutott annak a megismeréséhez, hogy nemsokára megfosztják ugyan ezektől a javaktól; de ha a rábízott vagyomból a szegényeknek is juttat valamit, úgy ő a mulasztottnak némi pótlása által mindenesetre a maga javára lendít valamit. Okosan tette, hogy nem pazarolta el az utolsó maradékot is, hanem segített azzal másokon, és esztelenség lett volna, ha ezt is elpazarolta volna. Így azonban még mindig maradt némi támpontja, t.i. az, hogy azok, akiken ő segített, könyörögni fognak érette Istennél, hogy befogadja őt egykoron a mennyei hajlékba. Mert az örök hajlékok az örök életet jelentik, az örök életet pedig csak kegyelem útján s javulása árán nyerheti el az ember, így tehát nincs abban semmi jogtalanság, ha az ember abból a mammonból, mely nem az ő tulajdona, másnak ad. Legtöbbször ezt természetesen nem értik, s azt hiszik, hogy „igazságtalan” alatt lopottat kell érteni. Nem, mert hiszen az az övé abban az értelemben, ahogy az emberek azt értelmezik, de nem abban az értelemben, amelyben azt felismerni kellene. Helyesen értelmezve ugyanis egyetlen embernek sincs a földön tulajdona, hanem csak bele van helyezve ezekben vagy azokba a javakba, hogy azokat helyesen kezelje Isten tetszése szerint, s aki Isten akarata szerint így kezeli azokat, az helyesen élt itt, s annak az élete hasznot fog neki hozni az örök életben. A földi mammonról szóló ezeket a szavakat, amennyiből azok pénzre és vagyonra vonatkoznak, bizonyára megértettétek. De hadd mondok most valamit a szellemi mammonról. Jegyezzétek meg magatoknak, hogy mammon mindig gazdagságot jelent, és a szellemi mammonnal épp úgy lehet rosszul gazdálkodni, mint az anyaggal. Ha valamely, amint ti mondjátok, szellemi ember ellentétesen használja a maga szellemi gazdagságát, úgy ez nem Isten akarata szerint történik, az nem jól sáfárkodott vele, és ha valaki a maga szellemi gazdagságát amennyiben az törvényes, odaveti olyanoknak, akik azt nem érdemlik meg s csak elpazarolják, az is rosszul sáfárkodott épp úgy, mint azok, akik kapták és magukba szívták az isteni tudományt és olyanokra akarták azt átruházni, akik abból mit sem értenek. Ez is annyi volna, mint a gyöngyököt a sárba dobni, ezek is rosszul sáfárkodtak volna és egykor majd kérdőre fogják őket vonni: miért dobtad ki, miért sáfárkodtál rosszul ezzel a vagyonnal?!

Ezért mondta az Úr: „Oda ne dobjátok azt, ami szent a sertések elé!” Ő bizonyára jó és bölcs volt s azt akarta ezzel mondani sáfárkodjatok szellemi gazdagságotokkal, melyet szintén csak kölcsön kaptatok. Ha a pénzt, melyet rátok bízott az Úr, aki sáfárokká tett benneteket, odakölcsönzitek könnyelmű embereknek, akikről előre tudjátok hogy sem tőkét, sem kamatokat visszakapni nem fogtok, úgy rosszul sáfárkodtatok. Épp így van ez a szellemi javakkal is, ezeket sem kell odaadogatni olyanoknak, akik soha sem tőkét, sem kamatot vissza nem fizetnek. Ha valakinek földjei vannak s azokat valamely kezelőre bízza, akkor nyilván azt akarja, hogy az a kezelő művelje meg azokat, és hogy hasznot hajtson neki. Ha azonban valamelyik kezelő nem akarja megmunkálni a földet, vagy nem akarja a megmunkált földről a termést learatni s így a föld a tulajdonosnak hasznot nem hajt, úgy az ilyen kezelőt gonosz sáfárnak nevezik, és gazdája el fogja őt csapni. Épp így van a szellemi javak sáfáraival is. Ha megkapták az isteni tant, ezt az isteni magot, s ők kimennek és elszórák azt valamely kopár sziklára, melyen nem teremhet semmi, akkor elpazarolták a magot anélkül, hogy Uruknek hasznot hoztak volna, mert hiszen ő visszaköveteli azt tízszeresen, harmincszorosan, százszorosan, s a hamis sáfárnak azt fogja mondani: Te hasznavehetetlen sáfár vagy, nem érsz semmit sem! Neked mindazt, amit átadtam, jól fel kellett volna használnod, mert hiszen visszakövetelem kamattal, te azonban nemcsak a kamatokat, hanem a neked átadott tőkét is elpazaroltad! Úgy van, kedveseim! Elveszhet mind a kettő; különbség azonban mégis van a kettő között. Ha ugyanis valakit itt behelyeznek valamely anyagi gazdagságba, úgy megtörténhetik, hogy azt badarul elkölti és ismét egészen meztelenül áll; de aki szellemi gazdagságot kapott, annál csak az történhetik meg, hogy annak badar el pazarlása folytán csak gyümölcsöket nem kap, gazdagsága azonban mégis megmarad, s nem veszhet el az ő kárára; ez csak a világ kárára veszhet el. Látjátok, ez még rosszabb, mint az anyagi gazdagság el

pazarlása, mert igaz ugyan, hogy az anyagi gazdagság, ha még oly balgán elpazarolják is, elveszett a gazdag részére, de a világ részére még sem vészett el. Isten törvénye t.i. így szól: Minden kénytelen tovább szaporodni és gyümölcsöket teremni, azért bűn az, ha az ember elkölt, vagy jobban mondva elkölcsönöz valamit, ami nem hoz kamatokat vagy gyümölcsöt. Azt hiszitek talán, kedveseim, hogy a szellemi gazdagság a szellem tulajdona? Nem. Az sem a szellem, sem az ember, hanem Isten tulajdona, mert amidőn Isten titeket megteremtett, akkor olyan meztelenek és szegények voltatok, mint a gyermek, mikor a világra jön! Istenből szívátok bölcsességet, szeretetet, szabadságot, s valamiként ő növeszti a gyümölcsöt a mezőn, azonképpen nőttek a ti tulajdonságaitok is, csakis ily módon gazdagodik folyton a teremtmény szellemi adományokban; de csakis adományokban, mert minden Istentől van, Isten adja azokat gyermekeinek, hogy teremtésében annak a munkának az elvégzéséhez használhassák, melyre őket kijelölte. Hamisan cselekednek tehát a szellemek és emberek egyaránt, amidőn azt mondják, hogy van tulajdonuk. A legnagyobb szellem, a mi jóságos Urunk mindig azt mondá: amit én mondom, azt nem én mondom, hanem az Atya; amit én végzek, az nem az én művem, hanem az én Atyámé! Ő olyan bölcs volt, hogy tudta ezt, mert még a legmagasabb szellemnek sincs tulajdona; minden Istené, ő osztja ki, mondván; „sáfárkodjatok”.

Kedves barátaim! Ha az evangéliumot olvassátok, akkor ne olvassátok azt ésszel, se szájjal, hanem szívvel. Gondolkozatok fölötté és sokat fogtok találni benne, amit pusztán olvasás mellett nem találtok, és nem találhattok meg, mert szellem az, és a szellemnek kell azt megéreznie, nem pedig az észnek megértenie, mert a szellem értelmisége az érzés. A szellem csak úgy ért meg valamit, hogy azt érzi, éreznie kell tehát Isten ígését is. Ez az értelme e szónak „megérteni”. Ha valamit szellemileg megérezünk és átérzünk, akkor az maradandó, mert egyé olvad a szellemmel. Az érzés természete a szellemnek, e természet nélkül pedig nem tudná megérezni Istent és az ő akaratát, mert odaát, kedveseim, nincsen szó, csak megérezése Isten akaratának és ha nem bírna a szellem a megérezés tulajdonságával, akkor halott volna; nem tudná megérezni Istent s az ő szeretetet! Már most mi következik ebből végeredményképen? Megmondotta a jóságos Úr az idézett mondatot követő szavakban: „Ha azért a hamis gazdagságon hívek nem voltatok, kicsoda bízna reátok igaz gazdagságot?” Lám, ha összehasonlítottátok volna ezt a mondatot az előző mondattal, úgy megtaláltátok volna a magot. Hány mély gondolkozó kutatott ezen a téren és nem talált semmit, hogyan találnának tehát a felületes emberek, akik egyáltalán nem gondolkoznak!

Azért marad előttük talány ez a kifejezés is „igaz gazdagság” és nem értik meg, mi az: „ha a hamis gazdagságon nem vagytok hívek, kicsoda bízna reátok igaz gazdagságot?” Nos, ez az igaz gazdagság; a mennyország, melyet Isten alkotott nektek, s összes gyermekeinek. Tulajdonul adta a mennyországot összes gyermekeinek, hogy ott lakjanak az örök hajlékokban, s az örök életben, mert Isten nem azért teremtette a szellemeket, hogy meghajlanak, hanem hogy örökké éljenek a mennyországban önála. Ez az igaz gazdagság. De ha a gyermekek nem hívek a földi gazdagságban, melyet Isten nekik csak kölcsön adott, akkor nem bírhatják az igaz gazdagságot, a mennyországot sem, mert a földi gazdagság nem az ő tulajdonuk, azt csak kölcsön kapták, hogy azzal sáfárkodjanak és kimutassák, mennyire értenek a sáfárkodáshoz.

Ne tévesszék szem elől kedves barátaim, azt, amit minden ember tud, hogy t.i. meztelenül és tehetetlenül jött a világra, nem hozott magával semmit tulajdonaként és hogy meztelenül és tehetetlenül hal meg. Ezt naponkint látjátok, mert még soha elhalt ember nem vitte magával a maga gazdagságát és soha újszülött nem hozott magával vagyont. Azért tehát kedveseim, ne mondjatok ellent a tapasztalásnak, mely naponkint ismétlődik, s ne beszéljétek „tulajdon”-ról, mert ez hazugság, a hazugság pedig bűn! Beszéljétek csak „reátok bízott vagyon”-ról, legyen az akár szellemi, akár anyagi, mert mindenki kapott kisebb vagy nagyobb kincset kezelés végett, mindenki vessen számot tehát önmagával, miként lesz képes azt legjobban kezelni. Ha nem így gondolkozik, akkor nem fog Isten akarata szerint sáfárkodni.

Azért kell így gondolkoznotok, hogy tessetek Istennek, hogy jó sáfároknak és gazdálkodóknak bizonyuljatok és sok kamatot hozzatok az után a tőke után, melyet Isten kezelés végett reátok bízott, legyen az akár szellemi, akár anyagi. Mert az egyiknek anyagi javakat adott, hogy a sok szegénynek nyomorát enyhítse, a másiknak pedig szellemi javakat, hogy a sok értelmetlen (szellemi szegény) nyomorát csillapítsa. Minden haszontalanul kiszórt garasról számot tartoztok adni, higgyétek ezt el. És ha ezt elhiszitek, akkor jobban fogtok sáfárkodni a garasokkal és a szavakkal és jó gazdálkodóknak fogtok bizonyulni, mert aki nem hoz bőséges kamatokat, annak már megmondta az Úr a „reá bízott talentumok”-ról szóló példabeszédében, hogy mit várhat, valamint megmondotta azt is, mit kap az, aki a legtöbb kamatot hozza.

József beszélő médium útján

Nyomról nyomra, lépésről lépésre közeleg a végzet felétek! Ébredj már egyszer, te szerencsédén álmodozó, ébredj és tekints magad körül! Nem elegendő a rázás, nem elegendők a lökések, a csapások, hogy eloszlassák a mámort, mely fogva tart téged? Ha fel akarjuk kelteni az alvót, akkor nevéen szólítjuk; ha ezt nem hallja meg, akkor ruhájánál fogva ráncigáljuk; ha nem érzi meg, akkor karjánál fogva rázzuk; ha még mindig nem mozdul, akkor testét lökjük meg; ha erre sem mozdul meg, akkor fejbe kólintjuk! A veszély közeleg és ébrednie kell, az alvás ideje lejárt. Emberiség! Szólítottak, de te nem hallottad meg; ráncigáltak, — nem érezted; ráztak — nem ébredtél; löktek — és te révedezve dörzsölted szemeidet és megfordultál, hogy ismét tovább aludjál! Most következnek tehát a fejbe kólintások: most fel kell ébredned! Az alvás ideje lejárt, nem maradhat mindig éjszaka, következik a nappal, mely nem kedveli az alvókat, de igenis a dolgozókat. Az alvó nem tudja, hogy él, annál kevésbé, hogy mért él; az embereknek pedig tudniuk, felébredniük kell és fel kell tenniük maguknak a kérdést, mert ennek ideje érkezett s a válasznak nem szabad elmaradnia, készen van az immár és csak a kijelentést várja. Mielőtt azonban a kérdést felteszik, nem lehet arra a választ megadni. Óh te szerencsétlen alvó! Miért tűröd a fejbe kólintásokat? Miért nem ébredsz, mikor szólítanak, mikor ráncigálnak, mikor ráznak, sőt még akkor sem, mikor löknek? Hát csak az ütések volnának alkalmasak arra, hogy felébresszenek? Nos hát érezd meg az ütéseket! Jertek csak, jertek ti munkásai az Úrnak! Virrad már, s szólít a munka; az óra érkezett. Már megkondul az első harangszó és nektek fel kell szerelve lennetek, hogy hozzáfoghassatok a munkához. A terv meg van rajzolva, az építést meg kell kezdeni. Jöjjön hát ide, aki ért hozzá, miként kell valamely terv szerint dolgozni, s akinek ereje van a megrajzolt terv keresztülviteléhez. Jöjjön el aki ért a válasz kihirdetéséhez a nem sokára felteendő kérdésre! Jertek csak, jertek. Ütött az óra, a munka megkezdhető!

De vigasztalódjatok ti, akik nem értitek a terv szerinti munkát, nektek is kell bizonyos munkát végeznetek, mely reátok vár s mely nem éppen a legkönnyebb, mert a segéd munkák nehéz, fáradságos, nyomasztó szolgálatok. ha pedig a segéd munkás hibát követ el, akkor a munkát a terv dacára sem lehet végrehajtani. A munka munka marad, mindegy akármilyen fajú... Az Úrnak minden munka kellemes, melyet Neki szívesen végzünk, s éppen a segéd munkák azok, melyekért a díj semmiféle körülmények között el nem marad. A magasabb szolgálatok tele vannak felelősséggel, mert aki azokra vállalkozik, annak helyt is kell állania azokért. Ez okból nem mindenki képes ezt a felelősségteljes munkát végezni s ezért ne is kívánja mindenki, hogy azzal megbízzák, mert csak kevesen vannak, akik megértik, a tervet s azt végrehajtani tudják. Fel tehát a munkára! Álljatok készen, ha megkondul a harang, s kövessétek Uratok hívó szózatát! Dicsőítsétek Istent azért, hogy erre a szolgálatra rendelt, erre a munkára hívott fel, s erre a célra választott ki titeket! Gondosság, bátorság, rettenthetetlenség, okosság és mindenekelőtt igazság, ezek az eszközök, melyekkel meg kell a

munkát kezdenetek. Nem kell szepegni és nem kell remegni, derült a munka, derült a jövő! Világosság sugárzik felétek, szende, édesen melegítő, derült világosság, a jövővilágosság az, mely egy gyenge sugarát reátok borítja! S ahol olyan kellemesnek látszik az élet, ott nem lehet homályosság, szomorúság, sötétség — aggály, a kétely homály — gyengeség, a hit világosság remény!

Higgyetek, reméljétek, iparkodjatok és teljesítsétek kötelezettségeiteket és világos lesz körülöttetek minden!

Befejezés

József beszélő médiám útján

Mi az ember jellemző tulajdonsága? Mi a legnagyobb akadály a haladásának, felvilágosodásának és megismerésének? Az előítélet! — Az előítélet az a fekete fonál, mely végig húzódik nemcsak az egyes ember, hanem az összes népek életén a teremtés fennállása óta. Minden ember önmagát tekinti, ha nem is az egész világ, de legalább ama kör központjának, amelyben él. Szerinte minden és mindenki az ő személye körül forog. Mindent és mindenkit saját felfogásának zsinórmértéke szerint ítél meg és értékkel, nem aszerint, hogy milyenek a dolgok és az emberek valóban, hanem, hogy milyeneknek tartja ő azokat. Kora ifjúságától fogva mindenféle irányú előítéletet beleoltanak az emberbe s ez egyéni személyiséggel. Míg az ember fiatal, zseni és befolyásolható, addig környezete, szülői, tanítói és barátai arra tanítják őt, hogy a világot az ő szemüke nézze, s azon fáradoznak, hogy minden ítéletet, mély benne netán csirázni kezdene s önálló módon kifejlődhessen, gondosan elnyomjanak, hogy annak helyébe saját ítéletüket csempéssék. Az emberek tehát nem a saját ítéleteikkel, hanem szüleikkel és környezetükkel nőnek fel. Az emberek agyveleje semmi önálló gondolkodást sem árul el, hanem mindig csak másoknak reájuk átruházott gondolkodását; ha tehát ezek tévednek, akkor ezek a tévedéseik a zseni csiráiba plántálva, itt okvetlenül nagyra nőnek és torzalakká fejlődnek s ez minden irányban megzavarja a teremtés összhangját.

Annak az oka, hogy az emberek oly aggályosan ragaszkodnak átöröklött, mélyen meggyökerezett, folyton és szakadatlanul megújuló hagyományaikhoz, kizárólag az előítéletben, az emberi szellem elfogultságában és korlátoltságában rejlik, mely meggátolja őt abban, hogy szabad, önálló tevékenységet fejtsen ki, s hogy föllemelkedjen a köznapi fogalmakon és saját erejével kutasson, mellyel a Teremtő oly bőségesen ellátta őt. Pedig mindenből, ami az embert éri, megtanulhatná, mily gyenge, mily jelentéktelen, mily korlátolt az ő tudása és mennyire nincs igaza, mikor csalhatatlannak tartja magát. Mert az ember nemcsak a nagyvilág mindennapi életében, hanem saját szűkebb körében is meggyőződhetik arról, mily rohamosan változik az élet, hogy mindaz, amit igaznak, célirányosnak, saját jólétének előmozdítására egyedül helyesnek tartott, s amit vaserővel keresztül is vitt, éppen az ellenkezőt hozta létre és saját hátrányára dőlt el. Hányszor látja az ember, hogy oly férfiak, kik künn az életben nagy szerepet játszottak, akiknek kezeiben egész nemzetek sorsának a fonalai futottak össze, akik megingathatatlanul és magasán látszottak állani, s akiknek a hatalom összes eszközei rendelkezésre állottak, hogy megállhassanak azon a magaslaton, s ehhez bizonyára szellemi eszközökkel is el voltak látva, ezeket a saját hatalmuk megszilárdítására és továbbfejlesztésére fel is tudták használni. És mégis, dacára mindezeknek, ahelyett, hogy magasabb tekintélyhez jutottak volna, saját bukásukba rohantak! Ha az ember végignézi a világtörténet fejlődését, épp úgy meggyőződhetik arról, miképp egész népek, akik gazdagok és hatalmasok valának s a fél földtekét uralmuk alá hajtották, akiknek hatalmától remegtek az összes többi nemzetek s akiknek hatalmi szava egyedül volt

mérvadó és csak kiejteni kellett azt, hogy a többi nemzetek azonnal meghódoljanak nekik miképp sülyedtek le ennek dacára is mindannyian tekintélyük tetőpontjáról, hatalmuk ormáról, sőt néha nyomtalanul el is tűntek a föld színéről!

És mily sajtáságos csodás kép alakul ki az ember szeme előtt, ha hátra tekint a lefolyt évezredekre és kutató szemmel kíséri a vallások eredetét és fejlődését, kezdve az ősebernél, aki nem ismert el semmit, csak a természet kényszerét, aki csak a nagyobb nyers erőnek hódolt meg, s akinek hite, akinek a vallása a nagyobb erő volt — fokonként fel egész a természetetők imádásáig, a napnak, a holdnak tiszteletéig, egyes állatok istenítéséig, a bálványimádás jelenségéig. Micsoda láncolata az előítéleteknek! Ha az ember betekint ebbe a szövevénybe és megfigyeli mily csodálatosan fejlődött az fokról-fokra, mennyire hitte ez istentiszteletet művelőinek mindegyike, hogy szilárd hit, s igaz meggyőződés alapján áll, — a maga módja szerint még az életét is feláldozta volna a mindenkori törvény és hitrendszerért, csakhogy bizonyítékát adja meggyőződésének és megmutassa, miszerint csakis az ő hite az igaz hit; ha az ember tekintetbe veszi, miképp ezek a vallásfelekezetek nemcsak gyűlöltek, hanem átkozták és irtották is egymást abban a meggyőződésben, hogy a másitűiek csak a pokolnak és a megsemmisülésnek lehetnek szánva, mert nem úgy hittek, mint ők; és ha azután megtanulta a tényekből, hogy mindez mégis csak semmivé vált, s hogy minden tan, melyet megingathatatlannak, egyedülvalónak és szentnek állítottak, mégis elenyészett vagy más valami nőtt ki belőle, mely szintén sérthetetlennek tekintette magát, hogy hasonló sorsnak essék áldozatul; ha meggondolja az ember, hogy nem csak az egyén, nem csak a népek és nemzetek, hanem az is, amit ezek a népek és nemzetek legmagasabbnak és legdrágábbnak tartottak, elmúlik és elenyészik; vajon akkor nem kell-e belátnia, hogy mind az, amihez az emberek ragaszkodnak, csak üres előítélet? Hogy itt a földön nem létezik bizonyosság, maradandó, megingathatatlan dolog, s hogy minden meggyőződés csak agyrém, mely kénytelen a következő pillanatban más meggyőződésnek helyet adni?

Amidőn pedig az Atya gyermekeit abban a kegyelemben részesítendő, hogy a helyes útra vezesse őket, elküldte hozzájuk prófétáját, Mózeset, hogy ez oktassa őket az Istenhit abc-jére, az akkori emberek azt hívták, hogy ők abban, amit kaptak, nem a kezdet elemeit, hanem magát a magot, a teljes tudást nyerték. Pedig Mózes csak az A betűt ejtette ki, az emberek azonban már a Z betűt is ismerni vélték — nemcsak akkoriban, hanem ma is! Avagy kérdezzétek meg azokat, akik Mózesben hisznek, nem tartják-e magukat az igazság kizárólagos és egyedüli birtokosainak? Igen, mert csak a betűhöz ragaszkodtak, a szó volt és maradt mindenük, mert hiszen a szónál többet felfogni nem tudtak; s most esküsznek arra, sőt levágnának a kezüket, lábukat és a fejüket is amaz állításuk helyességéért, hogy csakis ők ismerik az igazságot s más mindenki tévedésben van! És amidőn az idő tovább forgott, akkor az Atya ismét küldött egy prófétát, az ő legkedvesebb, legdrágább gyermeke személyében, hogy egy lépéssel tovább menve, tanítsa meg őket a B betűre. A B azután ki is volt mondva, s a formákat el is fogadták, a szellemet azonban félreismerték, mert az A-t lomtárba dobták — mintha bizony a B-nek az A nélkül hasznát lehetne venni, s mintha az iskolában, hol a rendes abc-t tanítják, az A fölösleges lenne és mindjárt B-vel lehetne kezdeni a tanítást! Ezért ennek a tannak a sorsa is hasonló volt az elsőéhez; betűit szép kalligrafikus módon leírták, kiszínezték és felékesítették díszítésekkel, de igazi értelmével és jelentőségével nem törődtek az emberek! És mégis esküsznek, hogy ők valamennyien kiválasztottak, hogy ők az üdvnek részesei és hogy csak ők vannak a valódi igazság birtokában. És lám kedves gyermekeim, mindannyitoknak mégis igazuk van, sőt nemcsak nekik, hanem még azoknak az őseberneknek is igazuk van, akik a természet nyers erején kezdtek, mert mindenik biztosan megesküdhettek arra, hogy akkoriban az igazságot bírta. Csak a tartalomra nézve tévedtek, mert a formához ragaszkodtak, s mert azon, amijük volt, nem tudtak és most sem tudnak egyebet becsülni, mint a külső alakot. Ez okból hitük és tudásuk csak egy csinosan kifaragott, a szemnek kellemes és értékes ládácskájukká lett, amelynek tartalmára azonban senki sem volt kíváncsi, külseje ugyanis oly

szép volt, hogy senki sem tartotta szükségesnek még a tartalmát is megnézni, annál kevésbé, mert a kulcs nem állott rendelkezésükre, holott mindenkinek kötelessége lett volna azt magának külön elkészíttetni.

Attól fogva egészen a mai napig mindig így volt; az emberek mindig kijelentették az igazságot, de senki sem törődött a lényeggel, valamennyien csak a formával! Igaz, hogy a formát könnyű megérteni, mert a forma szembeötlik, s könnyen megítélhető; vagy tetszik, vagy nem tetszik, az ember többé vagy kevésbé szépnek, többé vagy kevésbé rútnak találja, — s ezt még a laikusnak is könnyű eldönteni; a belső értéket azonban csak a szakértő tudja megállapítani, ámde aki szakértő akar lenni, annak előbb tanulnia kell, mert „a tudósok nem pottyannak az égből”, mint az emberek mondják. Amit az ember tudni akar, annak elsajátítására kell törekedni, hogy pedig a belső értéket is megismerje, ahhoz előbb a szükséges tanulmányokat kell elvégeznie. De lássátok kedveseim, az ember részére még ez a tanulmány is el van határolva s még ezt a tudást is csak bizonyos fokig sajátíthatja el. Minthogy ugyanis minden ember csak a saját tehetségei szerint tud valamit megítélni és megbecsülni, azért csakis a tanulmányaiban tett mindenkori haladása szerint fogja megbecsülni tudni a megítélendő tárgy belső értékét. Ne higgye azonban, hogy azt alaposan, minden irányban s egész tartalma szerint fogja megbecsülni, mert ne felejtse el, hogy minden, de minden változásnak van alávetve és hogy ami ma fölül van, az holnap alul, ami alul van, az meg fölül kerül. Emberek születnek és meghalnak, népek vergődnek felszínre és elenyésznek, eszmék születnek és elcsenevészsednek, vallások uralkodnak és elmúlnak, dacára annak, hogy az emberek, kik azoknak hódoltak, elmúlhatatlanoknak tartották azokat! Így volt ez akkor, így van ma, s így lesz ezután is, mert így akarja Isten törvénye! Az életben minden fejlődés előrehaladás; fejlődés pedig keletkezésből és elmúlásból, elenyészésből és felszínre vergődésből, torlódásból és előrehatolásból, elnyelésből és újrateremtésből áll. A fejlődés nem pihen, nem áll meg, soha és szakadatlanul halad előre, sohasem hátrál, „mindig jobbra, mindig tökéletesebbé válni”, ez Isten törvénye. S amíg csak áll a világ ez a törvény uralkodni fog! És mert Isten törvénye egy Vele, és mert Isten örök, azért ez a törvény is örökké fenn fog állani és a haladás is örök létszen! Ha pedig a haladásnak folyton jobbat kell teremtenie, akkor nyilvánvaló, hogy a tökéletes még nem lehet itt, mert ami tökéletes, annak már nem kell fejlődnie, s annak nem kell már haladnia. Csak a tökéletlen van alávetve a fejlődés törvényének.

Azért az emberiségnek sohasem volt igaza, mikor szívósan ragaszkodott tételeinek megingathatatlanságához; változatlan csak egy van s ez az Isten, az Úr és Teremtő, változatlanul kell tehát lennie a benne való hitnek is! Ellenben az egész teremtés, úgy amint állt, változó és fejlődni fog örökkön-örökké, mert folyton jobbra és tökéletesebbé kell válnia, hogy mindig jobban és jobban közeledhessék Teremtőjéhez. Minthogy pedig a Teremtő tökéletessége elérhetetlen, azért a teremtés örökké és szakadatlanul a haladás irányát fogja követni. Azért ne ragaszkodjék senki ahhoz, hogy egyedül neki van igaza. Mindenkinek igaza van, aki a tartalmat kutatja s aki megszerzi magának a képességet ehhez, a kutatáshoz. A tartalom kutatása a cél, az eszköz pedig a szükséges tudás elsajátítása. Míg az ember csak a formához ragaszkodik, addig mindig csak a külsőt fogja megítélni tudni; ha azonban behatolni törekszik a lényegbe, akkor képes lesz részben s a megszerzett képesség arányában azt megítélni; de azért ne állítsa senki, hogy birtokában van az igazságnak! Amire Megváltótok tanított benneteket, s amihez azok, akik híveinek, követőinek, utódainak vallják magukat, annyira ragaszkodnak, anélkül, hogy lényegben megértenék, az csak a B betű volt. Gondoljátok meg azonban, mily nehéz lehet megérteni ezt a B betűt, ha az emberiség ilyen hosszú idő múltán még mindig nem volt képes azt felfogni; és következtessetek ebből arra, mily sokáig kell még tanulni ezt az abc-t és mily nehéz lesz még ez a tanulás, ha végignézték a soron a B-től a Z-ig! A lényeg, az elv (princípium), mindig ugyanaz marad, de gondoljátok csak meg, mennyi tanulni való van az olyan elven, mely az igazságot tartalmazza, a

legmagasabb, a legtökéletesebb és egyetlen igazságot, amely létezik: „Istent”! Képzeljétek csak el mennyi értelmiséget kell ehhez megszerezni és ne mondjátok, hogy tudtok már mindent, még akkor se, ha valóban megértenetek a B-t! Már is jön a C lassan-lassan, ahogy a teremtés elve követeli, nyugodt, kimért fejlődésben, nem elhamarkodva, hanem mindent előkészítve, miként ezt a Teremtő bölcsessége parancsolja. Már közeledik az ideje és uralma a C-nek, s évezredek fognak elmúlni, míg áthatja a tudás ezt a C-t, míg felfogja és megéri azt az emberiség, hogy utána meg ennek a nagy ABC-nek legközelebbi betűje jöjjön sorra.

Szegény emberek, mennyire tele vagytok előítélettel, mennyire képtelenek vagytok attól szabadulni, mind, mind ahányan vagytok ezen a nagy, széles világon! Csak a látszat, mely érzékeiteket éri, vezet benneteket, csak az öröklött, belétek nevelt, belétek oltott fogalmak viszik nálatok a nagy szót, saját, belső hangotokra azonban nem hallgattok! Dacára ennek, az Atya napról-napra lehangosabban szóló példákat mutat nektek arra nézve, hogy mily balgák az előítéleteitek. És ennek dacára az Atya most újból szemeitek elé állítja a legcsattanósabb bizonyítékait annak, hogy nem a forma, hanem csak a lényeg a mérvadó, s hogy az öröklött emberi előítéleteknek el kell tűrniük az örök igazság erejével szemben! Az emberek külső megjelenésük, birtokuk, rangjuk és hitvallásuk szerint becsülik és ítélik meg egymást. Az előítélet, melyet az anyatejjel szívtak magukba és mellyel felnevelkedtek, okozta, hogy máshitű embertársukban más értékű és más tartalmú embert lássanak, és hogy önmagukat messze fölötte állónak képzeljék, mintha mindegyiküknek külön kiváltságos joga lenne az üdvösségre. Isten azonban csak az ő gyermekét nézi és nem törődik a vak előítélettel, mely azt fogva tartja, Isten nem tesz különbséget és ne tegyen az ember se, hanem küzdje fel magát az egyetlen, örök, változatlan igazsághoz: a maga Teremtőjéhez! Szegény emberek, szegély emberek! Mikor fogtok már egyszer felemelkedni az előítéletek posványából, melyben már megfulladni készültök?! Szedjétek össze már magatokat, rázzátok le a formát és hatoljatok be a lényegbe, mert „a forma öl és a szellem élte!”

*

Változnak az idők és változnak az emberek, más viszonyok más eszközöket kívánnak. Régente, midőn az Úr szolgálói kivonultak a világba, hogy hirdessék Isten igazságát, akkor jártak-keltek községről-községre, országról-országra és prédikálták a szent ígéretet, kiállottak a piacokra, s megállottak az utak szélein, el voltakelve Isten szellemével és fennen hirdették az ő szeretettnek szavait. Az emberek pedig oda sereglettek hozzájuk, körülvették őket, lesték szavaikat, s azután hittek és megtértek, vagy pedig nem hittek és széjjelmentek. Így cselekedtek az Úr tanítványai annak idején. De ők nem maradtak utódok nélkül; sokan követték őket minden időben, és valamennyien a maguk módja szerint szóltak, azokhoz a viszonyokhoz képest, melyek mindenha uralkodók voltak. Ma amaz elsők nyomdokában új apostolok állanak és szólnak tovább, tanítanak tovább és hirdetik újból az Úr igazságait. Csakhogy ma ezek az apostolok nem mehetnek ki az országútra, nem állhatnak fel a piacokon, sem az utak sarokkövein, nem vonulhatnak faluról- falura, városról-varosra, országról-országra, mert mások a viszonyok, mások tehát az eszközök is. A mai embereknek nincs hitük, előttük a szavak mit sem érnek s elhangzanak, miként elenyészik a szellő fuvalma, a fülekbe csendülnek azok s azután elenyésznek nyomtalanul.

Ugyan mit is érne a szó, a hitetlenség korában, mikor az emberek nem hallani, hanem látni és tapintani akarnak; mikor az emberiség mit sem ad eszmékre, ígéretekre és kinyilatkoztatásokra: mikor bizonyítékokat, látható példákat követel, hogy a dolgokat meg tudja fogni és azok valóságáról meggyőződhesse? A mai apostoloknak tehát nem kell szólniuk, mert a beszéd nem használ semmit; a mai apostoloknak cselekedniük kell, ha apostolokká akarnak válni. Éppen azért nektek is, kik az első szavakat hirdető apostolok utódai akartok lenni és akik e szavak szellemét akarjátok elsajátítani s azt tettek útján kifejezésre juttatni, más módon kell megkezdenetek működésüket. Mi tehát a teendő? Cselekedni! Mit cselekedjétek? Teljesítsétek feladatotokat! Hogyan teljesítsétek? Az Úr

szavainak szellemében! Aki működni akar, annak egy meghatározott pontból kell kiindulnia, s határozott tervvel kell előállania, különben cél és irány nélkül tévelyegni fog. Pedig célnak és iránynak léteznie kell s az igazságnak bizonyítékaul, mely a Krisztus tiszta tanában él, ezt a célt el is kell érnie. Ha tehát ezeket a bizonyítékokat alkalmazni akarjátok, akkor használjátok fel erre cselekedeteiteket és kezdjétek meg kicsiben azon a ponton, amelyen álltok, hogy onnan azután egy további lépéssel előbbre haladhassatok és messzebb mehessetek! Nem mindenki van hivatva nagy tettekre, nem mindenki van arra rendelve, hogy a világnak nagy, dicső példát szolgáltatson, mely előtt csodálkozva meg tudjon hajolni az emberek tömege. De igenis mindenki adhat példát a saját maga körében, abban a legszűkebb körben, mely őt környezi. Aki nem gyakorolja magát a kicsiben, az sohasem végezhet nagy dolgot Mielőtt az ember férfiúvá lesz, gyermeknek kell lennie, s ha tudni akar valamit, akkor előbb tanulnia kell, ha pedig ügyességre akar szert tenni, akkor előbb magát gyakorolnia kell. Úgy látszik azonban, hogy mégsem oly könnyű dolog, mint ahogy azt az emberek általában hiszik, nagy példát szolgáltatni és megtestesíteni azokat a szép szándékokat, és eszméket, melyek foglalkoztatják őket. Figyeljétek csak meg magatokat saját családi körötökben; figyeljétek meg viselkedéseteket, gondolataitokat, érzelmeiteket, szavaitokat nyugodtan, pártatlanul, elfogultság nélkül, és be fogjátok ismerni, hogy ti még nem vagytok arra teremtve, hogy példaadással kezdhettétek meg apostolkodásotokat. Avagy ki az közöttetek, ti hivatottak, aki magát fékezni tudja, s aki képes magán uralkodni? Melyikkötök tud szeretetteljesen bánni környezetével? Melyikkötök tudja ellensúlyozni a haragot? Melyikkötök tud a felháborodás pillanataiban szelíd lenni? Már pedig az apostolkodás alapfeltétele a szelídség! De vajon ki ért ehhez? Bizonyára senki közületek! Ki képes elnyomni a harag, a felháborodás, a bosszú érzését valamely vélt jogtalanság esetében, melyet nem ám valami idegen ember, hanem saját legközelebbi környezete követ el ellene? Senki közületek! Ti pusztán pillanatnyi benyomásaitokat követitek, miként az állat a saját ösztönét!

Igaz, hogy gyenge emberek vagytok, igaz, hogy menthető, ha az ember felháborodásában egy pillanattal elragadtatja magát, de csak egy pillanattal, — a második már bűn! És látjátok, kedveseim, szűkebb körötök, a ti családi körötök az a pont, melyből ki kell indulnotok; erről a pontról előbb el nem mozdulhattok, míg biztosak nem vagytok abban, hogy ott világító példát adtok: felebarátaitoknak, hitveseteknek; testvéreiteknek és, ami a földolag, gyermekeiteknek! Aki itt uralkodik önmaga felett, csak az teheti meg a legközelebbi lépést, mert ez már példát adott, melyre rá lehet mutatni, amennyiben családtagjai, barátai mintaképüknek tekinthetik őt. Azután már nem is szükséges többé, hogy azt mondják róla, hogy ő apostol; elég, ha azt mondják, hogy mintaképp a maga családjában, mintaképp, melyet követni kell, mert utánzásra és követésre méltó!

Törekedjétek hát ilyenekké lenni és bizony mondom nektek, ha így fognak rólatok beszélni, akkor apostolok lesztek, s akkor el lesztek telve Szentlélekkel, mert akkor körülöttetek lesznek Isten gyermekei, akik vezetnek, indítanak titeket erre a jó példaadásra és segítenek rossz indulataitok elnyomásában, szeretet, jóság és türelem élesztésével. Ekkor lehet csak majd azt mondani rólatok, hogy el vagytok telve Szentlélekkel, mert ennél jobban eltelve az apostolok sem valának! És ha azután egy lépéssel tovább haladva, kiléptek az életbe, abba a szomorú, küzdelmes életbe, hol a gonoszság uralkodik s egyik ember megrohanja a másikat, mint a ragadozó állat, ahol mindenki csak a maga érdekét hajhássza, felebarátja érdekére pedig semmi tekintettel nincsen; ha ily körülmények között sérelmet szenvedtek, jogtalanság jogtalanság után zúdul fejetekre, akkor gondoljátok csak el, milyen nehéz dolog: nem használni hasonló fegyvereket, és közüjük nem vágni, meg nem csonkítani a támadókat és nem fizetni hasonló eszközökkel! Jogtalanságot ugyan önvédelem és óvakodás nélkül nem kell eltűnőtök az olyan világban, amilyen ez ott kint, mert ez esztelenség lenne? Kell védekeznetek, szabad óvakodnotok, s szükséges, hogy a gonoszoktól őrizkedjétek, különben tönkrementek! De ugyanazokat a fegyvereket, amelyeket ők használnak, nektek nem szabad

használatotok, hasonlót hasonlóval viszonzni nektek nincs megengedve! Ha azonban ilyen eljárásokért kigúnyolnak és csúfolnak, künn a világ pedig meg is ró benneteket, ugyan mit törődtek vele? Nem szabad tűzbe jönnötök! Nyugodtan maradhattok és arcukba ugyan, nem nevezhettek, de mosolyoghattok. Hivatkozhattok önmagátokra. saját érzéseitekre, saját meggyőződéseitekre, de gúnyt gúnyral ne viszonzzatok! A komoly nyugalom legyen meggyőződéseitek kifejezése, anélkül azonban, hogy ellenfeleiteket eszméiteknek meghódítani, vagy ezeket rájuk kényszeríteni akarnátok.

A „komoly nyugalom” a leghathatósabb fegyver, mely súlyosabb, mint az összes többi fegyverek! Mert a gúny, a megszólás, sőt a szidalom is lepattan az ilyen szilárdságról és tiszteletet gerjeszt az ellenfélben. És ha ehhez még a becsületes cselekvés példája is csatlakozik, akkor valóban apostoli munkát végeztek, mely olyan szép, hogy annál szebb már nem is lehetséges. A világ emberei pedig, akik olyanoknak ismernek meg benneteket, szintén azt fogják mondani: „Néztétek csak ezt az embert, és az ő jámborságát, igazságosságát, becsületességét, nyugalomát, nemeslelkűségét. Ő a rosszat rosszal soha nem viszonzza! Látjátok, ez ám az igazán nemes ember! Mennyire elüt a többitől, és milyen szép ilyennek lenni!” És bizony mondom nektek, sokan azok közül, akik látnak benneteket, törekedni fognak titeket utánozni, és az apostolokéihoz hasonló sikereket fogtok felmutatni, melyek épp annyit fognak érni, mint az ő sikereik, már csak azért is, mert az emberek ma annyival rosszabbak. El ne utasítjátok a szegényt küszöbötökről, adjatok, amit és ahol csak adhattok, szellemileg és anyagilag, de ne istápoljátok a gonoszt, mert ezzel bünt követnetek el, mert gögjét istápolnátok vele! Segítsetek felebarátotokon minden erővel és minden eszközzel, ahol szükség van a segítségre, s akkor apostolok lesztek a ti Uratok előtt, aminők amazok valának! Ha azonban eljövend az idő, amidőn a szavaknak kell majd hatniuk, ti pedig addig példaadásotok útján működtetek, akkor a kellő időben meg fogjátok találni a kellő szavakat is. Mert elérkezik az a pillanat midőn a szenvedélyek, melyek künn abban a nagy katlanban most gőzölögnek és formák, fel fognak szállni és ki fognak áradni a katlan szélein! Elérkezik annak az ideje, hogy a lábbal tiportak fel fognak egyenesedni, hogy követeljék jogukat, melyet megtagadtak tőlük! Elérkezik az idő, midőn az elnyomottak bosszút fognak állni elnyomóikon! Akkor lesz itt az a pillanat amidőn a példaadás által bevált apostoloknak lángnyelvekkel kellend szólniuk, s akkor odaállhatnak majd a tömegek elé és nem mint magasabb világosságok, hanem mint ember az emberhez lelkesülten fognak hozzájuk szólni.

„Megálljatok! Félre a rablással, félre a gyilokkal, félre a bűnnel. Vége legyen a mérsárlásnak, ölésnek, bosszúnak! Mi hasznotok van abból, ha leölitek egymást? Mások fognak jönni ismét az ő helyükre, kik szintén nem jobbak! Mit ér ha elraboljátok pénzüket és felosztjátok magatok között; az elrablott nagy összegből úgyis csak egy-egy garas jut mindegyitekre, melynek semmi hasznát sem vehetitek! Ha fosztogattok és gyűjtogattok, akkor a bosszú vissza fog szállani a ti fejetekekre, mert a lázadás vetését hintettétek el, s ebből a vetésből bosszúszelemek fognak kinőni, akik ismét titeket fognak megsemmisíteni! Ne tegyétek tehát azt, nem a ti feladatotok! Emelkedjétek ki a posványból. Küzdjétek fel magatokat, s szerezzetek megismerést, gondolkozzatok saját érteletek fölött és győződjétek meg arról, hogy nektek épp úgy van jogotok az emberi léthez, mint amazoknak, hogy azonban a jogra előbb méltókká kell lennetek.” „Kérdezzétek meg önmagátoktól, hogy miben áll az ő hatalmuk? Nagyobb értelmiségükben! Mik azok az eszközök, melyek őket gazdagsághoz juttatták? Szellemi képességeik! Sajátítsátok el ugyanazokat az eszközöket, törekedjétek szellemileg felemelkedni, s akkor ti többet fogtok érni, mint azok, de többet is fogtok elérhetni, mint most, mert tekintélyetek lesz előttük belső értéketeknél fogva, s ők kénytelenek lesznek elismerni titeket. De ne engedjétek magatokat megtéveszteni az ő hamis nézeteik által, mert nem az ő hazug elméletükben van az ember szellemi értéke! Van egy más bölcsélet, mely többet ér, magasabban áll, több öntudatot nyújt, és feljebb emeli az embert, mint az övék. Jertek és hallgassatok meg, meg akarjuk azt nektek magyarázni, tanítóitok kívánunk

lenni, és csodálkozni fogtok azon a felvilágosodáson, melyet így el fogtok érní!”

És meg fogjátok őket hódítani, meg fogjátok őket szelídíteni. Mint emberek fogtok ugyan hozzájuk szólni, de bennetek lesz a Szentlélek, s ennék a hatása nem fog elmaradni! Mert Isten nem hirtelenül, s nem megsemmisítés által akarja magához vezetni gyermekeit, hanem lépésről-lépésre, lassú, fokozatos, egymásból folyó fejlődés útján, fokról-fokra való törvényes haladásban, melynek egyetlen lépcsőfokát sem szabad átugorni! Látjátok, ez a ti apostolkodásotok! Előbb megszállva kell tartanotok a pontot, amelyen álltok s csak azután haladhattok tovább kifelé. És ha addig megállottátok a sarat, akkor meg fogjátok tudni hódítani az embereket. Ők pedig követni fogják szavaitokat, mert tisztelettel és csodálkozással lesznek eltelve irántatok. Mert tisztelet és csodálkozás a nép meggyőzésének eszközei! Jóságos Istenünk! Mily nehezen tudják gyermekeid elvégezni a te munkádat, pedig mily könnyen végezhetnék, ha alkalmazni tudnák az egyetlen eszközt, melyben a végrehajtás minden ereje és egész titka rejlik: a szeretetet, a felebaráti szeretetet! Mindnyájatokban sok még a szeretet önmagatok és kevés a szeretet felebarátaitok iránt; pedig amíg az nem lesz meg bennetek, addig nem tudjátok megszállva tartani azt a kis pontot sem, mely apostolkodásotoknak, azaz a felebaráti szeretetnek kezdetét képezi. Lemondani saját vágyainkról, leküzdeni tisztátalan érzelmeinket, elnyomni szenvedélyeinket, odaadni magunkat másokért, nemcsak családtagjainkért, hanem tovább kifelé az emberekért künn a világban! Felebaráti szeretet! Mily nehéz ezt az emberbe beoltani! Olyan nehéz az, hogy azt saját erejéből éppenséggel nem képes elsajátítani.

De én bízom Istenben, Ő olyan kegyes, olyan irgalmas, hiszen a megváltáshoz akarja vezetni az embereket, oda pedig csak a felebaráti szeretet által juthatnak, mert csakis a szeretet képes megváltani! Isten tehát meg fogja nekik adni ezt a szeretetet is. Hogy pedig ez a szeretet eljuthasson hozzájuk, mutassátok meg nekik, hogyan kell azt gyakorolni, hogy így beteljesítsétek hivatásotokat az emberiség üdvére és Isten dicsőségére! Ámen.